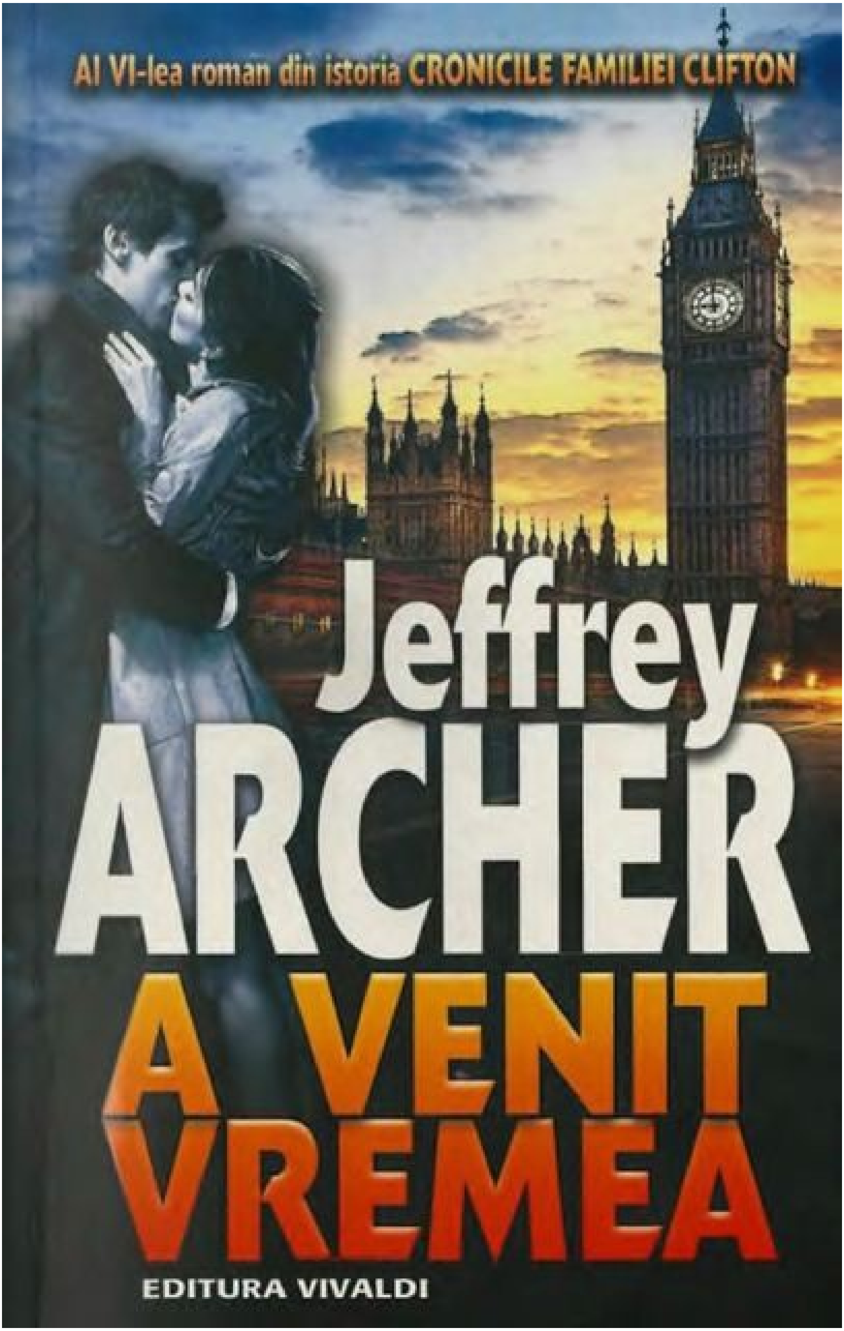

Al VI-lea roman din istoria **CRONICILE FAMILIEI CLIFTON**

Jeffrey ARCHER

A VENIT VREMEA

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
VOLUMUL VI

A VENIT VREMEA

Titlul original: COMETH THE HOUR, 2016
În româneşte de: TANIA MOCHI

Editura VIVALDI, 2016

Versiune ebook: v1.0, iunie 2017

THE BARRINGTONS

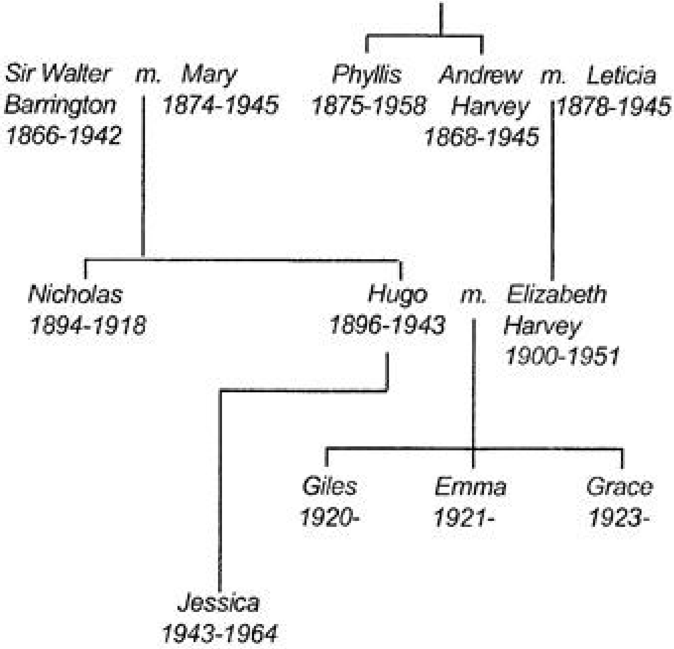
Sir Walter Barrington 1866-1942
m.
Mary 1874-1945
Phyllis 1875-1958
Andrew Harvey 1868-1945
m.
Leticia 1878-1945
Nicholas 1894-1918
Hugo 1896-1943
m.
Elizabeth Harvey 1900-1951
Giles 1920-
Emma 1921-
Grace 1923-
Jessica 1943-1964

THE CLIFTONS

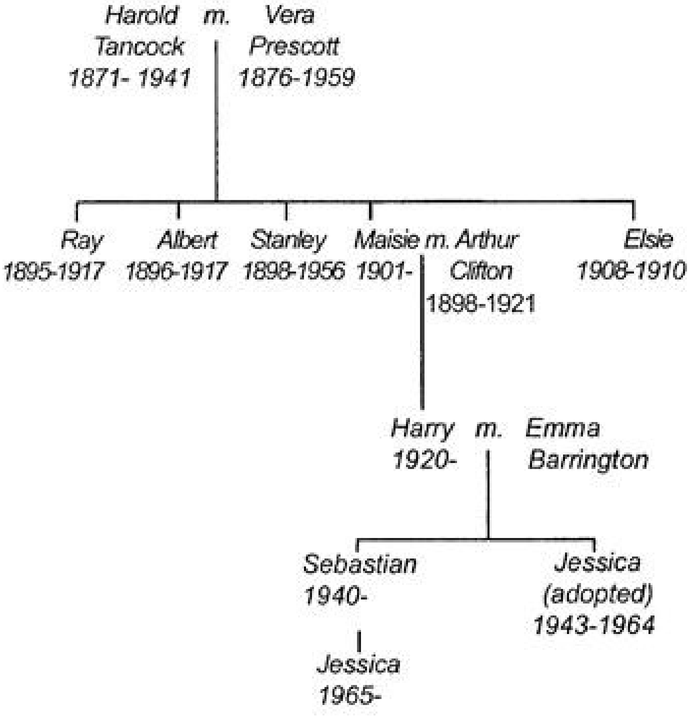
Harold Tancock 1871- 1941
m.
Vera Prescott 1876-1959
Ray 1895-1917
Albert 1896-1917
Stanley 1898-1956
Maisie 1901-
m.
Arthur Clifton 1898-1921
Elsie 1908-1910
Harry 1920-
m.
Emma Barrington
Sebastian 1940-
Jessica (adopted) 1943-1964
Jessica 1965-

Pentru Umberto
şi
Maria Tereza

Multe mulţumiri pentru sfaturile şi cercetările lor nepreţuite următorilor:

Simon Bainbridge, Alison Prince, Catherine Richards, Mari Roberts, dr. Nick Robins, Natasha Shekar, Susan Watt şi Peter Watts

PROLOG

Difuzorul a ţiuit.

— Toţi cei implicaţi în procesul lady Virginia Fenwick contra doamnei Emma Clifton...

— Probabil că juriul a ajuns la o decizie, a spus Trelford, punându-se deja în mişcare. S-a uitat de jur-împrejur pentru a se asigura că toţi îl urmează şi s-a lovit de cineva. Şi-a cerut scuze, dar tânărul nu s-a uitat la el. Sebastian a ţinut uşa sălii de tribunal numărul paisprezece deschisă, astfel încât eleganta sa mamă şi compania ei să-şi poată lua locurile în primul rând.

Emma era prea nervoasă ca să poată vorbi şi, temându-se de ce-i mai rău, se uita peste umăr la Harry care stătea în rândul din spatele ei, aşteptând să apară juriul.

Când a intrat doamna Justice Lane în sală, toată lumea s-a ridicat în picioare. Ea s-a înclinat înainte de a se aşeza iar în fotoliul de pe estradă. Emma şi-a îndreptat atenţia spre uşa închisă de lângă tribuna martorilor. Nu a aşteptat mult înainte ca aceasta să se deschidă şi aprodul să apară, urmat de cei doisprezece juraţi. Aceştia s-au învârtit căutându-şi locurile, călcându-se pe picioare ca nişte spectatori care au întârziat la teatru. Aprodul i-a aşteptat să se aranjeze apoi a bătut cu bastonul de trei ori în podea şi a strigat:

— Îl rog pe preşedintele juriului să se ridice.

Acesta s-a ridicat la înălţimea sa impresionantă de un metru optzeci şi şase şi a privit în sus spre judecătoare. Doamna Justice Lane s-a aplecat în faţă şi a spus:

— Aţi ajuns la un verdict cu care sunteţi toţi de acord?

Emma a crezut că i se va opri inima în timp ce aştepta răspunsul.

— Nu, doamnă judecătoare.

— Atunci aţi ajuns la un verdict cu o majoritate de cel puţin zece la doi?

— Da, doamnă judecătoare, a spus preşedintele, dar, din nefericire, în ultimul moment unul dintre noi s-a răzgândit şi ne-am blocat la nouă voturi la trei în ultima oră. Nu sunt convins că această situaţie se va schimba, aşa că, din nou, vă rog să-mi spuneţi ce-am mai putea face în continuare.

— Credeţi că puteţi atinge o majoritate de zece la doi dacă vă mai dau timp?

— Da, doamnă judecătoare, pentru că, în legătură cu o problemă, suntem toţi de acord.

— Şi care este aceasta?

— Dacă ni s-ar permite să aflăm conţinutul scrisorii maiorului Fisher către domnul Trelford scrisă înainte de a se sinucide, am putea ajunge foarte repede la un verdict.

Ochii tuturor erau fixaţi asupra judecătoarei, cu excepţia avocatului lui lady Virginia, sir Edward Makepeace, care se uita cu mare atenţie la Donald Trelford, consilierul Emmei. Acesta, fie era un jucător extraordinar de pocher, fie pur şi simplu nu dorea ca juriul să afle conţinutul scrisorii.

Trelford s-a ridicat şi a băgat mâna în buzunarul hainei, doar ca să descopere că scrisoarea nu mai era acolo. S-a uitat în colţul îndepărtat al sălii şi a văzut-o pe lady Virginia zâmbind.

I-a zâmbit şi el.

HARRY ŞI EMMA CLIFTON
1964–1965

1

Juriul s-a retras.

Judecătoarea le ceruse celor şapte bărbaţi şi cinci femei să depună un ultim efort pentru a ajunge la un verdict. Doamna Justice Lane le-a cerut să revină în sală în dimineaţa următoare. Începea să creadă că rezultatul cel mai probabil va fi declarat un caz de juriu scindat[1]. Când s-a ridicat, toţi ceilalţi din sală s-au sculat în picioare şi s-au înclinat. Judecătoarea le-a întors complimentul, dar abia când a ieşit din sală au izbucnit discuţiile.

— Dacă sunteţi atât de amabilă v-aş ruga să mă însoţiţi în apartamentul meu, doamnă Clifton, a spus Donald Trelford, astfel încât să putem discuta despre conţinutul scrisorii maiorului Fisher şi dacă ar trebui s-o facem publică.

Emma a încuviinţat.

— Aş dori ca soţul şi fratele meu să ni se alăture, dacă este posibil, pentru că ştiu că Sebastian trebuie să se întoarcă la serviciu.

— Desigur, a răspuns Trelford, care-şi strânsese hârtiile şi, fără să mai zică altceva, i-a condus afară din sala tribunalului, în jos pe scările din marmură, până la parter. Când au ieşit pe Strand, o ceată de ziarişti zgomotoşi însoţiţi de camere de luat vederi cu blitzuri i-au înconjurat din nou şi i-au însoţit în timp ce mergeau încet spre camerele de la QC[2].

Au fost lăsaţi în pace doar când au ajuns la Lincoln’s Inn, o piaţetă veche plină de case îngrijite care erau de fapt apartamente ocupate de avocaţii pledanţi şi funcţionarii lor. Domnul Trelford i-a condus pe o scară scârţâitoare din lemn la ultimul etaj de la numărul 11, trecând pe lângă un şir de nume gravate în negru pe zidurile albe ca zăpada.

---

[1] Juriu care nu poate ajunge la un verdict, motiv posibil pentru rejudecarea procesului.

[2] Queen’s Council (Consiliul reginei)

Când Emma a intrat în biroul domnului Trelford s-a mirat cât de mic era, dar, de fapt, nu existau birouri mari la Lincoln’s Inn nici măcar pentru preşedintele tribunalului.

După ce s-au aşezat toţi, domnul Trelford s-a uitat la femeia care stătea în faţa lui. Doamna Clifton părea calmă şi atentă, chiar stoică, lucru rar întâlnit la cineva care înfrunta posibilitatea unei înfrângeri şi umilinţe, doar dacă… A descuiat sertarul de sus, a scos un dosar şi a înmânat copii ale scrisorii maiorului Fisher domnului şi doamnei Clifton şi lui sir Giles Barrington. Originalul a rămas închis în seif, deşi nu se îndoia că lady Virginia pusese cumva mâna pe copia pe care o adusese cu el la tribunal.

După ce au citit toţi scrisoarea, scrisă de mână pe o hârtie cu antetul Camerei Comunelor, Trelford le-a zis serios.

— Dacă-mi permiteţi să prezint acest document ca dovadă la tribunal, doamnă Clifton, sunt sigur că putem câştiga cazul.

— Nici vorbă, a zis Emma, înapoindu-i copia lui Trelford. Niciodată nu aş putea permite aşa ceva, a mai spus ea cu demnitatea unei femei care ştia că această decizie ar putea nu numai s-o distrugă, ci şi să-i ofere victoria adversarei ei.

— Veţi permite cel puţin soţului dumneavoastră şi lui sir Giles să-şi expună părerile?

Giles n-a aşteptat permisiunea Emmei.

— Sigur că trebuie văzută de juriu, pentru că, după aceea, vor vota unanim în favoarea ta şi, mai important, Virginia nu-şi va mai putea scoate faţa în lume niciodată.

— Este posibil, a replicat calm Emma, dar, în acelaşi timp, vei fi obligat să-ţi retragi candidatura la alegerile anticipate şi de data aceasta prim-ministrul nu-ţi va mai oferi un loc în Camera Lorzilor în chip de compensaţie. Şi poţi fi sigur de un lucru, a adăugat ea. Virginia va considera distrugerea carierei tale politice un premiu mult mai important decât înfrângerea mea. Nu, domnule Trelford, a continuat ea, fără să se uite la fratele ei, această scrisoare va rămâne un secret de familie şi vom fi obligaţi să suportăm consecinţele.

— Te încăpăţânezi prosteşte, surioară, a spus Giles, întorcându-se. Poate nu vreau să-mi petrec tot restul vieţii simţindu-mă responsabil pentru că ai pierdut procesul şi ai fost obligată să-ţi dai demisia din funcţia de preşedinte la Barrington's. Şi nu uita, va trebui să plăteşti şi costurile de judecată ale Virginiei, ca să nu mai vorbim de compensaţiile acordate ei de către juriu.

— Este un preţ care merită plătit, a spus Emma.

— Încăpăţânată, a repetat Giles, puţin mai tare. Şi pariez că Harry e de acord cu mine.

Toţi s-au uitat la Harry, care n-avusese nevoie să citească scrisoarea a doua oară, pentru că o ştia pe dinafară. Totuşi era sfâşiat între dorinţa de a-şi susţine cel mai vechi prieten şi cea ca soţia lui să nu piardă procesul. Ceea ce John Buchan numise odată „a fi între ciocan şi nicovală”.

— Nu trebuie să decid eu, a spus Harry. Dar dacă viitorul meu ar atârna de un fir de aţă, aş vrea ca scrisoarea lui Fisher să fie citită la tribunal.

— Doi la unu, a comentat Giles.

— Viitorul meu nu atârnă de un fir de aţă, a zis Emma. Şi ai dreptate, dragă, decizia finală îmi aparţine. Fără să mai zică nimic, s-a ridicat, a dat mâna cu avocatul ei şi a spus: Vă mulţumesc, domnule Trelford. Ne vedem mâine-dimineaţă la tribunal, iar juriul îmi va decide soarta.

Trelford s-a înclinat şi a aşteptat ca uşa să se închidă în spatele lor înainte de a-şi spune:

— Ar fi trebuit să o cheme Portia.

*

— Cum aţi pus mâna pe asta? a întrebat sir Edward.

Virginia a zâmbit. Sir Edward o învăţase că, la contra-interogatoriu, dacă un anumit răspuns nu te ajută, nu trebuie să spui nimic.

Sir Edward n-a zâmbit.

— Dacă judecătoarea îi va permite domnului Trelford să prezinte aceasta ca dovadă, a zis el, fluturând scrisoarea, nu cred că mai putem câştiga. De fapt, sunt sigur că vom pierde procesul.

— Doamna Clifton nu va permite niciodată prezentarea acestei scrisori ca dovadă, a zis Virginia, încrezătoare.

— Cum puteţi să fiţi sigură?

— Fratele ei intenţionează să participe la alegerile anticipate în Bristol Docklands cauzate de moartea maiorului Fisher. Dacă această scrisoare ar fi făcută publică, va fi obligat să se retragă. Va fi sfârşitul carierei sale în politică.

Avocaţii trebuie să aibă păreri în legătură cu orice subiect, cu excepţia clienţilor lor. Nu şi în cazul acesta. Sir Edward ştia exact ce părere avea despre lady Virginia şi aceasta nu putea fi exprimată la tribunal sau în afara acestuia.

— Dacă aveţi dreptate, lady Virginia, a zis bătrâiorul QC, şi ei nu prezintă scrisoarea ca dovadă, juriul va presupune că nu este de folos cauzei doamnei Clifton. Ceea ce va înclina balanţa în favoarea dumneavoastră.

Virginia a rupt scrisoarea şi a aruncat bucăţelele în coşul de gunoi.

— Sunt de aceeaşi părere, sir Edward.

*

Desmond Mellor a închiriat iar o sală mică de conferinţe într-un hotel oarecare unde nu i-ar fi recunoscut nimeni.

— Lady Virginia este favorită la câştigarea unei curse de docare, a spus Mellor de la locul lui din capul mesei. Se pare că Alex Fisher a sfârşit prin a face un lucru bun în cele din urmă.

— Alegerea momentului n-ar fi putut să fie mai bună, a comentat Adrian Sloane. Dar tot va trebui ca toate să fie bine organizate dacă vrem o preluare liniştită a Şantierului Naval Barrington’s.

— Sunt de acord, a zis Mellor, şi de aceea am schiţat deja o declaraţie de presă pe care vreau s-o preluaţi de îndată ce verdictul va fi dat.

— Dar toate astea s-ar putea schimba dacă doamna Clifton va permite ca scrisoarea lui Fisher să fie prezentată în faţa Curţii.

— Vă pot asigura, a zis Mellor, că această scrisoare nu va vedea niciodată lumina zilei.

— Ştiţi ce e în scrisoare, nu? a zis Jim Knowles.

— Hai să spunem doar că sunt sigur că doamna Clifton nu va dori ca juriul s-o vadă. Ceea ce îi va convinge că iubita noastră doamnă preşedinte are ceva de ascuns. Atunci ei vor da verdictul în favoarea lui lady Virginia şi aşa se vor sfârşi toate.

— E probabil să dea mâine verdictul, a zis Knowles, aşa că am cerut o întrunire de urgenţă a consiliului luni dimineaţa la ora zece. Vor fi doar două repere pe agenda de lucru. Primul va fi acceptarea demisiei doamnei Clifton, apoi alegerea lui Desmond ca preşedinte al noii companii.

— Şi prima mea decizie ca preşedinte va fi să-l numesc pe Jim adjunctul meu. Sloane s-a încruntat. Apoi îi voi cere lui Adrian să facă parte din consiliu, ceea ce va asigura City-ul şi acţionarii că Barrington’s are o nouă conducere.

— De îndată ce membrii consiliului vor citi asta, a zis Knowles, fâlfâind declaraţia de presă de parcă ar fi fost un ordin de luptă, nu va dura mult până ce amiralul şi lingăii lui vor decide că nu au de ales decât să-şi dea demisia.

— Pe care eu o voi accepta cu neplăcere, a spus Mellor, înainte de a adăuga, şi cu inima grea.

— Nu sunt convins că Sebastian Clifton se va lăsa înşelat chiar aşa uşor de planurile noastre, a zis Sloane. Dacă se decide să rămână în consiliu, s-ar putea să nu avem preluarea liniştită la care te gândeşti, Desmond.

— Nu-mi închipui că un Clifton ar dori să fie directorul Liniei Maritime Mellor după ce mama lui va fi fost umilită în public de lady Virginia, nu numai la tribunal, ci şi de fiecare ziar din ţară.

— Trebuie să afli ce cuprinde scrisoarea aceea, a repetat Knowles.

*

Giles nu a făcut nicio încercare să-şi convingă sora să se răzgândească, pentru că şi-a dat seama că nu avea rost.

Printre multele calităţi ale Emmei se număra şi o lealitate faţă de familia şi prietenii ei şi oricare cauză în care credea. Dar cealaltă parte a monedei era o încăpăţânare care uneori lăsa ca sentimentele ei personale să treacă de limita pragmatismului ei, chiar dacă decizia pe care o lua putea rezulta în pierderea procesului şi chiar în demiterea ei de la Barrington’s. Giles ştia, pentru că era la fel de încăpăţânat. Era probabil o trăsătură de familie, s-a gândit. Harry, pe de altă parte, era mult mai pragmatic. Ar fi cântărit opţiunile şi ar fi luat în consideraţie toate alternativele înainte de a se hotărî. Totuşi, Giles bănuia că Harry era împărţit între dorinţa de a-şi susţine nevasta şi lealitatea faţă de cel mai vechi prieten al său.

Pe când cei trei ieşeau din Lincoln’s Inn Fields, primele lumini de gaz erau aprinse de un angajat al primăriei.

— Ne vedem acasă la cină, a spus Giles. Mai am nişte drumuri de făcut. Şi apropo, surioară, mulţumesc.

Harry a chemat un taxi şi el şi soţia lui s-au urcat pe bancheta din spate. Giles nu s-a mişcat până ce taxiul n-a dat colţul. S-a îndreptat apoi repede în direcţia Fleet Street.

2

Sebastian s-a trezit devreme în dimineaţa următoare şi, după ce a citit *Financial Times* şi *Daily Telegraph* nu şi-a putut da seama cum ar putea reuşi mama lui să câştige procesul.

Telegraph le demonstra cititorilor că, în cazul în care conţinutul scrisorii maiorului Fisher va rămâne secret, acest lucru nu va fi în favoarea doamnei Clifton. *FT* se concentra asupra problemelor pe care le va avea de înfruntat Şantierul Naval Barrington’s dacă preşedinta sa va pierde procesul şi va fi obligată să demisioneze. Acţiunile companiei scăzuseră deja cu un şiling pentru că mulţi dintre acţionari se hotărâseră deja că lady Virginia va câştiga. Seb bănuia că mama lui nu putea spera, în cel mai bun caz, decât la un verdict de juriu scindat. Ca toţi ceilalţi, nu se putea opri să nu se întrebe ce era în scrisoarea pe care domnul Trelford nu-i permisese s-o citească şi care o va ajuta cel mai probabil. Când i-a dat telefon mamei sale, ea nu l-a încurajat să discute acest subiect. Nu s-a deranjat să-şi întrebe şi tatăl.

Sebastian a apărut la bancă mai devreme decât de obicei, dar după ce s-a aşezat la birou şi a încercat să rezolve corespondenţa matinală, şi-a dat seama că nu se putea concentra. După ce secretara lui, Rachel, i-a pus câteva întrebări la care n-a răspuns, ea a renunţat şi i-a sugerat să se ducă la tribunal şi să nu se întoarcă până ce juriul nu va da verdictul. El a fost de acord, deşi cu reţinere.

Când taxiul lui ieşea din City şi se îndrepta spre Fleet Street, Seb a zărit titlul editorialului pe o pancartă de la *Daily Mail* şi a strigat:

— Stai! Taxiul a cotit şi frânat. Seb a sărit din el şi a fugit după băiatul cu ziarele. I-a dat patru penny şi a luat un exemplar. În timp ce stătea pe trotuar citind prima pagină a simţit emoţii conflictuale: admiraţie pentru mama lui care acum va câştiga în mod sigur procesul şi va fi răzbunată şi tristeţe pentru unchiul său, Giles, care-şi sacrifica în mod sigur cariera politică pentru a face ceea ce el considera a fi un lucru de onoare, deoarece Seb ştia că mama lui nu ar fi permis niciodată ca acea scrisoare să fie văzută de cineva care nu făcea parte din familia ei.

S-a întors în taxi şi s-a întrebat, uitându-se pe geam, cum ar fi reacţionat el dacă s-ar fi înfruntat cu aceeaşi dilemă. Oare generaţia antebelică era ghidată de alte precepte morale? Nu se îndoia ce ar fi făcut tatăl lui sau cât de supărată va fi mama lui pe Giles. Gândurile lui s-au întors la Samantha, care se întorsese în America atunci când n-o ajutase. Ce ar fi făcut ea într-o astfel de situaţie? Dacă i-ar acorda măcar o a doua şansă nu va repeta aceeaşi greşeală.

Seb s-a uitat la ceas. Majoritatea oamenilor cu frica lui Dumnezeu din Washington încă mai dormeau, aşa că şi-a dat seama că nu putea s-o sune pe directoarea fiicei sale Jessica, dr. Wolfe, să afle de ce dorea să vorbească de urgenţă cu el. Era oare posibil…?

Taxiul s-a oprit în faţa Curţii Regale de Justiţie din Strand.

— Costă patru lire şi şaizeci, şefu’. A spus taximetristul, întrerupându-i gândurile. Seb i-a dat două jumătăţi de coroană.

Când a ieşit din taxi, camerele au început imediat să aprindă blitzurile. Primele cuvinte pe care le-a înţeles în toată hărmălaia au fost:

— Aţi citit scrisoarea maiorului Fisher?

*

Când doamna Justice Lane a intrat în sala de judecată numărul paisprezece şi s-a aşezat în jilţul de pe estradă, nu părea mulţumită. Judecătoarea nu se îndoia că, deşi ea instruise juraţii să nu citească ziarele în timpul procesului, singurul subiect despre care se discutase în camera juriului în acea dimineaţă fusese editorialul din *Daily Mail.* Nu avea idee cine era responsabil pentru publicarea scrisorii maiorului Fisher, dar asta n-o oprea nici pe ea, nici pe ceilalţi din sala de tribunal, să-şi fi făcut o părere.

Cu toate că scrisoarea fusese trimisă domnului Trelford, era sigură că nu el era responsabil. Nu s-ar fi implicat niciodată în asemenea tactici subversive. Ştia câţiva avocaţi pledanţi care s-ar fi făcut că nu observă şi chiar ar fi apreciat o astfel de comportare, dar nu Donald Trelford. El ar fi pierdut mai degrabă un proces decât să înoate în asemenea ape tulburi. Era sigură şi că nu putea fi vorba de lady Virginia Fenwick, pentru că ar fi dăunat cauzei sale. Dacă publicarea scrisorii ar fi ajutat-o, ar fi fost prima suspectă a judecătoarei.

Doamna Justice Lane s-a uitat de sus la doamna Clifton, al cărei cap era aplecat. În ultima săptămână începuse s-o admire şi bănuia că i-ar fi plăcut s-o cunoască mai bine după terminarea procesului. Dar acum aşa ceva nu ar mai fi fost posibil. De fapt, nu va mai vorbi niciodată cu ea. Dacă ar fi făcut-o, ar fi creat premisele unui apel.

Dacă judecătoarea ar fi trebuit să bănuiască cine fusese responsabil pentru publicarea scrisorii, ar fi pariat pe sir Giles Barrington. Dar ea nu-şi dădea niciodată cu presupusul şi nici nu paria. Totuşi, faptul că sir Giles nu se afla la tribunal în acea dimineaţă, ar fi putut constitui o dovadă, chiar dacă doar circumstanţială.

Judecătoarea şi-a îndreptat atenţia spre sir Edward Makepeace, care nu lăsa să se vadă nimic. Eminentul avocat îşi condusese pledoaria cu strălucire şi elocvenţa sa ajutase, fără îndoială, cazului lui lady Virginia. Dar asta înainte ca domnul Trelford să aducă scrisoarea maiorului Fisher în atenţia curţii. Judecătoarea înţelegea de ce nici Emma Clifton, nici lady Virginia nu doreau ca scrisoarea să fie adusă la proces, cu toate că bănuia că domnul Trelford îşi îndemnase clienta să-l lase s-o prezinte ca dovadă. La urma-urmei, el o reprezenta pe doamna Clifton, nu pe fratele ei. Doamna Justice Lane a presupus că nu va mai dura mult până ce juriul se va întoarce să dea verdictul.

*

Când Giles a sunat la sediul general al circumscripţiei sale din Bristol în acea dimineaţă, el şi agentul lui Griff Haskins nu au avut nevoie să discute prea mult. După ce citise prima pagină din *Mail,* Griff acceptase cu neplăcere ca Giles să-şi retragă candidatura de lider laburist pentru alegerile preliminare următoare în Bristol Docklands.

— Asta e tipic pentru Fisher, a spus Giles. Plin de jumătăţi de adevăruri, exagerări şi aluzii.

— Nu mă surprinde, a zis Griff. Dar o poţi dovedi înainte de ziua alegerilor? Pentru că un lucru e sigur, documentul de bază al conservatorilor va fi scrisoarea lui Fisher şi o vor strecura în fiecare cutie poştală din circumscripţie.

— Am face şi noi la fel, dacă am putea, a recunoscut Giles.

— Dar dacă ai putea dovedi că e plină de minciuni… a zis Griff, nedorind să renunţe.

— Nu am timp s-o fac şi, chiar dacă aş avea, nu sunt sigur că mă va crede cineva. Cuvintele celor morţi sunt mult mai puternice decât ale celor vii.

— Atunci mai avem un singur lucru de făcut, a spus Griff. S-o luăm pe arătură şi să ne înecăm necazurile.

— Am făcut-o azi-noapte, a recunoscut Giles. Şi Domnul ştie ce-am mai făcut.

— După ce vom alege un alt candidat, a zis Griff, revenind la alegeri, aş vrea să-l aduci la zi, pentru că oricine îţi va lua locul va avea nevoie de sprijinul tău şi, mai important, de experienţa ta.

— Asta s-ar putea să nu fie un avantaj în condiţiile date, a sugerat Giles.

— Nu mai fi aşa patetic, a spus Griff. Am presentimentul că nu vom scăpa atât de uşor de tine. Partidul Laburist este în sângele tău. Şi n-a spus Harold Wilson că o săptămână înseamnă un timp lung în politică?

*

Când s-a deschis uşa laterală, toţi din sala de tribunal au tăcut şi s-au întors să-l urmărească pe aprod dându-se la o parte ca să le permită celor şapte bărbaţi şi cinci femei să intre în sală şi să-şi reia locurile în banca juriului.

Judecătoarea i-a aşteptat să se aranjeze după care l-a întrebat pe preşedinte:

— Aţi reuşit să daţi un verdict?

Preşedintele s-a ridicat încet, şi-a aranjat ochelarii pe nas, s-a uitat în sus la judecătoare şi a spus:

— Da, doamnă judecătoare.

— Şi decizia dumneavoastră este unanimă?

— Da, doamnă judecătoare.

— Aţi votat în favoarea reclamantei, lady Virginia Fenwick sau a reclamatei, doamna Emma Clifton?

— Am votat în favoarea reclamatei, a spus preşedintele după care, terminându-şi sarcina, s-a aşezat.

Sebastian a sărit în picioare şi era gata să ovaţioneze când a observat că atât mama lui, cât şi judecătoarea se încruntau la el. S-a aşezat la loc şi s-a uitat la tatăl lui care i-a făcut cu ochiul.

De partea cealaltă a sălii stătea o femeie care se încrunta la juriu, incapabilă să-şi ascundă nemulţumirea, în timp ce consilierul ei juridic stătea alături, impasiv, cu braţele încrucişate. După ce sir Edward citise prima pagină din *Daily Mail* în acea dimineaţă, îşi dăduse seama că nu mai are nicio şansă să câştige procesul clientei lui. Ar fi putut să solicite o rejudecare, dar, de fapt, sir Edward nu şi-ar fi sfătuit clienta să treacă printr-un al doilea proces cu şanse atât de potrivnice.

*

Giles stătea singur la micul dejun acasă, în Smith Square, abandonându-şi rutina zilnică. Fără un castron cu cereale, fără suc de portocale, fără un ou fiert, fără *Times,* fără

Guardian, doar cu un exemplar din *Daily Mail* întins pe masă, în faţa lui.

HOUSE OF COMMONS
LONDON SW1A OAA

12 noiembrie 1970

Stimate domnule Trelford,

Poate sunteţi curios să aflaţi de ce v-am scris Domniei Voastre şi nu lui sir Edward Makepeace. Răspunsul este simplu şi nu mă îndoiesc că amândoi veţi acţiona în interesul clientelor dumneavoastră.

Permiteţi-mi să încep cu clienta lui sir Edward Makepeace, lady Virginia Fenwick şi infatuata ei pretenţie că eu nu am fost niciodată altceva decât omul ei bun la toate. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Nu am mai avut niciodată o clientă atât de răzbunătoare şi, când a venit vorba de cumpărarea şi vânzarea acţiunilor Barrington's, ea nu a avut decât un singur scop în minte şi anume să distrugă compania, oricare ar fi fost costul, precum şi reputaţia preşedintei, doamna Clifton.

Cu câteva zile înainte de începerea procesului, lady Virginia mi-a oferit o sumă importantă de bani ca să pretind că-mi dăduse „carte blanche" să acţionez în numele ei, pentru a da juriului impresia că ea nu ştia cum funcţionează bursa de valori. Permiteţi-mi să vă asigur că, răspunzând la întrebarea lui lady Virginia adresată doamnei Clifton la AGM, „Este adevărat că unul dintre directori şi-a vândut considerabilul stoc de acţiuni cu intenţia de a distruge compania?" adevărul este că acest lucru îl făcuse chiar lady Virginia, nu mai puţin de trei ori şi aproape reuşise să distrugă Barrington's. Nu pot merge în mormânt cu această nedreptate pe conştiinţa mea.

Totuşi, mai este o nedreptate la fel de dezgustătoare şi pe care sunt incapabil s-o ignor. Moartea mea va duce la alegeri anticipate în circumscripţia Bristol Docklands şi ştiu *că Partidul Laburist va lua în considerare realegerea fostului membru al Parlamentului, sir Giles Barrington. Dar, la fel ca lady Virginia, sir Giles ascunde un secret pe care nu doreşte să-l împărtăşească nici măcar propriei sale familii.*

Când sir Giles a vizitat recent Berlinul de Est ca reprezentant al Guvernului Maiestăţii Sale, a avut, ceea ce a recunoscut mai târziu într-o declaraţie în presă, o aventură de o noapte cu domnişoara Karin Pengelly, interpreta lui oficială. Mai târziu, a spus că acesta o fost motivul pentru care soţia lui l-a părăsit. Cu toate că era al doilea divorţ al lui sir Giles din motive de adulter, nu consider că ar fi fost unicul motiv pentru care un bărbat să se retragă din viaţa politică. Dar, în cazul său, tratamentul dur aplicat doamnei în cauză nu-mi permite să mai păstrez tăcerea.

Vorbind cu tatăl domnişoarei Karin Pengelly, ştiu sigur că fiica lui i-a scris lui sir Giles de mai multe ori spunându-i că nu numai că şi-a pierdut serviciul ca rezultat al aventurii lor, ci şi că este acum însărcinată cu copilul lui. În ciuda acestor fapte, sir Giles nici măcar n-a binevoit să-i răspundă domnişoarei Pengelly la scrisori şi nici nu a arătat cea mai mică urmă de îngrijorare pentru necazurile ei. Ea nu se plânge. Totuşi, doresc s-o fac eu în numele ei şi mă simt obligat să întreb dacă acesta este un om care ar trebui să-şi reprezinte alegătorii în Camera Comunelor. Fără îndoială că cetăţenii din Bristol îşi vor exprima părerile la urnă.

Îmi cer scuze, domnule, pentru că am lăsat povara responsabilităţii pe umerii Domniei Voastre, dar mi s-a părut că nu am de ales.

Al dumneavoastră sincer,
SPECIMEN GRAFIC SEMNĂTURĂ
Alexander Fisher, maior (în retragere)

Giles se uita fix la necrologul lui politic.

3

— Bine aţi revenit, doamnă preşedinte, a zis Jim Knowles când Emma a intrat în sala de consiliu. Nu pentru că m-aş fi îndoit vreo clipă că veţi reveni triumfătoare.

— Aşa e, aşa e, a spus Clive Anscott, trăgându-i scaunul Emmei astfel încât ea să se poată aşeza în capul mesei.

— Vă mulţumesc, a zis ea, luând loc. S-a uitat în jurul mesei şi le-a zâmbit colegilor ei, directori. Toţi i-au întors zâmbetul. Emma s-a uitat pe agendă de parcă nu se întâmplase nimic important în ultima lună. După cum a precizat domnul Knowles, pentru această întrunire de urgenţă secretarul companiei nu a avut timp să distribuie minutele ultimei întruniri a consiliului, aşa că-l voi ruga să ni le citească acum.

— Este necesar, având în vedere împrejurările? a întrebat Knowles.

— Nu sunt sigură că ştiu despre ce împrejurări vorbiţi, domnule Knowles, a zis Emma, dar bănuiesc că vom afla în curând.

Philip Webster, secretarul companiei, s-a ridicat, a tuşit nervos – unele lucruri nu se schimbă niciodată, s-a gândit Emma – şi a început să citească minutele ca şi cum ar fi anunţat că trenul soseşte la peronul patru.

— O întrunire a consiliului s-a ţinut la reşedinţa Barrington marţi, 10 noiembrie 1970. Toţi directorii au fost prezenţi, cu excepţia doamnei Emma Clifton şi a domnului Sebastian Clifton, care s-au scuzat, explicând că erau reţinuţi în altă parte. În urma demisiei preşedintelui adjunct, domnul Desmond Mellor şi în absenţa doamnei Clifton, s-a căzut de acord ca domnul Jim Knowles să conducă întrunirea. A urmat apoi o discuţie îndelungată referitoare la viitorul companiei şi la acţiunile care vor fi întreprinse în cazul în care lady Virginia Fenwick va câştiga procesul împotriva doamnei Clifton. Amiralul Summers a cerut să se noteze că el considera că n-ar trebui întreprins nimic până la aflarea verdictului procesului pentru că era convins că doamna preşedinte va câştiga.

Emma i-a zâmbit bătrânului lup de mare. Dacă nava s-ar fi scufundat, el ar fi fost ultimul care ar fi părăsit puntea.

— Domnul Knowles, totuşi, nu a împărtăşit încrederea amiralului şi a informat consiliul că a urmărit procesul îndeaproape şi a ajuns la neplăcuta concluzie că doamna Clifton nu avea „nici cea mai mică şansă” şi că, nu numai că lady Virginia va câştiga, dar şi că juriul îi va acorda recompense substanţiale. Domnul Knowles a amintit consiliului că doamna Clifton anunţase că, în acest caz, va demisiona din funcţia de preşedinte. A continuat prin a spune că este de datoria consiliului să aibă în vedere viitorul companiei şi cu această ocazie a întrebat cine o va înlocui pe doamna Clifton. Domnul Clive Anscott a fost de acord cu preşedintele adjunct şi l-a propus pe domnul Desmond Mellor, care-i scrisese de curând, explicându-i de ce se simţise obligat să-şi dea demisia din consiliul de administraţie. Precizase, mai ales, că nu putea rămâne în consiliu în timp ce „acea femeie” se afla la conducere. După aceea a urmat o discuţie lungă în cursul căreia a devenit clar că directorii nu puteau cădea de acord asupra rezolvării acestei probleme. Domnul Knowles, rezumând, a precizat că trebuie pregătite cele două declaraţii şi, după aflarea rezultatului procesului, cea potrivită urma să fie trimisă presei.

Amiralul Summers a declarat că nu va fi necesară o declaraţie de presă, pentru că, de îndată ce doamna Clifton va fi achitată, afacerile vor continua ca de obicei. Domnul Knowles l-a presat să anunţe ce va face în cazul în care lady Virginia va câştiga procesul. Amiralul i-a răspuns că va demisiona din funcţia de membru al consiliului, pentru că în niciun caz nu va accepta să lucreze sub conducerea domnului Mellor. Domnul Knowles a cerut ca declaraţia amiralului să fie înregistrată în minută. A continuat prin a-şi sublinia strategia în ceea ce priveşte viitorul companiei în cazul în care se va întâmpla ce va fi mai rău.

— Şi care era strategia dumneavoastră, domnule Knowles? a întrebat Emma, inocentă.

Domnul Webster a dat pagina registrului cu minute.

— Nu mai este relevantă, a spus Knowles, zâmbindu-i cald preşedintei. La urma-urmei, s-a dovedit că amiralul a avut dreptate. Dar mi s-a părut a fi de datoria mea să pregătesc consiliul pentru o astfel de eventualitate.

— Singura eventualitate pentru care ar fi trebuit să te pregăteşti, a bombănit amiralul Summers, ar fi fost să-ţi dai demisia înainte ca această întrunire să aibă loc.

— Nu credeţi că sunteţi un pic cam dur? a ciripit Andy Dobbs. La urma-urmei, Jim era plasat într-o poziţie de neinvidiat.

— Lealitatea nu este niciodată de neinvidiat, a spus amiralul, doar dacă, bineînţeles, nu eşti un mitocan.

Sebastian şi-a ascuns un zâmbet. Nu-i venea să creadă că se mai folosea cuvântul „mitocan” în a doua jumătate a secolului al douăzecilea. El personal bănuia că sintagma „ipocrit afurisit” ar fi fost mai potrivită, cu toate că, în realitate, nu ar fi fost mai eficientă.

— Poate secretarul companiei ar trebui să citească declaraţia domnului Knowles, a spus Emma. Cea pe care ar fi transmis-o presei dacă aş fi pierdut procesul.

Domnul Webster a scos o singură coală din dosar, dar, înainte să aibă ocazia să spună o vorbă, Knowles s-a ridicat de la locul lui, şi-a strâns hârtiile şi a spus:

— Nu va fi necesar, doamnă preşedinte, pentru că îmi dau demisia.

Fără altă vorbă, s-a întors să plece, dar nu înainte ca amiralul Summers să mormăie:

— Cam târziu. Apoi şi-a fixat ochii ca două nestemate asupra celorlalţi doi directori care-l susţinuseră pe Knowles.

După o clipă de ezitare, Clive Anscott şi Andy Dobbs s-au ridicat şi ei şi au părăsit sala în linişte.

Emma a aşteptat să se închidă uşa înainte de a continua.

— Din când în când, poate am părut lipsită de răbdare cu înregistrările amănunţite ale secretarului companiei în minutele consiliului. Acum recunosc că domnul Webster mi-a dovedit că m-am înşelat şi îmi cer scuze.

— Vreţi să înregistrez sentimentele dumneavoastră în minută, doamnă preşedinte? a întrebat Webster, fără nicio urmă de ironie.

De data aceasta, Sebastian şi-a permis să zâmbească.

4

De îndată ce Harry a redactat ce-a de-a patra versiune a remarcabilelor memorii ale lui Anatoli Babakov despre Rusia lui Stalin, tot ce mai dorea să facă era să ia primul avion spre New York şi să dea manuscrisul cărţii *Unchiul Joe* editorului său, Harold Guinzburg. Dar ceva mai important îl oprise să plece. Un eveniment de la care nu dorea să lipsească în niciun caz. Petrecerea dată cu ocazia împlinirii vârstei de şaptezeci de ani a mamei lui.

De la moartea soţului ei, cu trei ani mai înainte, Maisie trăia într-o căsuţă de pe domeniile Manor Estate. Se implica încă în mai multe acţiuni caritabile locale şi, cu toate că rareori nu-şi făcea plimbarea zilnică de trei mile, acum acestea durau mai mult de o oră. Harry nu ar fi putut uita niciodată sacrificiile făcute de mama lui pentru a se asigura că va câştiga bursa pentru cor la St Bede's şi cu această ocazie de a fi egalul tuturor, oricare ar fi fost familiile din care proveneau, inclusiv al prietenului său cel mai vechi, Giles Barrington.

Harry şi Giles se întâlniseră prima oară la St Bede's cu mai mult de patruzeci de ani în urmă şi păreau nepotriviţi pentru a ajunge cei mai buni prieteni. Unul, născut în mahalalele docurilor, celălalt, membru al nobilimii locale din Bristol. Unul, înclinat spre ştiinţă, celălalt, sportiv. Unul timid, celălalt extravertit. Şi, desigur, nimeni n-ar fi putut prezice că Harry se va îndrăgosti de sora lui Giles, cu excepţia Emmei însăşi, care pretindea că plănuise totul după ce se întâlniseră prima oară la o aniversare a lui Giles.

Tot ce-şi mai amintea Harry de atunci era o slăbănoagă micuţă – descrierea lui Giles – care stătea lângă fereastră, ţinându-şi capul aplecat, citind o carte. Îşi amintea cartea, dar nu fetiţa.

Harry a întâlnit o altă tânără. După şapte ani, când liceul s-a alăturat şcolii Red Maids' pentru o producţie combinată a piesei *Romeo şi Julieta,* Elisabeth Barrington, mama

Emmei, observase că ei continuau să se ţină de mână chiar şi după ce ieşeau din scenă.

Când coborâse cortina la finalul piesei, Harry a recunoscut în faţa mamei sale că se îndrăgostise de Emma şi dorea să se însoare cu ea. I s-a părut şocant că Maisie nu a părut încântată de această idee. Tatăl Emmei, sir Hugo Barrington, nu a făcut nicio încercare de a-şi ascunde sentimentele, cu toate că soţia lui nu înţelegea de ce se opunea atât de vehement ideii unei căsătorii. Sigur că nu putea fi chiar atât de snob? Dar, în ciuda problemelor cu părinţii, Harry şi Emma s-au logodit înainte de a pleca la Oxford. Amândoi virgini, nu au dormit împreună decât cu câteva săptămâni înainte de nuntă.

Dar nunta s-a sfârşit cu lacrimi pentru că atunci când capelanul colegiului a întrebat: *Dacă cineva cunoaşte vreun motiv pentru care cei doi nu se pot căsători, să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna,* Moş Jack, mentorul şi prietenul lui Harry n-a tăcut şi a spus congregaţiei că se temea că există o cauză.

Când Harry a aflat adevărul despre cine ar putea fi tatăl său, a fost atât de distrus încât a părăsit imediat Oxfordul şi a intrat în Marina Comercială, fără să ştie că Emma era însărcinată sau că, în timp ce traversa Atlanticul, Anglia declarase război Germaniei.

Abia după ce a fost eliberat din închisoare, s-a alăturat armatei SUA şi a fost aruncat în aer de o mină germană de teren, s-a întors în Anglia la Emma, descoperind că avea şi un fiu de trei ani, Sebastian. Chiar şi atunci, au mai trecut doi ani înainte ca cel mai înalt tribunal din ţară să decidă că sir Hugo Barrington nu era tatăl lui Harry, dar, în ciuda acestora, atât el cât şi Emma erau conştienţi că va exista întotdeauna o îndoială referitoare la legitimitatea căsătoriei lor la o instanţă şi mai înaltă.

Harry şi Emma au încercat cu disperare să mai aibă un copil, dar au fost de acord să nu-i spună lui Sebastian de ce nu au făcut-o. Harry nu a dat niciodată, nici chiar pentru o clipă, vina pe iubita lui mamă. Nu trebuiseră să sape mult pentru a afla că Maisie nu fusese prima muncitoare din fabrică sedusă de Hugo Barrington la micile vacanţe ale companiei la Weston-super-Mare.

Când sir Hugo a murit în împrejurări dramatice, Giles a moştenit titlul şi domeniile sale, iar ordinea naturală a lucrurilor a fost, în cele din urmă, restabilită. Totuşi, în timp ce Harry a continuat să trăiască fericit alături de Emma, Giles trecuse prin două divorţuri şi cariera sa politică părea acum distrusă.

*

Emma şi-a petrecut ultimele trei luni pregătindu-se pentru „marele eveniment” şi nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării. Harry a fost chiar obligat să prezinte o repetiţie în costum a discursului, în dormitorul lor, cu o noapte înainte.

Trei sute de invitaţi au venit la dineul elegant de la Manor House pentru a aniversa cei şaptezeci de ani împliniţi de Maisie şi, când ea a intrat la braţul lui Harry, nimănui nu i-a fost greu să creadă că, în tinereţe fusese foarte frumoasă. Harry a stat lângă ea, strălucind de mândrie, cu toate că devenea din ce în ce mai nervos pe măsură ce se apropia momentul când urma să îşi ţină discursul în onoarea mamei sale. Nu-l mai deranja să vorbească în faţa publicului, dar în faţa mamei lui...

A început prin a le reaminti oaspeţilor realizările remarcabile ale mamei sale, câştigate în ciuda tuturor necazurilor. Ea avansase din poziţia de chelneriţă la ceainăria Tilly’s la manager la Grand Hotel din oraş – prima femeie care ocupase această poziţie. După ce se retrăsese la şaizeci de ani, cu toate că nu ar fi vrut, Maisie se înscrisese ca student adult la Bristol University, la limba engleză, şi absolvise după trei ani cu onoruri, ceea ce Harry, Emma şi Sebastian nu reuşiseră – din diferite motive.

Când Maisie s-a ridicat să răspundă, toţi invitaţii s-au ridicat şi ei. Ea şi-a început discursul ca o profesionistă, fără notiţe, fără să-i tremure vocea.

— Mamele vor crede întotdeauna că fiii lor sunt speciali, a spus ea, şi nici eu nu fac excepţie. Desigur că sunt mândră de marile realizări ale lui Harry, nu numai ca scriitor, ci, mai important, ca preşedinte al PEN-ului englez şi ca un reprezentant al colegilor săi mai puţin norocoşi din alte ţări. Eu cred că activitatea depusă de el pentru a-l elibera pe Anatoli Babakov din gulagul siberian este o realizare mult mai importantă decât faptul că romanele lui se află în fruntea bestsellerurilor din *New York Times.*

Dar cel mai înţelept lucru pe care l-a făcut Harry vreodată a fost că s-a însurat cu Emma. În spatele fiecărui om mare… Râsetele şi aplauzele au sugerat că audienţa era de aceeaşi părere cu Maisie. Emma este de felul ei o femeie remarcabilă. Prima femeie preşedinte a unei companii publice care cumva reuşeşte în acelaşi timp să fie o soţie şi o mamă exemplară. Şi apoi, desigur, mai e şi nepotul meu, Sebastian, despre care am aflat că va fi viitorul guvernator al Băncii Angliei. Şi asta trebuie să fie adevărat, deoarece chiar Sebastian mi-a spus-o.

— Aş prefera să fiu preşedinte la Banca Farthings, i-a şoptit Seb mătuşii sale, Grace, care stătea lângă el.

— Toate la timpul lor, băiete.

Maisie a terminat discursul spunând:

— Aceasta a fost cea mai fericită zi din viaţa mea şi mă pot considera norocoasă să am atâţia prieteni.

Harry a aşteptat încetarea aplauzelor înainte de a se ridica iar să închine un pahar pentru o viaţă lungă şi fericită pentru Maisie. Invitaţii şi-au ridicat şi ei paharele şi au continuat să ovaţioneze de parcă era ultima noapte la un bal de absolvire.

— Îmi pare rău că te văd iar singur, Seb, a zis Grace după ce au încetat aplauzele şi toţi s-au aşezat la loc. Seb nu a răspuns. Grace a luat mâna nepotului ei.

— Nu a venit vremea să accepţi că Samantha este totuşi căsătorită şi are viaţa ei?

— Aş vrea să fie atât de uşor, a spus Seb.

— Eu regret că nu m-am măritat şi n-am copii, i-a mărturisit Grace, şi asta e ceva ce nu i-am spus nici măcar surorii mele. Dar ştiu cu siguranţă că Emma îşi doreşte tare mult să fie bunică.

— Este deja, a şoptit Seb. Dar nu ştie.

Grace a deschis gura, dar n-a zis nimic.

— Sam are o fetiţă pe care o cheamă Jessica, a spus Seb. Şi a fost nevoie s-o văd doar o dată ca să-mi dau seama că este fiica mea.

— Ei, acum încep să înţeleg, a spus Grace. Nu e nicio şansă ca tu şi Samantha să vă împăcaţi?

— Nu, cât timp mai trăieşte soţul ei.

— Îmi pare foarte rău, a zis Grace, strângând mâna nepotului ei.

*

Harry era încântat văzându-şi cumnatul discutând prietenos cu Griff Hoskins, agentul Partidului Laburist pentru Bristol Docklands. Poate bătrânul profesionist va reuşi să-l convingă pe Giles să admită folosirea numelui său, în ciuda intervenţiei dezastruoase a maiorului Fisher. La urma-urmei, Giles demonstrase că scrisoarea era presărată cu jumătăţi de adevăruri şi era clar o cale de a se răzbuna pentru vechile probleme.

— Deci aţi luat o decizie în ceea ce priveşte alegerile anticipate? a întrebat Harry, când Giles s-a despărţit de Griff şi i s-a alăturat.

— N-am prea avut de ales, a spus Giles. Două divorţuri şi o aventură cu o nemţoaică din Germania de Est care ar putea să fie chiar spion Stasi nu transformă pe cineva într-un candidat ideal.

— Dar presa pare convinsă că oricare ar fi candidatul laburist, ei vor câştiga uşor atâta timp cât guvernul conservator este aşa de nepopular.

— Nici presa şi nici măcar electoratul nu aleg un candidat, ci un grup de oameni care formează comitetul local şi pot să-ţi spun, Harry, că nu există nimic mai conservator decât un comitet electoral laburist.

— Eu rămân convins că te vor susţine acum, când ştiu adevărul. De ce nu arunci mănuşa şi nu-i laşi să decidă?

— Pentru că, dacă m-ar întreba ce părere am despre Karin, s-ar putea să nu aprecieze răspunsul.

*

— Aţi fost amabilă că m-aţi invitat să particip la un eveniment atât de notabil, doamnă Clifton.

— Nu fi prost, Hakim, numele tău a fost printre primele pe lista de invitaţi. Nimeni n-ar fi putut să facă mai mult pentru Sebastian şi, după acea neplăcută experienţă cu Adrian Sloane, îţi voi fi veşnic recunoscătoare şi ştiu că cei din ţara ta nu tratează un astfel de lucru cu uşurinţă.

— Trebuie să ştii cine-ţi sunt prietenii, când îţi petreci atâta timp uitându-te peste umăr, doamnă Clifton, a spus Bishara.

— Emma, l-a corectat ea. Şi spune-mi, Hakim, ce anume vezi când te uiţi peste umăr?

— O treime ticăloasă care bănuiesc că se va ridica din morţi şi va încerca să preia din nou controlul băncii Farthings – şi, posibil, chiar al companiei Barrington’s.

— Dar Mellor şi Knowles nu mai fac parte din consiliul companiei Barrington’s, iar Sloane şi-a pierdut orice reputaţie mai avea în City.

— Adevărat, dar asta nu i-a împiedicat să formeze o nouă companie.

— Mellor Travel?

— Care nu-mi imaginez că le va recomanda clienţilor să reţină bilete la linia maritimă Barrington.

— Vom supravieţui, a spus Emma.

— Şi cred că aţi aflat că lady Virginia Fenwick vrea să-şi vândă acţiunile de la Barrington’s? Informatorii mei mi-au spus că nu prea mai are acum bani gheaţă.

— Adevărat? Ei bine, nu aş vrea ca acele acţiuni să ajungă în mâinile cui nu trebuie!

— Nu te îngrijora din cauza asta, Emma. L-am sfătuit deja pe Sebastian să le ia de îndată ce apar pe piaţă. Poţi să fii sigură că, în cazul în care cineva doreşte să te atace iar, Hakim Bishara şi caravana lui de cămile vor fi la dispoziţia ta.

*

— Eşti Deakins, nu? a spus Maisie, când un bărbat slab, de vârstă mijlocie cu părul prematur grizonant a ajuns la ea s-o salute. Era îmbrăcat în costumul care era probabil de la absolvire.

— Mă simt flatat că mă ţineţi minte, doamnă Clifton.

— Cum te-aş putea uita vreodată? La urma-urmei, Harry îmi spunea întruna: „Deakins e în clasa mea, dar, cinstit vorbind, e de o clasă superioară.”

— Şi s-a dovedit că aveam dreptate, mamă, a zis Harry alăturându-li-se. Pentru că acum Deakins este profesor regius[3] de limba greacă la Oxford. Şi, ca şi mine, a dispărut misterios în timpul războiului. Dar în timp ce eu am ajuns la închisoare, el a ajuns într-un loc numit Bletchley Park. Nu că ar dezvălui ce s-a întâmplat în spatele acelor ziduri acoperite cu muşchi.

— Şi mă îndoiesc că o va face vreodată, a spus Maisie, privindu-l pe Deakins cu mai multă atenţie.

— N-aţi văzut vreodată firma hanului „La trei măgari”?[4] a zis Giles, apărând lângă Deakins.

— Ce piesă? a întrebat Harry.

---

[3] Profesor emerit.

[4] William Shakespeare, A douăsprezecea noapte, p.137, trad. Mihnea Gheorghiu, Editura Minerva, 1981.

— *A douăsprezecea noapte,* a spus Giles.

— Nu e rău, dar care personaj spune aceste cuvinte şi cui le adresează?

— Nebunul, către sir Andrew Aguecheek.

— Şi mai cine?

— Sir Toby Belch.

— Impresionant, a zis Deakins, zâmbindu-i vechiului său prieten, dar pentru un 10, care act şi care scenă?

Giles n-a mai zis nimic.

— Actul doi, scena trei, a zis Harry. Dar ai observat greşeala?

— *N-aţi văzut cumva*[5]*,* a spus Maisie.

Asta i-a adus pe toţi trei la tăcere până ce Emma a venit la ei şi le-a zis:

— Nu mai faceţi pe grozavii şi circulaţi. Nu este reuniunea clasei.

— Întotdeauna i-a plăcut să facă pe şefa, a comentat Giles în timp ce vechii colegi de şcoală s-au despărţit şi s-au amestecat cu ceilalţi invitaţi.

— Când o femeie se pricepe să conducă, a comentat Maisie, se spune întotdeauna că face pe şefa, dar când un bărbat face exact acelaşi lucru, este considerat un om hotărât, un conducător înnăscut.

— Aşa este de-o veşnicie, a zis Emma. Poate e momentul să facem ceva în privinţa asta.

— Ai făcut deja, dragă.

*

După plecarea ultimului oaspete, Harry şi Emma au dus-o înapoi pe Maisie la cabana ei.

— Vă mulţumesc pentru a doua zi fericită a vieţii mele, le-a spus Maisie.

— Mamă, în discursul tău, i-a amintit Harry, ai spus că a fost cea mai fericită zi a vieţii tale.

---

[5] William Shakespeare, A douăsprezecea noapte, p. 137, trad. Mihnea Gheorghiu, Editura Minerva, 1981.

— Nu, nici pe departe, a replicat Maisie. Aceea a fost ziua în care am aflat că trăiai.

5

Harry se bucura întotdeauna să-şi viziteze editorul din New York, dar se întreba dacă se va fi schimbat ceva acum când Aaron Guinzburg preluase funcţia de preşedinte de la tatăl său.

A urcat cu liftul la etajul şapte şi, când s-au deschis uşile, a găsit-o pe Kirsty, fosta secretară a lui Harold, aşteptându-l.

Cel puţin asta nu se schimbase. Kirsty l-a condus repede până în biroul preşedintelui. A bătut uşor în uşă şi a deschis-o, permiţându-i lui Harry să între într-o altă lume.

Aaron, ca şi tatăl lui, considera că trebuie să fi fost o greşeală a Atotputernicului faptul că se născuse de cealaltă parte a Atlanticului. Era îmbrăcat cu un costum la două rânduri, dungat, probabil făcut pe Savile Row, o cămaşă albă cu un guler apretat şi o cravată de la Yale. Harry ar fi putut fi iertat dacă ar fi crezut că tatăl lui Aaron fusese clonat. Editorul a sărit din spatele biroului pentru a-şi întâmpina autorul preferat.

De-a lungul anilor, cei doi deveniseră buni prieteni şi, când Harry s-a aşezat pe anticul fotoliu din piele aflat de cealaltă parte a biroului, a stat câteva clipe să privească atmosfera familiară. Pereţii paneluiţi cu stejar erau încă acoperiţi cu fotografii sepia – Hemingway, Faulkner, Buchan, Fitzgerald, Greene şi, mai recent, Saul Bellow. Harry nu s-a putut opri să se întrebe dacă li se va alătura vreodată. Citise deja operele majorităţii scriitorilor din fotografii, dar Guinzburg nu măsura succesul numai după numărul de cărţi vândute.

— Felicitări, Harry. Aceeaşi voce caldă, sinceră. Din nou, pe locul întâi. William Warwick devine din ce în ce mai popular cu fiecare roman şi, după ce am citit mărturia lui Babakov că Hruşciov era amestecat în complotul împotriva lui Stalin, de abia aştept să public *Unchiul Joe.* Sunt sigur că această carte va ocupa primul loc, cu toate că nu este pe lista de beletristică.

— Este o lucrare cu adevărat uimitoare, a replicat Harry. Aş fi vrut s-o fi scris eu.

— Bănuiesc că ai scris mult din ea, a zis Aaron, pentru că-ţi simt stilul în fiecare pagină. L-a privit întrebător pe Harry.

— Fiecare cuvânt este al lui Anatoli. Eu nu sunt decât credinciosul lui scrib.

— Dacă aşa vrei să spui, pentru mine e OK. Totuşi, fanii tăi înflăcăraţi s-ar putea să-ţi recunoască stilul şi frazeologia care apar din când în când.

— Atunci va trebui ca amândoi să cântăm aceeaşi melodie, nu?

— Dacă zici tu.

— Da, a spus Harry, sigur pe el.

Aaron a încuviinţat.

— Am scris un contract pentru *Unchiul Joe* care va avea nevoie de semnătura doamnei Babakova, ca reprezentantă a soţului ei. Sunt dispus să-i ofer o sută de mii de dolari în avans la semnare şi zece la sută drepturi de autor.

— Câte exemplare crezi că vei vinde?

— Un milion, poate mai multe.

— Atunci vreau ca drepturile de autor să ajungă la doisprezece şi jumătate la sută după prima sută de mii de cărţi vândute şi cincisprezece la sută de îndată ce vei fi vândut un sfert de milion.

— Nu am mai oferit asemenea condiţii avantajoase pentru o primă carte, a protestat Aaron.

— Aceasta nu este o primă carte, este ultima carte, o carte singulară, unică.

— Îţi accept termenii, a spus Aaron, dar cu o condiţie. Harry a aşteptat. După publicarea cărţii, vei face un turneu de autor, pentru că publicul va fi fascinat să afle cum ai reuşit să scoţi cartea din Uniunea Sovietică.

Harry a încuviinţat şi cei doi s-au ridicat şi au dat mâna. Aaron mai avea ceva în comun cu tatăl lui: o strângere de mână suficient de puternică pentru a demonstra că afacerea a fost încheiată. În contractul Guinzburg, nu existau clauze de anulare.

— Şi dacă tot eşti aici, trebuie să mai finalizăm un nou contract pentru trei romane din seria William Warwick.

— În aceiaşi termeni ca pentru Babakov, a zis Harry.

— De ce, pentru că scrii la fel de bine?

Amândoi au râs înainte de a da mâna a doua oară.

— Cine publică *Unchiul Joe* în Anglia? a întrebat Aaron, aşezându-se la loc.

— Billy Collins. Am încheiat contractul săptămâna trecută.

— În aceleaşi condiţii?

— N-ai vrea tu să afli? Dar să ştii că atunci când mă voi întoarce acasă, îmi va pune aceeaşi întrebare.

— Şi, desigur, va primi acelaşi răspuns. Acum, Harry, ai venit tocmai la ţanc, pentru că vreau să discutăm despre un alt subiect strict confidenţial.

Harry s-a lăsat pe spate în scaun.

— Întotdeauna mi-am dorit ca Viking să se unească cu o tipografie ca lumea ca să nu mai închei contracte diferite tot timpul. Multe alte companii merg pe acelaşi drum, după cum ştii.

— Dar, dacă-mi amintesc corect, tatăl tău a fost întotdeauna împotriva acestei idei. Se temea că-i va îngrădi independenţa.

— Şi acum crede la fel. Dar nu mai este preşedinte şi eu m-am hotărât să avansez puţin. Mi s-a oferit de curând un contract avantajos de către Rex Mulberry de la Mulberry House.

— „Şi vechea ordine se schimbă, lăsând loc celei noi”.

— De unde e asta?

— Tennyson. „Morte d’Arthur”.

— Deci eşti pregătit să adopţi schimbarea?

— Cu toate că nu-l cunosc pe Rex Mulberry, te susţin cu plăcere, a zis Harry.

— Bine. Atunci ambele contracte vor fi definitivate imediat. Dacă o poţi face pe doamna Babakova să-l semneze pe al ei, al tău va fi gata când te vei întoarce de la Pittsburgh.

— Probabil că ea nu va accepta să ia bani în avans sau drepturi de autor, deci va trebui să-i amintesc că ultimul lucru pe care l-a spus Anatoli înainte de a fi luat pe sus a fost: „Aş vrea să fiu sigur că Elena nu-şi va petrece restul vieţii într-alt fel de închisoare.”

— S-ar putea să meargă.

— Posibil. Dar ştiu că doamna Babakova consideră că este de datoria ei să sufere aceleaşi lipsuri pe care le suportă şi soţul ei.

— Atunci trebuie să-i explici motivul pentru care nu putem publica lucrarea dacă nu semnează contractul.

— Va semna contractul, dar numai pentru că doreşte ca întreaga lume să afle adevărul despre Iosif Stalin. Nu sunt sigur că-şi va încasa vreodată cecul.

— Încearcă să-ţi foloseşti irezistibilul farmec Clifton. Aaron s-a ridicat în picioare. Mâncăm?

— La Yale Club?

— Sigur că nu. Tata mănâncă acolo în fiecare zi şi nu vreau să afle ce pun la cale.

*

Harry citea rar rubrica financiară a vreunui ziar, dar în acea zi a făcut o excepţie. *New York Times* dedicase o întreagă pagină fuziunii dintre Viking Press şi Mulberry House, împreună cu o fotografie a lui Aaron dând mâna cu Rex Mulberry.

Viking urma să deţină 34 la sută din noua companie, iar Mulberry, o companie mult mai mare, 66 la sută. Când *Times* l-a întrebat pe Aaron ce părere avea tatăl lui despre această fuziune, el a răspuns doar: „Curtis Mulberry şi tatăl meu au fost prieteni mulţi ani. Sunt încântat formând un parteneriat cu fiul lui şi mă aştept la o relaţie la fel de lungă şi fructuoasă.”

— Aşa să fie, şi-a spus Harry atunci când chelnerul din vagonul restaurant i-a turnat a doua cană de cafea. S-a uitat pe fereastră şi a zărit zgârie-norii din Manhattan devenind din ce în ce mai mici în timp ce trenul îşi continua drumul spre Pittsburgh.

Harry s-a lăsat pe spate, a închis ochii şi s-a gândit la întâlnirea cu Elena Babakova. Spera doar ca ea să se conformeze dorinţelor soţului ei. A încercat să-şi amintească vorbele exacte ale lui Anatoli.

*

Aaron Guinzburg s-a trezit devreme, agitat de perspectiva primei sale zile ca preşedinte adjunct al noii companii.

— Viking Mulberry, a murmurat el în timp ce se rădea. Îi plăcea sunetul.

Prima sa întâlnire din acea zi era programată la ora douăsprezece, când Harry urma să se întoarcă de la vizita la doamna Babakova. Planificase să publice *Unchiul Joe* în aprilie şi era încântat că Harry fusese de acord să plece în turneu. După un mic-dejun uşor – pâine prăjită şi marmeladă de Oxford, un ou fiert trei minute şi jumătate şi o cană de ceai Earl Grey – Aaron a citit articolul din *New York Times* a doua oară. I se părea o prezentare corectă a înţelegerii sale cu Mulberry şi a fost încântat să vadă că noul său partener repeta ce îi spusese lui de mai multe ori: *Sunt mândru să fuzionez cu o editură cu o asemenea tradiţie literară rafinată.*

Cum era o dimineaţă însorită şi plăcută, Aaron s-a decis să se ducă pe jos la serviciu şi să savureze în linişte gândul de a începe o nouă viaţă. S-a întrebat cât va mai dura înainte ca tatăl lui să recunoască că luase decizia corectă pentru ca editura să joace un rol în liga mare. A traversat Second Avenue, zâmbind din ce în ce mai tare. Pe când se îndrepta spre clădirea familiară, a observat doi portari îmbrăcaţi elegant stând la intrare. Nu era o cheltuială pe care tatăl lui ar fi aprobat-o. Unul dintre bărbaţi a făcut un pas înainte şi l-a salutat.

— Bună dimineaţa, domnule Guinzburg. Aaron a fost impresionat că îi ştiau numele. Domnule, am fost instruiţi să nu vă permitem accesul în clădire.

Aaron a amuţit.

— Trebuie să fie o greşeală, a reuşit el să spună în cele din urmă. Sunt directorul adjunct al companiei.

— Îmi pare rău, domnule, dar acestea sunt ordinele, a zis al doilea om, blocându-i drumul.

— Trebuie să fie o greşeală, a repetat Aaron.

— Nu este nicio greşeală, domnule. Instrucţiunile noastre au fost clare. Dacă încercaţi să intraţi în clădire, noi trebuie să vă împiedicăm.

Aaron a ezitat o clipă înainte de a face un pas înapoi. S-a uitat la noua firmă de pe clădire pe care scria Viking Mulberry, apoi a încercat iar să intre, dar niciunul dintre paznici nu s-a mişcat un pas. Atunci s-a întors şi a chemat un taxi, dându-i şoferului adresa de acasă. Trebuie să existe o explicaţie simplă, îşi tot zicea el în timp ce taxiul se îndrepta spre 67th Street.

De îndată ce a intrat în casă, Aaron a luat telefonul şi a sunat la un număr pe care-l ştia pe dinafară.

— Bună dimineaţa, Viking Mulberry, cu ce vă putem ajuta?

— Rex Mulberry!

— Cine întreabă, vă rog?

— Aaron Guinzburg. A auzit un clic şi după un moment o altă voce a răspuns:

— Biroul preşedintelui.

— Sunt Aaron Guinzburg. Faceţi-mi legătura cu Rex.

— Domnul Mulberry este într-o şedinţă.

— Atunci scoateţi-l din şedinţă, a zis Aaron, enervându-se.

Un alt clic. I se întrerupsese legătura. A format iar numărul, dar n-a ajuns mai departe de centrală. Prăbuşindu-se pe cel mai apropiat scaun, a încercat să-şi adune gândurile. A mai durat o vreme până ce a ridicat iar receptorul.

— Friedman, Friedman şi Yablon, a anunţat o voce.

— Sunt Aaron Guinzburg. Aş dori să vorbesc cu Leonard Friedman. I s-a făcut imediat legătura cu partenerul-senior. A durat o vreme până ce Aaron i-a explicat ce se întâmplase la biroul lui în acea dimineaţă şi rezultatul celor două telefoane.

— Deci tatăl dumneavoastră a avut tot timpul dreptate.

— Ce vreţi să spuneţi?

— O strângere de mână era întotdeauna bună pentru Curtis Mulberry, dar când ai de-a face cu fiul lui, Rex, asigură-te că citeşti şi ce e scris cu litere mici.

— Sugeraţi că Mulberry are dreptatea de partea lui?

— Sigur că nu, a spus Friedman, doar justiţia. Atâta timp cât controlează şaizeci şi şase la sută din stocul de acţiuni, el pune muzica. Te-am avertizat noi din timp asupra consecinţelor faptului că eşti un acţionar minoritar, dar n-ai fost convins că va fi o problemă. Deşi trebuie să recunosc, chiar şi eu sunt şocat de viteza cu care Mulberry a profitat de poziţia lui.

După ce Friedman i-a explicat clientului său clauzele relevante ale contractului, Aaron şi-a dorit să fi studiat Dreptul la Harvard şi nu Istoria la Yale.

— Totuşi, a continuat avocatul, am reuşit să inserăm clauza 19A pe care Mulberry o va regreta acum în mod sigur.

— De ce e atât de importantă clauza 19A?

După ce Friedman i-a explicat clauza în detaliu, Aaron a lăsat jos receptorul şi s-a dus la dulăpiorul cu băuturi. Şi-a turnat un whisky – înainte de cinci după-masa – pentru prima oară în viaţa lui. Ora douăsprezece, întâlnirea cu Harry. S-a uitat la ceas: 11:38. Şi-a lăsat jos băutura şi a ieşit în fugă din apartament.

A înjurat liftul care mergea prea încet, a tras grilajul şi a ieşit repede în stradă. A chemat un taxi galben, nu era o problemă pe Fifth Avenue, dar când a ajuns la Third, Aaron a nimerit în blocajul rutier inevitabil. Semafor după semafor treceau pe roşu exact când taxiul ajungea în faţă. Când s-au oprit la următorul semafor, Aaron i-a dat şoferului cinci dolari şi a sărit jos. A alergat următoarele două cvartale, evitând traficul şi claxoanele pe când încerca să-şi păstreze viteza.

Cei doi paznici erau încă staţionaţi în faţa clădirii, de parcă l-ar fi aşteptat să se întoarcă. Aaron şi-a verificat ceasul în grabă: douăsprezece fără patru minute. S-a rugat ca Harry să fi întârziat. Dar Harry nu întârzia niciodată. Apoi l-a văzut la câţiva metri în faţă, îndreptându-se spre clădire, dar a ajuns în faţa firmei cu câteva momente înaintea lui Aaron. Portarii s-au dat la o parte şi l-au lăsat să intre. Era o altă persoană pe care o aşteptaseră.

— Harry! Harry! a strigat Aaron, acum la câţiva paşi de uşa din faţă, dar Harry intrase deja în clădire.

— Harry! a strigat Aaron, dar când a ajuns la intrare, cei doi paznici au înaintat şi i-au blocat drumul chiar înainte ca Harry să intre în lift.

*

Când s-a deschis uşa ascensorului, Harry s-a mirat că n-a găsit-o pe Kirsty aşteptându-l. Ce ciudat cum te obişnuieşti cu cineva, s-a gândit el, chiar să iei acel fapt de la sine-nţeles. A trecut de biroul de recepţie şi i-a spus tinerei numele lui.

— Am o întâlnire cu Aaron Guinzburg.

Şi-a verificat orarul.

— Da, urmează să vă întâlniţi cu domnul preşedinte la ora douăsprezece, domnule Clifton. Îl veţi găsi în fostul birou al domnului Guinzburg.

— Fostul birou? a spus Harry, incapabil să-şi ascundă surpriza.

— Da, în camera de la capătul coridorului.

— Ştiu unde este, a răspuns Harry înainte de a se îndrepta spre biroul lui Aaron. A bătut la uşă şi a aşteptat.

— Intraţi, a zis o voce pe care n-a recunoscut-o.

Harry a deschis uşa şi s-a gândit că intrase în altă cameră. Pereţii fuseseră goliţi de panelurile magnifice din stejar, iar fotografiile marilor scriitori fuseseră înlocuite de un set oribil de gravuri ale lui SoHo. Un bărbat pe care nu-l mai văzuse, dar pe care l-a recunoscut din fotografia din *New York Times,* s-a ridicat din spatele unei măsuţe din răchită şi i-a întins mâna.

— Rex Mulberry. Încântat să te cunosc, Harry.

— Bună dimineaţa, domnule Mulberry, a zis Harry. Am o întâlnire cu editorul meu, Aaron Guinzburg.

— Mi-e teamă că Aaron nu mai lucrează aici, a spus Mulberry. Eu sunt preşedintele noii companii şi consiliul a decis că e vremea ca Viking să facă unele schimbări radicale. Sunt un mare admirator al cărţilor tale.

— Deci sunteţi un fan al lui William Warwick, nu? a spus Harry.

— Da, sunt un împătimit admirator al lui Wilfred. Ia loc. Harry s-a aşezat în faţa noului preşedinte. M-am uitat adineaori pe ultimul contract despre care sunt sigur că-l consideri generos după standardele normale ale publicării.

— Eu n-am publicat decât la Viking, aşa că n-am cu ce să-l compar.

— Şi, desigur, vom onora cel mai recent contract încheiat de Aaron din seria cu Wilfred Warwick, precum şi cel pentru *Unchiul Joe.*

Harry a încercat să se gândească ce ar fi făcut Sebastian în acele împrejurări. Era conştient că, pentru *Unchiul Joe,* contractul era în buzunarul său şi, după o muncă serioasă de lămurire, fusese semnat de Elena Babakova.

— Aaron a acceptat să pregătească un nou contract pentru o serie de trei cărţi, pe care am fost de acord să-l studiez azi cu el, a spus el, încercând să câştige timp.

— Da, îl am aici, a zis Mulberry. Am câteva modificări minore, nimic prea important, a adăugat el, împingând contractul peste masă.

Harry a întors la ultima pagină şi a găsit semnătura lui Mulberry pe linia punctată. Şi-a scos stiloul – un cadou de la Aaron – i-a deşurubat capacul şi s-a uitat la cuvintele *Din partea autorului.* A ezitat înainte de a spune primul lucru care i-a trecut prin cap.

— Trebuie să mă duc la toaletă. Am venit direct de la gară pentru că nu doream să întârzii. Mulberry a surâs forţat când Harry a pus elegantul Parker pe masă, alături de contract. Vin imediat, a adăugat el, ridicându-se din scaun şi ieşind calm din cameră.

Harry a închis uşa în urma lui, a mers repede pe coridor, pe lângă biroul de recepţie, şi nu s-a oprit până în hol, lângă primul lift liber. Când uşile s-au deschis iar la parter, s-a amestecat în mulţimea de funcţionari grăbiţi care ieşeau în pauza de prânz. S-a uitat la cei doi portari, dar aceştia nu i-au dat atenţie când a trecut pe lângă ei. Păreau să se uite la cineva care stătea ca o santinelă pe trotuarul de vizavi. Harry i-a întors spatele lui Aaron şi a chemat un taxi.

— Unde?

— Încă nu ştiu sigur, a spus Harry, dar încercaţi să ajungeţi vizavi şi să-l luaţi pe domnul care stă acolo. Taxiul s-a oprit unde-i spusese. Harry a coborât geamul. Hai, urcă, a strigat el.

Aaron s-a uitat bănuitor înăuntru, dar când l-a văzut pe Harry, i s-a alăturat repede pe bancheta din spate.

— Ai semnat contractul? au fost primele lui cuvinte.

— Nu, nu l-am semnat.

— Şi contractul Babakov?

— E la mine, a spus Harry, atingându-şi buzunarul interior al hainei.

— Atunci s-ar putea să fie bine, totuşi.

— Nu încă. Am convins-o pe doamna Babakova să încaseze cecul de la Viking de 100.000 de dolari.

— Hopa, a zis Aaron.

— Unde mergeţi? a întrebat iar taximetristul.

— Grand Central Station, i-a spus Harry.

— Nu poţi să-i dai un telefon? l-a întrebat Aaron.

— Nu are telefon.

6

— Este prima oară când faci ceva necinstit de când te cunosc, a spus Emma, turnându-şi a doua ceaşcă de cafea.

— Dar, din punct de vedere moral, este rezonabil, a zis Harry. La urma-urmei, scopul scuză mijloacele.

— Chiar şi asta e discutabil. Nu uita că doamna Babakova a semnat deja contractul şi a acceptat cecul de plată.

— Dar nu l-a încasat şi, oricum, avea impresia că Anatoli va fi publicat de Viking.

— Şi ar fi fost.

— Dar nu de Aaron Guinzburg cu care a încheiat contractul original.

— Un judecător de la Curtea Supremă ar putea considera că aceasta este o dilemă legală interesantă. Şi cine-l va publica pe William Warwick, acum că nu mai lucrezi cu Viking?

— Guinzburg Press. Anatoli şi cu mine vom fi primii autori publicaţi de companie, iar Aaron îmi va face cadou un alt stilou.

— Un alt stilou?

— E o poveste lungă pe care o păstrez pentru când te vei întoarce de la întrunirea consiliului, a spus Harry, spărgând coaja oului.

— Totuşi sunt puţin surprinsă că Mulberry n-a luat în considerare faptul că Aaron îşi va înfiinţa propria lui companie şi nu a inclus o clauză în documentul de fuziune prin care să-l împiedice să ia autorii de la Viking.

— Sunt sigur că s-a gândit la asta, dar, dacă ar fi inserat o astfel de clauză, avocaţii lui Aaron şi-ar fi dat seama imediat ce punea la cale.

— Probabil că se îndoia că Aaron va avea resursele de a înfiinţa o nouă editură.

— Ei, a greşit, a zis Harry. Aaron avea deja mai multe oferte pentru acţiunile lui la Mulberry Viking, inclusiv una chiar de la Rex Mulberry, care evident nu vrea ca rivalii lui să pună mâna pe cele 34 la sută acţiuni ale lui Aaron.

— După faptă… a zis Emma. Harry a zâmbit punându-şi sare pe ou. Dar oricât de mult îţi place Aaron, a continuat ea, după lipsa de judecată de care a dat dovadă când a fost vorba de Mulberry, eşti sigur că e omul potrivit ca să fie editorul tău american? Dacă vei semna un contrat pentru trei romane şi apoi…

— Recunosc că am nişte îndoieli, a spus Harry, dar am fost liniştit de faptul că tatăl lui Aaron a acceptat să revină ca preşedinte al noii companii.

— E o slujbă de fundaş?

— Harold Guinzburg nu joacă fundaş.

*

— Primul punct pe ordinea de zi, a declarat Emma cu vocea ei sigură, limpede, de preşedinte. Ultimele noutăţi despre construirea celui de-al doilea vas de linie al nostru, *MV Balmoral.* S-a uitat spre noul şef executiv al grupului, Gavin Hurst, care studia un dosar deja deschis.

— Consiliul va fi încântat să afle, a zis el, că, în ciuda câtorva întârzieri inevitabile, obişnuite în cazul unei astfel de întreprinderi majore, suntem încă pe punctul de a lansa noul vas în septembrie. La fel de important, ne încadrăm încă în bugetul prevăzut, pentru că am anticipat majoritatea problemelor care ne-au deranjat atât la *Buckingham.*

— Cu una sau două excepţii memorabile, a spus amiralul Summers.

— Aveţi dreptate, domnule amiral, a zis Hurst. Mărturisesc că n-am prevăzut necesitatea unui al doilea bar de cocteiluri pe puntea superioară.

— Pasagerii au voie să bea pe punte? a întrebat amiralul.

— Mi-e teamă că da, a spus Emma, ascunzându-şi un zâmbet. Dar asta înseamnă că vom câştiga mai mulţi bani.

Amiralul nu a încercat să-şi înăbuşe un mormăit.

— Cu toate că trebuie să fiu atent la cronometrarea lansării, a continuat Hurst, nu va dura mult până ce vom putea anunţa prima etapă de rezervări de locuri pentru *Balmoral.*

— Mă întreb dacă n-am muşcat mai mult decât putem înghiţi? a bombănit Peter Maynard.

— Cred că asta e problema şefului departamentului financiar, nu a mea, a zis Hurst.

— Sigur că da, a intervenit atunci Michael Carrick. Poziţia generală a companiei, a spus el, uitându-se la calculatorul de buzunar pe care amiralul îl considera o nouă invenţie periculoasă, este că profitul este cu trei la sută mai mare decât anul trecut, în ciuda împrumutului substanţial de la Barclay's necesar pentru a ne asigura că vom putea face toate plăţile în perioada de construire.

— Cât de substanţial? a întrebat Maynard.

— Două milioane, a spus Carrick, fără să aibă nevoie să verifice suma.

— Ne putem permite să plătim atât?

— Da, domnule Maynard, dar numai pentru că banii primiţi anul trecut sunt mai mulţi, la fel ca şi rezervările pentru *Buckingham.* Se pare că generaţia actuală de şaptezeci de ani refuză să moară şi se bucură de croazierele anuale pe ocean. Atât de mult încât am introdus de curând un program de fidelitate pentru clienţii care au participat de mai mult de trei ori la o croazieră cu noi.

— Şi ce le permite acest program? a întrebat Maurice Brasher, reprezentantul de la Barclay's din consiliu.

— O reducere de douăzeci la sută din preţul oricărei călătorii atâta vreme cât este rezervată cu un an în avans. Îi încurajează pe clienţii noştri fideli să considere *Buckingham* o a doua casă.

— Şi dacă mor înainte de a se sfârşi anul? a întrebat Maynard.

— Primesc toţi banii înapoi, a spus Emma. Barrington's este o linie maritimă de lux, domnule Maynard, nu suntem antreprenori de pompe funebre.

— Dar mai putem obţine un profit, a insistat Brasher, dacă le oferim multor clienţi ai noştri un discount de douăzeci la sută?

— Da, a spus Carrick, mai există şi o garanţie de zece la sută şi nu uitaţi că, odată ce au ajuns la bord, îşi cheltuiesc banii în magazinele şi barurile noastre, precum şi în cazinoul nostru non-stop.

— Alt lucru cu care nu sunt de acord, a mormăit amiralul.

— Care este rata actuală de ocupare a vasului? a întrebat Maynard.

— Optzeci şi unu la sută în ultimele douăsprezece luni, adesea chiar sută la sută pe punţile superioare şi de aceea facem mai multe cabine de lux pe *Balmoral.*

— Şi care e rata medie de ocupare?

— Şaizeci şi opt la sută, a spus Carrick.

— Foarte satisfăcătoare, a comentat Brasher.

— Deşi sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Brasher, nu ne putem permite încă să ne relaxăm, a spus Emma. Union-Castle plănuieşte să transforme *Reina del Mar* într-un transatlantic de lux, iar Cunard şi P&O au început de curând construirea unor vase care pot transporta mai mult de două mii de pasageri.

A urmat o tăcere îndelungată, în timp ce membrii consiliului încercau să digere informaţia.

— New York este traseul cel mai productiv? a întrebat Maynard, care nu părea interesat de întrebările celorlalţi directori.

— Da, a spus Hurst, dar croaziera baltică se dovedeşte a fi, de asemenea, populară – de la Southampton la Leningrad, prin Copenhaga, Oslo, Stockholm şi Helsinki.

— Dar acum lansăm un alt vas şi, ţinând seama câte alte vase de linie se află pe mare, a continuat Maynard, anticipaţi probleme de personal?

Emma era nedumerită de multele întrebări pe care le punea Maynard. Începea să-l bănuiască că avea propria sa agendă.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, a zis căpitanul Turnbull, care nu spusese nimic până atunci. Barrington’s este o linie maritimă populară de lucru, mai ales pentru filipinezi. Ei rămân la bord unsprezece luni, fără să părăsească vasul şi rareori cheltuind un penny.

— Dar în a douăsprezecea lună? a întrebat Sebastian.

— Atunci se duc acasă şi dau banii câştigaţi cu greu soţiilor şi familiilor lor. Apoi revin la serviciu după douăzeci şi opt de zile.

— Săracii de ei, a zis Brasher.

— În realitate, domnule Brasher, a spus Turnbull, filipinezii sunt cei mai fericiţi membri ai oricărui echipaj. Mi-au spus că preferă să muncească pe vasele liniei maritime Barrington decât să-şi petreacă douăsprezece luni la muncă în Manila.

— Dar ofiţerii? Există probleme cu ei, domnule căpitan?

— Cel puţin şase oameni calificaţi concurează pentru fiecare slujbă disponibilă, domnule amiral.

— Şi femei? a întrebat Emma.

— Da, acum avem prima femeie pe punte, a zis Turnbull. Claire Thompson. Este boţman şi e a naibii de eficientă.

— Unde a ajuns lumea asta? a întrebat amiralul. Să sperăm că nu voi trăi să apuc ziua când o femeie va fi prim-ministru.

— Să sperăm că o să apuci, a zis preşedinta, necăjindu-şi uşor directorul preferat, pentru că lumea se modernizează şi poate ar trebui s-o facem şi noi. Emma s-a uitat la ceas. Alte probleme?

Secretarul companiei a tuşit, semn că mai avea ceva de spus consiliului.

— Domnule Webster, a spus Emma, aşezându-se la loc, conştientă că era vorba de un om care nu putea fi grăbit.

— Cred că ar trebui să informez consiliul că lady Virginia Fenwick a vândut cele şapte şi jumătate la sută de acţiuni pe care le avea în companie.

— Dar credeam… a început Emma.

— Iar acţiunile au fost înregistrate la Camera Acţionarilor pe numele noului acţionar.

— Dar credeam… a repetat Emma, uitându-se fix la fiul ei.

— Cred că a fost o tranzacţie privată, a spus Sebastian. Vă pot asigura că acţiunile ei nu au apărut la vânzare pe piaţa liberă. Dacă ar fi apărut, brockerul meu le-ar fi cumpărat imediat pentru Farthings, iar Hakim Bishara s-ar fi alăturat consiliului ca reprezentant al băncii.

Toţi cei aflaţi în sală au început să vorbească în acelaşi timp. Toţi puneau aceeaşi întrebare:

— Dacă Bishara nu a cumpărat acţiunile, cine a făcut-o?

Secretarul companiei a aşteptat ca membrii consiliului să se liniştească înainte de a răspunde întrebării lor colective.

— Domnul Desmond Mellor.

A urmat un protest puternic, calmat doar de intervenţia lui Sebastian.

— Am impresia că domnul Mellor nu va reveni ca membru al consiliului. Ar fi mult prea evident şi nu l-ar ajuta cu nimic. Emma a părut uşurată. Nu, cred că vor alege pe altcineva să-l reprezinte! Cineva care n-a mai făcut parte din acest consiliu până acum.

Toţi ochii erau acum fixaţi pe Sebastian. Dar amiralul a fost cel care a întrebat:

— Şi cine crezi că va fi?

— Adrian Sloane.

7

O limuzină neagră, alungită, era parcată în faţa hotelului Sherry-Netherland. Un şofer bine îmbrăcat a deschis portiera neagră când Harry a ieşit din hotel. S-a urcat şi s-a scufundat în bancheta din spate, ignorând ziarele de dimineaţă aranjate ordonat pe barul de cocktailuri din faţa lui. Oare cine bea aşa devreme dimineaţa, s-a întrebat Harry. A închis ochii şi a încercat să se concentreze.

Harry îi spusese lui Aaron Guinzburg de mai multe ori că nu avea nevoie de o astfel de limuzină elegantă pentru drumul scurt de la hotel la studio, un taxi galben ar fi fost suficient.

— Face parte din programul pe care *Today* îl oferă oaspeţilor săi importanţi.

Harry cedase, cu toate că ştia că Emma n-ar fi fost de acord.

— O risipă extravagantă a banilor companiei, după cum ar fi descoperit NBC în cazul în care Emma ar fi fost preşedinte acolo.

Harry şi-a amintit prima oară când apăruse la o emisiune radio matinală, cu mai mult de douăzeci de ani înainte, când îşi promovase romanul de debut cu William Warwick. Fusese un fiasco. Concisa lui prezentare fusese scurtată şi mai mult când invitaţii anteriori, Mel Blanc şi Clark Gable îşi depăşiseră timpul alocat, iar când ajunsese în sfârşit în faţa microfonului, Harry uitase să menţioneze numele cărţii sale şi a devenit clar că interlocutorul său, Matt Jacobs, nu o citise. După două decade a acceptat că fusese normal.

Harry era hotărât să nu mai păţească la fel cu *Unchiul Joe* pe care *New York Times* o prezentase deja ca cea mai aşteptată carte a sezonului. Toate cele trei spectacole matinale îi oferiseră cea mai mare audienţă la 7:24. Şase minute nu pare un timp lung, dar în televiziune, doar foştii preşedinţi şi câştigătorii premiilor Oscar o obţineau întotdeauna. După cum i-a spus Aaron:

— Gândeşte-te cât ar trebui să plătim pentru şase minute la ora de vârf a reclamelor.

Limuzina s-a oprit în faţa studioului cu faţadă din sticlă de pe Columbus Avenue. O tânără elegantă stătea pe trotuar, aşteptându-l.

— Bună dimineaţa, Harry, a zis ea. Mă cheamă Anne şi sunt asistenta ta specială. Te voi conduce direct la machiaj.

— Mulţumesc, i-a zis Harry, care nu se obişnuise încă auzind oameni pe care nu-i cunoştea spunându-i pe numele de botez.

— După cum ştii, intri în direct la 7:24 timp de şase minute şi cel care-ţi va lua interviul va fi Matt Jacobs.

Harry a oftat. Oare acum citise cartea?

— Grozav, i-a răspuns.

Harry ura machiajul. Făcuse duş şi se bărbierise doar cu o oră înainte, dar era un ritual pe care ştia că nu-l poate refuza chiar dacă ar fi insistat.

— Cât mai puţin posibil, te rog. După ce pe obraji i s-a pus cremă, iar fruntea şi bărbia i-au fost înecate în pudră, fata de la machiaj l-a întrebat:

— Să înlătur firele astea de păr grizonant?

— Sigur că nu! a protestat Harry. Ea a părut dezamăgită şi s-a mulţumit să-i aranjeze sprâncenele.

— După ce a scăpat, Anne l-a condus în camera verde unde s-a aşezat liniştit într-un colţ în timp ce o vedetă a filmelor de clasă B, al cărei nume nu-l ştia, povestea unei audienţe captivate cum era să joci într-o scenă cu Paul Newman. La ora şapte şi douăzeci, uşa s-a deschis şi Anne a reapărut să-şi îndeplinească cea mai importantă funcţie a zilei.

— E momentul să te conduc în studio, Harry.

Harry s-a ridicat repede şi a urmat-o pe un coridor lung. Era mult prea nervos ca să vorbească, lucru cu care ea era obişnuită. S-a oprit în faţa unei uşi închise pe care era un anunţ: NU INTRAŢI CÂND LUMINA ROŞIE ESTE APRINSĂ. Când becul s-a făcut verde, ea a deschis uşa grea şi l-a condus într-un studio de mărimea unui hangar de aeroport, plin de reflectoare şi camere, cu tehnicieni şi alţi membri ai personalului alergând în toate părţile în pauza de reclame. Harry a zâmbit audienţei din studio, dându-şi seama, după figurile lor nedumerite că habar n-aveau cine este. Şi-a întors atenţia către interlocutorul lui, Matt Jacobs, aşezat pe o canapea şi arătând ca un păianjen aşteptând următoarea muscă. Un asistent din studio i-a dat un exemplar din *Unchiul Joe,* iar altul i-a pudrat nasul. Jacobs s-a uitat la supracopertă înainte de a răsfoi cartea la sfârşit pentru a verifica biografia autorului. A revenit apoi la copertă şi a citit rezumatul cărţii. De data aceasta, Harry era pregătit. În timp ce aştepta să fie dus la locul lui, şi-a studiat inchizitorul cu atenţie. Jacobs nu părea să fi îmbătrânit în ultimii douăzeci de ani, cu toate că Harry bănuia că fetei de la machiaj i se permisese să-şi folosească talentul remarcabil pentru a învinge trecerea timpului. Sau acceptase să-şi facă un lifting?

Managerul studioului l-a invitat pe Harry să se aşeze alături de Jacobs pe canapea. A fost întâmpinat cu un:

— Bună dimineaţa, domnule Clifton, dar, după aceea, gazdei sale i-a fost distrasă atenţia de o notiţă pe care un alt asistent i-a pus-o în faţă.

— Şaizeci de secunde până la emisie, a zis o voce de undeva de dincolo de reflectoare.

— Unde va fi? a întrebat Jacobs.

— Pagina va apărea pe camera doi, a spus managerul de transmisie.

— Treizeci de secunde.

Acesta era momentul în care Harry voia întotdeauna să se ridice şi să părăsească studioul. *Unchiul Joe, Unchiul Joe,* a repetat el pe sub mustaţă. Nu uita să menţionezi titlul cărţii, îi amintise Aaron, pentru că pe copertă nu este numele tău.

— Zece secunde.

Harry a luat o înghiţitură de apă când o mână a apărut în faţa lui cu cinci degete răsfirate.

— Cinci, patru…

Jacobs şi-a scăpat notiţele pe covor.

— Trei, doi…

Şi s-a uitat direct la cameră.

— Unu. Mâna a dispărut.

— Bine ai revenit, a spus Jacobs, citind direct de pe prompter. Următorul meu invitat este scriitorul de romane poliţiste, Harry Clifton, dar astăzi nu vom discuta una dintre cărţile lui, ci despre o carte pe care a scos-o pe furiş din Uniunea Sovietică. Jacobs a ridicat exemplarul său din *Unchiul Joe,* care a umplut întregul ecran.

Bun început, s-a gândit Harry.

— Dar permiteţi-mi să vă explic, a continuat Jacobs, că nu cartea ca atare a scos-o domnul Clifton, ci doar cuvintele. El a spus că în timp ce era închis într-o celulă dintr-o închisoare din Rusia cu Anatoli Babakov, autorul lui *Unchiul Joe,* a învăţat întregul manuscris pe dinafară în patru zile şi, după ce a fost eliberat, a scris-o cuvânt cu cuvânt. Unor oameni li se va părea greu să creadă asta, a zis Jacobs, întorcându-se să se uite prima oară la Harry şi, după privirea neîncrezătoare de pe figura lui, făcea parte clar dintre aceştia.

— Lăsaţi-mă să încerc să înţeleg ce sugeraţi, domnule Clifton! Aţi împărţit o celulă cu distinsul scriitor Anatoli Babakov, un om pe care nu-l mai întâlniserăţi.

Harry a încuviinţat şi camera s-a rotit spre el.

— În următoarele patru zile a recitat întregul conţinut al cărţii sale interzise, *Unchiul Joe,* povestirea celor unsprezece ani cât a lucrat la Kremlin ca interpret al lui Iosif Stalin.

— Aşa este, a răspuns Harry.

— Deci când aţi fost eliberat din închisoare, după patru zile, ştiaţi cartea pe dinafară, ca un actor profesionist.

Harry a tăcut, pentru că se lămurise că Jacobs avea propria sa agendă.

— Sunteţi sigur că veţi fi de acord, domnule Clifton, că niciun actor, oricât de experimentat, nu şi-ar putea aminti patruzeci şi opt de mii de cuvinte după doar patru zile de repetiţii.

— Eu nu sunt actor, a comentat Harry.

— Iertaţi-mă, a zis Jacobs, care nu părea însă că ar dori să fie iertat, dar bănuiesc că sunteţi un actor foarte bun care a inventat întreaga poveste doar cu scopul de a vă promova ultimul roman. Dacă nu este cazul, poate îmi veţi permite să vă supun unui test.

Fără să-l aştepte pe Harry să-i răspundă, Jacobs s-a întors spre altă cameră şi, ţinând cartea ridicată, a spus:

— Dacă ar fi să credem povestea dumneavoastră, domnule Clifton, nu ar trebui să aveţi probleme în recitarea oricărei pagini pe care o voi alege din cartea domnului Babakov. Harry s-a încruntat când Jacobs a adăugat: Voi întoarce o pagină la întâmplare şi aceasta va apărea pe ecran astfel încât toţi telespectatorii noştri s-o poată vedea. Dumneavoastră veţi fi singurul care nu va putea.

Inima lui Harry a început să bată cu putere pentru că nu mai recitise *Unchiul Joe* de când dăduse mai demult manuscrisul lui Aaron Guinzburg.

— Dar mai întâi, a zis Jacobs, întorcându-se spre invitatul său, permiteţi-mi să vă cer să confirmaţi că nu ne-am mai întâlnit până acum.

— Doar o dată, a răspuns Harry. M-aţi intervievat la un program de radio acum douăzeci de ani, dar este evident că aţi uitat.

Jacobs s-a înroşit, dar şi-a revenit repede.

— Atunci să sperăm că memoria dumneavoastră este mai bună, a zis el, fără să încerce să-şi ascundă sarcasmul din glas. A ridicat cartea şi a răsfoit câteva pagini înainte de a se opri la o pagină aleasă la întâmplare. Vă voi citi primul rând din pagina 127, a continuat el, şi apoi vom vedea dacă veţi putea continua. Harry a început să se concentreze. *Unul dintre multele subiecte pe care n-am îndrăznit să-l abordez cu Stalin…*

Harry a încercat să-şi adune gândurile şi, pe măsură ce treceau secundele, audienţa a început să murmure, iar zâmbetul lui Jacobs devenea din ce în ce mai larg. Era gata să vorbească iar când Harry a spus:

— Unul dintre multele subiecte pe care n-am îndrăznit să-l abordez cu Stalin a fost rolul pe care l-a jucat în timpul asediului Moscovei, când sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial atârna încă în balanţă. Oare el, ca majoritatea miniştrilor şi a altor oficiali guvernamentali s-a refugiat rapid la Kuibîşev pe Volga sau, după cum a pretins, a refuzat să părăsească capitala şi a rămas la Kremlin, organizând personal apărarea oraşului? Versiunea lui a devenit subiect de legendă, parte a istoriei sovietice oficiale, cu toate că mulţi l-au văzut pe platforma vagonului cu câteva momente înainte ca trenul să plece spre Kuibîşev şi nu există nicio mărturie că cineva l-ar fi văzut în Moscova până ce armata rusă nu a izgonit inamicul de la porţile oraşului. Puţini dintre cei care şi-au exprimat îndoieli cu privire la versiunea lui Stalin au mai trăit să-şi spună povestea.

Harry s-a uitat la cameră şi a continuat să recite următoarele douăzeci şi două de rânduri fără nicio ezitare.

Şi-a dat seama că ajunsese la sfârşitul paginii, când audienţa din studio a izbucnit în aplauze. Lui Jacobs i-a luat ceva mai mult ca să-şi revină, dar a reuşit să spună în cele din urmă:

— Poate voi citi chiar şi eu cartea, a zis el, zâmbind acru.

— Asta ar fi o noutate, a comentat Harry, regretându-şi imediat cuvintele, cu toate că mulţi din studio au râs şi au aplaudat şi mai tare, în timp ce alţii doar au icnit.

Jacobs s-a întors cu faţa la cameră.

— Vom lua o scurtă pauză şi vom reveni după publicitate.

Când s-a aprins lumina verde, Jacobs a aruncat microfonul, a sărit de pe canapea şi s-a dus la managerul de studio.

— Scoateţi-l acum de aici!

— Dar mai are trei minute, a spus acesta, verificându-şi *clip-boardul.*

— Nu mai pot eu. Aduceţi următorul invitat.

— Chiar vrei să-i iei un interviu de şase minute lui Tony Donahue?

— Oricui numai ăstuia nu, a comentat el arătând spre Harry, înainte de a o chema pe Anne. Luaţi-l acum de aici, a repetat.

Anne s-a dus repede spre canapea.

— Vă rog să veniţi cu mine, domnule Clifton, a zis nepărând că-l roagă. L-a condus pe Harry afară din studio şi nu s-a oprit până ce nu au ajuns iar pe trotuar unde şi-a abandonat invitatul de bază, cu toate că nu era niciun şofer aşteptându-l lângă portiera unei limuzine.

Harry a chemat un taxi şi, în drum spre Sherry-Netherland, a verificat pagina 127 din *Unchiul Joe.* Oare uitase cuvintele „în grabă”? Nu putea fi sigur. S-a urcat în cameră, şi-a înlăturat machiajul şi a făcut al doilea duş din dimineaţa aceea. Nu ştia dacă din cauza uriaşelor reflectoare sau a comportamentului îngâmfat al lui Jacobs transpirase atât de tare.

După ce şi-a pus o cămaşă curată şi celălalt costum, Harry a luat liftul până la mezanin. Când a intrat în sala de mese, a fost surprins să vadă că oamenii îl priveau cu atenţie. A comandat micul dejun, dar n-a deschis *New York Times,* gândindu-se cât de supăraţi vor fi cei doi Guinzburg după ce umilise unul dintre prezentatorii de vârf ai televiziunii americane. Urma să-i întâlnească în biroul lui Aaron la ora nouă ca să discute detaliile turneului său naţional, dar Harry a presupus că acum va fi expediat direct la Heathrow cu primul avion disponibil.

Harry a semnat cecul şi s-a decis să meargă pe jos până la noul birou al lui Aaron pe Lexington Avenue. A ieşit din Sherry-Netherland puţin după opt şi patruzeci şi, când a ajuns pe Lexington, era gata să înfrunte mânia directorului. A luat ascensorul până la etajul al treilea şi, după ce s-au deschis uşile, a găsit-o pe Kirsty acolo. Ea i-a zis doar:

— Bună dimineaţa, domnule Clifton, înainte de a-l conduce în camera preşedintelui.

A bătut la uşă şi, când s-a deschis, Harry a zărit o copie identică a biroului care-i plăcuse atât de mult. Hemingway, Fitzgerald, Greene şi Buchan îl priveau fix de pe pereţii paneluiţi. Harry a intrat şi a zărit tatăl şi fiul stând faţă în faţă la biroul partenerilor. Când l-au văzut, cei doi s-au ridicat în picioare şi l-au aplaudat.

— Trăiască eroul cuceritor, a zis Aaron.

— Dar am crezut că veţi fi…

— În extaz, a zis Harold Guinzburg, bătându-l pe umeri. Telefonul sună întruna de o oră, iar tu vei fi subiectul tuturor talk-show-urilor importante în toată ţara. Dar fii atent, fiecare va alege altă pagină după triumful tău din dimineaţa aceasta.

— Dar cum rămâne cu Jacobs?

— Te-a transformat peste noapte într-un star în ascensiune. Poate nu vei mai fi invitat la emisiunile lui, dar toate celelalte reţele te vânează.

*

Harry şi-a petrecut următoarele şapte zile zburând de la un aeroport la altul: Boston, Washington, Dallas, Chicago, San Francisco şi Los Angeles. A fost fugărit dintr-un studio într-altul, încercând să-şi respecte orarul modificat.

Când era în avion, pe bancheta din spate a unei limuzine sau într-o cameră verde şi chiar şi în pat citea şi recitea *Unchiul Joe,* uimind audienţa din toată ţara cu nemaipomenita sa memorie.

De când a aterizat în Los Angeles, unde era invitatul de bază al emisiunii lui Carson, *The Tonight Show,* ziariştii şi echipele de televiziune apăreau în toate aeroporturile, sperând să-i ia un interviu, chiar din mers. Extenuat, Harry s-a întors la New York, doar pentru a fi tras în altă limuzină şi dus la biroul editorului său pe Lexington Avenue.

Când Kirsty a deschis uşa biroului preşedintelui, Harold şi Aaron Guinzburg au ridicat un exemplar din lista de bestselleruri din *New York Times.* Harry a sărit în sus când a văzut că *Unchiul Joe* ajunsese pe primul loc.

— Cât de mult mi-ar plăcea ca Anatoli să împărtăşească acest moment.

— Te uiţi la altă listă, i-a spus Aaron.

Harry s-a uitat pe contrapagină şi a văzut că *William Warwick şi pistolul fumegând* erau în fruntea listei de beletristică.

— Asta e prima oară chiar şi pentru mine, a spus Harry, deschizând o sticlă de şampanie. Numărul unu la ficţiune şi non-ficţiune în aceeaşi zi.

Harry s-a întors şi l-a văzut pe Aaron punând pe perete fotografia lui înrămată, între John Buchan şi Graham Greene.

GILES BARRINGTON
1971

8

— Mi-e teamă că nu va fi posibil, a spus Giles.

— De ce nu? l-a întrebat Griff. Cei mai mulţi nici nu-şi mai amintesc ce s-a întâmplat la Berlin şi, ca s-o spunem pe-a dreaptă, nu vei fi singurul membru divorţat din parlament.

— De două ori şi de fiecare dată pentru adulter! a spus Giles. Acest comentariu l-a făcut să tacă pentru un moment pe agentul lui parlamentar. Şi mi-e teamă că mai e o problemă despre care nu ţi-am spus nimic.

— Hai, surprinde-mă, a spus Griff, cu un oftat exagerat.

— Am încercat să iau legătura cu Karin Pengelly.

— Ce ai făcut?

— De fapt plec în Cornwall să aflu dacă tatăl ei mă poate ajuta.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

— Posibil, a recunoscut Giles.

Agentul laburist pentru Bristol Docklands şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— S-a întâmplat într-o singură noapte, Giles. Sau ai uitat?

— Asta e problema: că n-am uitat şi există un singur mod să aflu dacă a însemnat mai mult pentru ea.

— Vorbesc cu acelaşi om care a câştigat o medalie de onoare scăpând de germani şi construindu-şi apoi o reputaţie formidabilă ca ministru de cabinet, dar care, când i se aruncă un colac de salvare care i-ar fi permis să se întoarcă în Camera Comunelor, îl respinge?

— Ştiu că n-are niciun sens, a zis Giles. Dar dacă a fost vorba de o singură noapte, pot să-ţi spun că n-am mai avut una la fel.

— Pentru care a fost, fără îndoială, bine răsplătită.

— Şi acum ce vei face când eu m-am hotărât? a spus Giles, ignorându-i comentariul.

— Dacă într-adevăr n-ai de gând să te lupţi pentru locul în parlament, va trebui să întrunesc un subcomitet care să aleagă un alt candidat.

— Ai o mulţime de propuneri şi, cum inflaţia a ajuns la zece la sută iar singura soluţie propusă de conservatori este o săptămână de lucru de trei zile, ar putea fi ales şi un caniş cu o rozetă roşie.

— Şi tocmai de aceea nu ar trebui să arunci prosopul.

— Tu n-ai fost atent la ce am spus?

— Am auzit fiecare cuvânt. Dar dacă te-ai hotărât cu adevărat, sper că vei fi disponibil să-l sfătuieşti pe cel pe care-l vom propune candidat.

— Dar ce le-aş putea spune în plus faţă de tine? Ca să vorbim pe şleau, organizai alegeri când eu umblam încă în pantalonaşi scurţi.

— Dar nu eram candidat, asta e o experienţă unică. Deci îl vei însoţi pe el…

— Sau o voi însoţi… a zis Giles, zâmbind.

— …sau pe ea, a spus Griff, când vor colinda străzile şi vor estima domeniile?

— Dacă ţi se pare că e necesar, voi fi disponibil ori de câte ori doreşti.

— Ar putea fi diferenţa dintre a câştiga pur şi simplu şi a asigura o majoritate suficientă astfel încât cei din Partidul Conservator să nu mai câştige alegerile viitoare.

— Doamne, Partidul Laburist e norocos că te are, a zis Giles. Voi face tot ceea ce pot pentru a vă ajuta.

— Mulţumesc, a spus Griff. Îmi cer scuze pentru izbucnirea mea de mai înainte. Adevărul e că întotdeauna am fost un cinic. Aşa e în slujba asta, presupun. Deci să sperăm că de data aceasta nu am dreptate. Dar ştii, niciodată n-am prea crezut în basmele cu zâne. Deci, în cazul în care te răzgândeşti şi vrei totuşi să participi, pot amâna întrunirea comitetului electoral cel puţin două săptămâni.

— Nu renunţi niciodată, nu?

— Nu atâta timp cât există cea mai mică şansă ca tu să fii candidatul.

*

În timp ce Giles stătea în vagonul de clasa întâi în drum spre Truro, s-a gândit mai mult la ce-i spusese Griff. Oare îşi sacrifica întreaga carieră politică pentru o femeie din Berlin care poate nici nu-şi mai amintea de el? Oare permisese imaginaţiei să-i depăşească bunul-simţ? Şi dacă o va mai întâlni pe Karin din nou, s-ar întâmpla ceva?

Mai era şi posibilitatea – marea posibilitate, căreia încerca să nu-i dea atenţie – ca fata să nu fi fost decât o informatoare Stasi, făcându-şi doar meseria, dovedind că agentul său veteran nu era un cinic, ci doar un realist. Până ce expresul de Penzance a ajuns în gara Truro, chiar după ora şase, Giles tot nu se lămurise.

A luat un taxi până la Mason's Arms, unde se înţelesese să-l întâlnească pe John Pengelly mai târziu în acea seară. După ce a semnat în registru, s-a urcat în camera lui şi şi-a despachetat valiza de noapte. A făcut o baie, şi-a schimbat hainele şi a coborât la bar cu câteva minute înainte de şapte pentru că nu voia să-l lase pe tatăl lui Karin să aştepte.

Când Giles a intrat în bar, a văzut un bărbat aşezat la o masă din colţ, la care nu s-ar fi uitat a doua oară dacă acesta nu s-ar fi ridicat în picioare şi nu i-ar fi făcut cu mâna.

Giles a traversat barul, apoi i-a strâns mâna întinsă. Nu au fost necesare prezentări.

— Permiteţi-mi să vă iau ceva de băut, sir Giles, a zis John Pengelly cu un accent vestic inconfundabil. Bitterul local nu e prea rău sau poate preferaţi whisky.

— O jumătate de bitter ar fi foarte bun, a spus Giles, aşezându-se la măsuţa pătată cu bere.

În timp ce tatăl lui Karin comanda băuturile, Giles l-a privit mai atent. Avea în jur de cincizeci, poate cincizeci şi cinci de ani, cu toate că părul lui era deja grizonant. Haina lui Harris Tweed era uzată, dar tot i se potrivea perfect, sugerând că nu se îngrăşase cu mai mult de câteva kilograme din zilele când servise în armată şi, probabil, făcea zilnic gimnastică. Cu toate că părea rezervat, chiar neîncrezător, era clar că nu era un străin în acea zonă, pentru că unul dintre localnicii de la bar l-a salutat de parcă era fratele lui demult pierdut. Cât de crud este să trăieşti singur, s-a gândit Giles, cu o nevastă şi o fetiţă incapabile să i se alăture doar pentru că se născuseră de cealaltă parte a unui zid.

Pengelly a revenit după câteva clipe ducând două halbe dintre care a pus una pe masă, în faţa lui Giles.

— Aţi fost foarte amabil să faceţi un asemenea drum lung, domnule. Sper doar că vi se va părea că a meritat.

— Vă rog să-mi spuneţi Giles pentru că sper că nu vom fi doar prieteni, ci că ne vom putea ajuta.

— Când eşti un soldat bătrân…

— Nu chiar aşa de bătrân, a zis Giles, luând o înghiţitură de bere. Nu uitaţi că am luptat amândoi în ultimul război, a mai spus el, încercând să-l facă să se simtă bine. Dar, spuneţi-mi, cum v-aţi întâlnit prima oară soţia?

— A fost după război, când eram staţionat cu trupele britanice în Berlin. Eram caporal la un depozit unde muncea Greta. Cred că a fost dragoste la prima vedere, pentru că ea nu ştia o vorbă în engleză şi eu nu puteam vorbi în germană. Giles a zâmbit. Dar era isteaţă. Mi-a înţeles limba mult mai repede decât am început s-o înţeleg eu pe a ei. Desigur, am ştiut de la început că nu ne va fi uşor. Nu numai pentru că tovarăşii mei credeau că un fritz în fustă e bun doar pentru un singur lucru, cu toate că Greta nu era aşa. Până mi s-a terminat serviciul, eram sigur că vreau să mă însor cu ea, oricare ar fi fost consecinţele. Atunci au început problemele. Să pui un picior peste graniţă era ceva, dar să vrei să te însori cu o fată de acolo, era considerat fraternizare şi nicio parte nu mai avea încredere în tine.

Când i-am spus ofiţerului că vreau să mă însor cu Greta, chiar dacă asta ar fi însemnat să rămân în Berlin, mi-au pus tot felul de obstacole. După câteva zile mi s-au dat ordinele de demobilizare şi mi s-a spus că voi pleca într-o săptămână. Eram disperat, m-am gândit chiar să dezertez, ceea ce ar fi însemnat ani întregi la puşcărie dacă m-ar fi prins. Apoi un avocat care stătea în aceeaşi baracă cu mine mi-a spus că nu mă puteau împiedica să mă însor cu Greta dacă ea era însărcinată. Aşa că le-am spus că era.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă? a întrebat Giles.

— S-a dezlănţuit iadul. Hârtiile mele de demobilizare au sosit după câteva zile. Greta şi-a pierdut slujba şi n-a mai găsit de lucru. N-a ajutat la nimic că după câteva săptămâni era însărcinată cu Karin.

— Vreau să aflu tot despre Karin, dar nu înainte de a mai comanda nişte băutură. Giles a luat cele două halbe goale şi s-a dus la bar. Aceeaşi băutură, dar cantitate dublă, vă rog.

Pengelly a luat o înghiţitură lungă înainte de a-şi continua istorisirea.

— Greta a suportat totul, chiar şi bănuielile şi ridiculizările la care am fost expuşi. O adoram pe Greta şi o idolatrizam pe Karin. Cred că după un an, vechiul meu ofiţer mi-a cerut să ţin locul unui camarad bolnav – timpul este un mare vindecător – şi am fost invitat să fiu ofiţer de legătură civil între muncitorii englezi şi nemţi pentru că, până atunci, mulţumită Gretei, germana mea era mult mai bună. Britanicii au multe calităţi, dar sunt leneşi când e vorba să înveţe altă limbă, aşa că am devenit rapid indispensabil. Plata nu era cine ştie ce, dar am cheltuit fiecare bănuţ rămas cu Karin şi fiecare moment liber tot cu ea. Şi, ca toate femeile, ştia că-mi place să o răsfăţ. Poate e un clişeu, dar mă avea la degetul ei mic.

Şi pe mine, s-a gândit Giles, luând altă gură de bere.

— Spre încântarea mea, a spus Pengelly, şcoala engleză din Berlin i-a permis lui Karin să dea examenul de admitere şi, după câteva săptămâni, i s-a oferit un loc. Toţi presupuneau că era englezoaică. Avea chiar şi accentul meu din Cornwall, după cum aţi observat poate. Şi de atunci n-a trebuit să mă mai ocup de educaţia ei. De fapt, când a ajuns în clasa a şasea, se vorbea chiar să fie trimisă la Oxford, dar asta a fost înainte de ridicarea zidului. După ce a fost construită acea monstruozitate, Karin a trebuit să rămână la o şcoală de lingvistică din Berlinul de Est care este de fapt un centru de recrutare Stasi. Singura surpriză a fost când ea a ales să studieze rusa ca primă limbă, dar deja engleza şi germana ei erau perfecte.

După ce a absolvit Karin, singura ofertă serioasă pe care a primit-o a fost de translator pentru Stasi. Asta sau şomeră, aşa că nu a prea avut de ales. Ori de câte ori scria, spunea cât de mult îi place munca ei, mai ales conferinţele internaţionale. Îi ofereau ocazia să întâlnească mulţi oameni interesanţi din toate cele patru zone ale oraşului. De fapt, doi americani şi un vest-german o ceruseră de nevastă, dar îi spusese Gretei că nu se va mărita până ce nu se va îndrăgosti. A amuzat-o faptul că i-aţi ghicit imediat accentul cu toate că ea nu părăsise niciodată Berlinul.

Giles a zâmbit când şi-a amintit discuţia.

— În ciuda mai multor încercări de a mă întoarce la familia mea, autorităţile din Germania de Est nu mi-au dat voie să revin, cu toate că Greta se îmbolnăvise grav. Cred că nu aveau încredere în mine nici cât englezii.

— Voi face tot ce pot, i-a spus Giles.

— Karin îmi scrie regulat, dar numai câteva scrisori au ajuns la mine. Una în care spunea că a întâlnit pe cineva special, dar că a fost un dezastru pentru că nu numai că era însurat, dar mai era şi englez şi stătea la Berlin doar câteva zile. Şi, mai rău decât orice, nici măcar nu era sigură că el simţea la fel ca ea.

— Cât de mult s-a înşelat, a spus Giles, încet.

— Nu v-a spus numele, desigur, sau motivul pentru care vizitaţi sectorul rus, pentru că-şi dădea seama mult prea bine că autorităţile îi citeau scrisorile. Abia când aţi luat legătura cu mine mi-am dat seama că despre Domnia Voastră vorbea.

— Dar cum s-a amestecat Alex Fisher?

— La câteva zile după ce v-aţi dat demisia din funcţia de ministru, a apărut neanunţat în Truro. După ce mi-a dat de urmă, mi-a spus că aţi dezavuat-o public pe Karin, implicând că era fie o prostituată, fie un agent Stasi şi aţi declarat în Biroul legislativ al Camerei Lorzilor că nu doreaţi s-o mai vedeţi vreodată.

— Dar eu am încercat cu disperare să iau legătura cu ea. M-am dus chiar şi la Berlin, dar am fost întors de la graniţă.

— Acum ştiu asta, dar atunci…

— Da, a oftat Giles, Fisher putea să fie foarte convingător.

— Mai ales când el era maior, iar eu caporal, a zis Pengelly. Bineînţeles că am urmărit în fiecare zi procesul doamnei Clifton în ziare şi, ca toţi ceilalţi, declaraţia pe care a scris-o Fisher înainte de a se sinucide. Dacă ar fi de ajutor, aş fi fericit să spun oricui că nu era nimic adevărat în ea.

— Frumos din partea dumneavoastră, John, dar mi-e teamă că e prea târziu pentru asta.

— Dar am auzit ieri la radio, sir Giles, că încă vreţi să candidaţi la alegerile anticipate pentru Bristol.

— Nu mai vreau. Mi-am retras candidatura. Nu mă mai pot gândi la altceva până ce n-o mai văd iar pe Karin.

— Desigur, ca tată al ei, cred că merită, dar tot este un sacrificiu al naibii de mare.

— Sunteţi mai rău decât agentul meu, a zis Giles, râzând pentru prima oară. A luat o gură de bere şi au stat tăcuţi un timp, înainte să întrebe: Karin este cu adevărat gravidă?

— Nu, nu este. Ceea ce mă face să cred că tot ce a mai zis Fisher e o adunătură de minciuni şi singura lui dorinţă era răzbunarea.

— Mi-aş fi dorit să fie însărcinată, a spus Giles, liniştit.

— De ce?

— Pentru că ar fi fost mult mai uşor s-o scoatem de acolo.

— Ultima comandă, domnilor.

9

— Ce joc ciudat este politica, a spus Giles. Sunt blocat în sălbăticie în timp ce tu eşti ministrul de externe al Germaniei de Vest.

— Dar poziţiile noastre s-ar putea schimba peste noapte, a spus Walter Scheel, după cum o ştii prea bine.

— Ar trebui să mi se schimbe norocul, pentru că eu nici nu particip la alegerile anticipate, iar partidul meu nu este la putere.

— De ce nu participi? a spus Walter. Chiar după ştiinţa mea limitată referitoare la sistemul vostru parlamentar, se pare că laburiştii îţi pot recâştiga vechiul loc.

— S-ar putea să fie aşa, dar filiala locală a ales deja în locul meu un alt candidat tânăr şi capabil, numit Robert Fielding. Are ochii strălucitori şi ţine coada sus cu tot entuziasmul unui nou-numit monitor de şcoală.

— La fel cum erai şi tu.

— Şi cum sunt şi acum, de fapt.

— Atunci de ce te-ai hotărât să nu candidezi?

— E o poveste lungă, Walter. De fapt, este motivul pentru care voiam să te văd.

— Hai să comandăm mai întâi, a spus Walter, deschizând meniul. Apoi îmi poţi spune pe îndelete de ce ai avea nevoie de ajutorul unui ministru de externe vest-german. A început să răsfoiască meniul. Ah, mâncarea zilei este friptură de vacă şi budincă de Yorkshire. Preferata mea, a murmurat el. Dar să nu le spui nimic compatrioţilor mei, altfel se va afla secretul meu. Deci care este secretul tău ascuns?

Până când Giles şi-a informat vechiul prieten despre Karin şi eşecul său de a reveni în Germania de Est, ajunseseră deja la cafea.

— Şi spui că era tânăra care era în camera ta de hotel când am avut întrunirea privată?

— Ţi-o aminteşti?

— Sigur că da, a zis Walter. Mi-a tradus în trecut, dar nu mi-a dat atenţie, cu toate că eu am încercat. Aşa că, spune-mi, Giles, eşti gata să te lupţi în duel pentru fată?

— Spune-mi ce armă alegi şi care este secundul tău.

Walter a râs.

— Ca să vorbim serios, Giles, ai vreun motiv să crezi că ea vrea să scape de acolo?

— Da, mama ei a murit de curând şi autorităţile est-germane nu-i permit tatălui ei, care este englez şi locuieşte în Cornwall, să revină în ţară.

Walter a luat o gură de cafea, gândindu-se la problemă.

— Ai putea zbura la Berlin dacă ai fi anunţat în ultimul moment?

— Cu primul avion.

— Impetuos ca întotdeauna, a spus Walter când chelnerul punea un pahar cu brandy în faţa lui. A rotit paharul şi a zis: Ai idee dacă ea vorbeşte ruseşte?

— Fluent. A fost materia ei de absolvire la liceul de lingvistică.

— Foarte bine, pentru că luna viitoare găzduiesc o întrunire comercială bilaterală cu ruşii şi ei ar putea fi de acord...

— Pot să te ajut cu ceva?

— Asigură-te doar că ea are un paşaport britanic.

*

— Numele meu este Robert Fielding şi sunt candidatul laburist pentru Bristol Docklands la alegerile anticipate de pe douăzeci mai. Tânărul a încercat să strângă mâna unei femei încărcate cu sacoşe de cumpărături.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi în legătură cu Concorde? a întrebat ea.

— Tot ceea ce pot pentru a mă asigura că avionul va fi construit la Filton şi nu la Toulouse, a spus Fielding.

Femeia a părut mulţumită.

— Atunci voi vota cu dumneavoastră. Deşi l-aş fi preferat pe el, a zis ea, arătând spre Giles. După ce s-a îndepărtat, tânărul s-a uitat trist.

— Nu te supăra din cauza ei. Pe douăzeci şi unu mai, tu vei fi membru în Parlament, iar eu voi fi istorie.

— Şi Concorde-ul?

— I-ai dat singurul răspuns credibil. Francezii se vor opune ca naiba pentru că au dreptul şi până la urmă bănuiesc că munca va fi împărţită egal între cele două ţări. Dar ai grijă să nu-l scrii cu „e”, a zis Giles. Ai fi putut s-o întrebi dacă soţul ei lucrează la Filton pentru că am impresia că de aceea te-a întrebat.

— Sigur. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Altceva?

— Ar fi mai bine Bob Fielding decât Robert. Nu cred că vrei să le aminteşti întruna susţinătorilor că ai fost la o şcoală publică şi la Oxford.

Fielding a încuviinţat şi s-a întors spre următorul trecător.

— Salut, numele meu este Bob Fielding şi sunt candidatul laburist pentru alegerile preliminare din douăzeci mai. Sper că mă veţi vota.

— Îmi pare rău că nu participaţi dumneavoastră, sir Giles.

— Sunteţi amabil, domnule, dar am ales un candidat excelent. Sper că îl veţi vota pe Bob Fielding joi, pe douăzeci mai.

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră, a zis omul, continuându-şi grăbit drumul.

— Joi, joi, joi. Întotdeauna să spun joi, a zis Fielding. Domnul ştie că mi-ai spus asta destul de des.

— Nu te îngrijora, i-a spus Giles. Va deveni în curând un obicei şi, cinstit vorbind, eşti un candidat mult mai bun decât am fost eu la primele alegeri.

Tânărul a zâmbit pentru prima oară.

— Salut, numele meu este Bob Fielding. Sunt candidatul laburist pentru alegerile preliminare de joi, douăzeci mai, a zis el în timp ce Emma i s-a alăturat fratelui ei.

— Ai început să regreţi că nu candidezi? i-a şoptit ea, continuând să împrăştie pliante. Pentru că e clar că votanţii ori au iertat, ori au uitat ce s-a întâmplat la Berlin.

— Dar eu nu, i-a zis Giles, dând mâna cu un alt trecător.

— A mai luat legătura Walter Scheel cu tine?

— Nu, dar nu o va lua până ce nu va avea ceva de spus.

— Să sperăm că ai dreptate, a zis Emma, altfel vei regreta cu adevărat.

— Dar, dar ce aveţi de gând să faceţi în legătură cu asta? a întrebat un alt votant.

— Ei bine, blocarea ţării cu o săptămână de trei zile lucrătoare nu este răspunsul, a zis Fielding şi prima prioritate a conservatorilor a fost întotdeauna şomajul.

— Nu mai spune şomaj, a şoptit Giles. *Servicii.* Trebuie întotdeauna să pari optimist.

— Bună dimineaţa, numele meu este Bob…

— E cine cred eu că este? a întrebat Emma, privind vizavi.

— Sigur că da, i-a zis Giles.

— Mă prezinţi?

— Cred că glumeşti. Nimic nu i-ar plăcea doamnei mai mult decât să-şi vadă fotografia pe fiecare primă pagină a ziarelor de mâine-dimineaţă, dând mâna cu un fost membru în Camera Comunelor.

— Ei, dacă tu nu vrei, o fac eu singură.

— Nu poţi…

Dar Emma era deja la jumătatea drumului. Când a ajuns pe cealaltă parte s-a dus direct la secretarul de stat pentru ştiinţă şi educaţie şi i-a întins mâna.

— Bună dimineaţa, doamnă Thatcher. Sunt sora lui sir Giles…

— Şi mai important, doamnă Clifton, prima femeie preşedintă a unei companii publice.

Emma a zâmbit.

— Femeilor n-ar trebui să li se dea dreptul la vot! a strigat un bărbat, arătându-şi pumnul dintr-o maşină în trecere.

Doamna Thatcher i-a făcut cu mâna şi i-a zâmbit indulgent.

— Nu înţeleg cum vă descurcaţi, a zis Emma.

— Niciodată n-am vrut să fac altceva, a zis Thatcher. Cu toate că recunosc că dictatura poate uşura puţin o astfel de slujbă. Emma a râs, dar doamna Thatcher, nu. Apropo, a zis ea, uitându-se peste drum, fratele dumneavoastră a fost un membru în parlament şi un ministru respectat atât în ţară, cât şi în străinătate. I se simte lipsa în parlament – dar să nu-i spuneţi că v-am zis aşa ceva.

— De ce nu? a întrebat Emma.

— Pentru că nu se potriveşte cu imaginea lui despre mine şi nu sunt sigură că va crede.

— Aş vrea să-i spun. E cam deprimat acum.

— Nu vă îngrijoraţi, se va înapoia într-o Cameră sau alta destul de curând. E în sângele lui. Dar dumneavoastră? Nu v-aţi gândit să intraţi în politică, doamnă Clifton? Aveţi toate recomandările necesare.

— Niciodată, niciodată, niciodată, a spus Emma cu vehemenţă. Nu aş suporta presiunea.

— Aţi suportat-o destul de bine în timpul procesului şi bănuiesc că presiunea nu vă deranjează când vă înfruntaţi colegii directori.

— E un alt fel de presiune, a spus Emma. Şi, oricum…

— Îmi pare rău că vă întrerup, doamnă secretar de stat, a spus un observator agitat, dar candidatul nostru pare să aibă necazuri.

Doamna Thatcher s-a uitat şi a zărit o femeie în vârstă arătând cu degetul candidatul conservator.

— Asta nu e un necaz. Doamna îşi aminteşte probabil acum că strada ei a fost bombardată de germani – acela chiar a fost un necaz. S-a întors cu spatele la Emma. Trebuie să plec, doamnă Clifton, dar sper că ne vom mai întâlni poate în împrejurări mai liniştite.

— Doamnă secretar de stat?

— Da, da, vin, a spus doamna Thatcher. Dacă nu poate să se descurce cu o bătrână fără să-l ţin eu de mână, cum are de gând să înfrunte opoziţia acerbă din Camera Comunelor? a adăugat ea, înainte de a pleca repede.

Emma a zâmbit şi a traversat iar drumul să i se alăture fratelui ei, care-i povestea unui domn cu aspect milităros versiunea cenzurată a motivului pentru care nu candida la alegeri.

— Ce părere ţi-a făcut? a întrebat-o Giles după ce s-a despărţit de domn.

— Remarcabilă, a zis Emma. Cu adevărat remarcabilă.

— Sunt de acord, a zis Giles. Dar să nu-i spui vreodată că am zis asta.

*

Apelul a venit când îl aştepta cel mai puţin. Giles a aprins veioza de pe o parte a patului, a văzut că era abia cinci şi câteva minute şi s-a întrebat cine oare îl suna dimineaţa atât de devreme.

— Îmi pare rău că te sun aşa de devreme, Giles, dar nu te pot suna de la birou.

— Înţeleg, a spus Giles, treaz de-a binelea acum.

— Dacă poţi ajunge în Berlin pe douăzeci şi doi mai, a zis Walter, s-ar putea să reuşesc să-ţi livrez pachetul.

— Ce veste minunată.

— Dar nu lipsită de un oarecare risc, pentru că va fi nevoie de ceva noroc şi mult curaj, mai ales din partea a două tinere doamne.

Giles şi-a lăsat picioarele jos, s-a aşezat pe marginea patului şi a ascultat cu atenţie ce aştepta ministrul vest-german de externe de la el. Până ce a terminat Walter, afară se luminase deja.

*

Giles a sunat iar la acel număr, sperând că-l va găsi acasă. De data aceasta i s-a răspuns imediat.

— Bună dimineaţa, John.

— Buna dimineaţa, sir Giles, a spus Pengelly, recunoscându-i imediat vocea.

Giles s-a întrebat cât va dura până ce va renunţa la „sir”.

— John, înainte de a lua legătura cu departamentul respectiv de la Ministerul de Externe, vreau să ştiu dacă Karin a cerut vreodată un paşaport britanic.

— Da – sau cel puţin am făcut-o eu pentru ea, pe când se gândea să meargă la Oxford, a zis Pengelly.

— Să nu-mi spui că e încuiat undeva în Berlinul de Est?

— Nu, l-am luat chiar eu şi am vrut să i-l duc când m-am întors în Germania de Est, dar, desigur, n-am reuşit. Asta a fost acum câţiva ani, aşa că Dumnezeu ştie unde este acum. Şi chiar dacă aş putea să pun mâna pe el probabil este deja expirat.

— Dacă-l poţi găsi, John, s-ar putea să-ţi vezi fiica mai curând decât te-ai aştepta.

*

Cu toate că Griff Haskins l-a invitat pe Giles să participe la numărătoarea din Camera Consiliului, el n-a putut s-o facă. După ce bătuse străzile acompaniat de candidat, a asistat la numeroase întruniri publice şi chiar a livrat multe pliante electorale în Woodbine Estate, când ceasul a bătut ora zece, joi, pe 20 mai, Giles a dat mâna cu Bob Fielding, i-a urat noroc şi s-a întors direct la Barrington Hall.

Ajungând acasă, şi-a turnat un pahar mare cu whisky şi a făcut o baie caldă. A adormit în câteva minute după ce s-a urcat în pat. S-a trezit abia după şase, prima oară când dormise neîntors opt ore în ultima lună. S-a sculat din pat, s-a dus la baie şi şi-a acoperit faţa cu un prosop rece şi umed, apoi s-a îmbrăcat în halat şi papuci şi a coborât.

Un labrador negru se învârtea în salon, dând din coadă la ideea că era timpul pentru plimbarea de dimineaţă. Ce alt motiv ar fi putut avea stăpânul lui să se trezească aşa de devreme? Giles i-a spus:

— Stai! şi Moş Jack s-a aşezat lângă el, lovind covorul cu coada.

Giles a dat drumul la radio şi s-a tolănit într-un fotoliu confortabil ca să asculte ştirile de dimineaţă. Prim-ministrul era la Paris, discutând cu preşedintele Franţei posibilitatea ca Marea Britanie să se alăture Comunităţii Europene. În mod normal, Giles ar fi fost primul care să recunoască semnificaţia unei astfel de întruniri, dar nu chiar atunci. Tot ce dorea să ştie erau rezultatele alegerilor anticipate din Bristol Docklands.

„Domnul Heath a discutat cu preşedintele Pompidou la palatul Elysée noaptea trecută şi, cu toate că nu s-a dat niciun comunicat oficial, este clar că acum, când generalul de Gaulle nu mai este o forţă politică de care trebuie să se ţină seama, cererea Marii Britanii va fi luată în sfârşit în serios.'"

— Hai, continuaţi, a spus Giles şi, de parcă l-ar fi auzit, comentatorul a rămas cu Ted Heath, dar s-a întors la Anglia.

„O altă învingere pentru conservatori, a declarat el, care au pierdut alegerile anticipate în Bristol Docklands în favoarea laburiştilor. Locul gol a apărut după decesul maiorului Alex Fisher, membrul conservator. Ne alăturăm acum corespondentului ţinuturilor din vest, aflat în Bristol, pentru ultimele ştiri.

În primele ore ale dimineţii, Bob Fielding, candidatul laburist, a fost declarat câştigător la alegerile anticipate de aici, din Bristol Docklands, cu o majoritate de 3.127, reprezentând un câştig de unsprezece la sută pentru laburişti în defavoarea conservatorilor."

Giles a sărit în sus şi câinele a început iar să dea din coadă.

„Cu toate că participarea la vot a fost scăzută, aceasta a fost o victorie răsunătoare pentru domnul Fielding care, la vârsta de treizeci şi doi de ani, va fi unul dintre cei mai tineri membri din parlament. Iată ce a spus după anunţarea rezultatului:

— Aş vrea mai întâi să mulţumesc membrilor echipei mele pentru modul exemplar în care au…”

Telefonul de lângă măsuţă a început să sune. Giles a înjurat, a închis radioul şi a ridicat receptorul, presupunând că era Griff Haskins care în mod sigur nu se culcase.

— Bună dimineaţa, Giles, sunt Walter Scheel…

10

Giles n-a reuşit să doarmă în noaptea dinaintea zborului la Berlin. A stat treaz înainte de răsăritul soarelui, n-a luat micul dejun şi s-a urcat într-un taxi de acasă, din Smith Square, până la Heathrow, cu câteva ore înainte de plecarea avionului. Primele zboruri de dimineaţă erau de obicei singurele care decolau la timp. A luat un exemplar din *Guardian* din sala de aşteptare pentru prima clasă, dar n-a reuşit să treacă de prima pagină în timp ce-şi bea cafeaua şi revedea iar şi iar planul lui Walter. Avea o hibă fundamentală pe care acesta o considera un risc necesar.

Giles a fost printre primii care s-au îmbarcat şi, cu toate că avionul a decolat la timp, şi-a verificat ceasul la fiecare câteva minute în timpul zborului. Avionul a aterizat în Berlin la 9:45 a.m. şi, cum Giles nu avea bagaje, era deja într-un taxi după douăzeci de minute.

— Punctul de verificare Charlie, i-a zis şoferului, care s-a mai uitat o dată la el înainte de a intra în traficul de dimineaţă, îndreptându-se spre oraş.

Imediat ce au trecut de ruinata Poartă Brandenburg, Giles a zărit autobuzul alb Mercedes pe care-i spusese Walter să-l caute. Cum n-a vrut să fie primul care să se urce, i-a cerut şoferului să se oprească la câteva sute de metri de punctul de verificare. Giles a plătit cursa şi a început să se plimbe ca un turist, nu pentru că ar fi fost ceva de văzut în afara zidului acoperit cu graffiti. Nu s-a îndreptat spre autobuz până când n-a văzut alţi delegaţi urcându-se.

Giles s-a alăturat şirului de demnitari şi ziarişti politici care călătoriseră prin toată Europa ca să participe la prânzul ceremonial şi să audă discursul lui Erich Honecker, noul secretar general al Partidului Socialist. S-a întrebat dacă va fi iar oprit să treacă graniţa, fiind obligat să se întoarcă cu avionul următor la Heathrow. Dar Walter îl asigurase că, fiind reprezentantul Partidului Laburist

Britanic şi fost prim-ministru, va fi întâmpinat cu plăcere de gazde. Regimul est-german, îi explicase Walter, nu reuşise să deschidă vreun dialog cu guvernul conservator aflat acum la putere şi era disperat să obţină o alianţă valoroasă cu Partidul Laburist, mai ales că acesta părea să revină la putere. Când Giles a ajuns în faţa cozii, i-a dat paşaportul unui oficial care l-a privit nepăsător înainte de a-l lăsa să se urce în autobuz. Prima greutate depăşită.

În timp ce Giles mergea pe interval, a zărit o tânără care stătea singură în spate, uitându-se pe geam. Nu avea nevoie să-i verifice numărul locului.

— Salut, a zis el.

Ea s-a uitat în sus şi a zâmbit. Nu-i ştia numele şi poate era mai bine aşa. Tot ce ştia era că vorbea fluent engleză, era translator, cam de aceeaşi vârstă cu Karin şi purta un taior identic cu al ei. Dar era ceva ce Walter nu-i explicase. De ce voia ea să-şi asume acest risc?

Giles s-a uitat la colegii lui, delegaţii. Nu l-a recunoscut pe niciunul şi a fost mulţumit să vadă că nimeni nu-i acorda atenţie. S-a aşezat lângă fată, a strecurat o mână într-un buzunar interior şi a scos paşaportul lui Karin. Un singur lucru lipsea şi acesta urma să rămână în buzunarul lui până la întoarcere. Giles s-a aplecat în faţă ca s-o acopere pe tânără în timp ce ea s-a aplecat şi a luat o mică fotografie pătrată şi un tub de lipici din geantă. A terminat ce avea de făcut în câteva minute. Era evident că exersase mişcările de mai multe ori.

După ce şi-a pus paşaportul în geantă, Giles s-a uitat mai atent la ea. Şi-a dat seama imediat de ce o alesese Walter. Avea o vârstă şi un aspect similar cu ale lui Karin, poate cu câţiva ani mai mult şi câteva kilograme în plus, dar era de aproximativ aceeaşi înălţime, cu aceiaşi ochi întunecaţi şi păr roşcat pe care şi-l coafase în stilul lui Karin. Era clar că prea puţine fuseseră lăsate la voia întâmplării.

Giles şi-a verificat iar ceasul. Era aproape timpul să plece. Şoferul a numărat capetele. Îi lipseau două persoane.

— Le mai dau cinci minute, a zis el în timp ce Giles se uita pe geam văzând două persoane fugind către autobuz. L-a recunoscut pe unul care fusese ministru italian, deşi nu-şi amintea cum îl cheamă. Dar oricum, erau destui miniştri italieni.

— *Mi dispiace,* a zis bărbatul când s-a urcat. De îndată ce întârziaţii s-au aşezat, uşile s-au închis cu un fâsâit uşor şi autobuzul a pornit încet către locul de trecere a frontierei.

Şoferul s-a oprit în faţa unei bariere cu dungi roşii şi albe. Uşa autobuzului s-a deschis, permiţând ca doi poliţişti militari americani spilcuiţi să urce la bord. Au verificat fiecare paşaport ca să se asigure că vizele temporare erau în ordine. După ce au terminat, unul dintre ei a spus:

— Vă urez o zi bună, fără a sugera că asta şi dorea.

Autobuzul nu a ieşit din viteza întâi în timp ce a mai avansat câteva sute de metri către frontiera est-germană, unde s-a oprit din nou. De data aceasta, s-au urcat trei ofiţeri cu uniforme verzi, cizme lungi din piele şi capele ascuţite. Niciunul nu a zâmbit.

Le-a trebuit mai mult să verifice fiecare paşaport, asigurându-se că fiecare viză avea data corectă şi era ştampilată, după care unul dintre ei a bifat un nume pe *clip board* şi a trecut la pasagerul următor. Giles nu a părut emoţionat când unul dintre ofiţeri i-a cerut să-i vadă paşaportul şi viza. A verificat documentul cu atenţie, apoi a bifat numele de Barrington. I-a luat mai mult ca să verifice paşaportul lui Karin, apoi i-a pus câteva întrebări. Cum Giles nu a înţeles o vorbă din ce spusese grănicerul, a devenit din ce în ce mai agitat până ce numele Karin Pengelly a fost bifat şi el. Giles n-a zis nimic până ce n-au coborât ofiţerii, nu s-a închis uşa şi autobuzul n-a traversat linia galbenă, groasă, care arăta că trecuseră graniţa.

— Bine aţi venit în Berlinul de Est, a spus şoferul, evident fără să-şi dea seama de ironia cuvintelor sale.

Giles s-a uitat la turnurile înalte din cărămidă păzite de soldaţi înarmaţi care se uitau în josul zidului înalt de beton nefinisat acoperit cu sârmă ghimpată. I-a părut rău pentru locuitorii încarceraţi.

— Ce te-a întrebat? a zis Giles.

— Voia să ştie unde locuiesc în Anglia.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Că la Parson’s Green.

— De ce la Parson’s Green?

— Acolo am făcut săpături când studiam în Anglia la London University. Şi mi se pare că a crezut că sunt amanta ta pentru că numele soţiei tale este încă pe paşaportul tău ca cea mai apropiată rudă. Din fericire, să fii amantă nu este o crimă în Germania de Est. Ei bine, încă nu este.

— Cine şi-ar duce amanta în Berlinul de Est?

— Doar cineva care încearcă să o scoată pe alta afară.

Giles a ezitat înainte de a-i pune următoarea întrebare:

— Să mai revedem detaliile celor ce se vor întâmpla când vom ajunge la hotel?

— Nu este nevoie, a răspuns ea. M-am întâlnit cu Karin acum câteva zile când ministrul avea discuţiile bilaterale cu omologul său din vest, deci tot ce trebuie să faci este să stai la locul tău în timpul prânzului, să te asiguri că toţi au impresia că-ţi place masa şi să aplauzi discursul secretarului general. Lasă restul pe seama noastră.

— Dar… a început Giles.

— Fără niciun dar, a zis cu hotărâre. E mai bine dacă nu ştii nimic despre mine.

Lui Giles i-ar fi plăcut să o întrebe ce mai ştia despre Karin, dar s-a gândit că şi asta era probabil *verboten.* Cu toate că era curios încă de ce…

— Nu-ţi pot spune cât de mult apreciez ceea ce faci, i-a şoptit Giles, atât pentru mine, cât şi pentru Karin.

— Nu o fac pentru niciunul dintre voi, a spus ea, liniştită. O fac pentru tata, care a fost împuşcat pe când încerca să urce zidul acela, chiar la trei zile după ce a fost construit.

— Îmi pare foarte rău, a zis Giles. Să sperăm că va fi dărâmat până la urmă, a mai adăugat el uitându-se înapoi la monstruozitatea din beton, şi atunci sănătatea va reveni.

— Nu cât trăiesc eu, a spus ea, cu aceeaşi voce impasibilă, în timp ce autobuzul înainta spre centrul oraşului.

În cele din urmă au tras în faţă la Adlon Hotel, dar a mai durat o vreme până ce li s-a permis să coboare. Când s-au deschis uşile, au fost conduşi de o escortă de poliţişti în uniformă însoţiţi de ciobăneşti germani, care mârâiau în lesele lor scurte. Delegaţii au rămas strânşi laolaltă până ce au intrat în sala de mese, unde au fost eliberaţi într-un ţarc mai larg. Ideea est-germanilor de a face să te simţi ca acasă.

Giles a verificat planul de aşezare la masă afişat pe un panou aflat pe o parte a uşilor duble. Sir Giles Barrington şi interpreta erau la masa numărul 43, aproape de marginea camerei, unde nu atrăgeau atenţia, după cum îi explicase Walter. El şi fata şi-au găsit locurile şi s-au aşezat. Giles a încercat mai întâi subtil, apoi mai de-a dreptul, să-i afle numele şi ocupaţia, dar s-a lovit de un alt zid. Era limpede că identitatea ei trebuia să rămână secretă, aşa că s-a mulţumit cu o discuţie despre Londra şi teatre la care ea i-a răspuns cu plăcere, până ce mai mulţi oameni din jur s-au ridicat şi au început să aplaude – unii mai tare decât alţii.

Giles s-a ridicat şi l-a văzut pe micuţul tovarăş Honecker intrând în cameră înconjurat de o duzină de gărzi care îl depăşeau cu mult în înălţime, aşa că el doar se iţea câte o clipă. Giles s-a alăturat aplauzelor pentru că nu dorea să atragă atenţia asupra sa. Secretarul general s-a îndreptat spre masa principală şi, în timp ce urca cele câteva trepte până la platformă, Giles l-a zărit pe Walter aplaudând la fel de entuziasmat ca el.

Ministrul de externe vest-german stătea la două locuri depărtare de secretarul general şi nu a fost greu pentru Giles să-şi dea seama că omul de alături era omologul rus al lui Walter, pentru că aplauda mai entuziasmat decât ceilalţi de la masa principală.

Când lumea din sală s-a aşezat în cele din urmă, Giles a văzut-o pe Karin pentru prima oară. Stătea în spatele celor doi miniştri de externe. Şi-a amintit de îndată de ce fusese atât de atras de ea. În timpul mesei nu s-a putut să nu se uite fix spre ea, dar ea nu l-a privit niciodată.

Masa cu trei feluri a fost atât interminabilă, cât şi inedită: supă de urzici urmată de vacă fiartă cu varză moale şi, la sfârşit, un tort tare ca piatra acoperit cu o cremă pe care niciun elev nu l-ar fi mâncat. Însoţitoarea lui a început să-i pună întrebări, încercând în mod clar să-i distragă atenţia de la Karin. L-a întrebat ce muzicaluri se jucau la Londra. Nu ştia. Văzuse *Oh! Calcutta!* Nu, n-o văzuse. Ce expoziţie era la Tate Gallery? Habar n-avea. L-a întrebat chiar şi dacă-l întâlnise pe prinţul Charles.

— Da, o dată, dar scurt timp.

— Cine-i fericita cu care se va însura?

— Nu ştiu, dar trebuie să fie o persoană cu care să fie de acord regina.

Au continuat să discute, dar ea n-a pomenit-o niciodată pe Karin, nici nu l-a întrebat cum s-au întâlnit.

În cele din urmă chelnerii au strâns tortul; rămăsese suficient cât să hrănească încă cinci mii. Preşedintele, primarul Berlinului de Est, s-a ridicat încet de la locul lui şi a bătut în microfon de câteva ori. Nu a început să vorbească până ce nu s-a făcut linişte. A anunţat apoi în trei limbi că va urma o pauză de trei minute înainte ca secretarul general al Partidului Socialist să li se adreseze.

— Noroc, i-a şoptit ea şi a dispărut înainte să aibă timp să-i mulţumească. A urmărit-o pierzându-se în mulţime, fără să ştie sigur ce urma să se întâmple. A trebuit să strângă braţele fotoliului ca să se oprească din tremurat.

Cele zece minute au părut o eternitate. Apoi a zărit-o mergând printre mese către el. Purta acelaşi taior închis la culoare ca prima lui translatoare, o eşarfă roşie identică şi pantofii negri cu tocuri înalte, dar aici se opreau asemănările. Karin s-a aşezat lângă el, dar n-a zis nimic. Translatorii nu stau de vorbă cu adevărat, îi spusese ea odată.

Giles ar fi vrut s-o ia în braţe, să-i simtă căldura corpului, atingerea ei moale, mirosul parfumului, dar ea rămânea detaşată, profesionistă, nedând nimic în vileag, nimic care să atragă atenţia asupra sentimentelor lui faţă de ea.

După ce toţi s-au aşezat şi a fost servită cafeaua, preşedintele s-a ridicat a doua oară şi a fost suficient să bată o dată în microfon că s-a făcut linişte.

— Este privilegiul meu de gazdă să vi-l prezint pe invitatul nostru de astăzi, unul dintre marii oameni de stat ai lumii, un bărbat care singur… Când preşedintele s-a aşezat după douăzeci de minute, Giles s-a întrebat cât va mai dura şi discursul secretarului general.

Honecker a început prin a mulţumi tuturor delegaţilor străini şi distinşilor ziarişti care sosiseră din multe părţi ale lumii pentru a-i auzi discursul.

— Eu nu am venit de aia… a murmurat Giles.

Karin i-a ignorat comentariul şi a continuat să traducă fidel cuvintele secretarului general.

— Sunt încântat să le urez bun-venit tuturor celor din Germania de Est, a spus Karin, care reprezintă un far al civilizaţiei şi o emblemă pentru toate naţiunile care doresc să ne imite.

— Aş vrea să te ating, a şoptit Giles.

— Sunt mândru să vă anunţ că, în Germania de Est nu avem deloc şomaj, a tradus Karin. O izbucnire de aplauze din partea unor lingăi locali i-a permis secretarului general să facă o pauză şi să mai întoarcă o pagină din manuscrisul lui gros.

— Doresc să vă spun foarte multe, dar îmi dau seama că va trebui să mai aştept. Mai ales felul în care programul nostru agricol este un exemplu de utilizare a terenului în folosul celor care au cel mai mult nevoie.

— Nu vă mai holbaţi la mine, sir Giles, a şoptit Karin, concentraţi-vă asupra discursului conducătorului.

Cu neplăcere, Giles şi-a întors atenţia spre Honecker şi a încercat să pară atent.

— Spitalele noastre sunt invidia Vestului, a spus Karin, iar doctorii şi asistentele noastre au cea mai înaltă pregătire din lume.

Giles s-a întors o clipă, doar pentru a fi întâmpinat cu:

— Şi acum să revenim la industria de construcţii şi la activitatea plină de inspiraţie a inginerilor noştri în construirea de noi locuinţe, fabrici, poduri, drumuri…

— Ca să nu mai vorbim de ziduri, a comentat Giles.

— Fiţi atent, sir Giles. Trebuie să presupuneţi că fiecare om din această sală este un spion.

Ştia că ea are dreptate. Măştile trebuiau să rămână la locul lor până ce treceau graniţa şi ajungeau în Vestul liber.

— Viziunea comunistă este îmbrăţişată de milioane de tovarăşi din toată lumea – din Cuba, din Argentina, Franţa şi chiar şi din Marea Britanie, unde numărul de membri ai Partidului Comunist s-a dublat anul trecut.

Giles s-a alăturat aplauzelor regizate, cu toate că ştia că numărul se micşorase de două ori.

Când n-a mai putut să suporte, s-a întors şi i-a aruncat lui Karin o privire plictisită întâmpinată cu o căutătură severă care l-a mai ţinut în frâu cincisprezece minute.

— Forţa noastră militară, susţinută de Mama Rusia, nu are egal, ceea ce ne face capabili să înfruntăm orice provocare…

Giles simţea că va izbucni, dar nu în aplauze. Cât mai putea continua să audă atâtea prostii şi câţi dintre cei prezenţi le credeau? Abia după o oră şi jumătate Honecker s-a aşezat la loc, după ce rostise un discurs ce i se păruse lui Giles asemănător ca durată cu *Aurul Rinului* al lui Wagner, dar lipsit de valoarea operei.

Însă Giles nu fusese pregătit pentru ovaţiile în picioare de 15 minute care au urmat după discursul lui Honecker, întreţinute de lingăi şi de gardienii cărora probabil le plăcuseră tortul şi crema. În cele din urmă, secretarul general a coborât de pe scenă, dar a fost reţinut de delegaţii entuziaşti care voiau să dea mâna cu el, în timp ce aplauzele au continuat chiar şi după ieşirea lui din sală.

— Ce discurs remarcabil, a spus fostul prim-ministru italian, al cărui nume Giles tot nu şi-l putea aminti.

— Este şi ăsta un mod de a-l descrie, a zis Giles, zâmbind către Karin, care s-a încruntat. Giles şi-a dat seama că italianul se uita fix la el. Un stil oratoric remarcabil, a adăugat el, dar ar fi nevoie să-l citesc ca să mă asigur că nu mi-a scăpat ceva. O copie a discursului lui Honecker i-a fost imediat aruncată în mână, ceea ce i-a reamintit cât de vigilent trebuia să fie. Observaţiile lui au părut să-l mulţumească pe italian care a fost distras de un alt delegat care s-a apropiat de el, l-a îmbrăţişat puternic şi a spus:

— Ce mai faci, Gian Lucio?

— Şi acum ce se întâmplă? a şoptit Giles.

— Aşteptăm să fim escortaţi înapoi la autobuz. Dar e important ca tu să pari impresionat de discurs, aşa că te rog continuă să le adresezi complimente gazdelor tale.

Giles s-a îndepărtat de Karin şi a început să dea mâna cu mai mulţi politicieni europeni cu care Griff Haskins n-ar fi împărţit nicio halbă de bere.

Lui Giles nu i-a venit să creadă. Cineva chiar a fluierat ca să atragă atenţia delegaţilor străini. Atunci au fost adunaţi şi, ca nişte elevi neastâmpăraţi, au fost duşi înapoi la autobuz.

Când toţi cei trei pasageri s-au îmbarcat şi au fost iar număraţi, autobuzul, însoţit de patru motociclişti ai poliţiei, cu sirenele pornite, şi-a reînceput drumul lent înapoi spre graniţă.

Era pe punctul de a o lua pe Karin de mână, când o voce din spate i-a spus:

— Sir Giles Barrington, nu? Giles s-a uitat în jur şi a văzut o figură care-i părea cunoscută, cu toate că nu-şi putea aminti numele.

— Keith Brooks.

— Ah, da, a zis Giles, de la *Telegraph.* Mă bucur să te revăd, Keith.

— Cum reprezentaţi Partidul Laburist, sir Giles, pot să presupun că veţi reveni în politica de vârf?

— Încerc să mă ţin la curent, a spus Giles, nedorind să discute mult cu un ziarist.

— Îmi pare rău că nu aţi participat la alegerile anticipate, a spus Brooks. Fielding pare un tip de treabă, dar simt lipsa contribuţiilor dumneavoastră din rândul întâi.

— Asta nu prea s-a văzut când eram în parlament.

— Nu la rubrica politică, după cum bine ştiţi, dar aveţi admiratori la ştiri, inclusiv Bill Deeds, pentru că vă pot spune că ni se pare că miniştrii din opoziţia de acum sunt cam lipsiţi de culoare.

— Este la modă să spui asta despre fiecare generaţie nouă de politicieni.

— Totuşi, dacă vă hotărâţi să reveniţi, daţi-mi un telefon. I-a dat lui Giles o carte de vizită. Veţi fi surprins de atitudinea pe care o vom avea când vă veţi reveni, a adăugat el, înainte de a se întoarce la locul lui.

— Părea destul de amabil, a zis Karin.

— Nu poţi avea niciodată încredere în *Telegraph,* a comentat Giles, punându-şi cartea de vizită în portofel.

— Şi te gândeşti să revii?

— Nu va fi atât de uşor.

— Din cauza mea? a spus Karin, luându-l de mână când autobuzul s-a oprit la bariera care-i despărţea cu câteva sute de metri de libertate. I-ar fi răspuns, dar uşa s-a deschis, lăsând să între o boare de aer rece.

Trei ofiţeri s-au urcat din nou la bord. Giles a fost încântat să vadă că era alt schimb. În timp ce verificau minuţios fiecare paşaport şi viză, Giles şi-a amintit brusc. Şi-a scos portofelul, a luat mica fotografie a lui Karin şi i-a dat-o repede. Ea a înjurat în surdină, şi-a luat paşaportul din geantă şi, cu ajutorul unei pile de unghii, a început să răzuiască cu grijă fotografia de dimineaţă.

— Cum de am uitat? a şoptit Karin, folosind acelaşi mic tub de lipici ca să-şi pună fotografia ei la loc.

— E greşeala mea, nu a ta, a zis Giles, urmărind pe furiş pe interval progresul lent al gardienilor. Să fim mulţumiţi că nu stăm în faţă.

Gardienii erau numai la câteva rânduri depărtare când Karin a terminat transferul. Giles a văzut că tremura şi a strâns-o de mână. Din fericire, gardienilor le lua mai mult să verifice fiecare nume decât la intrarea în ţară pentru că, în ciuda pretenţiilor îngâmfate ale lui Honecker, zidul dovedea că mai mulţi oameni voiau să iasă din Germania de Est decât să intre.

Când un tânăr ofiţer a apărut lângă ei, Giles i-a dat nepăsător paşaportul lui. După ce gardianul a întors câteva pagini şi a verificat viza englezului, i l-a dat înapoi şi a bifat numele lui Giles. Nu fusese atât de rău pe cât se temuse.

Când poliţistul a deschis paşaportul lui Karin, Giles a observat că poza ei era puţin strâmbă. Tânărul locotenent s-a uitat mai îndelung la detalii, la data naşterii, la rude – cel puţin, de data aceasta erau corecte. Giles s-a rugat să n-o întrebe unde locuia în Anglia. Totuşi, când el a început să o chestioneze, a devenit clar, din tonul vocii sale că nu era convins de răspunsurile ei. Giles nu ştia ce să facă. Orice încercare de a interveni n-ar fi făcut decât să atragă şi mai mult atenţia asupra lor. Poliţistul a lătrat un ordin şi Karin s-a ridicat încet de la locul ei. Giles era gata să protesteze, când Brooks a sărit din spatele lor şi a început să-l fotografieze pe tânărul ofiţer. Ceilalţi doi poliţişti au înaintat repede spre colegul lor. Unul a înşfăcat camera şi a smuls filmul, iar ceilalţi doi l-au târât neceremonios pe Brooks afară din autobuz.

— A făcut-o dinadins, a spus Karin, care tremura încă. Dar de ce?

— Pentru că şi-a dat seama cine eşti.

— Ce i se va întâmpla? a întrebat Karin, părând speriată.

— Îşi va petrece noaptea la închisoare, apoi va fi expediat înapoi în Anglia. Nu i se va mai permite să revină în Germania de Est. Nu prea este o pedeapsă şi e valoroasă pentru o ştire în exclusivitate.

Giles şi-a dat seama că toţi cei din autobuz se uitau la ei, încercând să înţeleagă, fiecare pe limba lui, ce se întâmplase. Gian Lucio i-a făcut semn lui Giles că el şi Karin trebuiau să i se alăture în faţa autobuzului. Alt risc, dar pe care Giles simţea că era cazul să şi-l asume.

— Urmează-mă, a zis Giles.

S-au aşezat pe două locuri libere vizavi de Gian Lucio şi Giles tocmai îi explica fostului ministru ce se întâmplase când doi dintre gardieni au reapărut, dar nu şi cel care o chestionase pe Karin. El probabil urma să explice autorităţilor superioare de ce târâse un ziarist din Vest afară din maşină. Cei doi gardieni s-au dus în spatele autobuzului şi au verificat repede ultimele paşapoarte şi vize. Probabil că cineva le explicase că nu aveau nevoie de un incident diplomatic în ziua în care conducătorul suprem ţinuse un discurs măreţ.

Giles a continuat să discute cu Gian Lucio de parcă erau vechi prieteni în timp ce alt ofiţer număra capetele. Treizeci şi unu. A luat poziţie de drepţi şi a salutat, apoi el şi colegii săi au coborât din autobuz. În timp ce uşa se închidea în urma lor, pasagerii au izbucnit în aplauze spontane pentru prima oară în acea zi.

Autobuzul a mai parcurs câteva sute de metri pe teritoriul nimănui, o zonă pustie nerevendicată de nicio ţară, înainte de a se opri în faţa sectorului american. Karin mai tremura încă atunci când un sergent din marina americană s-a urcat în autobuz.

— Bine aţi revenit, a spus el cu o voce încântată.

11

— Asta înţeleg politicienii din Est când descriu decadenţa Vestului?

— Decadenţă? a întrebat Giles, turnându-i lui Karin alt pahar de şampanie.

— Să stai în camera de hotel la unsprezece dimineaţa şi să comanzi micul dejun în pat.

— Sigur că nu, a zis Giles. Dacă este unsprezece, nu mai e micul dejun, ci gustare şi, prin urmare, este acceptabil.

Karin a râs în timp ce mai sorbea şampanie.

— Nu-mi vine să cred că am scăpat şi mă voi întâlni în sfârşit cu tata. Vei veni să ne vizitezi în Cornwall?

— Nu, voiam să-ţi ofer un serviciu la Londra ca menajera mea.

— Ah, profesor Higgins.

— Dar engleza ta e deja perfectă şi, nu uita, ei nu s-au culcat împreună.

— Ar fi făcut-o dacă Shaw ar fi scris în zilele noastre.

— Şi piesa s-ar fi terminat cu nunta lor, a spus Giles, luând-o în braţe.

— La ce oră pleacă avionul tău?

— La trei douăzeci.

— Bine, atunci avem suficient timp, a zis Karin în timp ce halatul ei cădea pe jos, să rescriem ultimul act din *Pygmalion.*

*

Ultima oară când Giles fusese întâmpinat de o mulţime de camere de filmare, fotografi şi ziarişti la întoarcerea în Anglia fusese atunci când părea că va fi noul şef al Partidului Laburist.

Când el şi Karin coborau scara avionului, Giles şi-a pus un braţ pe umărul ei şi a condus-o uşor prin grămada de ziarişti.

— Karin! Karin! Cum vă simţiţi când aţi scăpat din Germania de Est? a strigat o voce pe fundalul blitzurilor, iar echipele de televiziune încercau să stea cât mai aproape de ei, mergând cu spatele.

— Nu spune nimic, i-a zis Giles, ferm.

— Sir Giles v-a cerut de nevastă, domnişoară Pengelly?

— Vă veţi întoarce iar în parlament, sir Giles?

— Sunteţi gravidă, Karin?

Karin, îmbujorată, s-a uitat urât la ziarist şi i-a spus:

— Nu, nu sunt!

— Poţi să fii sigură după noaptea trecută? a şoptit Giles.

Karin a zâmbit şi era gata să-l sărute pe obraz când el s-a întors şi buzele lor s-au atins un scurt moment, dar această fotografie a apărut pe majoritatea primelor pagini din ziare, după cum au aflat la micul dejun în dimineaţa următoare.

*

— Keith Brooks îşi merită reputaţia, a spus Karin, ridicând privirea din *Telegraph.*

— De acord, a fost neaşteptat de generos. Şi şeful şi mai mult.

— O părere a editorialistului ştirilor zilei.

— Ah. Nu aveam din astea de partea noastră a zidului. În toate ziarele apărea acelaşi mesaj, scris de oameni ai partidului şi tipărite de editori, dacă voiau să-şi păstreze slujba.

— Asta făcea viaţa mai uşoară, a comentat Giles când a apărut Markham cu o stivă de toasturi calde pe care le-a pus pe masă.

— Markham este decadent? a întrebat Karin după ce valetul a închis uşa în urma lui.

— Sigur că da, a zis Giles. Ştiu sigur că îi votează pe conservatori.

Giles tocmai citea *Times* când a sunat telefonul.

Markham a reapărut.

— Domnul Harold Wilson e la telefon, domnule, a zis el, dându-i telefonul.

— Vrea să mă trimită înapoi? a spus Karin.

Giles nu era sigur că ea glumea.

— Bună dimineaţa, Harold.

— Bună dimineaţa Giles, a spus o voce cu un accent inconfundabil de Yorkshire. Mă întreb dacă ai avea timp să treci azi pe la Camera Comunelor, pentru că este ceva ce ar trebui să discutăm.

— Când ţi-ar conveni? a întrebat Giles.

— Am o pauză în program la unsprezece, dacă-ţi convine.

— Cred că da, Harold, dar pot să verific?

— Desigur.

Giles a acoperit microfonul cu o mână şi a spus:

— Karin, când vine tatăl tău?

— Pe la zece, dar ar trebui să cumpăr nişte haine înainte.

— Putem merge după-masă la cumpărături, a spus Giles. Şi-a luat mâna de pe microfon şi a zis:

— Ne vedem în Camera Comunelor la unsprezece, Harold.

— Şi cu ce ar trebui să mă îmbrac până atunci? a întrebat Karin când el a lăsat jos receptorul.

Valetul a tuşit.

— Da, Markham?

— Doamna Clifton întotdeauna lasă un schimb de haine în dormitorul oaspeţilor, domnule, în caz de urgenţă.

— Aceasta este, fără îndoială, o urgenţă, a spus Giles, luând-o pe Karin de mână şi conducând-o afară din cameră.

— Nu o să se supere? a întrebat Karin când urcau scările până la primul etaj.

— E greu să te superi pentru ce nu ştii.

— Poate ar fi mai bine s-o suni?

— Am presentimentul că Emma ar putea avea ceva mai important de făcut decât să-şi bată capul cu hainele lăsate la Londra, a spus Giles, deschizând uşa dormitorului.

Karin a deschis uşa unui dulap mare unde a găsit nu una, ci mai multe taioare şi rochii, plus un şir de pantofi pe care nu-i văzuse niciodată într-o cooperativă a clasei muncitoare.

— Vino jos după ce termini, i-a zis Giles. Şi-a petrecut următoarele patruzeci de minute încercând să termine ziarele de dimineaţă, fiind întruna întrerupt de telefoane de felicitare sau care-i solicitau interviuri. A avut chiar şi o clipă în care să se gândească la motivele pentru care Harold Wilson ar fi vrut să-l vadă.

— Domnul Clifton la telefon, domnule, a zis Markham dându-i iar telefonul.

— Harry, ce mai faci?

— Bine, dar după ce am citit ziarele de dimineaţă am vrut să aflu cum ai reuşit să scapi de germani a doua oară.

Giles a râs.

— Mult mai uşor.

— Presupun că reîntâlnirea cu domnişoara Pengelly este motivul pentru care pari aşa de mulţumit de tine.

— Ai nimerit-o. Nu numai că e frumoasă, dar Karin este şi cea mai încântătoare, inteligentă, blândă şi amabilă fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată.

— Nu e prea devreme ca să emiţi asemenea judecăţi lipsite de echivoc? i-a sugerat Harry.

— Nu, de data aceasta, chiar am găsit mina de aur.

— Să sperăm că ai dreptate. Şi cum te simţi când presa te descrie ca fiind o combinaţie între Richard Hannay[6] şi Douglas Bader[7]?

— Mie mi se pare că semăn mai mult cu Heatheliff[8], a spus Giles, râzând.

— Deci când vom întâlni acest model de virtute?

— Venim la Bristol vineri dimineaţa, deci, dacă tu şi Emma sunteţi liberi să prânzim sâmbătă…

---

[6] General-maior, membru al Legiunii de Onoare, erou al Războiului cu Burii, personaj al romancierului scoţian John Buchan.

[7] Căpitan în RAF, erou al celui de-al Doilea Război Mondial.

[8] Personaj din romanul „La Răscruce de vânturi” de Emily Bronte.

— Sâmbătă vine Sebastian şi Emma speră să-l convingă să preia funcţia de preşedinte. Dar eşti bine-venit să ni te alături.

— Nu, cred că sar peste asta, dar nu ar fi mai bine să veniţi toţi la Hall duminică la prânz?

— Nu ar stresa-o psihic prea mult pe Karin? a spus Harry.

— Când ai trăit majoritatea vieţii într-un regim comunist, nu cred că un prânz cu familia Clifton este un stres.

— Dacă eşti sigur, ne vedem toţi duminică.

— Sunt sigur, a zis Giles când suna clopoţelul de la uşă. Trebuie să fug, Harry. A lăsat jos telefonul şi s-a uitat la ceas. Oare era deja ora zece? A fugit în hol şi l-a văzut pe Markham deschizând uşa din faţă.

— Bună dimineaţa, domnule Pengelly, sir Giles vă aşteaptă.

— Bună dimineaţa, a zis Pengelly, înclinându-se uşor în faţa valetului.

— Intraţi, a spus Giles când dădeau mâna. Markham, poţi să aduci nişte cafea proaspătă în timp ce-l duc pe domnul Pengelly în salon?

— Desigur, domnule.

— Karin va coborî în câteva clipe. Este o poveste lungă, dar acum încearcă să se decidă ce haină a surorii mele să poarte.

Pengelly a râs.

— Femeilor le este greu să se hotărască chiar şi asupra propriilor haine.

— Ne-aţi găsit greu?

— Nu, m-am lăsat în grija şoferului de taxi. O experienţă rară pentru mine, dar aceasta este o ocazie specială.

— Sigur că da, a zis Giles. Şansa de a-ţi reîntâlni fiica după ce ai crezut că n-o vei mai vedea vreodată.

— Vă voi fi etern recunoscător, sir Giles. Şi dacă e să credem ce scrie în *Telegraph,* a fost foarte greu.

— Brooks a exagerat incidentul, a spus Giles, în timp ce se aşezau, dar cu greu îl putem blama după cele prin care a trecut.

Markham a revenit cu o tavă cu un ibric cu cafea şi cu biscuiţi pe care a pus-o pe masa salonului, între cei doi.

— Tovarăşul Honecker nu va fi prea încântat să afle ce farsă i-aţi jucat, a zis Pengelly, uitându-se la primul rând din *Telegraph.* Nu că ar fi fost ceva nou în discursul acela.

— Nicicum, a zis Giles când s-a deschis uşa şi Karin a năvălit înăuntru. A alergat spre tatăl ei care a sărit şi a luat-o în braţe. Ciudat, s-a gândit Giles, că n-am observat niciodată rochia aceasta albă, simplă, când o purta sora mea.

Tatăl şi fiica au rămas agăţaţi unul de altul, dar domnul Pengelly a fost cel care a izbucnit în lacrimi.

— Îmi pare rău dacă m-am făcut de râs, a zis el, dar am aşteptat acest moment atât de mult.

— Şi eu, a zis Karin.

Giles s-a uitat la ceas.

— Îmi cer scuze, dar trebuie să vă părăsesc pentru că am o întâlnire la Camera Comunelor la unsprezece. Ştiu însă că aveţi multe de discutat.

— Când te întorci? l-a întrebat Karin.

— Pe la douăsprezece, poate mai devreme şi apoi vă duc pe amândoi la prânz.

— Şi după prânz?

— Mergem la cumpărături. Nu am uitat. Giles a sărutat-o blând pe buze, în timp ce Pengelly se uita în altă parte. Ne revedem pe la douăsprezece, a mai zis el când ieşea în holul în care-l aştepta valetul cu haina pregătită.

— Cred că voi reveni într-o oră, Markham. Nu-i deranja, pentru că am impresia că-şi doresc puţin timp în care să fie singuri.

*

Karin şi tatăl ei au rămas tăcuţi aşteptând să se închidă uşa de afară şi nici chiar atunci n-au zis nimic până ce nu l-au auzit pe Markham închizând uşa bucătăriei.

— Totul a mers conform planului?

— Aproape tot, a spus Karin. Până când am ajuns la frontieră, unde un tânăr ofiţer excesiv de zelos a început să pună prea multe întrebări.

— Dar chiar eu i-am instruit pe grăniceri, a spus Pengelly. Chiar i-am spus locotenentului Engel să-ţi facă necazuri pentru ca Barrington să fie şi mai convins că ai avut noroc că ai scăpat.

— Ei, n-a prea mers conform planurilor tale, tovarăşe, pentru că un ziarist din Fleet Street s-a decis să se amestece şi a început chiar să facă poze.

— Keith Brooks. Da, am dat ordine să i se dea drumul de îndată ce treceai graniţa. Voiam să mă asigur că nu va pierde termenul-limită, a adăugat Pengelly, uitându-se la prima pagină din *Telegraph:*

SIR GILES BARRINGTON ÎŞI SALVEAZĂ IUBITA DIN SPATELE CORTINEI DE FIER

— Dar nu ne putem permite să ne relaxăm, a spus Karin. În ciuda privirii de mieluşel amorezat, Giles Barrington nu este un fraier.

— Din ceea ce am văzut, l-ai făcut să-ţi mănânce din palmă.

— Acum da, dar nu putem presupune că va dura şi ar fi o prostie să ignorăm recordul său la femei. Nu este tocmai de încredere.

— A reuşit să stea zece ani cu fosta lui soţie, a spus Pengelly, ceea ce ar trebui să fie suficient pentru planurile şefilor noştri.

— Deci care este prima mişcare?

— Nu există o primă mişcare. Mareşalul Kaşevoi o consideră o operaţie de lungă durată, aşa că asigură-te că-i oferi tot ceea ce evident nu au reuşit primele două neveste.

— Nu ar trebui să fie prea greu, pentru că am impresia că bietul om chiar s-a îndrăgostit de mine. Îţi vine să crezi că noaptea trecută a fost prima oară când a făcut sex oral?

— Şi sunt sigur că mai există una sau două experienţe pe care le aşteaptă. Trebuie să faci tot ce poţi s-o ţii aşa, deoarece nu vom mai avea altă ocazie să ne punem piciorul în pragul unei case britanice.

— Nu voi fi mulţumită doar să-mi pun piciorul în prag, a zis Karin. Vreau s-o distrug.

— Bine. Dar acum să ne concentrăm asupra celorlalte responsabilităţi ale tale. Trebuie să creăm un sistem simplu de a transmite mesaje agenţilor noştri de teren.

— Credeam că voi lua legătura doar cu tine.

— Asta s-ar putea să nu fie posibil întotdeauna pentru că eu va trebui să rămân mai mult timp în Cornwall, altfel Barrington ar putea să devină bănuitor.

— Deci ce va trebui să fac dacă voi fi obligată să iau legătura urgent cu tine?

— Am instalat un al doilea post telefonic exclusiv pentru tine, dar va fi utilizat doar în caz de urgenţă. Ori de câte ori vrei să iei legătura cu tatăl tău, foloseşte numărul din cartea de telefon şi vorbeşte doar în engleză. Dacă ai nevoie să suni pe linia privată – şi subliniez, doar în caz de urgenţă – voi vorbi ruseşte, iar tu îmi vei răspunde în germană. Deci există doar două numere pe care va trebui să le ţii minte.

Uşa de la intrare s-a trântit şi, după o clipă, au auzit vocea lui Giles în hol:

— Sunt tot în salon?

— Da, domnule.

— Şi nu mă voi ierta niciodată, spunea Pengelly, pentru că nu am fost alături de mama ta când…

Giles a dat buzna în cameră.

— Voiam să fii prima care să afli, draga mea. Harold Wilson mi-a oferit un loc în Camera Lorzilor.

Amândoi au părut încântaţi.

LADY VIRGINIA FENWICK
1971

12

Contele de Fenwick a chemat-o pe fiica sa în Scoţia. O comandă aproape regală.

Virginia era îngrozită gândindu-se că se va întâlni cu tatăl ei. Atâta timp cât se ţinea departe de rubricile de bârfe din ziare şi îşi respecta bugetul, bătrânul nu părea să se sinchisească prea mult de ce făcea ea la Londra. Totuşi, procesul împotriva fostei ei cumnate, Emma Clifton, fusese prezentat pe larg în *Scotsman,* singurul ziar pe care-l citea nobilul conte.

Virginia a ajuns la Fenwick Hall abia seara şi s-a retras imediat în dormitor, sperând că tatăl ei va fi în toane mai bune după un somn adânc. Dar nu a fost. De fapt, abia a scos un cuvânt la micul dejun în afară de:

— Ne vedem în biroul meu la zece, de parcă ea ar mai fi fost încă o elevă neastâmpărată.

A ajuns lângă biroul tatălui ei la zece fără cinci, dar nu a bătut la uşă până ce pendula din hol n-a sunat ora exactă. Ştia prea bine că tatăl său cerea ca nimeni să nu ajungă la el mai devreme sau mai târziu. Când a bătut, a fost răsplătită cu ordinul:

— Intră! A deschis uşa şi a intrat într-o cameră în care se afla doar când dădea de necaz. Virginia a rămas în picioare de partea cealaltă a biroului, aşteptând să fie invitată să ia loc. Nu a fost. Nu a zis nimic. Copiii trebuie văzuţi, nu auziţi, era una dintre maximele preferate ale tatălui ei, care ar fi putut constitui motivul pentru care erau aproape străini.

În timp ce Virginia îl aştepta să înceapă conversaţia, s-a uitat mai atentă la bătrânul aşezat în spatele biroului, încercând să-şi aprindă o pipă din măceş. Îmbătrânise mult de când nu-l mai văzuse. Ridurile de pe faţa lui erau mai adânci. Dar, cu toate că depăşise cu mult şaptezeci de ani, părul lui grizonant era des, însă mustaţa tăiată cu grijă amintea tuturor că aparţinea unei alte generaţii. Smokingul contelui era de culoarea peruzea-gri a clanului său şi el considera o virtute faptul că rareori se aventura în afara frontierei Scoţiei. Fusese educat la Loretta School din Edinburgh înainte de a absolvi colegiul St Andrews. Clubul de golf, nu universitatea. La alegerile generale, îi susţinea pe conservatori, nu din convingere, ci pentru că avea impresia că aceştia erau cel mai mic din cele două rele posibile. Totuşi, cum înaintea sa, Partidul Conservator fusese reprezentat de sir Alec Douglas-Home, nu era lipsit de influenţă. Vizitase de câteva ori Camera Lorzilor şi doar atunci când era necesar un vot la o lege referitoare la stilul său de viaţă.

După ce şi-a aprins pipa şi a tras câteva fumuri exagerate, şi-a întors privirea către singura sa fiică pe care o considera una dintre puţinele greşeli ale vieţii sale. Contele o blama pe soţia lui pentru că răsfăţase copilul în prima parte a vieţii. Contesa preferase morcovul, nu băţul, aşa că la optsprezece ani singurele carate pe care ştia Virginia unde să le găsească erau la Cartier, nu la magazinele locale.

— Lasă-mă să încep prin a te întreba, Virginia, a zis contele printre pufăituri, dacă ai achitat toate facturile juridice provenite din procesul tău nechibzuit?

— Da, tată. Dar a trebuit să vând toate acţiunile mele la Barrington’s pentru asta.

— O justiţie poetică, a comentat contele, înainte de a mai trage un fum din vechea sa pipă. Nu ar fi trebuit să permiţi ca procesul să ajungă la tribunal după ce Edward ţi-a spus că şansele tale erau cincizeci la sută.

— Dar a mers bine până când a apărut scrisoarea aceea nenorocită a lui Fisher.

— Un alt exemplu al lipsei tale de judecată, a scuipat contele. Fisher a fost întotdeauna un factor de risc şi nu ar fi trebuit să-l implici.

— Dar a fost maior în armată.

— Un grad la care a ajuns abia după ce biroul militar a decis că este vremea să se retragă.

— Şi membru în parlament.

— La nivelul unui vânzător de maşini la mâna a doua sau al unui hoţ de vite. Virginia a ales să tacă în această bătălie pe care ştia că nu ar fi câştigat-o. Te rog, asigură-mă, Virginia, că nu te-ai mai amestecat şi cu alţi netrebnici.

Ea s-a gândit la Desmond Mellor, Adrian Sloane şi Jim Knowles cu care ştia că tatăl ei nu ar fi fost de acord.

— Nu, tată, mi-am învăţat lecţia şi nu-ţi voi mai pricinui necazuri.

— Mă bucur s-o aud.

— Dar trebuie să recunosc că este greu să trăieşti în Londra doar cu două mii de lire pe lună.

— Atunci întoarce-te şi stai în Kinross, unde se poate trăi confortabil cu doar două mii de lire pe an.

Virginia îşi dădea seama prea bine că acesta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit tatăl ei, aşa că s-a decis să rişte.

— Speram, tată, că ai putea să-mi măreşti alocaţia la trei mii pe lună.

— Nici să nu te gândeşti, i s-a răspuns imediat. De fapt, după ultimele tale aiureli, mă gândeam să-ţi înjumătăţesc alocaţia.

— Dar dacă o faci, tată, cum aş putea supravieţui? S-a întrebat dacă era momentul să izbucnească în lacrimi.

— Ai putea să procedezi ca ceilalţi şi să înveţi să trăieşti din banii pe care-i ai.

— Dar prietenii mei se aşteaptă…

— Atunci nu ai soiul potrivit de prieteni. Poate a venit timpul să cobori în lumea adevărată.

— Ce vrei să spui, tată?

— Ai putea începe prin a-i da afară pe valet şi pe menajeră, care, după mine, sunt o cheltuială inutilă şi să te muţi într-un apartament mai mic. Virginia a părut şocată. Şi ai putea chiar să-ţi cauţi un serviciu. Virginia a început să plângă. Cu toate că, dacă ne gândim la asta, ar fi inutil, pentru că nu eşti în stare decât să cheltuieşti banii altora.

— Dar, tată, a spus Virginia, ştergându-şi o lacrimă, încă o mie pe lună mi-ar rezolva problemele.

— Care nu sunt problemele mele, a zis contele. Deci ai putea începe noul regim prin a lua trenul şi a te întoarce la Londra – la clasa a doua.

*

Virginia nu mai intrase niciodată într-un vagon de clasa a doua şi, cu toate admonestările tatălui ei, nu avea intenţia s-o facă. Totuşi, în timpul lungului drum spre King’s Cross, s-a gândit la situaţia sa curentă şi la ce şanse îi mai rămăseseră dacă nu voia să epuizeze răbdarea bătrânului domn.

Se împrumutase deja cu sume mici de la mai mulţi prieteni şi cunoştinţe şi câţiva începeau să-i ceară rambursarea, în timp ce alţii păreau resemnaţi cu faptul că ea considerase banii nu atât un împrumut, cât un dar.

Poate ar putea învăţa să trăiască fără valet şi bucătăreasă, să se ducă la Peter Jones mai des decât la Harrods şi chiar să mai meargă cu autobuzul în loc să ia un taxi. Totuşi, ceea ce nu putea să facă era să meargă cu metroul. Nu-i păsa că mergea prin subterană dacă se ducea la Annabel’s. Vizita ei la salonul de cosmetică nu se putea, de asemenea, negocia, iar vinul alb în loc de şampanie era ceva imposibil. Refuza să renunţe şi la loja ai de la Albert Hall sau la cea de la Wimbledon. Bofie Bridgewater îi spusese că unii dintre prietenii lui le închiriau atunci când nu le foloseau. Ce vulgar, cu toate că trebuia să recunoască faptul că ar fi ceva mai bine decât să le piardă de tot.

Totuşi, Virginia observase recent că primea mai multe plicuri maro în cutia de scrisori. Le lăsa pur şi simplu nedeschise pe preş în speranţa deşartă că vor dispărea, deşi în realitate erau urmate de o scrisoare de la un avocat avertizând-o de primire iminentă a unui mandat de executare silită dacă facturile nu erau achitate în paisprezece zile. Şi, de parcă n-ar fi fost destul, în acea dimineaţă deschisese o scrisoare de la managerul băncii ei prin care acesta îi solicita o întrevedere de urgenţă.

Virginia nu întâlnise niciodată un director de bancă şi, desigur, nu era ceva de *bon-ton.* Dar când s-a întors la Cadogan Gardens şi a deschis uşa din faţă, a văzut că plicurile maro erau acum mult mai multe decât cele albe. A strâns scrisorile şi s-a dus în salon unde le-a împărţit în două mormane.

După ce a aruncat în coşul de gunoi o a doua solicitare pentru o întâlnire urgentă de la managerul băncii şi-a îndreptat atenţia spre plicurile albe. Mai multe invitaţii de la prieteni să-şi petreacă un weekend la ţară, dar îşi vânduse de curând micul MGM şi nu mai avea alte mijloace de transport. Invitaţii la baluri, la care n-ar fi putut fi văzută purtând aceeaşi rochie de două ori. La Ascot şi Wimbledon şi, bineînţeles, la o petrecere în grădină la Buckingham Palace. Dar invitaţia aurită de la Bofie Bridgewater a intrigat-o cel mai mult.

Bofie era după opinia tatălui ei, o pierdere de spaţiu. Totuşi era cel mai tânăr fiu al unui viconte, ceea ce-i permitea să între într-o clasă de oameni cu stare. Virginia a citit scrisoarea lui Bofie. Oare binevoia să i se alăture la prânz la Harry’s Bar (ceea ce însemna desigur că nu va plăti el) să întâlnească un bătrân prieten american (pe care-l cunoscuse probabil destul de recent), Cyrus T. Grant III, care vizita Londra pentru prima oară şi nu ştia oraşul.

— Cyrus T. Grant III, a repetat ea; oare unde mai întâlnise numele acesta? Ah, da, William Hickey. A luat un *Daily Express* din ziua anterioară şi a întors paginile la coloana de bârfe, la fel cum un parior răsfoieşte până la paginile cu rezultatele curselor. *Cyrus T. Grant III va vizita Londra în vara aceasta pentru a profita de sezonul de curse,* o informa Hickey. *Mai ales ca să-şi urmărească iapa, Noble Conquest, concurând împotriva lui King George VI şi Queen Elisabeth Stakes la Ascot. Va veni la Londra cu avionul său particular cu reacţie Lear şi va sta în apartamentul Nelson la Ritz. Forbes Magazine l-a prezentat pe Grant ca pe al 28-lea cel mai bogat om din America.* Un multimilionar – Virginiei îi plăcea cuvântul „multi” – care-şi câştigase averea în industria de conserve – nu-i păsa ei de cuvântul „industrie”. Hickey mai spunea că *Vogue* îl prezentase ca pe unul dintre cei mai râvniţi burlaci de pe planetă.

— Dar cât de bătrân eşti? a bombănit Virginia când studia fotografia magnatului aflată sub articol. Bănuia că patruzeci şi cinci de ani şi spera că cincizeci şi, cu toate că nu era ceea ce s-ar putea numi frumos sau chiar prezentabil, numărul 28 i-a rămas în minte.

Virginia i-a scris lui Bofie un bilet de mână prin care accepta amabila lui invitaţie şi adăuga cât de mult aştepta să-l întâlnească pe Cyrus T. Grant III. Poate ar putea chiar să stea lângă el?

*

— M-aţi sunat, doamnă? a spus valetul.

— Da, Morton. Îmi pare rău să-ţi spun că nu mai am de ales decât să te eliberez din serviciul meu la sfârşitul lunii. Morton n-a părut surprins, pentru că nu mai fusese plătit de trei luni. Desigur, îţi voi oferi referinţe excelente aşa că nu-ţi va fi greu să găseşti alt serviciu.

— Mulţumesc, doamnă, pentru că mărturisesc că acestea nu au fost timpuri uşoare.

— Nu sunt sigură că te înţeleg, Morton.

— Doamna Morton este iar însărcinată.

— Dar abia anul trecut mi-ai spus că ţi se părea că trei copii sunt prea destui.

— Şi încă sunt de aceeaşi părere, doamnă, dar să spunem că acesta nu a fost planificat.

— Trebuie să ne organizăm vieţile mai atent, Morton şi să învăţăm să trăim din ce avem.

— Exact, doamnă.

*

Virginia n-a mai putut amâna vizita la managerul băncii după ce o coafeză din Mayfair i-a prezentat stânjenită un cec respins.

— Sunt sigură că este o eroare birocratică, a asigurat-o Virginia şi a scris imediat un alt cec. Dar, când a plecat de la coafor, a chemat un taxi şi i-a cerut şoferului s-o ducă la Coutts în Strand.

Domnul Fairbrother s-a ridicat de la birou când Virginia a intrat neanunţată în biroul lui.

— Fără îndoială că aveţi o explicaţie pentru asta? a spus ea, punând cecul cu STORNARE LA EMITENT pe biroul lui.

— Mă tem, stimată doamnă, că v-aţi depăşit cu mult limita de creditare stabilită, a zis Fairbrother, fără să mai spună că ea nu se programase. V-am scris de mai multe ori, cerându-vă o întâlnire pentru discutarea prezentei situaţii, dar e evident că aţi fost foarte ocupată.

— Am crezut că, având în vedere că familia mea lucrează cu Coutts de mai mult de două sute de ani, mi s-ar putea acorda mai multă libertate.

— Am fost pe atât de înţelegători pe cât se putea având în vedere împrejurările, a spus Fairbrother, dar cum există multe alte tranzacţii în aşteptare, mă tem că nu ne-aţi prea dat de ales.

— Dacă aşa stau lucrurile nu-mi lăsaţi altă alegere decât să-mi mut contul la o bancă mai civilizată.

— După cum doriţi, doamnă. Şi poate cu vremea veţi fi destul de amabilă să îmi spuneţi la ce bancă trebuie să vă transferăm depăşirea de credit. Între timp, mă tem că nu vom putea să onorăm niciunul dintre cecurile curente până ce domnia sa, lordul, nu va achita suma lunară.

— Asta e foarte bine, a zis Virginia, pentru că l-am vizitat de curând pe tatăl meu în Scoţia şi el a fost de acord să-mi crească alocaţia la trei mii de lire pe lună.

— Aceasta este într-adevăr o veste bună, doamnă şi vă va ajuta fără îndoială să vă rezolvaţi problemele curente pe termen scurt. Totuşi, ar trebui să subliniez că, în urma întâlnirii cu tatăl Domniei Voastre, lordul a scris pentru a informa banca de faptul că nu mai dorea să vă garanteze plafonul de creditare. Şi nu a spus nimic despre vreo mărire a alocaţiei dumneavoastră lunare.

13

Virginia şi-a petrecut dimineaţa la un coafor nou, şi-a făcut unghiile şi şi-a luat taiorul Chanel preferat de la spălătorie înainte de a se întoarce în Cadogan Gardens.

Când s-a uitat în oglinda de mărime naturală s-a gândit că nu arată prea rău pentru cei patruzeci şi doi de ani, ei, patruzeci şi trei… ei bine… A luat taxiul spre Harry’s Bar chiar înainte de 1 p.m. Şi, când a menţionat numele Cyrus T. Grant III portarului, a fost însoţită imediat într-un salon privat de la etajul al doilea.

— Bine ai venit, draga mea, a spus Bofie când a intrat în cameră. A tras-o repede într-o parte şi i-a şoptit:

— Ştiu că Cyrus abia aşteaptă să te întâlnească. I-am spus deja că eşti un membru al familiei regale.

— Sunt o nepoată îndepărtată a reginei mame pe care am întâlnit-o doar în ocazii oficiale, cu toate că e adevărat că tata joacă uneori bridge cu ea când vine la Glamis Castle.

— Iar eu i-am spus că ai luat ceaiul cu regina săptămâna trecută.

— La Buck House sau la Windsor? a întrebat Virginia, intrând în joc.

— La Balmoral. E mult mai exclusiv, a zis Bofie luând un alt pahar de şampanie de la un chelner în trecere.

Virginia s-a făcut că nu observă invitatul de onoare, înconjurat de admiratori, şi s-a întrebat dacă aceştia ar fi stat tot aşa în cazul în care el n-ar fi fost al douăzeci şi optulea cel mai bogat om din America.

Cyrus nu avea mai mult de un metru şaizeci şi cinci şi din păcate nu era Gary Cooper în compensare. Purta o haină cadrilată roşu cu alb, jeanşi, o cămaşă din mătase albastru-deschis şi pantofi din piele cu şireturi. Tocurile cubaneze îl făceau să pară aproape de aceeaşi înălţime cu Virginia. Ei i-a venit să chicotească, dar a reuşit cumva să pară serioasă.

— Cyrus, pot să ţi-o prezint pe draga mea prietenă, lady Virginia Fenwick?

— Îmi face plăcere să vă întâlnesc, doamnă, a spus Cyrus.

— Vă rog să-mi spuneţi Virginia, ca toţi prietenii mei.

— Mulţumesc, Ginny. Iar tu îmi poţi spune Cyrus, toţi fac aşa.

Virginia nu a comentat. Bofie a bătut din palme şi de îndată ce a captat atenţia tuturor, a spus:

— Sunt sigur că sunteţi gata pentru prânz.

— Eu sunt sigur, a zis Cyrus şi le-a invitat pe doamne să se aşeze. Virginia a fost uimită şi încântată pentru că se afla la dreapta invitatului de onoare.

— Cât vei sta în Anglia? s-a aventurat ea.

— Doar câteva săptămâni. Am venit pentru ceea ce voi numiţi *sezon,* deci mă voi duce la Wimbledon, Henley şi, mai important, la Royal Ascot. Ştii, am o iapă care participă la cursele King George VI şi Queen Elisabeth.

— Şi la Noble Conquest.

— Ei, să mă ia naiba, a spus Cyrus. Asta e impresionant, Ginny.

— Nu chiar. Merg întotdeauna la Ascot şi se vorbeşte mult despre calul tău.

— Te-aş invita să-mi fii oaspete, a spus Cyrus, dar bănuiesc că vei sta în loja regală.

— Nu întotdeauna, a zis Virginia.

— Mă întreb dacă ai putea sta lângă mine mâine, a mărturisit Cyrus când o farfurie cu somon afumat i-a fost pusă în faţă, pentru că am o problemă şi bănuiesc că tu eşti chiar persoana care o poate rezolva pentru mine.

— Desigur, voi face tot ce pot.

— Nu ştiu cu ce să mă îmbrac, Ginny. Virginia a părut uimită până când el nu a continuat: Mi s-a spus că trebuie să ai o ţinută specială ca să poţi intra în sectorul regal.

— Joben şi frac, a spus Virginia. Şi dacă ai norocul ca iapa ta să câştige, Maiestatea Sa îţi va înmâna cupa.

— Aceasta ar fi cea mai mare onoare din viaţa mea. Îi pot spune Liz?

— Desigur că nu, a zis Virginia cu fermitate. Chiar şi familia ei i se adresează cu „Maiestatea Voastră.”

— Va trebui să mă înclin?

— S-o luăm cu începutul, a zis Virginia, încălzindu-se. Trebui să vizitezi Gieves şi Hawkes pe Savile Row unde te vor îmbrăca.

— Să mă îmbrace?

— Să se asigure că eşti aranjat cum trebuie.

Lângă Cyrus a apărut un chelner care i-a umplut paharul cu whisky, iar altul i-a oferit Virginiei un pahar cu şampanie.

— Ce păcat că n-au marca mea preferată, a spus Cyrus după ce şi-a golit paharul.

— Marca ta preferată?

— Maker’s Mark. Nu am găsit niciun hotel sau restaurant în acest oraş care să-l aibă în stoc, a mai zis el, în timp ce un chelner s-a plecat şi i-a aprins trabucul. Cyrus a tras câteva fumuri şi a suflat un norişor de fum. Sper că nu te deranjează, Ginny.

— Deloc, a spus Virginia, în timp ce alt chelner a luat farfuriile goale. Soţia ta a venit cu tine? s-a interesat ea, aruncând momeala.

— Nu sunt însurat, Ginny.

Virginia a zâmbit.

— Dar am intenţia să mă aşez la casa mea de îndată ce voi reveni în Louisiana.

Virginia s-a încruntat.

— O ştiu pe Ellie May de când eram colegi la liceu, dar, fir-ar să fie, am fost prea lent să fac prima mişcare la timp, aşa că a apărut Wayne Halliday şi s-a căsătorit cu ea. Au divorţat anul trecut şi nu vreau s-o las să-mi scape a doua oară. Cyrus şi-a scos portmoneul şi i-a arătat o fotografie a lui Ellie May, care nu părea gata să câştige vreun concurs de frumuseţe, dar care avea poate alte calităţi mai tangibile.

— Atrăgătoare, a zis Virginia.

— Aşa cred şi eu.

Virginia trebuia să-şi regândească strategia.

— Şi ăsta e alt lucru pe care am de gând să-l fac în Londra, Ginny, să iau un inel de logodnă. Ştii, nu puteam risca să cumpăr un inel în Baton Rouge, pentru că, dacă aş fi făcut-o, ar fi aflat jumătate din district după o oră, ceea ce n-ar mai fi fost o surpriză pentru Ellie. Şi nu ştiu de unde să încep, a zis el când o friptură în sânge, care aproape umplea farfuria, a fost pusă în faţa lui.

Virginia a băut puţină şampanie, gândindu-se la această nouă informaţie.

Cyrus şi-a luat cuţitul şi furculiţa şi s-a uitat fix la friptură înainte s-o atace.

— Trebuie să fie ceva special, Ginny, pentru că familia lui Ellie May a venit pe *Mayflower.* Îşi poate trasa genealogia cu nouă generaţii în urmă. Cam ca tine, bănuiesc.

— Primul din familia Fenwick înregistrat era fermier în Pertshire în 1243, a spus Virginia, dar recunosc că nu ştim pe nimeni înainte de el.

Cyrus a râs.

— Ei, cu asta m-ai prins. Eu ştiu cine a fost bunicul meu pentru că el a fondat compania, dar înainte de asta, mai nimic.

— Fiecare dinastie mare trebuie să înceapă de undeva, a zis Virginia, atingându-l pe mână.

— Eşti amabilă, a spus Cyrus. Şi când mă gândesc că eram nervos că voi sta lângă un membru al familiei regale.

A lăsat jos cuţitul şi furculiţa, dar şi-a luat trabucul şi a mai băut nişte whisky.

Când Bofie i-a pus lui Cyrus o întrebare, Virginia s-a întors spre persoana din dreapta sperând să afle mai multe despre Cyrus T. Grant III. Domnul Lennox s-a dovedit a fi antrenorul lui Cyrus. După câteva momente, Virginia şi-a dat seama că domnul Lennox antrena caii lui Cyrus, nu pe el, ceea ce explica de ce şeful lui nu părea pregătit pentru galopul de dimineaţă. L-a pisat cu întrebări pe Lennox şi a aflat repede câteva frânturi de informaţie despre adevărata dragoste a vieţii lui Cyrus. După ce murise bunicul, tatăl său, Cyrus T. Grant II continuase să dezvolte compania familiei şi când murise, lui Cyrus T. Grant III i se oferise să renunţe la afacerea din industria de conserve şi să se concentreze pe cursele de cai. Câştigase deja derby-ul din Kentucky şi acum paria în cursele King George VI şi Queen Elisabeth.

De îndată ce Virginia a strâns informaţiile de care avea nevoie şi-a întors atenţia spre Cyrus, căruia poate nu-i plăcea whisky-ul scoţian, dar părea fericit să consume deliciosul nectar auriu la fiecare îmbucătură. În mintea Virginiei începea să se contureze o idee.

— Dacă n-ai nimic important de făcut după-masă, Cyrus, nu vrei să te duc pe Bond Street să vedem dacă nu găsim ceva special pentru Ellie May?

— Ce idee bună. Eşti sigură că ai timp?

— Va trebui doar să-mi rearanjez programul, nu-i aşa, Cyrus?

— Doamne, Ginny şi când te gândeşti că cei de acasă îmi tot spuneau că englezii sunt plini de ei şi rezervaţi. Dar le explic eu când mă voi întoarce la Baton Rouge.

— Sper că da.

Când Cyrus s-a întors în cele din urmă spre stânga să discute cu Bofie, Virginia s-a strecurat din scaun şi s-a dus la maître d’.

— Aţi vrea să fiţi amabil şi să trimiteţi unul dintre chelneri la Fortnum’s să ia două sticle de Maker’s Mark? Puneţi-le într-o pungă şi daţi-mi-le la plecare.

— Desigur, doamnă.

— Şi puneţi-le pe nota de plată.

— Cum doriţi, doamnă. Ea i-a dat lui maître d’ o bancnotă de o liră, neplăcut conştientă că el era probabil mai bogat decât ea.

— Mulţumesc, doamnă.

Virginia a revenit la locul ei şi l-a adus repede pe Cyrus înapoi la subiectul lui preferat – Cyrus. L-a lăsat să vorbească despre el însuşi următoarele douăzeci de minute, întrerupându-l doar cu întrebări pregătite cu grijă.

La cafea, Virginia s-a aplecat spre Bofie şi i-a spus:

— Vreau să-l duc pe Cyrus la cumpărături azi după-masă.

— Unde veţi merge? a întrebat el.

— Asprey, Cartier şi poate Cellini.

— La Cellini? a zis Bofie. Nu sunt cam noi?

— Sunt sigură că ai dreptate, Bofie, dar mi s-a spus că au cea mai grozavă colecţie de pietre preţioase.

— Atunci să începem de acolo, a spus Cyrus, ridicându-se de la masă, aparent fără să-şi dea seama că majoritatea invitaţilor nu-şi băuseră cafeaua. În timp ce era ajutat să-şi pună trenciul, maître d’ i-a dat discret Virginiei punga cu Fortnum’s. După ce Virginia l-a sărutat pe Bofie pe ambii obraji, l-a luat pe Cyrus de braţ şi l-a condus pe drumul spre Bond Street.

S-au uitat în vitrinele de la Cartier şi Asprey, dar nu au intrat pentru că Cyrus părea decis să meargă la Cellini. Când au ajuns în faţa uşii groase din sticlă pe care era gravată litera „C”, Virginia a sunat la uşă şi, după un moment, a apărut un bărbat îmbrăcat în frac şi pantaloni dungaţi. Văzând-o pe Virginia, a descuiat de îndată şi s-a dat deoparte ca să-i lase să intre.

— Domnul Cyrus T. Grant şi cu mine, a şoptit ea, căutăm un inel de logodnă.

— Felicitări, doamnă, a spus vânzătorul, iar Virginia nu l-a contrazis. Poate îmi permiteţi să vă arăt ultima noastră colecţie.

— Mulţumesc, a zis Virginia. Au fost conduşi către două fotolii confortabile din piele de lângă masa de expunere, iar vânzătorul a dispărut într-o cameră din spate.

Cyrus, un bărbat căruia evident nu-i plăcea să aştepte, a început să se agite, dar s-a liniştit când vânzătorul s-a întors cu o tavă pe care se afla o colecţie de inele cu diamante magnifice.

— Uau, a spus el. Asta zic eu să nu ştii ce să alegi. De unde să încep?

— Toate sunt atât de frumoase, a tors Virginia. Dar te las pe tine să decizi, dragă, a spus, alegându-şi cuvintele cu grijă.

Cyrus s-a uitat la pietrele strălucitoare o vreme înainte de a alege una.

— O alegere magnifică, dacă-mi pot permite să spun aşa ceva, a comentat vânzătorul. Toate celelalte femei îl vor admira.

— Vor fi geloase ca naiba, a zis Cyrus.

Virginia era desigur de acord cu asta.

— Să-l încercăm pe degetul doamnei ca să vedeţi cum arată?

— Ce idee bună, a spus Cyrus, punând bijuteria pe inelarul mânii stângi a Virginiei.

— Şi care este provenienţa? a întrebat Virginia, uitându-se mai atentă la uriaşul diamant.

— Piatra este din Africa de Sud, doamnă, din Transvaal. Are 6,3 carate, e de un galben rar, certificat, fără defecte. WH2.

— Cât costă? a întrebat Cyrus.

Tânărul şi-a verificat lista codată de stocuri şi a zis:

— Paisprezece mii de lire, domnule, de parcă ar fi vorbit de mărunţiş pentru cineva care cumpăra de la Cellini.

Cyrus a fluierat printre dinţi.

— E bine, a spus Virginia, admirând inelul de pe degetul ei. Mă aşteptam să coste mai mult şi aşa ar fi fost dacă am fi mers la Cartier sau la Asprey. Ce inteligent din partea ta, Cyrus, că ai ales Cellini. Cyrus a ezitat. Dacă cineva ar vrea să se căsătorească cu mine, a zis ea, luându-i mâna, acesta este exact tipul de inel pe care mi l-aş dori.

— La naiba, ai dreptate, Ginny, a spus el, scoţându-şi carnetul de cecuri. Ambalează-l.

— Mulţumesc, domnule.

Cyrus a scris cecul şi l-a pus pe masă.

— Aveţi o toaletă pentru bărbaţi?

— Da, domnule, în jos pe scări, pe partea dreaptă. Nu puteţi să n-o găsiţi.

În timp ce Cyrus se ridica încet din fotoliu, Virginia s-a gândit că s-ar putea să reuşească. S-a uitat cu drag la inel înainte de a şi-l scoate de pe deget şi a-l pune în cutiuţa elegantă din piele pe care era gravat tot un „C”.

— Dacă mă voi răzgândi… a zis ea pe un ton normal.

— Veniţi oricând vă convine, doamnă. Vom fi fericiţi să vă servim.

Virginia îşi punea mănuşile din piele când a reapărut Cyrus. S-a uitat bine la el înainte de a-i spune:

— Cred că ar fi bine să te duc înapoi la hotel, dragă. Noroc că e aşa aproape.

— Ce idee bună, a zis Cyrus, luându-i braţul.

Vânzătorul i-a dat o pungă micuţă care conţinea o cutie din piele şi mai micuţă înainte de a-i însoţi la uşă. Când a ieşit pe stradă, Virginia a verificat ora de deschidere, uitându-se discret pe geam.

— Ellie May va fi atât de încântată, a spus Virginia pe când se îndreptau încet pe Old Bond Street către Ritz.

— Mulţumită ţie, i-a zis Cyrus, agăţându-se bine de ea în timp ce-l conducea prin Piccadilly.

— Întotdeauna îmi place să iau ceaiul de după-masă la Ritz, a spus Virginia. Dar cred că nu ai chef.

— Ba sigur că am, a zis Cyrus, bălăbănindu-se nesigur pe trepte şi intrând în hotel.

— Poate primul lucru pe care ar trebui să-l faci, a adăugat ea când intrau în salonul de ceai, este să pui inelul lui Ellie May în seiful din cameră.

— Te gândeşti la toate, Ginny. Stai să iau cheia.

Când Virginia a văzut mărimea apartamentului Nelson, i-a sugerat să ia ceaiul în salonul de acolo în loc să coboare în aglomeratul Palm Court.

— Mie îmi convine, a zis Cyrus. Fă tu, te rog, comanda, în timp ce eu mă duc la closet.

Virginia a ridicat receptorul şi a comandat ceai şi cornuri cu unt pentru ei doi. A luat apoi una dintre sticlele de Maker’s Mark din sacoşă şi a pus-o în centrul mesei. Când

Cyrus s-a întors în salon, a fost primul lucru pe care l-a observat.

— De unde l-ai luat?

— Nu ţi-am spus, dar e şi preferatul meu.

— Atunci hai să bem una mică pentru a celebra, a spus Cyrus.

Când Virginia a văzut ce înţelegea Cyrus prin „una mică”, a fost bucuroasă că se gândise să comande două sticle.

O bătaie uşoară la uşă şi un cărucior a fost tras înăuntru. O chelneriţă elegantă a aranjat ceaiul pentru ei doi pe masa de lângă canapea. Virginia a umplut două căni, iar Cyrus s-a aşezat lângă ea. Ea a început să-şi bea ceaiul în timp ce Cyrus îşi mai turna alt pahar de whisky. Era clar că nu-l interesa Earl Grey. Ea s-a mutat puţin mai aproape, lăsându-şi fusta să se ridice deasupra genunchilor. El s-a holbat la picioarele ei, dar nu s-a mişcat. Ea s-a apropiat şi mai mult şi i-a pus o mână pe genunchi. El şi-a lăsat repede paharul jos şi l-a reumplut, ceea ce i-a dat ei timp să-şi descheie doi nasturi ai bluzei de mătase în timp ce-şi ridica cealaltă mână mai sus pe piciorul lui. El n-a opus rezistenţă atunci când ea a început să-i desfacă cureaua de cowboy şi să-i deschidă cămaşa.

— Şi Ellie May? a murmurat el.

— Eu nu-i spun nimic, dacă n-o faci tu, a şoptit Virginia, trăgându-i fermoarul de la pantaloni şi strecurându-i o mână în pantaloni. El a mai luat o duşcă de whisky chiar din sticlă, înainte de a se arunca pe ea.

Virginia a continuat să fie atentă la ce avea de făcut şi, după ce i-a scos ghetele şi şosetele, i-a scos cu îndemânare restul hainelor până ce a rămas gol. S-a uitat în jos la el şi a zâmbit. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de mic. El a mai luat o gură de whisky şi a alunecat de pe canapea pe jos, aproape lovind masa cu capul. Virginia s-a aşezat pe covor lângă el. Era gata să-l tragă peste ea când el a adormit buştean. L-a rostogolit uşor, astfel încât să stea răşchirat pe covor.

S-a ridicat şi a fugit la uşă, a deschis-o câţiva centimetri şi a agăţat semnul NU DERANJAŢI pe clanţa de afară. S-a întors lângă Cyrus, a căzut în genunchi şi, adunându-şi forţele, i-a pus mâinile pe sub umeri şi l-a târât pe covor până în dormitor. L-a lăsat pe jos în timp ce trăgea cearşafurile şi pătura de pe patul cel mare. Apoi a îngenuncheat lângă el şi, cu un ultim efort herculean, l-a tras de pe covor pe saltea, mulţumită că nu avea decât un metru şaizeci şi cinci. El sforăia încântat în timp ce l-a acoperit uşor cu cearşaful şi pătura. A umplut încă un pahar cu Maker’s Mark şi l-a pus pe măsuţa de lângă pat. Apoi a închis uşa dormitorului, a tras draperiile grele şi a stins toate luminile, una câte una, până ce camera a rămas în întuneric.

După ce s-a urcat în pat lângă el, mai purta un singur lucru.

14

Virginia şi-a petrecut restul nopţii trează, ascultând sforăiturile puternice ale lui Cyrus. El se tot sucea şi se învârtea şi când s-a trezit a făcut-o doar pentru câteva clipe înainte de a începe iar să sforăie. Nu-i venea să creadă că Ellie May se culcase vreodată cu el.

Virginia a stat acolo, oră după oră, dându-şi seama că urma să fie o noapte lungă. Nu numai că Cyrus era beat, dar probabil suferea în urma decalajului de fus orar. Şi-a petrecut noaptea pregătindu-şi un plan care va fi pus în mişcare în momentul în care se va trezi şi el. A repetat chiar şi replicile pe care le va spune până ce le-a învăţat pe dinafară.

El s-a trezit chiar după şase în dimineaţa următoare, dar a durat o vreme până ce s-a dumirit pe ce lume se afla, ceea ce i-a oferit Virginiei timpul să repete planul. La câteva minute după şapte, Cyrus a întins braţul şi, după ce a scormonit, a reuşit să aprindă lampa de pe măsuţă, semn pentru Virginia să închidă ochii, să se întoarcă şi să ofteze uşor. Când Cyrus s-a uitat de jur-împrejur şi a văzut-o întinsă lângă el, ea, a auzit o voce spunând:

— Ce mama naibii?

Virginia a căscat şi s-a întins, prefăcându-se că se trezeşte încet. Când şi-a deschis ochii, a fost întâmpinată de viziunea Căderii: o figură nebărbierită, o gură larg deschisă, transpiraţie din belşug şi putoare de whisky. Cyrus mai avea nevoie doar de o pereche de urechi de măgar ca să completeze imaginea.

— Bună dimineaţa, dragă, a spus Virginia. S-a aplecat şi l-a sărutat, respirând din plin o gură de halenă matinală, dar nu s-a dat la o parte, ci doar i-a zâmbit şi şi-a pus braţele în jurul corpului lui umed şi puhav. A început să-şi mişte mâna în susul piciorului lui.

— Ai fost magnific azi-noapte, scumpule, a zis ea. Un leu, un adevărat leu.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte? a reuşit să spună Cyrus, trăgându-şi cearşaful peste trupul lui gol.

— Ai fost de neoprit. Nici nu mai ştiu de câte ori am făcut dragoste şi a fost aşa de romantic când mi-ai spus că n-ai mai întâlnit niciodată pe cineva ca mine şi ar trebui să ne petrecem restul vieţii împreună.

— Ce-am zis?

— „Dar cum rămâne cu Ellie May?” am insistat eu. „Cum m-aş mai putea gândi la Ellie May, acum când am întâlnit o zeiţă?” ai răspuns tu. „Te voi face regina Louisianei.” Apoi ai coborât din pat, ai căzut în genunchi şi m-ai cerut de nevastă.

— Ce-am făcut?

— M-ai cerut de soţie şi mărturisesc că am fost copleşită de gândul de a-mi petrece restul vieţii cu tine, în Baton Rouge. Pe urmă mi-ai pus inelul pe deget. Şi-a ridicat mâna stângă.

— Zău?

— Da şi acum trebuie să lăsăm restul lumii să ne împărtăşească fericirea. Gura lui Cyrus a rămas deschisă. Îţi voi spune ce am de gând să fac, dragul meu, a mai zis Virginia, dându-se jos din pat şi trăgând draperiile pentru a lăsa soarele să intre în cameră. Gura lui Cyrus a continuat să rămână deschisă privindu-i trupul gol. După ce mă îmbrac, mă duc acasă să mă schimb. La urma-urmei, acum că sunt logodnica ta, n-aş vrea ca vreun om să mă vadă în aceleaşi haine pe care le-am purtat noaptea trecută, scumpule. A chicotit în timp ce se apleca să-l mai sărute o dată pe gură.

Virginia a ridicat receptorul telefonului aflat lângă pat.

— Micul-dejun pentru o persoană, a spus. Ceai, pâine prăjită şi marmeladă de Oxford şi poate Virgin Mary. Logodnicul meu are o mahmureală groaznică. Da, mulţumesc, cât mai curând posibil. Mă voi întoarce pe la zece, scumpete, i-a promis ea, şi după aceea putem merge la cumpărături. Cred că ar trebui să începem la Moss Bros. Ai nevoie de un joben şi un frac pentru Ascot şi poate de o cravată gri din mătase dacă vei fi văzut mult în loja regală. Şi apoi mi te poţi alătura în timp ce voi privi colecţia de primăvară de la Hartnell’s. Trebuie să-mi găsesc ceva demn de câştigătorul curselor King George VI şi Queen Elisabeth, a mai zis ea, încheindu-şi bluza.

S-a auzit o bătaie la uşă. Virginia a ieşit din dormitor şi a deschis uşa, lăsând să între un chelner care împingea un cărucior.

— Logodnicul meu e încă în pat. Intraţi. Ţi-a sosit micul dejun, dragă, a strigat ea urmându-l pe chelner în dormitor. Şi vezi să bei şi Virgin Mary, a mai adăugat ea când lui i-a fost pusă tava în braţe, pentru că ne aşteaptă o zi plină. S-a aplecat din nou şi l-a sărutat pe Cyrus care stătea acum în capul oaselor şi o privea inexpresiv. Trebuie să mă mai gândesc şi la ce vom scrie pe anunţul căsătoriei dat în Monitorul Curţii. Ceva simplu, dar demn, a spus, care să permită lumii să afle semnificaţia unirii familiilor noastre. Desigur, toţi se vor aştepta la un eveniment social la St Margaret’s, Westminster, cu toate că eu aş prefera ceva liniştit, poate în Baton Rouge. Chelnerul le-a dat nota de plată. O semnez eu, a spus Virginia care, înainte de a-l da afară, a adăugat 20 la sută ca să se asigure că tânărul nu va uita ce văzuse. I-a dat apoi lui Cyrus un ultim sărut şi i-a zis:

— Ne vedem peste două ore, scumpete.

A ieşit din cameră înainte ca el să spună ceva.

Virginia a mers repede şi hotărâtă pe coridorul cel lung şi a luat liftul până la parter. Când a trecut de biroul de recepţie, niciunul dintre portari nu s-a uitat la ea. Erau obişnuiţi cu doamnele care se strecurau afară din hotel dimineaţa devreme, unele plătite, altele nu – şi sigur că Virginia voia să fie bine plătită. Un portar în livrea i-a deschis uşa din faţă şi a întrebat-o dacă voia un taxi.

— Da, vă rog.

El a ridicat mâna, a scos un fluierat pătrunzător şi, după un moment, a apărut miraculos un taxi.

Virginia a făcut ce-i spusese lui Cyrus că va face. S-a întors acasă, unde a petrecut un timp în baie, înainte de a-şi spăla părul şi a-şi schimba hainele. A ales apoi costumul potrivit pentru întoarcerea la Ritz.

La micul dejun a citit pe îndelete ziarele de dimineaţă. La urma-urmei, magazinul pe care voia să-l viziteze nu se deschidea decât la zece. Şi-a părăsit apartamentul din Cadogan Gardens după nouă şi patruzeci, a luat alt taxi, de data aceasta spre Bond Street, care era pustiu dimineaţa devreme. A fost lăsată lângă Casa Cellini la zece şi câteva minute.

Virginia a apăsat pe clopoţel, şi-a scos batista şi a fost încântată să vadă că apare acelaşi vânzător să-i deschidă uşa. S-a aplecat şi şi-a şters o lacrimă imaginară.

— Totul e în regulă, doamnă? a întrebat-o el, îngrijorat.

— Nu, mi-e teamă că nu, a zis ea, cu o voce tremurătoare. Iubitul meu s-a răzgândit şi mi-a cerut să-l aduc înapoi, a adăugat, scoţând inelul de logodnă de pe deget.

— Îmi pare foarte rău, doamnă.

— Nu la fel de mult ca mie, a spus ea, punând inelul pe masă. M-a întrebat dacă-i puteţi returna cecul.

— Nu este posibil, doamnă, l-am încasat imediat şi, cum aţi luat inelul cu dumneavoastră, am cerut deducerea de încasare.

— Atunci am nevoie de un cec pentru întreaga sumă în compensaţie. La urma-urmei, aţi văzut cum mi-a dat inelul şi eu am căzut de acord cu avocaţii lui să nu ducem lucrurile mai departe. E atât de stânjenitor când se amestecă presa, nu credeţi? Vânzătorul a părut tulburat. Niciunul dintre noi nu are nevoie de o astfel de publicitate, nu-i aşa? Şi, desigur, este posibil ca iubitul meu să se răzgândească şi atunci voi veni înapoi. Deci poate aţi putea să-mi păstraţi câteva zile inelul.

Vânzătorul a ezitat înainte de a spune:

— Pe numele cui să scriu cecul, doamnă?

— Lady Virginia Fenwick, a spus ea, zâmbindu-i cald.

Vânzătorul a dispărut într-un birou din spate şi nu a mai apărut, după cum i s-a părut Virginiei, o eternitate. Până la urmă s-a întors şi i-a dat un cec pentru 14.000 ₤. După ce Virginia şi-a pus cecul în geantă, el a venit din spatele mesei, i-a deschis uşa şi i-a spus:

— O zi bună, doamnă. Sper că ne vom revedea curând.

— Să sperăm, a zis Virginia, ieşind pe trotuar. A chemat un taxi şi i-a cerut şoferului s-o ducă la Coutts în Strand. Din nou şi-a pregătit cuvintele cu atenţie pentru cum l-o fi chemat.

La sosirea la bancă, i-a spus şoferului să aştepte pentru că va sta doar câteva minute. A coborât, a intrat în Coutts şi s-a îndreptat spre biroul managerului. A intrat şi l-a găsit dictându-i o scrisoare secretarei.

— Poţi pleca, domnişoară Powell, a zis Fairbrother. Era gata să-i spună doamnei că nu mai dorea s-o vadă dacă nu-şi programa o întâlnire când Virginia a pus cecul pe biroul din faţa lui. El s-a uitat neîncrezător la cifra de 14.000 ₤.

— Asiguraţi-vă imediat că toate cecurile mele restante sunt achitate, i-a spus ea. Şi vă rog să nu mă mai deranjaţi în viitor. Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Virginia a ieşit din birou şi a închis uşa în urma ei.

— La Ritz, i-a spus şoferului. Taxiul a trecut pe celălalt sens al drumului şi s-a îndreptat spre Piccadilly. S-au oprit în faţa hotelului după zece minute. Virginia i-a dat ultima liră, a urcat treptele şi s-a dus la recepţie.

— Bună dimineaţa, doamnă, cu ce vă pot ajuta?

— Vă rog să-l sunaţi pe domnul Cyrus T. Grant III din apartamentul Nelson şi să-i spuneţi că lady Virginia Fenwick îl aşteaptă la recepţie.

Recepţionerul a părut nedumerit.

— Dar domnul Grant a plecat acum o oră, doamnă. Am comandat o limuzină să-l ducă la Heathrow.

SEBASTIAN CLIFTON
1971

15

— Mama ta mi-a spus că nu voi reuşi niciodată să te conving să-ţi iei o zi liberă, a zis Giles în timp ce nepotul lui i se alătura pe scaunul din faţă.

— Mai ales ca să mă uit la un meci de crichet, a spus Sebastian dispreţuitor, închizând uşa.

— Nu este un meci de crichet ca oricare altul, a spus Giles. Este deschiderea campionatului Lord’s Test împotriva Indiei, una dintre rivalele noastre cele mai puternice.

— Asta a fost cam greu să-i explic preşedintelui, care este scoţian şi proprietarului băncii, care este turc şi refuză să creadă că o întrecere sportivă poate continua cinci zile şi să termine apoi fără niciun rezultat.

— Un meci nul este un rezultat.

— Încearcă să-i explici asta lui Hakim Bishara. Totuşi, când i-am spus că sunt invitatul tău, mi-a permis să accept.

— De ce? a întrebat Giles.

— Hakim şi Ross Buchanan sunt mari admiratori ai tăi, iar Ross m-a rugat să aflu dacă e vreo şansă să te gândeşti să devii director la Farthings.

— De ce ar vrea asta când ştie că mă pricep la bănci tot atât cât se pricepe el la crichet?

— Nu cred că talentul tău la crichet este motivul pentru care te doresc în consiliul de administraţie. Ai însă anumite calităţi care ar putea fi de folos băncii.

— Cum ar fi? a întrebat Giles când coteau pe Hyde Park Corner şi se îndreptau către Park Lane.

— Ai fost ministru la Foreign Office în ultimul guvern, iar acum eşti în grupul de parlamentari ai opoziţiei. Gândeşte-te la toate contactele politice pe care ţi le-ai făcut în decursul vremii. Şi, dacă ne vom alătura CEE, imaginează-ţi câte uşi, închise rivalilor noştri, ne-ai putea deschide.

— Sunt flatat, a zis Giles, dar, cinstit vorbind, în sufletul meu eu sunt politician şi dacă vom câştiga la alegerile viitoare – şi sunt convins că o vom face – sper că voi fi numit iar ministru şi, ca atare, voi fi obligat să renunţ la postul de director.

— Dar asta se va întâmpla abia peste trei sau patru ani, a spus Seb, timp în care vom putea să-ţi folosim cunoştinţele, contactele şi experienţa pentru a ne extinde interesele în Europa.

— Şi care vor fi responsabilităţile mele?

— Va trebui să asişti la o întrunire a consiliului la fiecare trimestru şi să poţi fi găsit la telefon dacă Hakim sau Ross au nevoie să-ţi ceară sfatul. Nu e prea mult şi sper că te vei mai gândi.

— Un politician laburist în consiliul unei bănci.

— Ar putea fi un avantaj, a spus Seb. Să le arăţi că nu toţi urâţi afacerile.

— Primul lucru de care am nevoie este să aflu cum vor reacţiona colegii mei de Cameră.

Când treceau pe lângă Marble Arch, Seb a întrebat:

— Şi cum îţi place în Camera Lorzilor?

— Nu e ca în Camera Comunelor.

— Şi asta ce mai înseamnă?

— Puterea va aparţine întotdeauna Camerei Comunelor. Ei propun proiectele de legi, în timp ce noi doar le revizuim şi poate de aceea membrii acestei Camere nu sunt aleşi. Cinstit vorbind, am făcut o greşeală neparticipând la alegerile anticipate. Dar nu mă plâng, asta înseamnă că-mi voi petrece mai mult timp cu Karin, deci, într-un fel, am obţinut ce e mai bun din ambele lumi. Dar tu, Seb?

— Ce e mai rău din ambele lumi. Femeia pe care o iubesc se află de cealaltă parte a Atlanticului şi, atâta timp cât soţul ei trăieşte nu prea am ce face.

— Le-ai spus părinţilor tăi despre Jessica?

— Nu, nu în atâtea cuvinte, dar am impresia că tata ştie deja. A venit în biroul meu cu câteva săptămâni în urmă să mă ia la prânz şi a văzut pe perete o pictură numită „Mămica mea”, semnată „Jessica”.

— Şi a făcut legătura?

— Ar fi fost greu să n-o facă. „Mămica mea” n-ar fi putut să fie decât Samantha.

— Dar, pe de o parte, asta e minunat.

— Şi, pe de alta, e groaznic, pentru că Sam nu şi-ar părăsi niciodată soţul în timp ce e în comă la spital.

— Poate e timpul să treci peste asta.

— Aşa îmi spune şi tanti Grace, dar nu e chiar atât de uşor.

— După două căsătorii eşuate, eu n-aş putea pretinde că aş fi un model demn de urmat, a zis Giles. Dar a treia oară am avut noroc, aşa că trebuie să mai existe o speranţă şi pentru tine.

— Şi toată familia e încântată de cât de bine a mers. Mamei îi place foarte mult Karin.

— Şi tatălui tău? a întrebat Giles când intrau pe St. John’s Wood Road.

— El, de felul lui, e precaut, aşa că s-ar putea să-i ia mai mult. Dar asta numai pentru că ţine foarte mult la tine.

— Nu-l pot învinovăţi pentru asta. La urma-urmei, el şi mama ta sunt căsătoriţi de mai mult de douăzeci şi cinci de ani şi încă se adoră.

— Mai spune-mi ceva despre jocul de azi, a zis Seb, dorind să schimbe subiectul.

— Pentru indieni, crichetul nu e un joc, e o religie.

— Şi noi suntem invitaţii preşedintelui MCC?

— Da, Freddie Brown şi cu mine am jucat pentru MCC, iar el a ajuns căpitanul echipei Angliei, a spus Giles în timp ce-şi punea maşina pe locul de parcare din afara terenului. Totuşi, vei descoperi că jocul de crichet este ca o mare democraţie. Vei găsi un amestec interesant de invitaţi în loja preşedintelui, care au doar un lucru în comun – pasiunea pentru joc.

— Atunci eu voi fi cel lăsat pe dinafară, a zis Seb.

*

— Cabinet Office.

— Sunt Harry Clifton. Aş putea discuta cu secretarul de Cabinet?

— Un moment, vă rog, să văd dacă e liber.

— Domnule Clifton, a zis o voce după câteva momente. Ce surpriză plăcută. Tocmai l-am întrebat ieri pe cumnatul dumneavoastră dacă s-au făcut progrese cu eliberarea lui Anatoli Babakov.

— Din păcate, nu, sir Alan, dar nu din acest motiv v-am căutat. Aş vrea să vă văd de urgenţă într-o problemă personală. Nu v-aş deranja dacă nu aş crede că este ceva important.

— Dacă spuneţi că este important, domnule Clifton, vă voi vedea oricând doriţi şi să ştiţi că nu spun aşa ceva nici măcar miniştrilor Cabinetului.

— Astăzi am venit în Londra să-mi vizitez editorii deci, dacă s-ar putea să-mi acordaţi cincisprezece minute în această după-amiază...

— Să mă uit pe orar. Ah, văd că prim-ministrul este la Lord’s să urmărească meciul şi acolo se va întâlni neoficial cu Indira Gandhi, deci nu-l aştept să revină la numărul 10 înainte de ora şase. Patru şi un sfert ar fi convenabil?

*

— Bună dimineaţa, Freddie. A fost amabil din partea ta că ne-ai invitat.

— Mi-a făcut plăcere, Giles. E o schimbare să fim şi noi de aceeaşi parte.

Giles a râs.

— Şi acesta este nepotul meu, Sebastian Clifton, care lucrează în City.

— Bună dimineaţa, domnule Brown, a spus Sebastian dând mâna cu preşedintele MCC. S-a uitat la terenul magnific care se umplea repede în aşteptarea salvelor de începere.

— Anglia a câştigat la datul cu banul şi suntem primii la aruncare, a spus preşedintele.

— Am nimerit bine, a zis Giles.

— Şi aceasta este prima ta vizită pe un teren de crichet, Sebastian?

— Nu, domnule, când eram la şcoală l-am văzut pe unchiul meu cum marchează o sută de puncte pentru Oxford chiar pe acest teren.

— Nu mulţi au reuşit aşa ceva, a zis preşedintele, în timp ce alţi doi invitaţi au intrat în lojă şi li s-au alăturat.

Sebastian zâmbea, cu toate că nu se mai uita la fostul căpitan al echipei Angliei.

— Şi acesta, a zis preşedintele, este un vechi prieten al meu, Sukhi Ghuman, un jucător bun pe vremuri şi fiica lui, Nadira.

— Bună dimineaţa, domnule Ghuman, a spus Giles.

— Îţi place crichetul, Nadira? a întrebat-o Seb pe tânăra femeie la care încerca să nu se holbeze.

— Asta e o întrebare cam aiurea pentru o indiancă, domnule Clifton, a spus Nadira, pentru că n-am avea ce să discutăm cu soţii noştri dacă nu ne-am uita la crichet. Dar tu?

— Unchiul Giles a jucat pentru MCC, dar când coechipierii m-au văzut pe mine şi-au dat seama că nu voi rezista mult.

Ea a zâmbit.

— Şi am auzit că unchiul tău lucrează în City.

— Da, iar eu sunt la banca Farthings. Dar tu ce faci, eşti în vacanţă?

— Nu, a zis Nadira, ca şi tine, lucrez în City.

Sebastian s-a simţit stânjenit.

— Şi cu ce te ocupi? a întrebat el.

— Sunt analist principal la Hambros.

Să reîncep, ar fi dorit să spună Seb.

— Ce interesant, a reuşit el să rostească când a fost salvat de clopoţel.

S-au uitat amândoi pe teren şi au zărit doi bărbaţi cu haine lungi, albe, păşind pe treptele pavilionului, un semn pentru mulţime că bătălia era gata să înceapă.

*

— Domnule Clifton, ce plăcere să vă întâlnesc din nou, a spus secretarul Cabinetului când dădeau mâna.

— Care e scorul la ora ceaiului? a întrebat Harry.

— Şaptezeci şi unu la cinci pentru Anglia. Cineva pe nume Bedi ne ajută.

— Speram că ne vor bate de data aceasta, a recunoscut Harry.

— Asta e înaltă trădare, a spus sir Alan, dar voi pretinde că nu am auzit. Şi apropo, felicitări pe succesul mondial al cărţii lui Babakov.

— Aţi făcut tot posibilul pentru aceasta, sir Alan.

— N-am jucat decât un rol minor. La urma-urmei, secretarii de Cabinet nu trebuie să apară la acest nivel, ci doar să se mulţumească să-i încurajeze pe ceilalţi de pe margine. Doriţi ceai sau cafea?

— Nu, nimic, mulţumesc, a spus Harry, şi cum nu vreau să vă răpesc mai mult timp decât este necesar, voi trece direct la subiect. Sir Alan s-a lăsat pe spate în fotoliu. Acum câţiva ani mi-aţi cerut să plec la Moscova din partea guvernului Maiestăţii Sale, într-o misiune secretă.

— Pe care aţi îndeplinit-o exemplar.

— Poate vă amintiţi că mi s-a cerut să ţin minte numele unui grup de agenţi activi în ţara noastră şi să vă transmit aceste nume.

— Ceea ce s-a dovedit a fi foarte util.

— Unul dintre numele de pe listă era un agent numit Pengelly. Secretarul Cabinetului a revenit la expresia lui de mandarin impasibil. Speram că este doar o coincidenţă. Liniştea a continuat. Ce prostie din partea mea, a zis Harry. Desigur că dumneavoastră înţeleseserăţi deja semnificaţia acestui nume.

— Mulţumită dumneavoastră, a spus sir Alan.

— Dar cumnatul meu a fost informat? Altă întrebare lăsată fără răspuns. Oare chiar e drept, sir Alan?

— Poate că nu, dar spionajul este o treabă murdară, domnule Clifton. Nu schimbăm cărţi de vizită cu inamicul.

— Dar Giles este foarte îndrăgostit de fiica lui Pengelly, iar eu ştiu că vrea să se însoare cu ea.

— Nu este fiica lui Pengelly, a spus sir Alan. De data aceasta a amuţit Harry. Este un agent Stasi foarte bine antrenat. Toată operaţia a fost o înscenare chiar de la început, iar noi o urmărim îndeaproape.

— Dar Giles va descoperi în cele din urmă şi atunci se va dezlănţui iadul.

— S-ar putea să aveţi dreptate, dar, până atunci, colegii mei trebuie să aibă în vedere imaginea de ansamblu.

— Aşa cum aţi procedat cu fiul meu, Sebastian, acum câţiva ani.

— Decizie pe care o voi regreta tot restul vieţii mele, domnule Clifton.

— Şi bănuiesc că o veţi regreta şi pe aceasta, sir Alan.

— Nu cred. Dacă i-aş spune lordului Barrington adevărul despre Karin Brandt, vieţile multor agenţi ai noştri vor fi puse în pericol.

— Atunci ce m-ar opri să-i spun eu?

— Actul oficial de protejare a secretelor.

— Sunteţi absolut sigur că nu voi acţiona fără ştirea dumneavoastră?

— Sunt, domnule Clifton, pentru că, dacă ştiu ceva despre dumneavoastră, este că nu v-aţi trăda niciodată ţara.

— Sunteţi odios, a comentat Harry.

— Face parte din fişa postului, a zis sir Alan.

*

Harry îşi vizita mama la cabana ei de pe domeniu de la patru până la şase după-amiaza, în pauza lui de scris, când se bucurau de ceea ce Maisie numea ceaiul elegant: sendvişuri cu brânză şi roşii, cornuri fierbinţi cu miere, ecleruri şi ceai Earl Grey.

Discutau despre orice, de la familie – cel mai mare interes al ei – până la politică. Ea nu se prea sinchisea de Jim Calahan sau Ted Heath şi doar o singură dată, după război, nu votase cu liberalii.

— Un vot pierdut, ţi-a tot amintit Giles.

— Un vot pierdut este atunci când nu votezi, după cum i-am spus eu de multe ori.

Harry nu s-a putut opri să nu observe că, de când murise soţul ei, mama lui parcă îmbătrânise brusc. Nu-şi mai plimba câinele în fiecare seară şi, de curând, îşi anulase chiar şi abonamentele la ziarele de dimineaţă, nedorind să admită că vederea îi scădea.

— Trebuie să mă întorc la sesiunea de scris de la şase la opt, a zis Harry. Când s-a ridicat de la locul lui de lângă foc, mama lui i-a dat o scrisoare.

— Să nu fie deschisă până ce nu-mi voi dormi somnul veşnic, i-a zis ea, calmă.

— Asta va mai dura mult, mamă, a spus el, aplecându-se şi sărutând-o pe frunte, cu toate că nu credea.

*

— Deci te bucuri că ţi-ai luat o zi liberă? l-a întrebat Giles pe Sebastian în timp ce se întorceau prin Grace Gates după sfârşitul meciului.

— Da, a spus Seb. Mulţumesc.

— Ce combinaţie strălucită între Knott şi Illingworth. Cred că au salvat ziua pentru Anglia.

— Sunt de acord.

— Ai avut ocazia să discuţi cu Mick Jagger?

— Nu, n-am vorbit.

— Dar cu Don Bradman?

— Am dat mâna cu el.

— Cu Peter O’Toole?

— N-am înţeles nimic din ce spunea.

— Paul Getty?

— Am schimbat cărţi de vizită.

— Dar cu prim-ministrul?

— N-am observat că era acolo.

— Din acest schimb strălucitor de replici, Sebastian, pot să deduc că erai distras de o anumită tânără doamnă?

— Da.

— Şi speri s-o mai vezi?

— S-ar putea.

— Auzi ceva din ce-ţi spun?

— Nu.

*

Cei trei se întâlneau o dată pe săptămână, aparent pentru a discuta probleme legate de Mellor Travel în consiliul de administraţie din care făceau parte. Dar cum nu doreau întotdeauna ca şi ceilalţi directori să afle ce puneau la cale, întrunirea nu avea nici proces verbal, nici nu era oficială.

Odioasa Treime, după cum le spunea Sebastian, era formată din Desmond Mellor, Adrian Sloane şi Jim Knowles. Aceştia aveau un singur lucru în comun: ura faţă de oricine purta numele Clifton sau Barrington.

După ce Mellor fusese obligat să demisioneze din consiliul Barrington's, Sloane fusese înlăturat din funcţia de preşedinte la banca Farthings, iar Knowles părăsise compania maritimă fără ca vreun „regret” să fie trecut în minută, erau legaţi împreună de acelaşi scop – câştigarea controlului băncii Farthings şi preluarea companiei Barrington's Shipping, prin metode corecte sau nu.

— Pot să confirm, a spus Mellor pe când stăteau aşezaţi într-unul dintre cluburile din Londra care îi primeau ca membri, că lady Virginia mi-a vândut cele şapte şi jumătate la sută acţiuni ale ei la Barrington's Shipping, ceea ce va permite unuia dintre noi să aibă un loc în consiliul de administraţie.

— Veşti bune, a zis Knowles. Sunt fericit să mă ofer voluntar pentru această sarcină.

— Nu-i nevoie să te grăbeşti aşa, a spus Mellor. Cred că-i voi lăsa pe colegii noştri directori să ia în considerare posibilele consecinţe ale desemnării unui anumit membru ales de mine, astfel încât de fiecare dată când se va deschide uşa camerei de consiliu, doamna Clifton să se întrebe care dintre noi va apărea.

— Asta e o sarcină care mi-ar plăcea şi mie, a îngânat Sloane.

— Nu-ţi ţine respiraţia, a spus Mellor, pentru că ceea ce nu ştiţi niciunul este că deja avem un reprezentant în consiliu. Unul dintre directorii care au fost cel mai mult în consiliul Barrington's, a continuat el, are oarecare dificultăţi financiare şi m-a abordat de curând pentru un împrumut destul de serios pe care sunt sigur că nu are nicio şansă să-l dea înapoi. Deci, de acum înainte, nu numai că voi primi minutele fiecărei întruniri a consiliului, ci voi avea şi informaţii din interior pe care doamna Clifton nu le-ar dori înregistrate. Acum ştiţi cu ce m-am ocupat în ultima lună. Voi doi ce aveţi de oferit?

— Avem şi noi câte ceva, a spus Knowles. Am auzit de curând că Saul Kaufman s-a retras din funcţia de preşedinte de la Kaufman's abia după ce toţi cei din bancă, inclusiv portarul, şi-au dat seama că are Alzheimer. Fiul lui, Victor, care n-ar putea organiza o toaletă într-o berărie, i-a luat temporar locul, în timp ce caută un alt preşedinte.

— Atunci aceasta ar fi cea mai bună şansă a noastră să facem o mişcare, nu? a spus Mellor.

— Mi-aş dori să fie atât de uşor, a zis Knowles, dar, din nefericire, tânărul Kaufman a început negocierile cu Farthings. El şi Sebastian Clifton au fost colegi la şcoală, chiar au împărţit aceeaşi cameră, deci Clifton este în avantaj.

— Atunci să ne asigurăm că se împiedică la ultima tură, a zis Sloane.

— Am mai obţinut şi altă informaţie valoroasă, a continuat Knowles. Se pare că Ross Buchanan intenţionează să devină preşedintele băncii Farthings în jurul Anului Nou, iar Hakim Bishara îi va lua locul cu Clifton ca adjunct al nou-formatei bănci Farthings Kaufman.

— Banca Angliei va accepta un astfel de aranjament convenabil?

— Se vor preface că nu observă, mai ales acum când Bishara este apreciat în City. A reuşit cumva să fie acceptat ca parte a societăţii financiare.

— Dar, a intervenit Mellor, noua legislaţie guvernamentală nu solicită ca orice fuziune propusă a două bănci să fie avizată de legislatorii din City? Înseamnă că nu avem de făcut decât o contraofertă şi să agităm puţin lucrurile.

— Şi care este rostul atunci când nu ne putem pune cu buzunarele adânci ale lui Bishara? Putem doar să întârziem procesul şi nici măcar asta nu va fi ieftin după cum am aflat ultima oară pe pielea noastră.

— Există ceva ce putem face pentru a împiedica fuziunea? a întrebat Mellor.

— Am putea ruina reputaţia lui Bishara la Banca Angliei, a zis Sloane, astfel încât ei să nu-l considere persoana potrivită pentru a conduce una dintre cele mai mari instituţii financiare din City.

— Am mai încercat asta o dată, i-a amintit Mellor, şi am eşuat.

— Doar pentru că planul nu era perfect. De data aceasta am găsit ceva care le va face imposibil legislatorilor din City să permită continuarea fuziunii, iar Bishara va fi obligat să demisioneze de la Farthings.

— Cum s-ar putea? a întrebat Mellor.

— Deoarece criminalii condamnaţi nu au voie să lucreze în biroul de administraţie al unei bănci.

16

— Sunt urât?

— Ai nevoie să întrebi? a zis Clive Bingham, stând la bar şi sorbind dintr-o halbă de bere.

— Şi prost?

— Nu m-am îndoit niciodată, a comentat Victor Kaufman.

— Atunci e clar.

— Ce e clar? a întrebat Clive.

— Unchiul meu m-a dus joia trecută la Lord's.

— Ca să-i urmăreşti pe englezi făcându-i praf pe indieni.

— Aşa e, dar am întâlnit fata asta…

— Aha, se limpezeşte atmosfera, a spus Victor.

— Şi ţi-a plăcut, a zis Clive.

— Da, şi am crezut că şi ea mă place.

— Atunci cred că e toantă.

— Dar când am sunat-o a doua zi şi am invitat-o la cină, m-a refuzat.

— Îmi place cum sună.

— Deci, cum amândoi lucrăm în City, am sugerat să mergem la prânz.

— Şi iar te-a refuzat?

— Imediat, a zis Seb. Aşa că am întrebat-o dacă ea…

— Ar renunţa la mese şi…

— Nu, dacă i-ar plăcea să-l vadă pe Laurence Olivier în *Neguţătorul din Veneţia.*

— Şi ea te-a refuzat iar?

— Da.

— Dar nu poţi să obţii bilete la acest spectacol nici chiar pe piaţa neagră, a spus Victor.

— Deci vă întreb iar. Sunt urât?

— Am stabilit asta deja, a spus Clive, deci mai rămâne să discutăm care dintre noi va fi însoţitorul tău la *Neguţător.*

— Niciunul. Încă n-am renunţat.

*

— Mi s-a părut că ai zis că-ţi place Sebastian?

— Da. A fost un companion desăvârşit pentru o zi de care mi-era groază, a spus Nadira.

— Atunci de ce l-ai refuzat? a întrebat-o colega de apartament.

— A fost un ghinion că în toate cele trei zile în care m-a invitat, aveam deja ceva programat.

— Şi nu puteai aranja nimic? a întrebat-o Jenny.

— Nu, tata m-a invitat la balet miercuri seara, Margot Fonteyn în *Lacul Lebedelor.*

— Bine, asta înţeleg. Următoarea.

— Joi, şeful meu mi-a cerut să-l însoţesc la prânzul pe care-l dădea pentru un client important care venea de la New Delhi.

— Corect.

— Şi vineri mă duc întotdeauna la coafor.

— Jalnic.

— Ştiu! Dar până m-am gândit mai bine, el închisese deja telefonul.

— Jalnic, a repetat Jenny.

— Şi mai rău, tata m-a sunat în ziua următoare să-mi spună că s-a întâmplat ceva şi trebuie să plece la Bombay şi dacă mi-ar plăcea să-mi dea mie biletele pentru *Lacul Lebedelor.* Pot să te tentez, Jenny?

— Sigur că da. Dar nu merg cu tine pentru că tu îl vei suna pe Sebastian, îi vei spune că tatăl tău nu poate veni şi-l vei întreba dacă te poate însoţi.

— Nu pot să fac aşa ceva, a zis Nadira. Nu aş putea să sun un bărbat şi să-l invit la o întâlnire.

— Nadira, suntem în 1971. Nu mai e o greşeală ca o femeie să invite un bărbat.

— În India este.

— Dar nu suntem în India, în caz că n-ai observat. Şi, mai mult, suni tot timpul bărbaţi.

— Ba nu.

— Ba da, o faci. Face parte din meseria ta şi eşti bună la asta.

— E altceva.

— Deci nu ar conta dacă l-ai suna pe Sebastian şi aţi discuta scăderea profiturilor, dar da, dacă l-ai invita la balet.

— Poate mă mai sună el.

— Poate nu.

— Eşti sigură că nu vrei s-o vezi pe Fonteyn?

— Ba sigur că vreau. Şi dacă-mi dai biletele, îl voi suna pe Sebastian şi-l voi întreba dacă vrea să mă însoţească.

*

— Jenny Barton pe linia unu, domnule Clifton.

— Jenny Barton, Jenny Barton… Nu mi se pare un nume cunoscut. A spus de la ce companie este?

— Nu, a zis că e o problemă personală.

— Nu-mi dau seama cine e, dar cred că e mai bine să-mi faci legătura.

— Bună dimineaţa, domnule Clifton. Nu mă cunoaşteţi, dar sunt colega de apartament a Nadirei Ghuman. Seb era gata să scape receptorul. Aţi sunat-o ieri pe Nadira şi aţi invitat-o la cină.

— Şi la prânz şi la teatru, iar ea m-a refuzat.

— Ceea ce regretă acum, aşa că, dacă aţi suna-o din nou, veţi descoperi că este liberă totuşi miercuri seara.

— Mulţumesc, domnişoară Barton, a spus Seb. Dar de ce nu m-a sunat chiar ea?

— Da, e o întrebare bună. Pentru că, după tot ce mi-a povestit despre dumneavoastră, eu nu v-aş fi refuzat.

Telefonul s-a închis.

*

— Nu credeam că te interesează baletul, Sebastian. Mi s-a părut că eşti mai mult pasionat de teatru.

— Ai dreptate, mamă. De fapt va fi prima mea vizită la Royal Opera House.

— Atunci, fii atent, nu lua prânzul înainte.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Totul este foarte civilizat la Covent Garden. Vei cina toată seara. Servesc primul fel înainte de ridicarea cortinei, felul principal în pauza mare şi cafeaua, brânza şi prăjiturile după coborârea cortinei. Pe cine ai invitat?

— Pe nimeni. Eu sunt, de fapt, cel invitat.

— E cineva pe care-l cunosc?

— Nu mai spiona, mamă.

*

Sebastian a ajuns la Royal Opera House cu câteva minute înainte de şapte, mirat de cât de nervos se simţea. Dar, aşa cum îi amintise atât de amabil Clive, era prima lui întâlnire după o vreme. S-a uitat prin mulţimea care se scurgea pe uşile din faţă şi apoi a văzut-o. Nu ar fi putut s-o rateze. Părul lung şi întunecat al Nadirei, ochii mari şi căprui şi o rochie roşie din mătase care l-a făcut să simtă că ea ar fi onorat coperta de la *Vogue,* nu să stea ascunsă analizând profituri şi pierderi în străfundurile unei bănci. Faţa ei s-a luminat atunci când l-a văzut.

— Uau, a zis el. Arăţi fermecător.

— Mulţumesc, a răspuns Nadira când Seb a sărutat-o pe obraz de parcă ar fi fost mătuşa lui, Grace.

— Sunt sigur că ai fost la operă de mai multe ori, a zis ea, aşa că eşti probabil obişnuit.

— Nu, e prima mea vizită, a recunoscut Seb. De fapt, n-am mai fost niciodată la balet.

— Norocosul de tine!

— Ce vrei să spui? a întrebat Seb în timp ce intrau în restaurantul de la parter.

— Fie vei fi prins pe viaţă, fie nu vei mai dori să ajungi aici vreodată.

— Da, ştiu ce vrei să spui, a comentat Seb.

Nadira s-a oprit la intrare.

— Avem o rezervare pe numele de Ghuman.

— Vă rog să mă urmaţi, doamnă, a spus maître d’ care i-a condus la masa lor şi, după ce s-au aşezat, a dat fiecăruia un meniu.

— Primul fel se serveşte înainte de ridicarea cortinei şi ni s-a cerut să dăm comanda pentru felul principal în acelaşi timp, astfel încât să fie gata până la pauză.

— Întotdeauna eşti aşa de bine organizată?

— Îmi pare rău, a zis Nadira. Voiam doar să te ajut.

— Iar eu te necăjeam, a spus Seb. Dar, când ai o mamă ca a mea, e ceva normal.

— Mama ta este remarcabilă, Seb. Mă întreb dacă ştie câte femei o consideră modelul lor?

Lângă ei a apărut un chelner, cu carnetul de notiţe deschis.

— Eu aş vrea sparanghel cu sos Dover, a zis Nadira.

— Iar eu pateu de gâscă şi o costiţă de miel, a comandat Seb, şi aş vrea să mai comand şi o sticlă de vin.

— Eu nu beau, a spus Nadira.

— Îmi pare rău. Ce-ai vrea?

— Apa va fi tocmai bună, mulţumesc. Dar tu poţi să bei.

Seb a verificat lista de vinuri.

— Aş vrea o sticlă de Merlot, a zis el.

— Ca bancher, a zis Nadira, trebuie să fii de acord că acest loc este foarte bine condus. Majoritatea felurilor de mâncare sunt simple şi uşor de preparat, aşa că atunci când revii la masă la sfârşitul fiecărui act, te pot servi rapid.

— Îmi dau seama de ce eşti analist.

— Iar tu conduci departamentul de proprietăţi de la Farthings care trebuie să fie o responsabilitate mare pentru cineva…

— …de vârsta mea? După cum bine ştii, să fii bancher este un joc pentru tineri. Majoritatea colegilor mei sunt terminaţi la patruzeci de ani.

— Unii la treizeci.

— Şi nu poate fi uşor nici ca o femeie să-şi croiască drum în City.

— Câteva bănci au început încetul cu încetul să accepte că o femeie poate fi la fel de inteligentă ca un bărbat. Totuşi, majoritatea băncilor mai vechi trăiesc încă în Epoca de Piatră. Şcoala la care ai fost sau cine este tatăl tău depăşesc adesea priceperea sau calificările pe care le ai. Hambros este mai puţin neanderthaliană decât celelalte, dar tot nu acceptă femei în consiliul de conducere, ceea ce e valabil şi pentru alte bănci, inclusiv Farthings.

S-au auzit trei clopoţei sunând.

— Asta înseamnă că actorii vor ieşi din culise?

— Cum mergi în mod normal la teatru, ar trebui să ştii ce înseamnă.

Seb a urmat-o afară din restaurant şi au intrat în sală, având în vedere că ea ştia exact unde mergea. El nu a fost surprins când au fost conduşi la cele mai bune locuri.

Când s-a ridicat cortina şi pe scenă au apărut lebedele mici, Seb a fost transportat într-o altă lume. A fost captivat de graţia şi talentul dansatoarelor şi, când credea că nu poate fi mai bine, prima balerină şi-a făcut apariţia şi şi-a dat seama că va reveni de multe ori la operă. Când cortina a căzut la sfârşitul actului şi aplauzele au încetat, Nadira l-a condus înapoi în restaurant.

— Ei, ce părere ai? l-a întrebat când se aşezau.

— Am fost fermecat, a zis el, uitându-se direct la ea. Şi mi-a plăcut mult şi Margot Fonteyn.

Nadira a râs.

— Tata m-a dus la balet prima oară când aveam şapte ani. Ca toate fetiţele, am plecat de la teatru dorindu-mi să fiu una dintre lebedele mici şi de atunci e o dragoste eternă.

— Şi eu am avut acelaşi sentiment când tata m-a dus prima oară la Stratford să-l văd pe Paul Robeson în *Othello,* a zis Seb când costiţa de miel a fost pusă în faţa lui.

— Ce norocos eşti. Seb s-a uitat nedumerit. Acum vei putea vedea toate baletele mari pentru prima oară. Dar să ştii, începând cu Fonteyn, nu-ţi va fi uşor să le urmăreşti pe celelalte.

— Tata mi-a zis odată, a spus Seb, că şi-ar fi dorit să nu fi citit niciun cuvânt din Shakespeare până la treizeci de ani. Atunci ar fi putut urmări toate cele treizeci şi şapte de piese fără să ştie cum se sfârşesc. Acum îmi dau seama ce a vrut să spună.

— Eu nu prea merg suficient de des la teatru.

— Te-am invitat la *Neguţătorul din Veneţia* dar…

— Eram ocupată în seara aceea. Dar acum am scăpat, aşa că mi-ar plăcea să merg cu tine. Presupunând că n-ai dat biletele altcuiva.

— Îmi pare rău, dar doi prieteni ai mei doreau cu disperare să-l vadă pe Olivier, aşa că…

— Înţeleg, a spus Nadira.

— Dar i-am refuzat.

— De ce?

— Amândoi aveau picioare păroase.

Nadira a izbucnit în râs.

— Ştiu că tu…

— Unde…

— Nu, spune tu mai întâi, a zis Nadira.

— Am atâtea întrebări să-ţi pun.

— Şi eu.

— Ştiu că ai fost la St Paul’s şi apoi la Garton, dar de ce bancher?

— Întotdeauna am fost fascinată de cifre şi de modelele pe care le creează, mai ales când trebuie să le explici bărbaţilor semnificaţia lor, iar ei sunt prea adesea interesaţi doar de câştiguri pe termen scurt.

— Ca mine, de exemplu?

— Sper că nu, Seb.

Parcă o auzea pe Samantha vorbind. Nu va face aceeaşi greşeală a doua oară.

— De cât timp eşti la Hambros?

— De mai mult de trei ani.

— Înseamnă că te gândeşti la următoarea mişcare.

— Ai vorbit exact ca un bărbat, a comentat Nadira. Nu, sunt foarte fericită unde mă aflu, cu toate că mă deprimă promovarea bărbaţilor nepotriviţi în poziţii care le depăşesc abilităţile. Aş vrea ca la bancă să fie ca la balet. Dacă ar fi, Margot Fonteyn ar fi guvernatorul Băncii Angliei.

— Nu cred că sir Leslie O'Brien ar fi o lebădă neagră prea grozavă, a spus Seb când s-au auzit iar cele trei sunete de clopoţel. Şi-a terminat repede paharul de vin.

Nadira avea dreptate, pentru că Seb nu-şi putea lua ochii de la lebăda neagră, care vrăjise publicul cu strălucirea ei şi când cortina a căzut la sfârşitul actului al treilea, dorea cu disperare să afle ce se va întâmpla în ultimul act.

— Nu-mi spune, nu-mi spune, i-a zis când se întorceau de la masă.

— N-o să-ţi spun, i-a zis Nadira. Dar savurează momentul, pentru că, din păcate, te vei bucura de această experienţă o singură dată.

— Poate vei avea şi tu aceeaşi experienţă când te voi duce la *Neguţătorul din Veneţia.*

Ce dulce-i lumina lunii pe acest mal!
Şi sta-vom aici lăsând sunetul muzicii în urechi
Să ne picure. Iar a nopţii blândă tăcere,
Dulce armonie să devină.
Dar stai, Jessica şi priveşte cum…

Sebastian şi-a aplecat capul.

— Îmi pare rău, a spus Nadira. Ce-am zis?

— Nimic, nimic. Mi-ai amintit doar de ceva.

— Sau de cineva?

Seb a fost salvat de plasator.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să luaţi loc, va începe ultimul act.

Ultimul act a fost atât de emoţionant şi Fonteyn atât de captivantă, încât atunci când Seb s-a întors să vadă dacă avea acelaşi efect asupra Nadirei. I s-a părut că vede o lacrimă prelingându-i-se pe obraz. A luat-o de mână.

— Îmi pare rău, i-a şoptit ea. Mă fac de râs.

— Nu se poate aşa ceva.

Când cortina a cazul la final, Seb s-a alăturat ovaţiilor de zece minute, iar Margot Fonteyn a fost chemată de atâtea ori la rampă şi a primit atâtea buchete încât ar fi putut să-şi deschidă o florărie. Când au ieşit din sală, i-a luat mâna Nadirei în timp ce se întorceau în restaurant, dar ea părea nervoasă şi nu i-a zis nimic. După ce a fost servită cafeaua, Nadira i-a zis:

— Mulţumesc pentru această seară minunată. Faptul că am fost cu tine a fost ca şi cum aş fi văzut Lacul Lebedelor pentru prima oară. Nu m-am bucurat de mult de un spectacol în ultima vreme. A ezitat.

— Dar te îngrijorează ceva.

— Sunt hindusă.

Seb a izbucnit în râs.

— Iar eu sunt un ţărănoi din Somerset, dar asta nu mă îngrijorează.

Ea nu a râs.

— Nu cred că pot veni cu tine la teatru, Seb.

— De ce nu?

— Mi-e teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă ne vom mai vedea o dată.

— Nu înţeleg.

— Ţi-am spus că tata a fost obligat să se întoarcă în India.

— Da, am presupus că era din cauza afacerilor.

— Într-un fel. Mama şi-a petrecut ultimele câteva luni alegând bărbatul cu care ar trebui să mă căsătoresc şi cred că, în cele din urmă, a ales.

— Nu, a spus Seb, asta nu se poate.

— Mai e nevoie acum doar de aprobarea tatălui meu.

— Dar tu nu ai nimic de spus în această privinţă?

— Nimic. Trebuie să înţelegi, Seb, face parte din tradiţia, moştenirea şi credinţa noastră.

— Dar dacă te-ai îndrăgosti de altcineva?

— Tot aş fi obligată să onorez dorinţele părinţilor mei. Seb s-a aplecat peste masă şi a luat-o de mână, dar ea şi-a retras-o repede. Nu voi uita niciodată seara în care am văzut Lacul Lebedelor cu tine, Seb. Îmi voi aminti întotdeauna cu drag acest moment.

— Şi eu, dar desigur… însă când s-a uitat în sus, ea dispăruse la fel ca lebăda neagră.

17

— Şi cum a mers seara trecută? a întrebat Jenny când punea două ouă într-o tigaie cu apă călduţă.

— N-ar fi putut să fie cu mult mai rău, a răspuns Nadira. Nu a mers cum am plănuit.

Jenny s-a întors şi şi-a văzut prietena gata să plângă. S-a dus repede la ea, s-a aşezat alături şi i-a pus un braţ pe umăr.

— Chiar atât de rău?

— Şi mai rău. Mi-a plăcut chiar şi mai mult a doua oară. Şi e vina ta.

— De ce e vina mea?

— Pentru că, dacă ai fi fost de acord să mergi cu mine la balet nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar asta e bine.

— Nu, e groaznic. La sfârşit, am fugit de lângă el, după ce i-am spus că nu vreau să-l mai văd vreodată.

— Dar ce-a făcut de te-a supărat aşa de tare?

— M-a făcut să mă îndrăgostesc de el şi nu intenţionam asta.

— Dar e fantastic, dacă şi el simte acelaşi lucru.

— Sfârşitul nu poate fi decât un dezastru când părinţii noştri…

— Sunt foarte sigură că părinţii lui Seb te vor accepta în familie. Tot ce am citit despre ei sugerează că sunt extrem de civilizaţi.

— Nu de părinţii lui sunt îngrijorată, ci de ai mei. Ei nu l-ar considera pe Sebastian un…

— Trăim într-o lume modernă, Nadira. Căsătoriile mixte sunt acceptabile. Ar trebui să-ţi duci părinţii să vadă *Ghici cine vine la cină.*

— Jenny, un negru care doreşte să se însoare cu o femeie albă în America anilor ’60 nu se compară cu o hindusă care se îndrăgosteşte de un creştin; poţi să mă crezi. Ai observat că în acel film n-au discutat niciodată despre religie, ci doar despre culoarea pielii lui? Îmi dau seama că se întâmplă ca un indian să se căsătorească cu cineva de altă rasă, dacă ambii sunt creştini. Dar un hindus nici nu s-ar gândi la aşa ceva. Dacă n-aş fi fost la meciul acela de crichet…

— Dar ai fost, a spus Jenny, deci trebuie să înfrunţi realitatea. Nu ai vrea mai curând să încerci să formezi o relaţie demnă cu Sebastian decât să-ţi mulţumeşti părinţii măritându-te cu un bărbat pe care nu l-ai întâlnit niciodată?

— Aş vrea să fie atât de simplu. Am încercat să-i explic lui Sebastian seara trecută ce înseamnă să fii crescută într-o familie hindusă tradiţionalistă, unde datoria…

— Dar dragostea?

— Asta poate apărea după nuntă. Ştiu că aşa s-a întâmplat cu mama şi tata.

— Dar tatăl tău l-a întâlnit pe Sebastian aşa că, în mod sigur, va înţelege.

— Posibilitatea ca fiica lui să se mărite cu un creştin nu i-a trecut niciodată prin cap.

— Este un om de afaceri internaţional care te-a trimis la St Paul’s şi care a fost mândru când ai câştigat locul la Cambridge.

— Da, mi-a permis să realizez aceste lucruri şi nu mi-a cerut niciodată nimic în schimb. Dar când e vorba de persoana cu care ar trebui să mă căsătoresc va fi de neclintit, iar eu va trebui să-l ascult. Întotdeauna am acceptat asta. Fratele meu a fost însurat cu o fată pe care n-o cunoştea şi sora mea mai mică va trece în curând prin asta. Aş putea să-mi înfrunt părinţii dacă aş simţi că în timp vor accepta faptul, dar ştiu că nu o vor face niciodată.

— Dar desigur acceptă că există o nouă ordine mondială şi că lucrurile s-au schimbat?

— Nu în bine, după cum îmi spune mama întruna.

Jenny s-a întors la aragaz pentru că apa începuse să fiarbă şi să treacă de marginea tigăii şi a salvat două ouă fierte foarte tare. Au râs amândouă.

— Deci ce ai de gând să faci? a întrebat Jenny.

— Nu pot să fac nimic. I-am spus că nu ne mai putem vedea şi am vorbit serios.

S-a auzit o bătaie puternică în uşă.

— Pariez că e el, a zis Jenny.

— Atunci trebuie să răspunzi tu!

— Îmi pare rău. Mai am un ou de fiert şi nu-mi pot permite să repet aceeaşi greşeală.

O a doua bătaie la uşă, chiar mai puternică.

— Hai, du-te, a spus Jenny, rămânând lângă aragaz.

Nadira şi-a pregătit un mic discurs, în timp ce se îndrepta încet spre uşă.

— Îmi pare rău, dar… a început ea deschizând uşa unde a găsit un tânăr stând pe prag şi ţinând un trandafir roşu.

— Sunteţi domnişoara Nadira Ghuman? a zis el.

— Da.

— Mi s-a cerut să vă dau asta.

Nadira i-a mulţumit, a închis uşa şi s-a întors în bucătărie.

— El era? a întrebat Jenny.

— Nu, dar mi-a trimis asta, a spus ea, arătându-i trandafirul.

— Chiar că ar trebui să merg la mai multe meciuri de crichet, a spus Jenny.

*

— Chiar în fiecare oră? a întrebat Clive.

— Da, corect, a spus Seb.

— Şi cât timp ai de gând să-i trimiţi câte un trandafir în fiecare oră? a întrebat Victor.

— Atâta timp cât este nevoie.

— Undeva pe aici cred că e o florăreasă foarte fericită.

— Spune-mi, Vic, părinţii evrei se comportă la fel când vlăstarele lor se căsătoresc cu cineva de altă religie?

— Trebuie să recunosc, a zis Vic, că atunci când părinţii mei au invitat-o pe Ruth trei vineri la rând, mi-am dat seama că singurul lucru pe care-l voi putea alege sunt legumele.

— Deci cum am putea măcar să înţelegem presiunea la care este supusă Nadira? a zis Clive. Mi-e milă de ea.

— Ca să ne mai înveselim puţin, Seb, a spus Victor, asta înseamnă că nu o vei duce diseară la *Neguţătorul din Veneţia?*

— Pare puţin probabil, aşa că mai bine luaţi voi biletele. Şi-a scos portofelul şi i le-a dat lui Clive. Sper să vă placă.

— Am putea da cu banul, a spus Victor, ca să stabilim care dintre noi va merge cu tine.

— Nu, am alte planuri pentru seara asta.

*

— Domnişoara Jenny Barton e pe linia trei, domnule Clifton.

— Fă-mi legătura.

— Salut, Seb. Te-am sunat să-ţi spun să insişti. Hotărârea ei slăbeşte.

— Dar nu mi-a răspuns la nicio scrisoare, nu răspunde când o sun, nu admite…

— Poate ar fi mai bine să încerci s-o vezi.

— O văd în fiecare zi, a spus Seb. Stau lângă Hambros când vine dimineaţa la serviciu şi, din nou, când îşi aşteaptă autobuzul după-amiaza. Sunt acolo chiar şi când se urcă în apartamentul ei. Dacă mai încerc mult, aş putea fi arestat pentru hărţuire.

— În acest weekend îmi vizitez părinţii, a spus Jenny şi nu mă voi întoarce până luni dimineaţa. Nu pot face mai multe ca să vă ajut, aşa că dă-i drumul.

*

Ploua când Nadira a plecat de la bancă vineri după-amiaza. Şi-a scos umbrela şi şi-a ţinut capul aplecat, uitându-se după băltoace pe când se îndrepta spre staţia de autobuz. Desigur că el o aştepta, aşa cum făcuse în fiecare noapte din acea săptămână.

— Bună seara, domnişoară Ghuman, i-a zis el şi i-a dat un trandafir.

— Mulţumesc, a răspuns ea înainte de a se aşeza la coadă.

Nadira s-a urcat în autobuz şi s-a aşezat sus. S-a uitat pe fereastră şi pentru o clipă i s-a părut că-l vede pe Seb ascunzându-se în umbra unui magazin. Când a coborât din autobuz la Fulham Road, un alt tânăr, alt trandafir, alte mulţumiri. A alergat spre apartament în timp ce ploaia se înteţea. Până când a băgat cheile în uşa din faţă, îngheţase. S-a decis să ia o cină uşoară, să facă o baie caldă şi să se urce în pat, iar seara chiar va încerca să doarmă.

Scotea un iaurt din frigider când s-a auzit soneria. A zâmbit şi s-a uitat la ceas: ultimul trandafir al zilei, care se va alătura celorlalţi în vaza de pe măsuţa din hol. Întrebându-se cât va mai continua Seb s-o ţină aşa, s-a dus repede la uşă, nedorind ca tânărul să fie plouat prea tare. A deschis-o şi l-a văzut acolo, cu o umbrelă în mână şi un trandafir în cealaltă.

Nadira i-a trântit uşa în faţă, s-a lăsat pe jos şi a izbucnit în lacrimi. Cum de putea să se poarte atât de urât cu el când era vina ei? A rămas în hol, rezemată de perete. A durat ceva până ce şi-a revenit şi s-a dus în bucătărie.

Lumina pălea, aşa că s-a dus la fereastră şi a tras draperia. Tot mai ploua – era ceea ce englezii numesc „a ploua cu câini şi pisici”. Apoi l-a văzut ghemuit, cu capul aplecat, stând pe marginea trotuarului în partea mai îndepărtată a drumului, cu ploaia curgându-i şiroaie de pe umbrelă în canal. S-a uitat la el prin mica deschizătură din draperie, dar el n-a văzut-o. Ar trebui să-i spună să se ducă acasă înainte de a face pneumonie. A alergat la uşă, a deschis-o şi a strigat:

— Sebastian. El a privit în sus. Du-te, te rog, acasă.

El s-a ridicat şi ea şi-a dat seama că ar fi trebuit să închidă imediat uşa. El a pornit încet pe drum către ea, pe jumătate aşteptând ca uşa să-i fie trântită iar în faţă. Dar ea n-a închis-o, aşa că Sebastian a înaintat şi a luat-o în braţe.

— Nu vreau să mai trăiesc dacă nu pot fi cu tine, a spus el.

— Şi eu simt la fel. Dar trebuie să-ţi dai seama că n-avem nicio şansă.

— Mă voi duce să discut cu tatăl tău de îndată ce se întoarce din India. Nu-mi vine să cred că nu va înţelege.

— Nu va conta.

— Atunci trebuie să facem ceva înainte de a se întoarce.

— Mai întâi va trebui să scapi de costumul ăsta. Eşti ud leoarcă. Când i-a scos haina, el s-a aplecat şi a început să-i desfacă năsturaşii bluzei.

— Eu nu sunt udă, a spus ea.

— Ştiu, a şoptit el în timp ce continuau să se dezbrace unul pe celălalt. A luat-o în braţe şi a sărutat-o pentru prima oară. S-au pipăit ca adolescenţii, cercetându-şi corpurile încet, cu blândeţe aşa că atunci când au făcut în cele din urmă dragoste, pentru Sebastian a fost de parcă ar fi fost prima oară şi pentru Nadira chiar a fost prima oară.

*

În restul weekendului, nu s-au părăsit o clipă unul pe celălalt. Au fugit împreună prin parc în fiecare dimineaţă, ea a gătit în timp ce el punea masa, s-au dus la cinema, fără să urmărească prea mult filmul, au râs şi au plâns şi au pierdut şirul momentelor în care au făcut dragoste. Cel mai fericit weekend din viaţa ei, i-a spus ea luni dimineaţa.

— Hai să-ţi spun planul meu de bază, a zis el când s-au aşezat la micul dejun.

— Începe prin a face dragoste pe coridor?

— Nu, hai să facem asta în fiecare vineri noapte. Eu voi sta afară, în ploaie.

— Iar eu îţi voi spune să pleci acasă.

— Acasă. Asta-mi aduce aminte de planul meu. În weekendul viitor, vreau să te duc în vest ca să-mi întâlneşti părinţii.

— Sunt îngrijorată că nu vor…

— Crede că sunt suficient de bun pentru tine? S-ar putea să aibă dreptate. Bănuiesc că problema va fi să-l convingem pe tatăl tău că eu voi fi vreodată suficient de bun pentru tine, dar voi merge să-l văd atunci când va reveni în Anglia.

— Şi ce-i vei spune?

— M-am îndrăgostit de fiica dumneavoastră şi vreau să-mi petrec restul vieţii cu ea.

— Dar nici măcar nu m-ai cerut de nevastă.

— Aş fi făcut-o la Lord’s, dar mi-am dat seama că tu te vei mulţumi să râzi de mine.

— El nu va râde. Te va întreba un singur lucru, a zis ea, încet.

— Şi care va fi acela, draga mea?

Cuvintele ei de abia se mai auzeau.

— Te-ai culcat cu fiica mea?

— Dacă o va face, îi voi spune adevărul.

— Atunci te va omorî pe tine sau pe mine sau pe amândoi.

Seb a luat-o din nou în braţe.

— Se va îmbuna de îndată ce-şi va da seama cât de mult ţinem unul la altul.

— Nu şi dacă mama mi-a ales deja soţul potrivit şi cele două familii au ajuns la o înţelegere. Deoarece, chiar înainte ca tata să plece în India, i-am dat cuvântul că mai sunt virgină.

*

În următoarea săptămână, Seb a discutat cu mama şi tatăl lui, iar ei nu au fost numai încântaţi de veşti, ci abia aşteptau să-şi întâlnească viitoarea noră. Nadira a prins curaj auzind de reacţia lor, dar tot nu putea să-şi ascundă nervozitatea când se gândea la reacţia tatălui ei. El a sunat-o joi să-i spună că se întorcea în Anglia cu veşti bune.

— Şi noi avem veşti bune pentru el, a spus Seb, încercând s-o calmeze.

*

Vineri seara, Seb a plecat mai devreme de la bancă, oprindu-se doar să mai cumpere un buchet de trandafiri. Şi-a continuat apoi drumul prin oraş până la Fulham Road s-o ia pe Nadira înainte de a pleca în vest împreună. De abia aştepta s-o prezinte părinţilor. Dar mai întâi trebuia să-i mulţumească lui Jenny pentru tot ce făcuse şi, de data aceasta, voia să-i dea ei trandafirii. A parcat lângă apartament, a sărit din maşină şi a sunat repede la uşă. A durat o vreme până ce s-a deschis uşa şi, când s-a deschis, lui i-au cedat picioarele. Jenny stătea acolo tremurând incontrolabil, cu o umflătură roşie pe obraz.

— Ce s-a întâmplat? a zis el.

— Au luat-o.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl şi fratele ei au apărut acum o oră. Ea s-a împotrivit, iar eu am încercat s-o ajut, dar cei doi au târât-o afară din casă, au aruncat-o într-o maşină şi au plecat.

18

— Ai fost amabil să te întâlneşti cu noi aşa de repede, Varun, a spus Giles. Mai ales sâmbătă dimineaţa.

— Mi-a făcut plăcere, a spus înaltul comisar al ambasadei. Ţara mea îţi va fi întotdeauna îndatorată pentru rolul pe care l-ai jucat ca ministru de externe când Indira Gandhi a vizitat Regatul Unit. Dar cum te pot ajuta, lord Barrington? Mi-ai spus la telefon că era ceva urgent.

— Nepotul meu, Sebastian Clifton, are o problemă personală în care ar vrea să-ţi ceară sfatul.

— Desigur, dacă vă pot ajuta, aş fi fericit s-o fac, a spus el, întorcându-se spre Sebastian.

— Am dat peste o problemă care pare de nerezolvat, domnule, şi nu mai ştiu ce să fac. Domnul Sharma a încuviinţat. M-am îndrăgostit de o indiancă şi vreau să mă însor cu ea.

— Felicitări.

— Dar ea e hindusă.

— Aşa cum sunt optzeci la sută dintre compatrioţii mei, domnule Clifton, inclusiv eu. Prin urmare, presupun că nu fata este problema, ci părinţii ei?

— Da, domnule. Cu toate că Nadira doreşte să se mărite cu mine, părinţii ei au ales pe altcineva să-i fie soţ, o persoană pe care nici n-a întâlnit-o.

— Asta nu este ceva neobişnuit în tara mea, domnule Clifton. Eu mi-am întâlnit soţia abia după ce mi-a ales-o mama. Dar dacă vi se pare că v-aş putea ajuta, voi fi fericit să discut cu părinţii Nadirei şi să încerc să vă pledez cauza.

— Sunteţi foarte amabil domnule. Vă sunt foarte recunoscător.

— Totuşi, trebuie să vă avertizez că dacă familia a încheiat contractul cu cealaltă parte implicată, cuvintele mele nu vor fi de niciun folos. Dar vă rog, a continuat, înaltul comisar, luându-şi o agendă de pe masa de lângă el, spuneţi-mi tot ce puteţi despre Nadira înainte de a mă decide cum să abordez problema.

— Ieri seara, Nadira şi cu mine plănuisem să mergem în vest, astfel încât ea să-mi cunoască părinţii. Când am ajuns la apartamentul ei s-o iau, am aflat că ea fusese răpită chiar de tatăl şi fratele ei.

— Aş putea să le ştiu numele?

— Sukhi şi Zafar Ghuman.

Comisarul s-a foit neliniştit în scaun.

— Domnul Ghuman este unul dintre industriaşii de vârf ai Indiei. Are legături politice şi de afaceri foarte puternice şi aş mai adăuga că este eficient şi nemilos. Îmi aleg cuvintele cu grijă, domnule Clifton.

— Dar dacă Nadira mai este în Anglia nu îl putem împiedica s-o ducă înapoi în India împotriva voinţei ei? Are, la urma-urmei, douăzeci şi şase de ani.

— Mă îndoiesc că mai este în ţară, domnule Clifton, pentru că ştiu că domnul Ghuman are un avion privat. Dar chiar dacă ar fi, a dovedi că un tată îşi ţine copilul împotriva dorinţei sale ar implica un proces juridic lung. Am trecut prin şapte cazuri asemănătoare de când am primit postul şi, cu toate că sunt convins că cele şapte tinere doreau să rămână în ţara aceasta, patru dintre ele au fost expediate în India chiar înainte de a fi chestionate, iar celelalte trei, când au fost interogate, au spus că nu mai doresc să ceară azil. Dar dacă doriţi să continuaţi îl pot chema pe inspectorul-şef de la Scotland Yard, care este responsabil pentru aceste cazuri, deşi ar trebui să vă avertizez că domnul Ghuman îşi cunoaşte foarte bine drepturile şi că nu va fi prima oară când ar lua legea în mâinile lui.

— Vreţi să spuneţi că nu pot face nimic?

— Nu prea multe, a recunoscut comisarul. Şi îmi doresc să vă fi putut ajuta mai mult.

— Ai fost amabil că ne-ai acordat atâta timp, Varun, a zis Giles, ridicându-se.

— Mi-a făcut plăcere, Giles, a zis comisarul. Ce doi au dat mâna. Nu ezita să iei legătura cu mine dacă ţi se pare că te pot ajuta cumva.

Când Giles şi Seb au părăsit biroul lui Varun Sharma şi au ieşit în Strand, Giles a spus:

— Îmi pare foarte rău, Seb. Ştiu exact prin ce treci, dar nu ştiu ce poţi face în continuare.

— Să mă duc acasă şi să încerc să-mi continui viaţa. Dar mulţumesc, unchiule Giles, n-ai fi putut face mai mult.

Giles şi-a urmărit nepotul îndreptându-se spre City şi s-a întrebat ce plănuia să facă în continuare, deoarece casa lui era în partea opusă. De îndată ce Seb a dispărut din vedere, Giles a urcat iar treptele de la biroul comisarului.

*

— Rachel, am nevoie de cinci sute de lire în rupii, un bilet dus-întors la Bombay şi o viză pentru India. Dacă o suni pe secretara domnului Sharma de la Ambasada Indiei, sunt sigur că va grăbi procesul. Oh, şi mai am nevoie de cincisprezece minute cu preşedintele înainte de a pleca.

— Dar aveţi multe întruniri importante săptămâna viitoare, inclusiv...

— Eliberează-mi agenda pentru următoarele câteva zile, iar eu voi suna în fiecare dimineaţă ca să mă ţii la curent.

— Cred că încercaţi să încheiaţi o afacere a naibii de mare.

— Cea mai mare din viaţa mea.

*

Înaltul comisar a ascultat cu atenţie ce-i spunea secretara.

— Nepotul tău a sunat şi a cerut o viză, a spus el după ce a lăsat receptorul jos. Să o grăbesc sau să o încetinesc?

— Grăbeşte-o, a spus Giles, cu toate că recunosc că sunt cam neliniştit în privinţa băiatului; ca mine, este şi el un romantic incurabil şi acum gândeşte cu inima, nu cu mintea.

— Nu te îngrijora, Giles, a spus Varun. Voi avea grijă să-l supravegheze cineva când e în India şi să se asigure că nu intră în prea multe necazuri, mai ales că e vorba de Sukhi Ghuman. Nimeni nu doreşte ca omul acesta să-i fie duşman.

— Dar când l-am întâlnit la Lord’s, părea fermecător.

— Acesta e unul dintre motivele pentru care are atât de mult succes.

*

Abia mai târziu în acea seară, când Seb şi-a fixat centura de protecţie şi avionul a decolat, şi-a dat seama că nu avea niciun plan. Tot ceea ce ştia sigur era că nu şi-ar fi putut petrece restul vieţii întrebându-se dacă această călătorie ar fi contat sau nu. Singura informaţie utilă pe care o aflase de la stewardul şef în timpul zborului era numele celui mai bun hotel din Bombay.

Seb aţipise atunci când căpitanul a anunţat că începeau coborârea spre Bombay. S-a uitat pe hublou şi a văzut o masă de căsuţe, colibe şi blocuri care umpleau fiecare centimetru al oraşului. S-a întrebat doar dacă Bombay avea legi de planificare urbană.

Când a ieşit din aeronavă şi a coborât treptele, a fost imediat copleşit de umiditatea excesivă şi, de îndată ce a intrat în aeroport, a descoperit repede vitezele locale – încet sau pe loc. Cele mai lungi cozi pe care le văzuse vreodată: la verificarea paşapoartelor, la aşteptarea scoaterii bagajelor din cala avionului, timp în care era gata să adoarmă, la vamă, cu toate că avea doar o valiză mică şi apoi în încercarea de a găsi un taxi când nu avea vreun rang oficial – maşinile doar păreau să vină şi să plece.

Când Seb a plecat în sfârşit spre oraş, a descoperit de ce nimeni nu încerca să se grăbească în Bombay şi anume pentru că maşinile rareori treceau de viteza întâi. Apoi, când a cerut aer condiţionat, şoferul a coborât fereastra. S-a uitat prin geamul deschis la magazinele micuţe – fără acoperişuri, fără uşi şi care vindeau de toate, de la cauciucuri de schimb, la mango – pe când cetăţenii din Bombay îşi vedeau de treburile lor. Unii erau îmbrăcaţi în costume elegante care le fluturau lejer în jur şi purtau cravate care s-ar fi potrivit în Square Miles, în timp ce alţii purtau doar legături de brâu curate, amintindu-i de Gandhi, unul dintre eroii tatălui lui.

De îndată ce au ajuns la periferia oraşului, s-au oprit. Seb mai avusese parte de blocaje rutiere în Londra, New York şi Tokyo, dar acestea fuseseră curse de Formula Unu în comparaţie cu Bombay. Căruţe defecte parcate pe banda de viteză mare, ricşe supra-aglomerate pe banda de margine şi vaci sacre rumegând fericite pe centru, în timp ce femei bătrâne traversau strada părând inconştiente de scopul pentru care fusese construită strada.

Un băieţel stătea în mijlocul drumului, cărând o grămadă de cărţi broşate. A ajuns la maşină, a bătut în parbriz şi i-a zâmbit lui Sebastian.

— Harold Robbins, Robert Ludlum şi Harry Clifton, a spus el, zâmbind larg. La jumătate de preţ!

Sebastian i-a dat o bancnotă de zece rupii şi a spus:

— Harry Clifton.

Băiatul a scos ultima carte a tatălui lui.

— Noi îl iubim toţi pe William Warwick, a zis el înainte de a trece la maşina următoare. Oare tatăl lui l-ar crede?

A mai durat o oră până ce au ajuns la hotelul Taj Mahal, timp în care Sebastian era deja extenuat şi scăldat în transpiraţie.

Când a intrat în hotel, s-a trezit rapid în lumea modernă.

— Cât timp veţi rămâne la noi, domnule? l-a întrebat un bărbat tânăr şi elegant într-o haină lungă şi albastră în timp ce Seb semna formularul de înregistrare.

— Nu sunt sigur, a spus Seb, dar cel puţin două sau trei zile.

— Atunci voi lăsa formularul deschis. Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule?

— Îmi puteţi recomanda o firmă serioasă de închiriere de maşini?

— Dacă doriţi o maşină, domnule, hotelul vă va pune cu plăcere la dispoziţie un Ambassador cu şofer.

— Voi putea păstra acelaşi şofer tot timpul?

— Desigur, domnule.

— Trebuie să ştie englezeşte.

— În acest hotel, domnule, până şi oamenii de serviciu ştiu englezeşte.

— Desigur, îmi cer scuze. Mai am o dorinţă – ar putea să fie hindus?

— Nu e nicio problemă, domnule. Ştiu exact persoana ideală care vă poate îndeplini toate aceste condiţii şi-l recomand cu tărie pentru că este fratele meu. Seb a râs. Şi când doriţi să înceapă?

— La ora opt, mâine-dimineaţă?

— Excelent. Numele fratelui meu este Vijay şi vă va aştepta afară, în faţa intrării principale, la ora opt. Recepţionerul a ridicat o mână şi a apărut un băiat de bagaje.

— Condu-l pe domnul Clifton în camera 808.

19

Când Sebastian a ieşit din hotel la ora opt în dimineaţa următoare, a zărit un tânăr stând lângă un Ambassador alb. În momentul în care acesta l-a văzut pe Seb îndreptându-se spre el, a deschis portiera din spate.

— Voi sta în faţă, lângă tine, a zis Seb.

— Desigur, domnule, a spus Vijay. După ce s-a aşezat la volan, a adăugat: Unde aţi dori să mergeţi, domnule?

Seb i-a dat o adresă.

— Cât timp va dura?

— Asta, domnule, depinde de câte semafoare funcţionează în această dimineaţă şi de câte vaci îşi iau micul dejun.

Răspunsul s-a dovedit a fi mai mult de o oră, deşi indicatorul arăta că merseseră nu mai mult de trei kilometri.

— Este casa de pe dreapta, domnule, a zis Vijay. Vreţi să vă duc până la uşa din faţă?

— Nu, i-a zis Seb, în timp ce treceau porţile unei case atât de mari încât ar fi putut fi confundată cu un club. A admirat-o pe Nadira pentru că nu-i spusese niciodată cât de bogat era tatăl ei.

Vijay a parcat în locul izolat de pe un drum secundar de unde puteau vedea pe oricine intra sau ieşea pe poartă, în timp ce aceştia nu ar fi putut să-l observe.

— Sunteţi o persoană foarte importantă? a întrebat Vijay după o oră.

— Nu, a zis Seb. De ce mă întrebi?

— Pentru că lângă drum este parcată o maşină de poliţie care nu s-a mişcat de când am sosit.

Seb a fost nedumerit, dar a încercat să-şi spună că era doar o coincidenţă, cu toate că Cedric Hardcastle îl învăţase cu mai mulţi ani în urmă să fie întotdeauna atent la coincidenţe.

Au rămas în maşină cam toată ziua, timp în care mai multe maşini şi o camionetă au trecut prin porţi. N-a existat niciun semn de Nadira, cu toate că, la un moment dat, un Mercedes mare a ieşit din curte cu domnul Ghuman pe bancheta din spate, discutând cu un tânăr care era, probabil, fiul lui.

Între veniri şi plecări, Vijay i-a mai prezentat lui Seb câteva aspecte ale religiei hinduse şi acesta a început să-şi dea seama cât de grea trebuie să fi fost pentru Nadira chiar şi ideea de a-şi înfrunta părinţii.

Era gata să renunţe când doi bărbaţi, unul cu o cameră de filmat, iar celălalt cu o servietă, au ieşit din casă şi s-au oprit în faţa intrării principale. Erau îmbrăcaţi elegant, dar normal şi aveau un aer de profesionişti. Au chemat un taxi şi s-au urcat în spate.

— Urmează taxiul şi nu-l scăpa din ochi.

— E foarte greu să pierzi pe cineva într-un oraş în care te depăşesc chiar şi bicicletele, a spus Vijay, în timp ce se îndreptau încet spre centrul oraşului. Taxiul s-a oprit în cele din urmă lângă o casă mare, în stil victorian, pe a cărei uşă principală scria: *The Times of India.*

— Aşteaptă aici, i-a zis Sebastian. A coborât din maşină şi a aşteptat să intre cei doi în clădire înainte de a-i urma înăuntru. Unul dintre ei a salutat-o pe fata de la recepţie în timp ce se îndreptau spre lifturi. Sebastian s-a dus la recepţie, i-a zâmbit fetei şi a spus:

— E foarte stânjenitor, dar nu-mi pot aminti numele ziaristului care tocmai a intrat în lift.

Ea s-a uitat în jur în timp ce uşile liftului se închideau.

— Samraj Khan. Scrie editorialul social în ziarul de duminică. Dar nu prea ştiu cine era cu el. S-a întors spre colega ei.

— Este liber profesionist. Cred că lucrează la Premier Photos. Dar nu-i ştiu numele de familie.

— Mulţumesc, a spus Sebastian înainte de a se întoarce la maşină.

— Încotro? a întrebat Vijay.

— Înapoi la hotel.

— Maşina aceea de poliţie tot ne urmăreşte, a zis Vijay, intrând cu greu în trafic. Deci sau sunteţi foarte important sau foarte periculos, a sugerat el, rânjind larg.

— Nici una, nici alta, a zis Seb. La fel ca Vijay, era şi el nedumerit. Oare influenţa unchiului Giles ajungea atât de departe sau poliţia lucra pentru familia Ghuman?

De îndată ce Seb s-a întors în cameră, a cerut centralistei legătura cu Premier Photos. Avea povestea gata pregătită când l-a sunat operatoarea. I-a cerut să i-l dea pe fotograful care se ocupa cu povestea lui Sukhi Ghuman.

— Vreţi să spuneţi cu nunta?

— Da, cu nunta, a zis Sebastian, urând sunetul acestui cuvânt.

— Adică Rohit Singh. Vă fac legătura.

— Rohit Singh la telefon.

— Salut, numele meu este Clifton. Sunt un ziarist liber profesionist din Londra şi trebuie să mă ocup de nunta Nadirei Ghuman.

— Dar e abia peste şase săptămâni.

— Ştiu, dar revista mea doreşte ceva în plus pentru articolul pe care-l vor scrie şi m-am întrebat dacă aţi putea să-mi oferiţi câteva fotografii care să dea culoare articolului meu.

— Trebuie să ne întâlnim şi să discutăm termenii. Unde staţi?

— La Taj.

— Mâine dimineaţă la opt v-ar conveni?

— Da, de abia aştept să vă văd atunci.

După ce a lăsat receptorul jos, imediat a sunat iar telefonul.

— Când eraţi la telefon, domnule, a sunat secretara dumneavoastră. A întrebat dacă-l puteţi suna urgent la bancă pe domnul Bishara. Mi-a dat numărul. Să încerc să vă fac legătura?

— Da, vă rog, a zis Seb, apoi a lăsat receptorul jos şi a aşteptat. S-a uitat la ceas şi a sperat că Hakim nu se dusese deja la prânz. Telefonul a sunat.

— Mulţumesc că m-ai sunat, Seb. Îmi dau seama că nu-ţi stă mintea la aşa ceva, dar am nişte veşti triste. Saul Kaufman a murit. Am bănuit că ar trebui să afli imediat, nu doar din cauza fuziunii în care ne aflăm, ci, şi mai important, ştiu şi că Victor este unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi.

— Mulţumesc, Hakim. Ce trist. L-am admirat mult pe bătrân. Îl voi suna de îndată pe Victor.

— Acţiunile lui Kaufman au scăzut tare, ceea ce e greu de explicat, având în vedere că Saul n-a mai fost la birou de mai mult de un an.

— Noi doi ştim asta, a zis Seb, dar publicul, nu. Nu uita că Saul a fondat banca. Numele lui este încă în vârf, aşa că investitorii care nu au aflat mai multe se întreabă dacă nu cumva e banca unui singur om. Dar ţinând seama de bilanţul bun al băncii şi de bunurile sale, după mine, acţiunile Kaufman erau oricum sub valoarea de piaţă chiar înaintea morţii lui Saul.

— Crezi că s-ar putea să cadă mai mult?

— Niciodată nu iese primul de la coadă sau ultimul de la vârf, a zis Seb. Dacă ajung sub trei lire – şi erau la 3,26 când am plecat – eu le-aş cumpăra. Dar ţinând Seama că Farthings are deja şase la sută din stocul Kaufman, Banca Angliei ne va cere să facem o licitaţie de preluare totală şi încă nu suntem gata pentru asta.

— Cred că mai există şi altcineva pe piaţă.

— Ar mai fi Desmond Mellor, dar este doar o aiureală. Nu are suficient capital ca să conteze. Crede-mă, va rămâne fără benzină.

— Doar dacă nu-l susţine altcineva.

— Nimeni din City nu l-ar susţine pe Mellor, după cum au descoperit deja Adrian Sloane şi Jim Knowles.

— Mulţumesc pentru sfat, Seb. Voi mai cumpăra câteva acţiuni Kaufman dacă ajung sub trei lire şi apoi, după ce te întorci, putem analiza situaţia de ansamblu. Apropo, acolo cum merge treaba?

— Nu aş cumpăra acţiuni la întreprinderea Clifton.

*

Seb se obişnuia treptat cu umiditatea şi căldura copleşitoare şi chiar şi cu blocajele rutiere, dar nu şi cu faptul că a ajunge la timp nu făcea parte din obiceiul indian. A mers încolo şi încoace prin holul de la Taj Mahal de la 7:55, dar Rohit Singh nu şi-a făcut apariţia decât la nouă fără câteva minute, dând din umeri şi zâmbind. A spus doar:

— Traficul, de parcă nu mai condusese prin Bombay până atunci. Sebastian nu a comentat, pentru că avea nevoie ca Singh să fie de partea lui.

— Deci pentru cine lucraţi? a întrebat Singh de îndată ce s-au aşezat pe două fotolii confortabile din hol.

— *Tatler,* a spus Sebastian, care se hotărâse peste noapte asupra revistei. Vrem să facem o pagină de mijloc referitoare la nuntă. Avem destule date despre Nadira Ghuman, pentru că stă în Londra de trei ani, dar nu ştim numele celui cu care se va mărita.

— Chiar şi noi am aflat abia ieri, dar nimeni nu a fost surprins când a aflat că e vorba de Suresh Chopra.

— De ce?

— Tatăl lui este preşedintele Bombay Building, aşa că nunta este mai mult fuzionarea a două companii decât a doi oameni. Am o fotografie a lui dacă vreţi s-o vedeţi. Singh şi-a deschis servieta şi a scos o fotografie. Sebastian s-a uitat la un bărbat care părea de cincizeci de ani, dar poate era mai tânăr pentru că avea cu siguranţă vreo zece kilograme în plus.

— El şi Nadira sunt prieteni de mult? a întrebat.

— Părinţii lor sunt, dar nu cred că ei s-au întâlnit vreodată. Mi s-a spus că prezentările oficiale se vor face săptămâna viitoare. Aceasta este şi ea o ceremonie în sine la care noi nu vom fi invitaţi. Pot să întreb de plată? a zis Singh, schimbând subiectul.

— Desigur. Vă vom plăti la tariful integral oferit de agenţie, a răspuns Seb fără să aibă idee ce înseamnă, plus un avans pentru a ne asigura că nu împărţiţi fotografiile altcuiva din Anglia. I-a dat mai mult de cinci sute de rupii. E corect?

Singh a încuviinţat şi a luat banii într-un fel care l-ar fi impresionat pe Artful Dodger.

— Deci când vreţi să încep?

— Veţi fotografia oricare membru al familiei în viitorul apropiat?

— Poimâine. Nadira este la Miresele din Bombay pe Altamont Street la ora unsprezece. Mama ei vrea să-i fac nişte fotografii în timp ce se aranjează.

— Voi fi şi eu acolo, a zis Sebastian. Dar voi sta la distanţă. Bănuiesc că lui Sukhi Ghuman nu-i plac prea mult reporterii londonezi.

— Nici pe noi nu ne prea iubeşte, a spus Singh, doar dacă-i convine. Fiţi atent, domnul Ghuman aproape sigur îşi va însoţi fiica. Asta înseamnă cel puţin doi paznici înarmaţi pe care familia nu i-a prea folosit în trecut. Poate că domnul Ghuman vrea doar ca toţi să ştie cât de important este.

Nu toţi, s-a gândit Seb.

20

Sebastian s-a dus la biroul de recepţie.

— Bună dimineaţa, domnule Clifton. Bănuiesc că vă bucuraţi de şederea dumneavoastră în acest hotel.

— Da, mulţumesc.

— Şi fratele meu este satisfăcător?

— Este cât se poate de bun.

— Excelent. Şi cu ce vă pot ajuta astăzi?

— Mai întâi aş dori să înlocuiţi Ambassadorul cu o motocicletă.

— Desigur, domnule, a spus recepţionerul, fără a părea surprins. Altceva?

— Am nevoie de o florărie.

— Veţi găsi una jos, la arcade. Le-au fost livrate flori proaspete acum o oră.

— Mulţumesc, i-a zis Seb. A fugit pe scări la arcade, unde o tânără aranja un buchet de gălbenele viu colorate într-o vază mare. S-a uitat în sus când el s-a apropiat.

— Aş vrea să cumpăr un singur trandafir.

— Desigur, domnule, a zis ea, arătând spre nişte trandafiri divers coloraţi. Doriţi să alegeţi unul?

Seb a stat o vreme până ce a ales unul roşu care tocmai începea să îmbobocească.

— Puteţi să-l livraţi?

— Da, domnule. Doriţi să adăugaţi şi un mesaj? l-a întrebat ea, dându-i un pix.

Seb a luat o carte de vizită de pe masă, a întors-o şi a scris:

Pentru Nadira Ghuman
Felicitări pentru viitoarea dumneavoastră nuntă.
Din partea tuturor admiratorilor de la hotelul Taj.

I-a dat florăresei adresa Nadirei şi a spus:

— Vă rog s-o puneţi în contul camerei 808. Când va fi expediat?

Ea s-a uitat la adresă.

— Între zece şi unsprezece, în funcţie de trafic.

— Veţi fi aici în restul dimineţii?

— Da, domnule, a zis ea, părând nedumerită.

— Dacă sună cineva şi întreabă cine a trimis trandafirul, vă rog să spuneţi că e de la clientul din camera 808.

— Desigur, domnule, a spus florăreasa după ce el i-a dat cincizeci de rupii.

Seb a urcat scările în goană, dându-şi seama că mai avea doar două ore libere, cel mult trei. Când a ieşit din hotel, a fost încântat să vadă că recepţionerul îi respectase instrucţiunile şi îi înlocuise Ambassadorul cu o motocicletă.

— Bună dimineaţa, domnule. Unde aţi dori să mergeţi azi? a întrebat Vijay, zâmbindu-i la fel de impresionant ca mai înainte.

— La aeroportul Santacruz. Terminalul de pasageri. Şi nu mă grăbesc, a subliniat el, urcându-se în spatele motocicletei.

A observat traseul străbătut de Vijay, uitându-se din când în când la semnele albastru cu alb pentru aeroport, înşirate de-a lungul drumului. După patruzeci şi două de minute, Vijay s-a oprit în faţa terminalului.

— Stai pe aici, lipsesc doar câteva minute. A intrat şi a verificat panoul de sosiri şi plecări. Avionul de care avea nevoie pleca de la poarta 14B şi cuvântul „îmbarcare” clipea alături de cuvintele „New Delhi”. A urmat semnele, dar, când a ajuns la poarta terminalului, nu s-a alăturat cozii de pasageri aşteptând să se îmbarce în avion. Trecuseră 49 de minute din momentul în care părăsise hotelul până când ajunsese la poartă. S-a întors şi l-a găsit pe Vijay aşteptându-l răbdător.

— Să ne întoarcem, a spus Seb, luând ghidonul.

— Dar nu aveţi permis, domnule.

— Nu cred că o să observe cineva. Seb a pornit motocicleta, a dat înapoi şi a aşteptat ca Vijay să se urce în spate înainte de a intra în traficul autostrăzii spre Bombay.

Au ajuns înapoi la hotel după 41 de minute. Seb şi-a verificat ceasul. Probabil că trandafirul trebuia să fie livrat dintr-un minut într-altul.

— Mă întorc, Vijay, dar nu ştiu sigur când, i-a spus înainte de a urca repede scările şi a intra în hotel. A luat liftul până la etajul opt, a mers direct în cameră şi-a turnat o Cobra rece şi s-a aşezat lângă telefon. Atâtea gânduri încâlcite i se învălmăşeau prin minte. Oare trandafirul fusese dat? Şi dacă da, oare îl văzuse Nadira? Şi dacă-l văzuse, îşi dăduse seama cine i l-a trimis? De asta era sigur. Îi va recunoaşte scrisul şi, cu un telefon la florăreasă, va afla în ce cameră stă. Era clar că familia ei n-o lăsa să iasă neînsoţită din casă, poate nici nu voiau s-o scape din ochi. Verificându-şi telefonul la fiecare câteva minute, se învârtea prin cameră, oprindu-se din când în când să bea bere. S-a uitat la prima pagină din *Times of India* dar n-a trecut de titlurile principale. S-a gândit să-l sune pe unchiul Giles şi să-l pună la curent, dar s-a decis că nu putea risca să fie ocupat telefonul atunci când va suna ea.

Când telefonul a scos un sunet puternic, metalic, Seb a înşfăcat receptorul.

— Alo?

— Tu eşti, Seb? a şoptit Nadira.

— Da, eu, lebădă neagră. Poţi vorbi?

— Doar un minut. Ce cauţi în Bombay?

— Am venit să te aduc înapoi în Anglia. A făcut o pauză. Dar doar dacă vrei şi tu.

— Bineînţeles că vreau. Spune-mi doar cum.

Seb i-a explicat rapid ce plănuise şi cu toate că ea n-a zis nimic, era sigur că-l asculta cu atenţie. Brusc, s-a auzit vocea ei, sunând sec:

— Mulţumesc, da. Ne puteţi aştepta pe mama şi pe mine la salon în jur de unsprezece… Altă pauză. Şi eu de abia aştept să vin.

— Nu uita să-ţi aduci paşaportul, a spus Seb chiar înainte ca ea să închidă.

— Cine era? a întrebat mama Nadirei.

— Miresele din Bombay, a spus Nadira pe un ton normal, nedorind ca mama ei să devină bănuitoare. Am confirmat vizita de mâine, a mai adăugat ea, încercând să-şi ascundă entuziasmul. Au sugerat să ne îmbrăcăm obişnuit pentru că voi proba mai multe haine.

Seb nu a încercat să-şi ascundă euforia. A împuns aerul cu pumnul şi a strigat:

— Aleluia! de parcă tocmai înscrisese golul victoriei în finala cupei. După ce şi-a revenit, s-a aşezat şi s-a gândit la ce mai avea de făcut. După câteva momente a părăsit camera şi a coborât la biroul de recepţie.

— Aţi găsit ce căutaţi la florărie, domnule Clifton?

— A fost foarte bine, mulţumesc. Acum aş dori o rezervare pentru două locuri la clasa business pentru zborul Air India spre New Delhi la două şi douăzeci mâine după-masă.

— Desigur, domnule. Voi cere biroului de călătorii să vă trimită biletele în cameră de îndată ce avem confirmarea.

Seb a stat singur în restaurantul hotelului, ciugulind din curry, în timp ce-şi revedea planul iar şi iar, încercând să elimine toate erorile posibile. După prânz a ieşit din hotel şi l-a găsit pe Vijay stând pe motocicletă. Ar fi putut să dea unui câine de casă lecţii de lealitate.

— Acum unde mergem, domnule?

— Înapoi la aeroport, a spus Seb prinzând ghidonul şi urcându-se în şa.

— Aveţi nevoie de mine, domnule?

— Oh, da. Am nevoie ca cineva să stea în spatele meu.

Seb a depăşit cu trei minute timpul lor anterior până la aeroport şi s-a dus iar la poarta 14B unde a verificat din nou panoul de plecări. Pe drumul de întoarcere la hotel, a mai depăşit timpul cu un minut, respectând viteza-limită.

— Ne vedem mâine dimineaţă la zece, Vijay, a spus Seb, ştiind că vorbea cu un om care nu avea nevoie să i se amintească să ajungă la timp.

Vijay l-a salutat milităreşte în glumă când Sebastian a intrat în hotel şi s-a întors în cameră. A comandat o cină uşoară şi a încercat să se relaxeze urmărind *Above Us the Waves* la televizor. Până la urmă, la unsprezece, s-a urcat în pat, dar nu a reuşit să adoarmă.

21

În ciuda nopţii nedormite, Sebastian nu era obosit când a tras draperiile în dimineaţa următoare, lăsând primele raze de soare să intre în cameră. Acum ştia cum se simţea un atlet înaintea unei finale olimpice.

A făcut un duş prelungit, şi-a pus nişte blugi, un maiou şi o pereche de tenişi. A comandat micul dejun în cameră, dar numai ca să mai omoare vremea. L-ar fi sunat pe unchiul Giles să-l anunţe ultimele noutăţi, dacă la Londra n-ar fi fost miezul nopţii. A coborât la recepţie chiar după ora zece şi a cerut nota de plată.

— Cred că v-a plăcut sejurul la noi, domnule Clifton, a zis recepţionerul, şi veţi reveni curând.

— Aşa sper şi eu, a zis Seb dându-i cardul de credit, cu toate că nu-şi putea imagina în ce împrejurări ar fi putut să revină. Când recepţionerul i-a dat înapoi cardul de credit, l-a întrebat:

— Să trimit pe cineva să vă ia bagajele, domnule Clifton?

Seb a fost nedumerit pe moment.

— Nu, le voi lua eu mai târziu, s-a bâlbâit el.

— Cum doriţi, domnule.

După ce Sebastian a ieşit din hotel, a fost încântat, deşi nu surprins, să-l vadă pe Vijay sprijinit de motocicletă.

— Unde mergem de data aceasta, domnule?

— Altamont Street, 114.

— Arie selectă de cumpărături. Vreţi să luaţi un cadou pentru prietena dumneavoastră, domnule?

— Cam aşa ceva, a zis Seb.

Au ajuns lângă Miresele din Bombay la zece fără douăzeci. Acesta nu era genul de întâlnire la care să întârzie Seb. Vijay nu a comentat când Seb l-a rugat să parcheze într-un loc ascuns, dar a fost mirat de următoarea lui instrucţiune:

— Vreau să iei un autobuz până la aeroport şi să mă aştepţi la intrarea în terminalul pentru pasageri. A luat 500 de rupii din portmoneu şi i-a dat bancnotele uzate lui Vijay.

— Mulţumesc, domnule, a spus Vijay înainte de a pleca, părând şi mai uimit.

Seb a lăsat motorul pornit în timp ce stătea ascuns în spatele unui camion vechi şi rablagit. Nu se putea hotărî dacă fusese aruncat sau parcat.

Un Mercedes mare şi negru a tras în faţa magazinului Miresele din Bombay la câteva minute după unsprezece. Şoferul a deschis portiera din spate pentru a le lăsa pe doamna Ghuman şi pe fiica ei să coboare. Nadira purta blugi, un maieu şi pantofi fără toc, aşa cum îi recomandase Seb. Nu conta ce purta, întotdeauna arăta splendid.

Un paznic le-a însoţit când au intrat în magazinul pentru mirese, iar celălalt a rămas pe locul din faţă al maşinii. Seb presupusese că, odată ce şoferul îşi va lăsa pasagerele, va pleca şi va reveni mai târziu. Dar maşina a rămas parcată în zona restricţionată şi era evident că nu avea să se mişte până ce doamnele nu reveneau; prima greşeală a lui Seb. Mai crezuse şi că ambii paznici o vor însoţi pe doamna Ghuman în magazin. A doua sa greşeală. A oprit motorul motocicletei pentru că nu dorea să atragă atenţia asupra sa. A treia greşeală. S-a întrebat cât va mai dura până ce Nadira va reapărea şi dacă va fi singură sau va fi însoţită de un paznic.

După câteva minute l-a văzut pe Rohit Singh în oglinda laterală. Fotograful mergea nonşalant pe trotuar, ţinându-şi camera pe un umăr, mulţumit că întârziase cât trebuia. Seb l-a urmărit dispărând în salon. Următoarele douăzeci de minute i s-au părut că durează o oră şi Seb s-a uitat întruna la ceas. Treizeci de minute. Oare Nadira îşi pierduse curajul? Patruzeci de minute. Oare se răzgândise? Dacă mai dura mult vor pierde avionul. Şi brusc, fără niciun avertisment, ea a apărut, fugind singură pe trotuar. S-a oprit puţin înainte de a se uita speriată în susul şi în josul drumului.

Seb a pornit motorul şi a mişcat motocicleta, dar a ajuns abia la marginea camionului când al doilea paznic a ieşit din Mercedes şi s-a îndreptat spre fiica şefului. Şoferul a deschis portiera din spate când Seb a ajuns lângă maşină. I-a făcut semne disperate Nadirei care a fugit pe stradă, a sărit pe motocicletă şi s-a agăţat de el. Paznicul a reacţionat imediat şi a pornit spre ei. Seb încerca să accelereze când acesta s-a aruncat spre ei, făcându-l să mişte ghidonul şi aproape să-şi piardă pasagera. Paznicul a evitat cu greu să fie lovit de un taxi în trecere şi a căzut pe stradă.

Seb a redresat repede motocicleta şi a îndreptat-o spre banda centrală cu Nadira tot agăţată de el. Paznicul s-a ridicat şi a pornit după ei, dar era o întrecere inegală. De îndată ce a văzut încotro a luat-o motocicleta la capătul străzii, a patra greşeală a lui Seb, paznicul a schimbat imediat direcţia şi a fugit în magazin.

Când doamnei Ghuman i s-a spus ce se întâmplase, a ţipat la vânzătoarea împietrită:

— Unde e cel mai apropiat telefon? Înainte să apuce să răspundă, şefa, auzind scandalul, a reapărut şi a condus-o pe doamna Ghuman în biroul ei. A închis uşa şi a lăsat-o singură, iar clienta a format un număr la care suna foarte rar. După câteva apeluri, o voce a răspuns:

— Ghuman Enterprises.

— Sunt doamna Ghuman. Faceţi-mi imediat legătura cu soţul meu.

— Conduce o şedinţă a consiliului, doamnă Ghuman…

— Atunci întrerupeţi-o. Este o urgenţă. Secretara a ezitat. Imediat, mă auzi?

— Cine este? a întrebat altă voce.

— Mi-a spus Zafar că avem o problemă. Nadira a fugit cu Clifton.

— Cum se poate?

— O aştepta pe o motocicletă în afara magazinului. Tot ce ştie este că au luat-o la stânga pe Altamont Street.

— Înseamnă că se îndreaptă spre aeroport. Spune-i şoferului să ducă ambii paznici la terminalul internaţional şi să aştepte acolo instrucţiunile mele. A trântit telefonul şi a ieşit repede din încăpere, lăsând doisprezece directori uimiţi la masa de consiliu. Când se îndrepta spre biroul lui, a ţipat la secretară:

— Află ora următorului zbor spre Londra. Repede!

Secretara domnului Ghuman a ridicat receptorul telefonului de pe biroul ei şi a sunat la aeroport, la informaţii. După câteva momente, a apăsat butonul intercomului care o lega de biroul preşedintelui.

— Astăzi sunt două zboruri din Bombay, ambele ale Air India. S-a uitat în agendă. Unul este peste patruzeci de minute, la 12:50, deci nu aţi putea ajunge la timp în aeroport şi unul…

— …dar un om pe o motocicletă ar putea, a zis Ghuman, fără să-i mai explice altceva. Fă-mi legătura cu controlorul de zbor al aeroportului.

Ghuman s-a învârtit prin cameră aşteptând legătura. A înşfăcat receptorul de îndată ce a sunat.

— Sunt Patel, de la contabilitate, domnule. Mi-aţi cerut să…

— Nu acum, a spus Ghuman. A trântit receptorul şi era pe punctul de a-şi întreba secretara de ce dura aşa de mult când telefonul a sunat iar.

— Cine este? a întrebat el când a ridicat receptorul.

— Sunt Tariq Shah, domnule Ghuman. Sunt controlorul senior al Aeroportulului Santacruz. Cum vă pot…

— Am motive să cred că un domn Sebastian Clifton şi fiica mea, Nadira, au rezervat bilete la zborul de 12:50 spre Londra. Verificaţi-vă rezervările imediat şi anunţaţi-mă dacă s-au îmbarcat deja.

— Pot să vă sun eu?

— Nu, aştept.

— Va dura două minute, domnule.

Cele două minute au devenit trei şi când Ghuman s-a plictisit să se învârtă prin birou ţinând receptorul, a luat deschizătorul de scrisori de pe birou şi a început să împungă, frustrat, agenda. În cele din urmă s-a auzit o voce:

— Nici domnul Clifton, nici fiica dumneavoastră nu au rezervare la acel avion, domnule Ghuman şi cei de la biroul de îmbarcări au închis deja. Vreţi să verific zborul de 18:50?

— Nu, nu vor fi în acel avion, a zis Ghuman înainte de a adăuga: Ce băiat deştept eşti, domnule Clifton.

— Poftim? a întrebat Shah.

— Ascultă-mă cu atenţie, Shah. Vreau să verifici toate celelalte zboruri care pleacă din India spre Londra în seara aceasta, de la oricare aeroport, şi apoi să mă suni imediat.

*

Seb şi Nadira au oprit lângă terminalul pentru pasageri chiar înainte de ora unu şi l-au găsit pe Vijay pe trotuar, uitându-se după ei.

— Du motocicleta înapoi la garaj, Vijay, apoi du-te acasă şi stai liniştit restul zilei. Nu te întoarce la serviciu până mâine-dimineaţa. Ai înţeles?

— Clar ca bună ziua, a spus Vijay.

Seb i-a dat cheile motocicletei şi încă 500 de rupii.

— Dar mi-aţi dat deja mai mulţi bani decât trebuia, domnule.

— Nici pe departe, a zis Seb. A luat-o pe Nadira de mână şi a condus-o repede prin terminal, direct la poarta 14B, unde unii pasageri se îmbarcau deja. Era bucuros că făcuse două repetiţii de schimbare a hainelor, dar asta nu l-a împiedicat să se tot uite peste umăr să vadă dacă îi urmărea cineva. Cu puţin noroc, gorilele lui Ghuman se vor îndrepta spre terminalul pentru cursele internaţionale.

S-au alăturat cozii de pasageri care se urcau în avionul pentru New Delhi, dar Seb nu s-a simţit bine nici chiar când stewardesa le-a cerut tuturor să-şi prindă centurile de siguranţă. Până ce nu au decolat, nu a reuşit să respire uşurat.

— Dar nu vom fi siguri nici măcar în Londra, a zis Nadira, care tremura. Tata nu va renunţa atâta timp cât crede că există vreo şansă să mă facă să mă răzgândesc.

— Asta va fi ceva mai greu dacă suntem deja căsătoriţi.

— Dar ştim amândoi că asta nu va fi posibil o vreme.

— Ai auzit de Gretna Green? a spus Seb, fără să-i dea drumul mâinii. E ca Vegas, dar fără jocuri de noroc, aşa că mâine la ora asta, vei fi doamna Clifton. Şi de aceea astă-seară luăm avionul spre Glasgow, nu spre Londra.

— Dar chiar dacă facem aşa ceva, tata se va răzbuna altfel.

— Nu prea cred. Pentru că atunci când se va întoarce la Londra, va primi o vizită de la domnul Varun Sharma, înaltul comisar, precum şi de la un inspector de la Scotland Yard.

— Cum ai reuşit?

— Nu eu. Dar când îl vei revedea pe unchiul Giles, îi poţi mulţumi.

*

Controlorul aeroportului a revenit la telefon la patruzeci de minute după ce Ghuman închisese.

— Mai sunt cinci zboruri pentru Londra în seara aceasta, domnule Ghuman. Trei cu plecarea din New Delhi, unul din Calcutta şi celălalt din Bangalore. Nici domnul Clifton, nici fiica dumneavoastră nu au rezervare la niciunul. Totuşi, mai există un zbor BOAC pentru Manchester şi altul spre Glasgow care decolează din New Delhi în această seară, iar birourile de rezervări sunt încă deschise.

— Inteligent, domnule Clifton, foarte inteligent. Dar e un lucru pe care l-ai trecut cu vederea. Domnule Shah, a zis Ghuman, vreau să ştiu la care din aceste zboruri şi-au făcut rezervarea. După ce aflaţi, asiguraţi-mă că nu se îmbarcă.

— Mi-e teamă că nu va fi posibil, domnule Ghuman, pentru că sunt avioane britanice şi nu am cum să verific rezervările. Doar dacă pot demonstra că s-a comis o crimă.

— Le puteţi spune că domnul Clifton încearcă să-mi răpească fiica şi veţi reţine avionul la sol dacă încearcă să se îmbarce.

— Nu am autoritatea să fac asta, domnule Ghuman.

— Ascultă atent, domnule Shah. Dacă n-o faci, mâine, până la ora asta, nu vei mai avea nicio autoritate.

*

Zborul de la Bombay la New Delhi a aterizat după două ore, lăsându-le lui Seb şi Nadirei aproape două ore de pierdut înainte să se îmbarce în avionul de legătură. N-au pierdut timpul, ci s-au dus la terminalul internaţional, unde s-au alăturat cozii de la biroul de rezervări BOAC.

— Bună seara, domnule. Cu ce vă pot ajuta? a întrebat funcţionarul.

— Aş vrea două locuri pentru cursa spre Glasgow.

— Desigur, domnule. Clasa business sau turist?

— Prima clasă, a zis Seb.

— Turist, a spus Nadira. Au aruncat o monedă. Nadira a câştigat.

— Aşa va fi tot restul căsătoriei noastre? a întrebat Seb.

— Sunteţi în luna de miere? s-a interesat funcţionarul.

— Nu, a răspuns Seb. Ne căsătorim mâine.

— Atunci voi fi fericit să vă ofer locuri la clasa business la acelaşi preţ.

— Mulţumesc, a spus Nadira.

— Dar mai întâi trebuie să vă văd paşapoartele. Sebastian i le-a dat. Aveţi bagaje mari?

— Nu, a spus Seb.

— Bine. Aţi putea, vă rog, să-mi daţi un card de credit?

— Şi pentru asta dăm cu banul? a întrebat Seb, uitându-se la Nadira.

— Nu. Mi-e teamă că te însori cu o fată fără dotă.

— Aveţi locurile 4A şi 4B. Zborul este programat să decoleze la timp, iar poarta se va deschide peste patruzeci de minute. Aţi putea profita de salonul de aşteptare de la clasa business care este în cealaltă parte a holului.

Seb şi Nadira s-au ţinut de mână în timp ce au ciugulit alune şi au băut nenumărate ceşti de cafea în salonul de la clasa business până ce, în cele din urmă, au auzit anunţul pe care-l aşteptau.

— Acesta este primul anunţ pentru zborul BOAC 009 spre Glasgow. Îi rugăm pe toţi pasagerii să se îndrepte spre poarta numărul unsprezece.

— Am vrut să ajungem primii în avion, a spus Seb când ieşeau din salon. Ştiuse de la început că acesta va fi singurul moment neregizat, dar era sigur că, odată ce se aflau în avion, nici măcar domnul Ghuman nu-i va putea scoate dintr-un charter britanic. La distanţă a observat doi poliţişti înarmaţi care stăteau la poarta de îmbarcare. Stăteau întotdeauna acolo sau îl căutau pe el? Apoi şi-a amintit maşina de poliţie staţionată în afara casei domnului Ghuman şi care-i urmărise încă de atunci pe el şi pe Vijay. Ghuman era un om cu influenţă şi putere politică, mai ales în ţara lui, după cum îl avertizase înaltul comisar.

Seb a încetinit, s-a uitat la stânga şi la dreapta, căutând o cale de scăpare. Cei doi poliţişti se uitau acum la el şi erau cam la un metru de barieră, iar unul dintre ei a înaintat de parcă-i aştepta.

Seb a auzit agitaţie în spatele lui şi s-a întors să vadă ce se întâmplase. Şi-a dat seama imediat că greşise şi ar fi trebuit să meargă înainte. A cincea greşeală. S-a uitat fascinat cum cele două gorile ale lui Ghuman se năpusteau spre ei. Cum de ajunseseră aici atât de repede? Desigur Ghuman avea avionul lui – alt lucru despre care-l avertizase înaltul comisar. Seb a fost surprins să-şi dea seama cât de calm era, chiar când unul dintre ei a scos pistolul şi l-a îndreptat spre el.

— Lasă jos pistolul şi aşază-te în genunchi! a strigat unul dintre poliţişti. Oamenii s-au împrăştiat în toate părţile, lăsându-i pe cei şase blocaţi în teritoriul neutru. Seb şi-a dat seama că poliţia fusese de la început de partea lui.

Barrington *versus* Ghuman – zero la zero. Unul dintre oamenii lui Ghuman s-a lăsat imediat în genunchi şi a aruncat pistolul către poliţişti. Celălalt, care nu reuşise s-o smulgă pe Nadira de pe motocicletă, a ignorat ordinul şi nu şi-a luat ochii de pe pradă.

— La o parte, lebădă neagră, a spus Seb hotărât, împingând-o pe Nadira într-o parte. Nu pe tine te vânează.

— Lasă arma jos şi stai în genunchi sau te voi împuşca, a spus unul dintre poliţiştii din spatele lor.

Dar bărbatul nici n-a coborât arma, nici nu a îngenuncheat. A apăsat pe trăgaci.

Seb a simţit glonţul lovindu-l. Când s-a împleticit înapoi, Nadira a strigat:

— Nu! şi s-a aruncat între Seb şi omul cu arma. Al doilea glonţ a ucis-o pe loc.

LADY VIRGINIA FENWICK
1972

22

Când banii au început să se termine, Virginia s-a întrebat dacă n-ar putea să se întoarcă a doua oară la acelaşi izvor.

Fără să-şi anunţe tatăl, angajase un alt valet şi o altă menajeră şi revenise la vechiul ei stil de viaţă. Poate 14.000 ₤ păruseră mulţi bani atunci, dar asta se întâmplase înainte de a-şi verifica garderoba, îşi petrecuse o lună la hotelul Excelsior din Tenerife cu un tânăr total nepotrivit, îi împrumutase cu nesăbuinţă nişte bani lui Bofie, pe care ştia că nu-i va mai primi înapoi şi pariase la Ascot pe nişte cai care nici nu se apropiaseră de primele locuri. Refuzase să parieze pe Noble Conquest în cursele King George VI şi Queen Elisabeth şi apoi o urmărise cum câştigase la cota de 3/1. Proprietarul ei, Cyrus T. Grant III, lipsea în mod inexplicabil, aşa că Maiestatea Sa îi dăduse cupa jocheului.

Virginia a mai deschis o scrisoare de la domnul Fairbrother, bărbat cu care jurase că nu va mai discuta în viaţa ei şi acceptase că înfrunta aceleaşi probleme temporare ca acum şase luni. Renta lunară trimisă de tatăl ei îi restabilise oarecum bugetul pentru o vreme aşa că s-a decis să investească o sută de lire cerându-i sfatul lui sir Edward Makepeace QC. La urma-urmei, nu era vina lui că pierduse procesul împotriva Emmei Clifton. Vina îi aparţinea doar lui Alex Fisher.

— Daţi-mi voie să înţeleg ce-mi spuneţi, a zis sir Edward după ce Virginia şi-a terminat povestea. V-aţi întâlnit cu domnul Cyrus T. Grant III, un om de afaceri din Louisiana, la un dineu în Harry’s Bar în Mayfair, dat de fiul lordului Bridgewater. L-aţi însoţit apoi pe domnul Grant la hotelul său, sir Edward şi-a verificat notiţele, Ritz, unde aţi băut ceaiul în apartamentul său particular şi pe urmă amândoi aţi băut puţin prea mult… probabil nu ceai?

— Whisky, a zis Virginia. Maker’s Mark, preferatul lui.

— Şi aţi sfârşit prin a vă petrece noaptea împreună.

— Cyrus poate fi foarte convingător.

— Şi mai spuneţi că v-a cerut de soţie în seara aceea, dar când aţi revenit la Ritz în dimineaţa următoare el, ca să vă citez, „o tulise”. Cu aceasta vreţi să spuneţi că plătise hotelul şi luase primul zbor înapoi spre America.

— Exact aşa a procedat.

— Şi-mi cereţi părerea juridică referitor la faptul dacă o plângere împotriva domnului Grant este sustenabilă la tribunal? Virginia l-a privit cu speranţă. Dacă acesta este cazul, trebuie să vă întreb dacă aveţi vreo dovadă a faptului că domnul Grant chiar v-a cerut mâna?

— Cum ar fi?

— Un martor, cineva căruia să-i fi spus el sau, şi mai bine, un inel de logodnă?

— Plănuisem să mergem să cumpărăm inelul în acea dimineaţă.

— Îmi cer scuze pentru lipsa de tact, lady Virginia, dar sunteţi cumva gravidă?

— Sigur că nu, a zis Virginia, fermă. A făcut pauză o clipă înainte de a adăuga: De ce? Ar conta?

— Ar conta foarte mult. Nu numai că am avea dovada legăturii dintre voi ci, şi mai important, aţi putea solicita o alocaţie, susţinând că domnul Grant este obligat să crească acel copil într-un stil şi o manieră comparabile cu averea lui considerabilă. S-a uitat iar la notiţe. Al douăzeci şi optulea cel mai bogat om din America.

— După cum s-a scris în *Forbes Magazine,* a confirmat Virginia.

— Asta ar fi suficient pentru majoritatea tribunalelor din ambele ţări. Totuşi, cum nu sunteţi însărcinată şi nu aveţi altă dovadă că v-a cerut de soţie decât cuvântul dumneavoastră împotriva cuvântului lui, nu văd ce puteţi face. Prin urmare vă sfătuiesc să nu-l daţi în judecată pe domnul Grant. Doar cheltuielile de proces ar fi copleşitoare şi, după ultima dumneavoastră experienţă, bănuiesc că acesta nu este un drum pe care aţi vrea să-l parcurgeţi a doua oară.

Ora ei se terminase, dar Virginia a considerat suta de lire cheltuită cu folos.

*

— Şi când se va naşte copilul, Morton? a întrebat Virginia.

— Cam peste două luni, doamnă.

— Şi mai vrei să-l oferi spre adoptare?

— Da, doamnă. Deşi am găsit un serviciu nou într-o casă bună, cum doamna Morton nu poate munci, nu ne putem permite cheltuielile creşterii altui copil.

— Da, ai dreptate, a zis Virginia, şi aş vrea să te ajut dacă pot.

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă.

Morton a rămas în picioare în timp ce Virginia i-a făcut, oarecum în detaliu, o propunere care spera că ar putea rezolva atât problemele ei, cât şi ale lui.

— Te-ar interesa? l-a întrebat ea, după ce a terminat.

— Desigur că m-ar interesa, doamnă şi, dacă pot spune, este foarte generos din partea dumneavoastră.

— Cum crezi că ar reacţiona doamna Morton la această propunere?

— Sunt sigur că mă va aproba.

— Bine. Totuşi, trebuie să subliniez că dacă tu şi doamna Morton îmi veţi accepta propunerea, niciunul dintre voi nu va mai lua vreodată legătura cu acel copil.

— Am înţeles.

— Atunci voi întocmi documentele necesare cu avocatul meu şi le voi pregăti pentru semnare. Şi informează-mă tot timpul despre sănătatea doamnei Morton, mai ales atunci când se va duce la spital.

— Desigur, doamnă. Nici nu vă pot spune cât de recunoscător vă sunt.

Virginia s-a ridicat şi a dat mâna cu Morton, ceva ce nu mai făcuse până atunci.

*

Virginiei i se trimitea cu avionul *State-Times* din Baton Rouge, Louisiana, o dată pe săptămână. Aceasta îi permitea să fie la curent cu „nunta anului”. Ultima ediţie dedica o pagină întreagă viitoarei nunţi dintre Ellie May Campbell cu Cyrus T. Grant III.

Invitaţiile fuseseră deja trimise. Printre invitaţi se afla şi guvernatorul statului, onorabilul Hayden Rankin, doi senatori SUA, mai mulţi congresmeni şi primarul din Baton Rouge, precum şi majoritatea persoanelor importante din stat. Ceremonia urma să fie condusă de episcopul Langdon, la Biserica Episcopală St Luke’s şi urmată de un banchet cu cinci feluri la ferma familiei miresei dat pentru cei patru sute de invitaţi aşteptaţi să participe.

— Patru sute unu, a spus Virginia, cu toate că nu era sigură cum va pune mâna pe o invitaţie. A întors ziarul la pagina următoare şi a citit despre un caz de divorţ pe care îl urmărea cu mare interes.

În ciuda pregătirilor meticuloase, mai existau câteva obstacole pe care Virginia trebuia să le treacă înainte de a pleca în Lumea Nouă. Bofie, care părea să aibă contacte atât în clasele aristocratice, cât şi în cele mai de jos, îi oferise deja numele unui doctor căruia i se retrăsese dreptul de liberă practică şi al unui avocat care apăruse de mai multe ori în faţa Consiliului de etică al baroului. Mellor Travel îi organizase zborurile spre şi dinspre Baton Rouge şi îi făcuse o rezervare la Commonwealth Hotel pentru trei nopţi. Din păcate, hotelul nu-i putea oferi doamnei un apartament pentru că acestea fuseseră ocupate de invitaţii la nuntă. Virginia nu s-a plâns pentru că nu dorea să fie în centrul atenţiei – ei, doar pentru câteva minute.

Restul lunii s-a pregătit, a verificat şi a răsverificat şi a repetat tot ce trebuia să facă în cele trei zile în care va fi în Baton Rouge. Planul ei final l-ar fi impresionat pe generalul Eisenhower, cu toate că ea trebuia să-l învingă doar pe Cyrus T. Grant III. Cu o săptămână înainte de a pleca în Louisiana, Virginia a vizitat o sucursală a Mothercare din

Oxford Street, de unde şi-a cumpărat trei toalete pe care intenţiona să le poarte o singură dată. A plătit cu bani lichizi.

*

Lady Virginia Fenwick a fost luată din apartamentul ei din Cadogan Gardens şi condusă la Heathrow cu o maşină închiriată prin Mellor Travel. Când a verificat la recepţia BOAC, i s-a spus că avionul pentru New York întârzia câteva minute, dar va avea destul timp să prindă legătura pentru Baton Rouge. Spera să fie aşa, pentru că mai avea ceva de făcut la JFK.

O doamnă subţire, elegantă, de vârstă mijlocie, s-a urcat în avionul de New York, în timp ce o femeie gravidă s-a îmbarcat în cursa de legătură spre Baton Rouge.

La sosirea în capitala Louisianei femeia gravidă a luat un taxi spre hotelul Commonwealth. Când a coborât din spatele unui taxi galben, doi băieţi de bagaje s-au grăbit s-o ajute. În timp ce se înregistra, n-a fost greu de dedus, din conversaţiile purtate în jurul ei, că hotelul era plin de invitaţi aşteptând cu nerăbdare nunta. Ea a fost condusă la o cameră de la etajul trei şi, cum nu mai avea altceva de făcut în acea noapte, Virginia s-a prăbuşit extenuată pe pat şi a dormit adânc.

Când s-a trezit la 4 a.m., 10 a.m. în Cadogan Gardens, s-a gândit la întâlnirea pe care o aranjase în acea dimineaţă cu domnul Trend, bărbatul care urma să decidă dacă planul ei era realizabil. Îl sunase cu o săptămână înainte şi asistentul lui o sunase ca să-i confirme întâlnirea cu partenerul senior. Spera să aibă mai mult succes cu noul ei avocat decât cu sir Edward.

Virginia a luat micul dejun devreme în camera ei şi a devorat *States-Times* de dimineaţă. Nunta anului ajunsese pe prima pagină. Totuşi nu a aflat nimic nou faţă de ce se anunţase de mai multe ori în ultima lună, cu excepţia faptului că securitatea, atât la biserică, cât şi la ferma familiei miresei, va fi foarte severă. Şeful poliţiei locale îl asigurase pe reporter că oricine ar fi încercat să intre neinvitat la ceremonia de la biserică sau la dineu va fi expulzat şi-şi va petrece noaptea în închisoarea oraşului. Fotografiile domnişoarelor de onoare şi o copie a meniului umpleau pagina de mijloc – dar va participa Virginia oare la ceremonie? După ce a citit articolul de două ori şi şi-a turnat a treia cană de cafea, a devenit agitată, cu toate că era abia 7:20 a.m.

După micul dejun a ales o toaletă pentru gravide care o făcea să pară, cu puţin ajutor, gravidă cel puţin în luna a şaptea. A plecat din hotel la 9:40 a.m., a luat un taxi până pe Lafayette Street şi a intrat într-un monument din sticlă şi oţel unde, după ce a verificat harta de pe un perete, a luat liftul până la etajul douăzeci şi unu. I-a spus recepţionerei că numele ei era Fenwick şi că avea o întâlnire cu domnul Trend. Accentul sudist al tinerei îi părea Virginiei o limbă străină, dar a fost salvată de o voce din spate.

— Bine aţi venit la Baton Rouge, domniţă. Cred că pe mine mă căutaţi.

Virginia s-a întors şi a văzut un bărbat care, în mod evident, considera că o haină cadrilată, nişte blugi şi o cravată subţire inspiră încredere. I-ar fi explicat domnului Trend că în Anglia doar membrilor familiei regale şi comisarilor de poliţie de sex feminin li se spunea aşa, dar a lăsat-o baltă.

Au dat mâna.

— Veniţi în biroul meu.

Virginia l-a urmat pe lângă un şir de birouri care păreau să fie din ce în ce mai mari cu fiecare pas. Trend a deschis uşa unei camere de la capătul coridorului şi a lăsat-o să intre.

— Luaţi loc, a zis el, aşezându-se în spatele unui birou mare din mahon. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii ale domnului Trend şi ale clienţilor săi triumfători care păreau cât se poate de vinovaţi.

— Vă imaginaţi acum, a zis Trend, aplecându-se în faţă, cât de intrigat am fost când o lady din Anglia a vrut să-mi ceară sfatul şi, de asemenea, cum de a dat peste numele meu de la bun început.

— Este o poveste lungă, domnule Trend, şi a început să-i spună viitorului ei consilier cum îl întâlnise pe Cyrus T. Grant III în scurta lui vizită prin Londra. Nu i-a spus nimic despre inel, dar l-a asigurat pe domnul Trend că prezenta ei condiţie era un rezultat al acelei legături.

Avocatul a început prin a-şi linge buzele.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă-mi permiteţi, lady Virginia, a zis el, lăsându-se pe spate în fotoliu. Prima şi cea mai importantă, când o să apară copilul?

Din nou Virginia şi-a amintit de Cyrus.

— Cam peste două luni.

— Deci deduc că legătura a avut loc la Ritz în Londra, acum şapte luni.

— Aproape exact.

— Şi vă pot pune o întrebare delicată? a spus el fără să aştepte ca ea să-i răspundă. Ar putea fi altcineva tatăl copilului?

— Cum nu m-am culcat cu nimeni de mai mult de un an înainte de a-l întâlni pe Cyrus, pare improbabil.

— Îmi pare rău că v-am ofensat, domniţă, dar este prima întrebare pe care o va pune avocatul domnului Cyrus.

— Şi v-am dat răspunsul.

— Acesta fiind cazul, se pare că avem o reclamaţie de paternitate împotriva domnului Grant. Dar mai trebuie să vă pun încă o întrebare delicată. Vreţi ca această problemă să fie adusă la cunoştinţa publicului? Pentru că, în cazul în care doriţi, veţi ajunge imediat pe prima pagină a ziarelor, având în vedere persoana implicată. Sau aţi prefera să încerc să aranjez o înţelegere în particular?

— Aş prefera o înţelegere în particular. Cu cât află prietenii mei din Londra mai puţin despre aceasta, cu atât mai bine.

— Mie-mi convine. De fapt, s-ar putea să obţinem ce e mai bun din ambele.

— Nu cred că înţeleg, domnule Trend.

— Ei bine, dacă aţi participa la nuntă…

— Dar desigur nu vă va surprinde să aflaţi că nu am fost invitată. Şi abia azi-dimineaţă am citit că paza va fi extrem de severă.

— Nu şi dacă aveţi o invitaţie.

— Adică dumneavoastră mergeţi?

— Nu, eu am fost avocatul primului soţ al lui Ellie May, aşa că nu mă veţi prinde pe acolo.

— Şi exact din acest motiv v-am ales să mă reprezentaţi, domnule Trend.

— Sunt flatat. Dar înainte de a accepta să vă preiau cazul, mai există o altă problemă pe care trebuie s-o discutăm. Taxele mele şi modul în care intenţionaţi să le plătiţi. Eu iau o sută de dolari pe oră, plus cheltuielile şi doresc un avans de zece mii de dolari pe şedinţă. Virginia şi-a dat seama că scurta lor întrunire era pe punctul de a se termina. Există o alternativă, a continuat Trend, cu toate că la voi nu se obişnuieşte. Se numeşte opţiune liberă contingenţă.

— Şi ce înseamnă?

— Eu sunt de acord să preiau cazul şi, dacă îl câştigaţi, primesc douăzeci şi cinci la sută din valoarea acordului final.

— Şi dacă pierd?

— Eu nu primesc nimic. Şi nici dumneavoastră nu veţi primi factură.

— Îmi place cum sună.

— Bine, atunci ne-am înţeles. Acum, prima mea problemă este să mă asigur că primiţi o invitaţie la nuntă şi cred că ştiu exact pe cine să sun. Unde pot lua legătura cu dumneavoastră mai târziu?

— La hotelul Commonwealth, domnule Trend.

— Spuneţi-mi Buck.

23

— Doamna Kathy Frampton.

— Cine e? a întrebat Virginia.

— O verişoară îndepărtată a lui Ellie May Campbell, i-a răspuns Trend.

— Atunci cineva de la nuntă cu siguranţă o cunoaşte.

— Puţin probabil. Invitaţia ei s-a întors de la Seattle nedeschisă, cu menţiunea „Necunoscută la această adresă” ştampilată pe plic.

— Dar cineva care lucrează cu planificatorii nunţii trebuie să ştie că doamna Frampton n-a răspuns la invitaţie.

— Da şi această persoană se întâmplă să se ocupe chiar cu lista invitaţilor şi cu locurile la dineul de la fermă. Iar eu pot să vă asigur că nu va spune nimănui.

— Cum poţi să fii sigur? a întrebat Virginia, părând neconvinsă.

— Să spunem doar că a fost încântată de divorţul pe care i l-am aranjat.

Virginia a zâmbit.

— Şi cum obţin invitaţia doamnei Frampton?

— V-am strecurat-o pe sub uşa camerei acum o oră. N-am vrut să vă deranjez.

Virginia a dat drumul receptorului, a sărit din pat, a fugit la uşă şi a luat un plic mare, crem. L-a deschis şi a găsit o invitaţie de la domnul şi doamna Larry Campbell la nunta singurei lor fiice, Ellie May Campbell cu Cyrus T. Grant III.

Virginia a ridicat iar receptorul.

— L-am găsit.

— Aveţi grijă ca aceasta să fie o ocazie memorabilă pentru Cyrus, a spus Trend. De abia aştept să aflu tot când ne vom întâlni iar mâine-dimineaţă.

*

— Ellie May, îl iei pe acest bărbat…

Virginia stătea în al optulea rând al congregaţiei, printre cei din ramura tânără a familiei Campbell. Vedea excelent ceremonia religioasă şi a fost obligată să-i recunoască oarecare merite lui Ellie May, deoarece Cyrus arăta aproape acceptabil în toaleta matinală şi parcă mai slăbise câteva kilograme. Iar din privirea de pe faţa sa, era clar că o adora pe viitoarea doamnă Grant. Cu toate că, în realitate, până şi unei mame devotate i-ar fi fost dificil să numească mireasa altfel decât „banală”, fapt care i-a oferit o oarecare satisfacţie Virginiei.

Virginia se aşezase cât mai aproape posibil de interval, sperând că Cyrus o va zări atunci când el şi mireasa lui vor ieşi din biserică. Dar, în ultimul moment, o familie formată din trei persoane a năvălit şi a împins-o spre centrul stranei. În ciuda faptului că se uita fix la mireasă când proaspăt căsătoriţii, domnul şi doamna Grant, au străbătut intervalul împreună, Cyrus nu a părut să observe şi pe altcineva în afara miresei sale şi a mărşăluit triumfător pe lângă ea.

După ce Virginia a ieşit din biserică, a verificat instrucţiunile tipărite pe spatele invitaţiei. Era în maşina B care, împreună cu alte şapte autobuze, nenumărate limuzine şi chiar şi un car, se întindeau cât se vedea cu ochii.

S-a urcat şi şi-a ales un loc în spate.

— Salut, i-a zis o doamnă în vârstă cu părul alb, elegantă, care i-a oferit o mână înmănuşată când Virginia s-a aşezat lângă ea. Sunt Winifred Grant. Cyrus e nepotul meu.

— Kathy Frampton, s-a prezentat Virginia. Sunt o verişoară a lui Ellie May.

— Nu cred că ne-am mai văzut, a spus Winifred în timp ce autobuzul pleca.

— Nu, eu stau în Scoţia şi nu vin prea des în Statele Unite.

— Văd că eşti gravidă.

— Da, mai am cam două luni.

— Vrei băiat sau fată?

Virginia nu se gândise o clipă la întrebările care i se vor pune în această situaţie.

— Oricum hotărăşte bunul Dumnezeu, a zis ea.

— Cât de mult bun simţ ai, draga mea.

— Cred că ceremonia a mers bine, a spus Virginia, dorind să schimbe subiectul.

— Sunt de acord, dar aş fi dorit ca Cyrus să se însoare cu Ellie May acum douăzeci de ani. Aşa plănuiseră ambele familii.

— Şi de ce n-a făcut-o?

— Cyrus a fost întotdeauna timid. Nici măcar n-a invitat-o pe Ellie May la balul de absolvire, aşa că a pierdut-o în favoarea lui Wayne Halliday. Wayne era fundaşul principal al şcolii şi, sincer vorbind, ar fi putut avea orice fată ar fi dorit şi probabil a şi făcut-o. Dar ea l-a lăsat s-o prindă şi, hai s-o recunoaştem, nu felul în care arăta l-a atras la Ellie May.

— Unde e Wayne acum?

— N-am idee, dar având în vedere cu ce s-a ales la divorţ, probabil că acum e tolănit pe o insulă din Marea Sudului, bând piña colada, înconjurat de sirene dezbrăcate.

Virginia nu trebuia să întrebe cine era avocatul lui Wayne Halliday. Urmărise cu mare interes cazul în *State-Times* şi fusese impresionată de suma pe care domnul Trend o obţinuse pentru clientul lui.

Autobuzul a ieşit de pe drum şi a trecut de nişte porţi masive din fier forjat înainte de a urma o potecă lungă, mărginită de pini înalţi care ducea la o vilă colonială înconjurată de sute de metri de pajişti îngrijite.

— Cum este ferma lui Cyrus? a întrebat Virginia.

— Cam de aceeaşi mărime, aş zice, a spus Winifred. Aşa că nu are nevoie de un contract prenupţial. O căsătorie care nu e făcută în Ceruri, ci la Bursa de schimb din New York, a mai zis ea, zâmbind.

Autobuzul s-a oprit lângă vasta clădire. Virginia a coborât şi s-a alăturat şirului de invitaţi cărora li se verificau invitaţiile cu multă atenţie. Când a ajuns în faţă, o femeie care părea să ştie exact cine era i-a dat un plic mic şi alb.

— Eşti la masa şase, i-a şoptit ea. Nu e nimeni acolo pentru care să-ţi faci griji.

Virginia a încuviinţat şi i-a urmat pe ceilalţi oaspeţi în casă. Un şir de valeţi cu haine albe care ţineau tăvi cu şampanie formau o potecă spre sala de bal unde se aştepta să se servească dineul pentru patru sute de oameni. Virginia a studiat aspectul camerei ca un jocheu de la Grand Naţional care analiza obstacolele care ar putea să-i pună probleme.

O masă lungă, rezervată pentru familie şi cei mai importanţi oaspeţi, se afla într-o margine a sălii în faţă era ringul de dans şi, dincolo de el, patruzeci de mese rotunde care umpleau restul camerei. Virginia tot le mai analiza când s-a auzit un gong şi un maestru de ceremonii, îmbrăcat într-un frac roşu a anunţat:

— Vă rugăm să luaţi loc pentru a putea ura bun-venit familiei şi distinşilor oaspeţi.

Virginia a plecat în căutarea mesei numărul şase pe care a găsit-o la marginea ringului de dans, chiar în faţa mesei principale. S-a prezentat celor doi bărbaţi de vârstă mijlocie aşezaţi de o parte şi de cealaltă a ei. S-a dovedit că şi ei erau veri, dar ai familiei Grant, nu Campbell. Era clar că Buck Trend nu-şi asuma riscuri inutile.

De îndată ce toţi au luat loc, s-au ridicat iar pentru a aplauda mirele şi mireasa, care erau acompaniaţi de părinţi, fraţi şi surori, cavalerii de onoare, domnişoarele de onoare şi mulţi alţi invitaţi speciali.

— Acesta este guvernatorul nostru, a spus bărbatul din dreapta Virginiei, Hayden Rankin. Al naibii de bun băiat, admirat de oamenii din Louisiana. Dar pe Virginia o interesa mai mult cel care ocupa locul din centrul mesei. Cu toate că-l vedea bine pe Cyrus, se îndoia că acesta va fi în stare s-o vadă de cealaltă parte a ringului de dans. Cum ar fi putut să-i atragă atenţia fără să fie prea evident?

— Sunt o verişoară a lui Ellie May, a replicat ea în cele din urmă când s-au aşezat la loc. Şi dumneavoastră?

— Eu sunt Nathan Grant. Sunt văr cu Cyrus aşa că bănuiesc că de acuma suntem rude. Virginia nu s-a putut gândi la un răspuns potrivit.

— Soţul dumneavoastră vă însoţeşte? a întrebat-o Nathan politicos.

O altă întrebare la care nu se aşteptase Virginia.

— Nu, mi-e teamă că participă la o conferinţă de afaceri de la care n-a putut să scape, aşa că am venit cu mătuşa Winifred în locul lui. A făcut cu mâna şi Winifred i-a răspuns.

— Şi cu ce afaceri se ocupă? Virginia s-a uitat nedumerită. Soţul dumneavoastră?

— Este broker de asigurări.

— În care domeniu?

— Cai, a zis Virginia, uitându-se pe fereastră.

— Ce interesant. Aş vrea să-l întâlnesc. Poate mi-ar putea oferi sfaturi mai bune decât tipul care mă fură acum.

Virginia nu i-a răspuns, ci s-a întors spre cel din stânga ei. Mutându-şi atenţia de la unul la celălalt în mod regulat, a evitat să răspundă la prea multe întrebări indiscrete. A mai primit un salut de la mătuşa Winifred, dar Cyrus nu s-a uitat niciodată înspre ea. Cum avea să-l facă să-şi dea seama de prezenţa ei acolo? Apoi i s-a răspuns pe neaşteptate la întrebare.

Discuta cu Nathan despre celălalt copil al ei, primul născut, spunând cum îl cheamă – Rufus, de opt ani, şi chiar de şcoala la care mergea – Summerfields – când o tânără atrăgătoare de la altă masă a trecut pe lângă ei. Virginia a observat că mai multe perechi de ochi ai bărbaţilor o urmăreau. Până ce a ajuns la celălalt capăt al ringului de dans, Virginia dedusese că lui Cyrus nu putea să-i scape. Totuşi, cronometrarea ei trebuia să fie exactă pentru că nu dorea rivale la rampă. Mai ales una mai tânără şi cu picioare mai lungi.

După ce a fost servit al treilea fel, maestrul de ceremonii a bătut gongul şi s-a făcut iar linişte.

— Doamnelor şi domnilor, domnul Larry Campbell, tatăl miresei.

Domnul Campbell s-a ridicat de la locul lui din capul mesei. A început prin a le ura bun venit invitaţilor din partea soţiei lui şi…

Virginia şi-a dat seama că discursul domnului Campbell va dura cel puţin trei minute. Trebuia să aleagă momentul potrivit în care să acţioneze pentru că ştia că va avea doar o singură şansă. Momentul în care tatăl miresei îi ura bun-venit guvernatorului Rankin şi celor doi senatori ai Statelor Unite nu era clar. A aşteptat până ce Rankin a început o anecdotă lungă despre un incident minor în care fusese implicată Ellie May la şcoală. Sfârşitul a fost răsplătit cu mai multe râsete şi aplauze decât merita şi Virginia a profitat de pauza din discurs. Ridicându-se de la locul ei cu mâna strânsă pe stomac, a mers încet pe marginea ringului de dans. I-a cerut scuze din priviri domnului Campbell înainte de a se uita fix, dar scurt, direct la Cyrus. El s-a făcut alb ca varul înainte ca ea să-i întoarcă spatele şi să se îndrepte către un semn de ieşire aflat în partea cealaltă a sălii. Privirea de pe figura lui Cyrus sugera că nici măcar fantoma lui Banquo n-ar fi putut să apară la un moment mai potrivit.

Virginia ştia că reapariţia ei trebuia să fie la fel de sugestivă. A aşteptat răbdătoare pe margine sfârşitul discursului cavalerului de onoare înainte ca maestrul de ceremonii să-l cheme pe mire, Cyrus T. Grant III, să li se adreseze invitaţilor. Când Cyrus s-a ridicat, toţi au început să aplaude şi, în acea clipă, Virginia a reapărut în arenă. S-a deplasat discret de-a lungul ringului de dans şi s-a întors la locul ei, încercând să dea impresia că nu voia să întrerupă discursul mirelui. Cyrus nu era un orator talentat nici măcar în cele mai bune momente ale sale, iar acesta nu făcea parte dintre ele. S-a bâlbâit citind textul, a repetat câteva rânduri şi, când s-a aşezat, a primit doar câteva aplauze slabe şi un zâmbet plin de graţie de la oaspetele neinvitat.

Cyrus s-a întors şi a început să discute animat cu un paznic care era staţionat în capul mesei. Gigantul cu umerii pătraţi a încuviinţat şi şi-a chemat doi colegi. Virginia şi-a dat brusc seama că nu-şi pregătise strategia de ieşire. Când orchestra a început să cânte, Nathan Grant s-a ridicat politicos de la locul lui şi s-a pregătit s-o invite pe Kathy la primul dans când a descoperit că aceasta îşi croia deja graţioasă un drum printre mese, către ieşire.

Când Virginia a ajuns în capătul cel mai îndepărtat al sălii, s-a uitat în jur şi a văzut cum unul dintre gardieni arăta înspre ea. De îndată ce a ieşit din sală, a început să fugă. A zburat pe coridor, a ieşit pe uşa din faţă şi a ajuns pe terasă cu o viteză pe care n-ar fi atins-o nicio femeie gravidă.

— Pot să vă ajut, domniţă? a întrebat un tânăr speriat care stătea la uşa din faţă.

— Cred că o să nasc, a spus Virginia, ţinându-se de stomac.

— Urmaţi-mă, domniţă. A alergat pe scări în faţa ei şi a deschis repede uşa din faţă a unei limuzine. Virginia s-a urcat şi s-a prăbuşit pe banchetă, când cei doi paznici ieşeau în goana pe uşă.

— Centrul Medical Maica Domnului, repede! a spus tânărul şoferului.

În timp ce maşina accelera pe alee, Virginia s-a întors şi, privind prin lunetă, i-a văzut pe cei doi fugind după ea. Le-a făcut semn cu mâna, de parcă ar fi făcut parte din familia regală, conştientă că, de acum, Cyrus T. Grant III ştia că era în oraş.

*

— Cred că ai făcut o impresie de neuitat, a comentat Trend, chiar înainte ca Virginia să se aşeze. Pentru că, atunci când l-am sunat pe avocatul lui Cyrus Grant azi-dimineaţă, n-a părut surprins să mă audă. Ne-am înţeles să ne întâlnim în biroul lui mâine, la ora zece.

— Dar în seara aceasta mă întorc la Londra.

— Ceea ce pică tocmai bine pentru că un caz atât de important nu se va rezolva prea repede. Nu uita, Cyrus este în luna de miere şi nu am dori să i-o stricăm, nu? Cu toate că am presentimentul că-şi va suna avocaţii din când în când.

— Deci eu ce ar trebui să fac?

— Mergi acasă, pregăteşte-te pentru naşterea copilului şi aşteaptă să te sun. Şi încă un avertisment, Ginny. Probabil că au un detectiv în Londra care va fi cu ochii pe tine.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că eu aşa aş face.

*

Virginia a luat avionul de 4:40 p.m. din Baton Rouge spre New York. Avionul a aterizat pe aeroportul Kennedy puţin după 10 p.m.

S-a dus la poarta 42 şi s-a gândit să se oprească în drum să-şi ia un exemplar din *Vogue.* Dar când a văzut în vitrina de la Barnes Noble două cărţi bestseller, a trecut pe lângă ea. Nu avea mult de aşteptat înainte de îmbarcarea în avionul spre Londra.

Virginia a fost aşteptată la Heathrow de şoferul unei maşini de la Mellor Travel, care a dus-o direct la Hedley Hall în Hampshire, casa de la ţară a lui Bofie Bridgewater. Bofie a întâmpinat-o când a coborât din maşină.

— Ai rezolvat, dragă?

— Încă nu ştiu. Dar ceva e sigur – când mă voi întoarce în Londra, voi naşte.

24

Buck Trend a sunat-o pe Virginia a doua zi şi i-a spus că doi detectivi Pinkerton se îndreptau spre Anglia ca să-i urmărească fiecare mişcare şi să le raporteze avocaţilor lui Grant. O singură greşeală, a avertizat-o el şi nu se va mai face nicio înţelegere. Oare exista posibilitatea ca Trend să bănuiască faptul că ea nu era gravidă?

Dacă Virginia trebuia să convingă doi detectivi că era gata să nască, avea nevoie de ajutorul unei persoane viclene, cu idei şi lipsită de scrupule; pe scurt, un bărbat care considera înşelarea detectivilor şi manipularea legislaţiei o parte a vieţii de zi cu zi. Întâlnise o singură persoană care se potrivea descrierii şi, cu toate că-l dispreţuia pe omul acela, Virginia nu avea de ales dacă voia ca următoarele opt săptămâni să se desfăşoare conform planului.

Ştia mult prea bine că acesta s-ar aştepta la ceva în schimb şi nu era vorba de bani pentru că avea destui pentru amândoi. Dar era ceva ce Desmond Mellor nu poseda şi dorea cu disperare – recunoaşterea. Cunoscându-i călcâiul lui Ahile, Virginia nu avea nevoie decât să-l convingă că ea, ca fiică a contelui de Fenwick şi nepoată îndepărtată a reginei-mame, avea cheia cu care putea să-i deschidă acea uşă şi anume să-i îndeplinească ambiţia de a fi bătut pe umăr de Maiestatea Sa şi de a auzi cuvintele: „Ridică-te, sir Desmond”.

*

Operaţia „Naşterea” s-a desfăşurat ca o campanie militară, iar faptul că Desmond Mellor nu se ridicase niciodată peste gradul de sergent în armată şi nici nu văzuse inamicul, era cu atât mai remarcabil. Virginia vorbea cu el de două ori pe zi, deşi nu l-a întâlnit niciodată faţă în faţă, iar o dată el i-a confirmat că cei doi detectivi sosiseră la Londra şi îi urmăreau tot timpul apartamentul.

— Trebuie să te asiguri că vor vedea exact ceea ce se aşteaptă să vadă, i-a spus el. Poartă-te ca orice viitoare mamă care mai are doar câteva săptămâni până la naştere.

Virginia a continuat să se vadă regulat cu Bofie şi cu prietenii lui la prânz şi chiar la cină, la care ea molfăia bucăţi de castravete şi bea suc de morcovi, evitând şampania pentru prima oară în viaţa ei. Şi când era bătută la cap nu spunea niciodată cine ar putea să fie tatăl. Rubricile de zvonuri din ziare îl proclamau ca posibil tată pe Anton Delouth, tânărul francez inept care o însoţise în Tenerife, după care n-a mai fost văzut niciodată. Ziarul *Express* continua să retipărească aceeaşi fotografie neclară cu cei doi stând împreună pe o plajă.

Virginia şi-a desfăşurat fără milă rutina zilnică, cu tuşeurile de geniu propuse de Desmond Mellor. O maşină cu şofer o lua o dată pe săptămână de la Cadogan Gardens şi o conducea încet la Harley Street, numărui 41 A, fără să treacă vreodată pe roşu şi evitând benzile de viteză. La urma-urmei, era gravidă şi, mai important, nu dorea ca cei doi detectivi Pinkerton s-o piardă din vedere. La sosirea la numărul 41 A, o casă mare, cu cinci etaje, în stil georgian, cu şapte plăcuţe din alamă cu nume lângă uşă, Virginia anunţa la recepţie că a venit la întâlnirea săptămânală cu dr. Keith Norris.

Dr. Norris şi asistenta lui o examinau timp de o oră înainte ca ea să revină la maşină şi să fie dusă acasă. Desmond a asigurat-o că doctorul era de încredere şi va moşi copilul la clinica sa privată.

— Cu cât îl plăteşti ca să îşi ţină gura închisă?

— Cu niciun ban, a replicat Desmond. De fapt, el speră doar că eu îmi voi ţine gura închisă. A lăsat-o să aştepte o clipă înainte de a adăuga: Când tânăra asistentă atrăgătoare a doctorului Norris a rămas însărcinată, el n-a dorit cu siguranţă ca doamna Norris să afle de ce a ales

Mellor Travel să-i organizeze o excursie la o clinică din Suedia.

Virginia şi-a reamintit că nu şi-l dorea pe omul acesta ca duşman.

— Mai sunt doi oameni care trebuie informaţi despre naşterea iminentă, a spus Mellor, dacă doreşti ca lumea să creadă că eşti gravidă.

— Cine? a întrebat Virginia, bănuitoare.

— Tatăl tău şi Priscilla Bingham.

— Niciodată, a spus Virginia, supărată.

*

„Niciodată” a fost după o săptămână, în cazul Priscillei Bingham. Când Virginia şi-a sunat vechea prietenă din Lincolnshire, Priscilla a fost rezervată şi oarecum distantă, pentru că se despărţiseră supărate la divorţ, deoarece ea făcuse ca mariajul să eşueze, până ce Virginia a izbucnit în lacrimi şi a spus:

— Sunt gravidă.

Bob Bingham, ca toţi ceilalţi, voia să ştie cine ar putea fi tatăl, dar lucrul acesta a fost singurul pe care Priscilla nu l-a putut afla de la Virginia, nici măcar în timpul unui prânz îndelungat la Mirabelle.

Virginiei i-a luat mai mult timp să asculte al doilea ordin al lui Desmond şi chiar şi când *The Flying Scotsman* a ajuns la Edinburgh Waverley, ea tot se mai gândea să se întoarcă la King’s Cross fără să coboare din tren. Totuşi şi-a dat seama că nu putea câştiga în alt mod. Dacă-i spunea tatălui ei că era însărcinată, probabil că el îi va tăia alocaţia. Pe de altă parte, dacă Buck Trend nu reuşea să stabilească un acord şi tatăl ei va afla că nu fusese niciodată gravidă, o va dezmoşteni cu siguranţă.

Când Virginia a intrat în biroul tatălui ei la zece în acea dimineaţă, arătând gravidă în opt luni, a fost şocată de reacţia lui. Contele presupusese că *Daily Express* o nimerise corect şi Anton Delouth era tatăl, iar ticălosul o abandonase. I-a dublat imediat alocaţia la 4.000 £ pe lună şi a cerut în schimb un singur lucru şi anume că atunci când Virginia va naşte, poate se va gândi să viziteze Fenwick Hall mai des.

— Poate voi avea în sfârşit un nepot, erau cuvintele pe care le tot repeta.

Pentru prima oară, Virginia nu a înjurat faptul că avea trei fraţi ale căror neveste născuseră doar două fete.

*

La sfatul Priscillei, Virginia a dat un anunţ pentru o dădacă în *The Lady* şi a fost uimită cât de multe răspunsuri a primit. Căuta pe cineva care să-şi asume întreaga responsabilitate pentru copil: mamă, guvernantă, educatoare şi însoţitoare pentru că nu dorea să îndeplinească niciuna dintre aceste obligaţii. Priscilla a ajutat-o să reducă cererile la o listă scurtă cu şase candidate şi Desmond Mellor i-a sugerat să le vadă în zile diferite, astfel încât cei doi detectivi să aibă ceva nou de raportat avocaţilor lui Grant din Baton Rouge.

După ce Virginia şi Priscilla au discutat cu ultimele cinci – una nu a apărut – au fost de acord că doar una dintre candidate îndeplinea toate condiţiile. Doamna Crawford era văduvă şi fiica unui paroh. Soţul ei, căpitan în Scots Guards, fusese ucis în Coreea, luptând pentru regină şi ţară. Doamna Crawford era cea mai mare dintre şase copii şi-şi petrecuse multă vreme îngrijindu-i pe ceilalţi cinci. Şi, mai important, nu avea copii proprii. Chiar şi contele a fost de acord cu alegerea fiicei sale.

*

Virginia s-a gândit că dacă juca această şaradă până la sfârşit, avea nevoie de o locuinţă mai mare în care să aibă loc nu numai un valet şi o menajeră, ci şi redutabila doamnă Crawford, împreună cu bebeluşul ei.

După ce a vizitat mai multe reşedinţe în Kensington şi Chelsea, observată îndeaproape de cei doi detectivi, a ales o casă în Onslow Gardens care avea un etaj superior pe care doamna Crawford l-a considerat a fi potrivit pentru copil. Când Virginia s-a uitat pe fereastra salonului, a văzut cum unul dintre detectivi fotografia casa. A zâmbit şi i-a spus agentului de proprietăţi imobiliare să scoată proprietatea de pe piaţă.

Singura problemă minoră cu care se confrunta Virginia era că în ciuda generozităţii tatălui ei, care-i crescuse alocaţia, nu avea destui bani în bancă pentru a plăti o dădacă, un valet şi o menajeră, fără a mai discuta de un acont pentru casa din Onslow Gardens. Fostul ei valet, Morton, îi telefonase mai devreme în acea dimineaţă – nu i se mai permitea să viziteze apartamentul – şi-i spusese că dr. Norris făcuse o rezervare provizorie peste două săptămâni la o clinică pentru doamna Morton. Când Virginia s-a urcat în pat în acea noapte, s-a hotărât să-şi sune dimineaţa avocatul. La câteva momente după ce a adormit, a sunat telefonul. O singură persoană ar fi putut s-o sune la acea oră din noapte pentru că se afla încă la birou.

Virginia a ridicat receptorul şi a fost încântată auzind puternicul accent sudist de la celălalt capăt al firului.

— Cred că veţi fi mulţumită să aflaţi că în sfârşit am căzut de acord asupra termenilor cu avocaţii lui Grant, a spus Trend. Dar există nişte condiţii.

— Condiţii?

— Aşa se întâmplă întotdeauna când este vorba de un acord atât de important. Virginiei i-a plăcut cuvântul „important”. Dar s-ar putea să mai avem o problemă sau două. Ei nu i-a prea păsat de „o problemă sau două”. Ne-am înţeles asupra sumei de un milion de dolari împreună cu o alocaţie de întreţinere şi educaţie a copilului de zece mii pe lună.

Virginia a suspinat. Nici în visele ei cele mai frumoase…

— Şi cum ar putea exista probleme? a întrebat.

— Trebuie să fii de acord să nu dezvălui identitatea tatălui copilului nimănui şi asta înseamnă chiar nimănui.

— Sunt fericită să-mi dau acordul.

— Tu şi copilul tău nu veţi avea voie niciodată să veniţi în Louisiana şi dacă vreunul dintre voi se decide vreodată să vină în Statele Unite, avocaţii lui Grant trebuie să fie informaţi cel puţin cu o lună înainte.

— Am fost în Statele Unite o singură dată în viaţa mea, a spus Virginia, şi nu am de gând să mă întorc.

— Numele de familie al copilului trebuie să fie Fenwick, a continuat Trend, şi domnul Grant trebuie să aprobe numele lui de botez.

— Dar ce-l îngrijorează?

— Vrea să fie sigur că, dacă este băiat, nu-l va chema Cyrus T. Grant IV.

Virginia a râs.

— Am ales deja numele, dacă este băiat.

— Şi dacă una dintre aceste condiţii este încălcată în orice moment, plăţile vor înceta imediat.

— Asta chiar e un motiv pentru a respecta acordul, a zis Virginia.

— Toate plăţile vor înceta automat în 1995, la care dată se presupune că el sau ea îşi va fi terminat educaţia.

— Atunci voi avea cam şaptezeci de ani.

— Şi, în cele din urmă, avocaţii domnului Grant vor trimite un doctor şi o dădacă în Anglia să fie de faţă la naşterea băiatului.

Virginia era bucuroasă că Trend nu i-a putut vedea faţa. De îndată ce a pus receptorul jos, l-a sunat imediat pe Desmond Mellor să-l întrebe cum ar putea rezolva această problemă aparent insolubilă. Când telefonul a sunat iar la 7:45 în dimineaţa următoare, Desmond găsise o soluţie.

— Dar dr. Norris nu va obiecta? a întrebat Virginia.

— Nu, dacă nu vrea să le explice soţiei şi copiilor lui de ce a fost radiat din registrul medicilor.

*

Virginia a aşteptat până ce a auzit sirena înainte de a-şi suna avocatul din Baton Rouge.

— Copilul se va naşte prematur, a strigat ea în receptor. Mă îndrept chiar acum spre spital!

— Îi voi informa de îndată pe avocaţii domnului Grant.

După câteva minute, s-a auzit o bătaie puternică în uşă. Când a răspuns valetul, unul dintre infirmieri a luat valijoara Virginiei în timp ce al doilea a luat-o uşor de braţ şi a condus-o la o ambulanţă care aştepta. S-a uitat peste drum şi a văzut doi bărbaţi urcându-se într-o maşină. Când ambulanţa a sosit pe Harley Street 41 A, cei doi infirmieri au deschis uşa din spate şi au condus-o încet pe pacientă într-o clinică privată, unde l-au găsit pe dr. Norris şi o infirmieră aşteptându-i. Norris primise instrucţiuni că trebuie să discute imediat cu doctorul american înainte de sosirea asistentei. A avut nevoie doar de cincisprezece minute.

Nimeni n-a observat cuplul care s-a strecurat afară pe uşa din spate a clinicii şi a luat un taxi pentru prima oară în viaţa lor. Dar, la urma-urmei, familia Morton nu primea în fiecare zi o mie de lire bani-gheaţă.

Virginia s-a dezbrăcat repede şi şi-a pus o cămaşă de noapte. După ce s-a urcat în pat, sora i-a dat cu puţin fard roşu pe obraji şi i-a împrăştiat apă pe frunte. Ea stătea întinsă, încercând să pară extenuată. După douăzeci şi două de minute, sora a intrat iar repede înăuntru.

— Doctorul Langley şi asistenta lui tocmai au sosit şi întreabă dacă pot asista la naştere.

— Prea târziu, a spus dr. Norris, părăsindu-şi pacienta ca să-şi întâmpine colegii americani.

— Am auzit că a fost o urgenţă, a zis dr. Langley. Copilul este bine?

— Nu sunt încă sigur, a spus Norris, părând îngrijorat. A trebuit să fac o cezariană de urgenţă. Copilul este în incubator şi i-am dat lui lady Virginia un sedativ ca să poată dormi.

Dr. Norris i-a condus într-o sală de unde puteau observa copilul nou-născut din incubator şi care părea că se luptă să trăiască. Un tub subţire din plastic introdus într-o nară era conectat la un ventilator şi doar bătăile regulate ale inimii demonstrau că bebeluşul chiar trăia.

— Îl hrănesc pe micuţ printr-un tub gastric. Trebuie doar să ne rugăm ca acest trupşor fragil să-l accepte.

Dr. Langley a examinat de aproape copilul câtva timp înainte de a întreba dacă-i poate vedea mama.

— Da, desigur, a zis Norris. I-a condus pe americani în rezerva în care Virginia zăcea în pat, trează. De îndată ce s-a deschis uşa şi-a închis ochii, a rămas nemişcată şi a încercat să respire regulat.

— Mi-e teamă că a fost un chin pentru biata doamnă, dar cred că-şi va reveni repede. Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre copil.

Virginia a fost uşurată că americanii au rămas doar câteva minute şi nu şi-a deschis ochii până ce nu a auzit uşa închizându-se în spatele lor.

— Dacă doriţi să rămâneţi peste noapte, avem o cameră de oaspeţi, dar dacă vă întoarceţi mâine-dimineaţă, vă voi putea prezenta un raport scris.

Americanii s-au mai uitat o dată la Virginia înainte de a pleca.

Mai târziu în acea seară, dr. Langley i-a anunţat pe avocaţii lui Grant că se îndoia că bebeluşul va supravieţui până a doua zi dimineaţă. Şi, oricum, nu ştiuse dinainte că acel copil va avea nevoie de terapie intensivă.

*

Dr. Langley şi asistenta s-au întors în Harley Street 41A în dimineaţa următoare, iar Norris i-a anunţat despre o uşoară ameliorare a condiţiei copilului. Mama lui stătea în pat şi îşi mânca micul dejun. Arăta suficient de stresată şi palidă când au vizitat-o.

În acea dimineaţă au mai apărut şi alţi vizitatori, inclusiv tatăl Virginiei şi cei trei fraţi ai ei, precum şi Bofie Bridgewater, Desmond Mellor şi Priscilla Bingham, care au fost încântaţi de progresele copilului. Virginia a fost surprinsă de câţi oameni i-au spus:

— Seamănă la ochi cu tine.

— Şi la urechi, a zis Bofie.

— Şi are tradiţionalul nas Fenwick, s-a pronunţat contele.

În ziua a şaptea, mama şi băieţelul au putut merge acasă, unde responsabilitatea îngrijirii copilului a fost preluată de Nanny[9] Crawford. Totuşi, Virginia a mai avut de aşteptat încă trei săptămâni înainte de a începe să se relaxeze, adică după ce i s-a comunicat, prin amabilitatea agenţiei Mellor Travel, că dr. Langley şi asistenta lui s-au îmbarcat într-un avion cu destinaţia New York, împreună cu unul dintre detectivi.

— De ce n-a plecat şi celălalt cu ei? l-a întrebat ea pe Mellor.

— Încă nu ştiu, dar voi afla.

*

Un transfer prin cablu de 750.000 $ a sosit la Coutts după trei zile şi a fost depus în contul lui lady Virginia Fenwick. Domnul Fairbrother a sunat-o şi a întrebat dacă domnia sa doreşte ca dolarii să fie convertiţi în lire sterline.

— Care este rata de schimb? a întrebat Virginia.

— Doi şaizeci şi trei dolari la o liră, doamnă, a spus Fairbrother, surprins.

— Deci care va fi suma în lire care va intra în contul meu?

— 285.171 lire, doamnă.

— Atunci convertiţi-i, domnule Fairbrother. Şi trimiteţi-mi o confirmare în momentul în care veţi completa tranzacţia, a mai zis ea, înainte de a închide telefonul.

---

[9] Dădacă, educatoare a unui copil.

Domnul Mellor a zâmbit.

— Ca la carte.

*

Virginia şi un băieţel sănătos s-au mutat în Onslow Gardens, nr. 9 după şaisprezece zile, împreună cu Nanny Crawford, valetul şi menajera. Virginia a inspectat rapid camera copilului şi a dispărut la parter.

Botezul s-a ţinut la St Peter's, Eaton Square şi la el a participat contele de Fenwick, într-una din rarele sale vizite la Londra, Priscilla Bingham care acceptase să fie naşă şi Bofie Bridgewater, încântat să fie naş. Desmond Mellor a urmărit cu atenţie o persoană singură care stătea în partea din spate a bisericii. Vicarul a ţinut copilul şi i-a picurat pe creştet un deget de apă sfinţită, înainte de a face semnul crucii pe capul copilului.

— Christos te cheamă în turma sa. Frederick Archibald Iain Bruce Fenwick, primeşte semnul crucii.

Contele strălucea de mândrie şi Mellor s-a uitat în jur, văzând că detectivul singuratic dispăruse. Îşi onorase partea sa din înţelegere şi acum se aştepta ca Virginia să şi-o respecte pe a ei.

MAISIE CLIFTON
1972

25

William Warwick era gata să aresteze pe cine nu trebuia când s-a auzit o bătaie uşoară la uşă.

În căminul Clifton exista o regulă strictă. Doar când era vorba de o problemă serioasă – foarte serioasă – a unui membru al familiei îi era permis să-l întrerupă pe Harry în timp ce scria. De fapt îşi putea aminti doar trei ocazii în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

Prima fusese când iubita lui fiică, Jessica, câştigase o bursă la Şcoala de Arte Frumoase Slade din Bloomsbury. Dăduse buzna în cameră fără să bată la uşă, fluturând scrisoarea de acceptare, iar Harry aruncase stiloul şi deschisese o sticlă de şampanie pentru a sărbători evenimentul. A doua fusese când Emma câştigase votul decisiv, învingându-l pe Alex Fisher şi devenind preşedintă la Barrington’s Shipping şi prima femeie preşedinte a unei companii publice; altă sticlă de şampanie. Iar pe a treia o considera încă neimportantă. Giles intrase să-l anunţe că fusese înnobilat de către Harold Wilson şi urma să primească titlul de lord Barrington de Bristol Docklands.

Harry şi-a lăsat stiloul pe masă şi şi-a răsucit scaunul pentru a fi faţă în faţă cu intrusul. Emma a intrat, ţinându-şi capul aplecat, cu lacrimi curgându-i pe obrajii nemachiaţi. Harry nu a avut nevoie să i se spună că mama lui murise.

*

Harry şi-a petrecut mai mult timp lucrând la panegiricul pentru funeraliile mamei sale decât pentru oricare altă lectură, discuţie sau discurs din trecut. Schiţa finală în care credea că a prins spiritul ei neîmblânzit, dura douăsprezece minute.

A vizitat St Luke’s în dimineaţa dinaintea slujbei funerare, astfel încât să poată vedea unde va sta şi cât de departe era de amvon. Apoi a verificat acustica pentru a-şi da seama cât de bine se auzea. Episcopul de la St Luke’s i-a explicat că, dacă se va aduna multă lume, cuvintele lui s-ar putea auzi mai încet. Un avertisment util, s-a gândit Harry, pentru că biserica s-a dovedit atât de plină de rudele care nu-şi rezervaseră locuri, încât urmau să stea în spate. Genul slujbei fusese ales de Maisie, aşa că nimeni n-a fost surprins că era cea engleză, tradiţională şi foarte asemănătoare lui Maisie: „Stânca vremurilor”, „Veniţi la mine”, „Pelerinul” şi, desigur, „Ierusalim” asigurau că membrii congregaţiei vor cânta din tot sufletul, cu voci puternice.

Sebastian fusese ales să citească primul. În timp ce se cânta „Veniţi la mine”, s-a îndreptat încet spre amvon, fără să mai încerce să-şi ascundă uşorul şchiopătat care se vindeca mai greu decât prevăzuse chirurgul indian. Nimeni nu prevăzuse însă cât îi va lua ca să-şi revină psihic după ultimele funeralii la care asistase.

A început prin a citi din Corintieni I, *Cu toate că vorbesc pre limba oamenilor şi a îngerilor, milă nu am,* iar Giles a fost al doilea, cu un citat din Kipling, *De poţi fi calm când toţi se pierd cu firea / În jurul tău…*[10] în timp ce corul cânta „Bucuraţi-vă că Domnul s-a nălţat”. Când Harry s-a ridicat de la locul lui din primul rând şi s-a îndreptat spre amvon în timp ce se cânta ultimul vers din „Veniţi la mine”, urcând treptele a simţit în aer anticipaţia celor ce vor avea loc. Şi-a pus textul pe micul pupitru din lemn, a verificat fraza de început, cu toate că de fapt ştia totul pe dinafară. S-a uitat în sus şi, după ce membrii congregaţiei au tăcut, a început el.

— Ce mândră ar fi fost mama să vadă cât de mulţi dintre voi aţi venit astăzi, unii de la mare depărtare, pentru a celebra uimitoarea ei viaţă. Astăzi nu poţi umple pur şi simplu bisericile, cum zicea ea. Eu n-am înţeles, deoarece când eram mic, predicile nu durau mai mult de o oră. Dragă Mamă, a zis Harry, uitându-se în sus, îţi promit că a mea nu va dura mai mult de o oră şi, apropo, biserica e plină. A fost întrerupt de râsete, ceea ce i-a permis să se relaxeze puţin.

---

[10] „Dacă” de Rudyard Kipling, traducere Dan Duţescu, Editura Polirom.

— Maisie s-a născut în 1901, în timpul domniei reginei Victoria şi a murit la 71 de ani, în timpul domniei reginei Elisabeta a II-a. Modelele mele de căpătâi, aşa le spunea ea celor două regine. Şi-a început viaţa pe Stil House Lane 27, în zona mărginaşă a docurilor din Bristol, iar tatăl meu, Arthur Clifton, docher, născut în 1898, locuia la numărul 37. Nici n-au avut nevoie să treacă drumul ca să se întâlnească. Tata a murit când aveam doar un an, aşa că nu l-am cunoscut niciodată, iar responsabilitatea pentru creşterea mea a căzut doar pe umerii mamei. Maisie nu a fost niciodată ambiţioasă pentru ea însăşi, dar acest lucru n-a oprit-o să-şi petreacă toţi acei ani muncind şi economisind bănuţ cu bănuţ, da, chiar bănuţi, pentru a se asigura că eu nu voi flămânzi niciodată şi nu voi duce lipsă de nimic. Desigur că nu ştiam câte sacrificii făcea pentru ca eu să pot fi înscris la St Bede’s cu bursă de cor şi, mai târziu, să merg la liceul din Bristol înainte de a mi se oferi un loc la Oxford, oraş pe care ea l-a vizitat o singură dată.

Dacă Maisie s-ar fi născut în zilele noastre, ar fi fost un oraş care ar fi primit-o cu braţele deschise. Cum de pot fi sigur de asta? Pentru că la vârsta de şaizeci şi doi de ani, când majoritatea oamenilor se pregătesc de pensionare, Maisie s-a înscris la Bristol University şi după trei ani a absolvit cu diplomă de merit. Ea rămâne până azi singura membră a familiei Clifton care a obţinut această distincţie. Imaginaţi-vă câte ar fi putut realiza dacă s-ar fi născut cu o generaţie mai târziu.

Mama mea a mers regulat la biserică până în ziua în care a murit şi odată am întrebat-o dacă va merge în Paradis. „Aşa sper” mi-a zis ea, „pentru că am ceva de discutat cu Sfântul Petru, Sfântul Paul şi cu Domnul Dumnezeul nostru.” Nu vă va surprinde că am întrebat-o ce voia să le spună. „Îi voi explica sfântului Petru că niciuna dintre femeile care au fost apropiate de Domnul nostru nu l-a renegat şi încă de trei ori. Tipic bărbătesc.” De data aceasta râsetele au fost mai îndelungate. Harry, simţind acum că-şi controlează audienţa nu a continuat până ce nu s-a făcut complet linişte. „Şi în ceea ce-l priveşte pe Sfântul Paul, îl voi întreba de ce a înţeles aşa de greu mesajul”, mi-a zis Maisie. Şi Domnului nostru? am întrebat-o. „Dacă eşti fiul lui Dumnezeu, ai putea te rog să-i spui Atotputernicului că lumea ar fi un loc mult mai bun dacă ar exista o singură religie, pentru că atunci am cânta toţi aceiaşi psalmi.” Harry nu mai auzise până atunci aplauze într-o biserică şi ştia că ar fi încântat-o pe mama lui.

Când cineva apropiat moare, îţi aminteşti toate lucrurile pe care ai fi vrut să i le spui, însă acum este prea târziu. Aş fi vrut să înţeleg, să apreciez şi să fi fost pe deplin conştient de sacrificiile pe care le-a făcut mama şi care mi-au permis să trăiesc o viaţă atât de privilegiată, viaţă care mă tem uneori că nu mi se cuvine. Când m-am dus prima oară la St Bede’s, îmbrăcat în hanoracul meu albastru, elegant şi cu pantalonii lungi şi gri, am luat tramvaiul din Chapel Street şi n-am înţeles niciodată de ce am coborât la câteva sute de metri de şcoală. Pentru că mama nu voia ca ceilalţi băieţi s-o vadă. A crezut că-mi va fi ruşine cu ea.

Mi-e ruşine, a continuat Harry, cu o voce spartă. Ar fi trebuit să defilez la braţul acestei mari doamne, nu s-o ascund. Şi când m-am dus la liceul din Bristol, ea a continuat să muncească pe post de ospătăriţă la Royal Hotel ziua şi ca doamnă de companie la Eddie’s Club în fiecare seară. Nu mi-am dat seama că făcea acest lucru pentru că era singurul mod în care putea achita taxele şcolare. Dar, ca sfântul Petru, atunci când vreunul dintre colegii de la şcoală mă întreba dacă e adevărat că mama lucra într-un club de noapte, eu mă lepădăm de ea. Capul lui Harry s-a aplecat şi Emma a văzut cu teamă cum îi alunecau lacrimile pe obraji.

— Ce greutăţi a trebuit să înfrunte fără ca vreodată, o singură dată… să mă împovăreze cu problemele ei. Iar acum este prea târziu să-i spun. Capul lui Harry s-a plecat iar. Să-i spun… a zis el, căutând disperat să se echilibreze.

S-a prins de marginea amvonului. Când m-am dus la Liceul din Bristol… nu mi-am dat seama. A întors furios o pagină înapoi. Nu mi-am dat seama… a întors altă pagină. Ori de câte ori vreunul dintre colegii de şcoală mă întrebau…

Giles s-a ridicat încet de la locul lui din primul rând şi a urcat treptele amvonului. Şi-a pus un braţ pe umerii prietenului său şi l-a condus înapoi în prima strană.

Harry a luat mâna Emmei şi a şoptit:

— Am lăsat-o de izbelişte când avea cel mai mult nevoie de mine.

Giles nu i-a răspuns în şoaptă.

— Niciun fiu nu i-a adus mamei sale vreodată un compliment mai mare şi chiar acum ea îi spune Sfântului Petru: „Ăsta e chiar băiatul meu, Harry, acolo jos.”

După slujbă, Harry şi Emma au rămas în faţa uşii bisericii, strângând mâinile celor care stăteau la coadă să îşi exprime condoleanţele. Harry nu-şi revenise complet, dar a fost repede clar că întreaga congregaţie era de acord cu sentimentele exprimate de Giles.

Familia şi prietenii s-au întors la Manor House, au umplut paharele şi au spus poveşti despre o femeie remarcabilă care atinsese vieţile tuturor celor cu care venise în contact. În cele din urmă, după plecarea ultimului oaspete, Harry, Emma şi Sebastian au rămas singuri.

— Să bem în amintirea mamei mele, a zis Harry. Cred că a venit momentul să deschidem sticla de Merlot din ’57 despre care Harold Guinzburg a spus că trebuia păstrată pentru o ocazie specială. Dar înainte de asta, a adăugat el deschizând sticla, trebuie să vă mai spun că mama mi-a dat acum câteva săptămâni o scrisoare despre care mi-a zis că nu trebuie deschisă decât după funeraliile ei. A luat un plic din buzunar, l-a deschis şi a scos mai multe coli cu scrisul apăsat, inconfundabil, al lui Maisie.

Emma s-a aşezat, temându-se puţin, iar Seb s-a sprijinit de marginea scaunului de parcă era la şcoală. Înainte ca Harry să înceapă să citească.

Dragul meu Harry,

Acestea sunt doar câteva gânduri aiurite ale unei femei bătrâne care ar trebui să fie mai înţeleaptă, aşa că le poţi ignora.

Dă-mi voie să încep cu dragul meu nepot, tânărul Sebastian. Tot mă mai gândesc la el ca la un adolescent în ciuda tuturor lucrurilor realizate în scurt timp. Aceste realizări au fost dobândite prin abilitate şi muncă istovitoare şi sunt sigură că-şi va atinge scopul de-a deveni milionar înainte de a împlini patruzeci de ani. Lăudabil, fără îndoială, dar, Sebastian, până când vei atinge vârsta mea, vei afla că dobândirea unei averi mari nu este importantă dacă nu ai cu cine s-o împărtăşeşti. Samantha era printre persoanele cele mai bune, mai generoase pe care le-am cunoscut vreodată şi ai fost prost să te desparţi de o astfel de comoară. Şi parcă atât n-ar fi fost de ajuns, sunt deosebit de tristă că nu mi-am cunoscut niciodată strănepoata, pe Jessica, deoarece, dacă seamănă cu sora ta, ştiu că aş fi adorat-o.

— Dar cum de ştia de Jessica? a spus Seb.

— I-am spus eu, a recunoscut Harry.

Mi-ar fi plăcut, de asemenea, să o fi cunoscut pe Nadira care, după câte am auzit, era o tânără deosebită care te-a iubit atât de mult încât şi-a dat viaţa pentru tine. Şi ce compliment deosebit este pentru părinţii tăi că prin minte nu ţi-a trecut niciodată diferenţa de culoare a pielii, deoarece o *iubeai, aşa că rasa şi religia n-au contat, ceva ce n-ar fi fost posibil pentru cineva din generaţia mea. Ai pierdut-o pe Nadira din cauza prejudecăţilor părinţilor ei. Asigură-te că nu le vei pierde şi pe Sam şi pe Jessica pentru că eşti prea mândru ca să faci prima mişcare.*

Sebastian şi-a aplecat capul. Ştia că avea dreptate.

Şi acum pentru tine, draga mea Emma. Cinstit vorbind, oamenii n-ar trebui să-şi asculte niciodată soacrele. În spatele fiecărui bărbat de succes, se spune, se află o soacră surprinsă. Harry datorează foarte mult din succesul lui susţinerii şi iubirii tale, atât ca mamă, cât şi ca soţie. Dar, şi ţi-ai dat seama că va urma un „dar”, după părerea mea, nu ţi-ai atins niciodată complet scopul. Proust a spus că sfârşim prin a face lucrul la care ne pricepem cel mai puţin. Fără îndoială că ai fost un preşedinte de succes la Barrington’s Shipping, după cum recunosc directorii, acţionarii şi City din Londra. Dar asta este suficient pentru cineva cu talentele tale remarcabile? Nu, cred că a venit momentul să-ţi foloseşti viziunea şi energia pentru binele public. Există atâtea cauze care ar putea înflori sub conducerea ta. Doar să dai bani activităţilor caritabile este prea uşor. Să oferi timp este mult mai valoros. Scopul tău să fie ca oamenii să te ţină minte nu doar ca preşedintele companiei Barrington’s, atunci când vei muri.

— De ce nu mi-a spus toate astea când trăia? a întrebat Emma.

— Poate s-a gândit că erai prea ocupată ca s-o asculţi, dragă. De abia aştept să văd ce ţi-a scris ţie, tată.

Şi, în cele din urmă, iubitul meu fiu, Harry. Ca o mamă să spună că este mândră de fiul ei este ceva natural. Totuşi, n-am visat niciodată fericirea pe care mi-a adus-o succesul tău, atât ca romancier, cât şi ca luptător pentru libertatea omului.

Deşi lupta curajoasă pentru Anatoli Babakov este cea mai mare realizare a ta, ştiu că nu vei fi mulţumit până când nu va fi liber, în America, împreună cu soţia lui.

I-ai spus vreodată Emmei că ai refuzat titlul de cavaler, o onoare pe care n-ai acceptat-o atâta timp cât Babakov este în închisoare? Sunt mândră de asta, cu toate că mi-ar fi plăcut ca fiului meu să i se spună sir Harry.

— Nu mi-ai zis niciodată, a spus Emma.

— N-am spus nimănui, i-a răspuns Harry. Cred că Giles a aflat cumva. A revenit la scrisoare.

Şi acum să discutăm despre William Warwick care a încântat atâţia oameni atât de mult timp. Harry, poate este momentul ca el să iasă la pensie, astfel încât tu să-ţi atingi potenţialul maxim. Mi-ai povestit odată, acum multă vreme, intriga unui roman pe care aveai de gând să-l scrii, dar n-ai ajuns niciodată s-o faci. N-ai ajuns pentru că Harold Guinzburg, răul acela de editor bătrân, te-a tentat cu avansuri din ce în ce mai mari. Poate a venit acum timpul să scrii o carte care să aducă fericire generaţiilor următoare şi a cărei valoare va depăşi listele de bestselleruri şi va face posibil ca tu să te alături puţinilor scriitori ale căror nume nu vor muri niciodată.

Gata cu trăncăneala. Îmi mai rămâne să spun că vă mulţumesc pentru că mi-aţi făcut ultimii ani din viaţă atât de frumoşi, confortabili şi veseli. Şi când va veni timpul ca cineva dintre voi să scrie o astfel de scrisoare, vă rog nu ajungeţi ca mine, simţind că aţi fi putut face mai mult în viaţă.

Mama ta iubitoare,
Maisie

Harry a turnat trei pahare de Merlot ’57 şi a dat unul Emmei şi unul lui Seb. Şi-a ridicat paharul şi a zis:

— Pentru Maisie. Bătrâna înţeleaptă.

— Pentru Maisie, au repetat Emma şi Seb, ridicându-şi paharele.

— Ah, aproape am uitat, a spus Harry, luând iar scrisoarea. Mai este şi un postscriptum.

P.S. Te rog aminteşte-i de mine dragului tău prieten Giles care se poate considera norocos că n-am scris şi despre el, *pentru că dacă aş fi făcut-o, scrisoarea aceasta ar fi fost mult mai lungă.*

EMMA CLIFTON
1972–1975

26

— Bună dimineaţa, doamnă Clifton. Numele meu este Eddie Lister. Ne-am întâlnit la funeraliile soacrei dumneavoastră, dar nu aveţi cum să mă ţineţi minte.

— De unde o ştiaţi pe Maisie, domnule Lister? a întrebat Emma, pentru că el avea dreptate, nu-l recunoştea.

— Sunt preşedintele guvernatorilor de la Bristol Royal Infirmary. Ea era una dintre voluntarele noastre şi noi şi pacienţii noştri îi vom simţi mult lipsa.

— Nu ştiam, a zis Emma. Ce făcea acolo?

— Se ocupa cu biblioteca şi organiza turele zilnice pentru cărţile duse în saloane. La BRI, mai mulţi oameni decât în oricare alt spital din ţară, citeau cărţi.

— Oare de ce nu mă surprinde, a comentat Emma. Căutaţi pe cineva care s-o înlocuiască pentru că dacă da, aş fi bucuroasă să vă ajut.

— Nu, mulţumesc, doamnă Clifton, nu de aceea v-am sunat.

— Dar cred că pot organiza biblioteca şi, mai mult, familia mea este asociată cu spitalul de mulţi ani. Bunicul meu, sir Walter Barrington, a fost preşedintele guvernatorilor, soţul meu a fost îngrijit de asistentele de la BRI, după ce a fost grav rănit de o mină de teren germană în 1945 şi mama şi-a petrecut ultimele luni din viaţă acolo, îngrijită de dr. Raeburn. Mai mult, chiar eu m-am născut la Royal Infirmary.

— Sunt impresionat, doamnă Clifton, dar nu cred că sunteţi persoana potrivită pentru a organiza turele căruciorului de cărţi.

— Pot să vă întreb de ce nici nu m-aţi luat în considerare?

— Pentru că speram că aţi accepta mai curând să fiţi unul dintre guvernatorii spitalului.

Emma a fost adusă scurt timp la tăcere.

— Nici nu cred că ştiu ce face un guvernator de spital.

— Fiecare spital important din NHS[11] – şi al nostru este unul dintre cele mai mari din ţară – are un consiliu de guvernatori aleşi din comunitatea locală.

— Şi care ar fi responsabilităţile sale?

— Ţinem o întrunire în fiecare trimestru şi, de asemenea, invităm fiecare membru să se ocupe de un anumit departament al spitalului. Eu m-am gândit că departamentul de asistente v-ar putea interesa. Asistenta noastră şefă, Mima Puddicombe, le reprezintă pe cele două mii de asistente care lucrează cu normă întreagă sau nu la BRI. Ar trebui să mai spun că, dacă acceptaţi să fiţi guvernator, nu vor fi remuneraţii sau returnarea cheltuielilor. Îmi dau seama că sunteţi o femeie ocupată, doamnă Clifton, cu multe responsabilităţi, dar sper că vă veţi mai gândi la propunerea noastră înainte de a…

— M-am gândit.

Domnul Lister a oftat.

— Da, mi-a fost teamă că veţi fi mult prea ocupată cu celelalte sarcini şi, desigur, înţeleg pe deplin…

— Aş fi încântată să devin unul dintre guvernatorii spitalului, domnule preşedinte. Când încep?

*

— Mareşalul Koşevoi devine oarecum agitat, tovarăşă Brandt. Crede că a venit timpul să te implici mai mult. La urma-urmei, ai trăit cu Barrington un an şi tot ce-ai adus până acum sunt cele câteva minute ale întrunirilor săptămânale ale Partidului Laburist din Camera Lorzilor. Nu prea util.

— Trebuie să fiu atentă, tovarăşe director, a spus Karin în timp ce se plimbau braţ la braţ pe o potecă rurală liniştită. Dacă Barrington devine bănuitor şi acoperirea mea este compromisă, toate pregătirile întreprinse atâta timp vor fi fost în van. Şi cât timp el este în opoziţie şi nu membru al guvernului, nu ştie ce se petrece la Whitehall. Dar dacă Partidul Laburist câştigă alegerile următoare şi Barrington crede că da, totul s-ar putea schimba peste noapte. Şi dacă-mi amintesc bine cuvintele dumneavoastră când am primit această misiune au fost, „Nu suntem grăbiţi, suntem gata pentru o partidă lungă.”

---

[11] Naţional Health Institute – Institutul Naţional de Sănătate.

— Şi acest lucru e valabil şi acum, tovarăşă. Totuşi, mi-e teamă că apreciezi traiul tău burghez ca amantă a lui Barrington puţin prea mult şi ţi-ai uitat îndatoririle.

— M-am alăturat partidului când eram la şcoală, tovarăşe director şi am fost dedicată întotdeauna cauzei noastre. Nu aveţi dreptul să-mi puneţi lealitatea sub semnul întrebării.

Poc, poc, poc. Au tăcut când l-au zărit pe domnul bătrâior care se apropia.

— Bună ziua, domnule colonel, a zis Pengelly.

— Salut, John. Ce mult mă bucur să vă văd din nou fiica, a spus bătrânul, ridicându-şi pălăria.

— Mulţumesc, domnule colonei, a zis Pengelly. A venit azi şi ne-am gândit că un pic de aer de la ţară ne-ar face bine.

— Grozav, a zis colonelul. Şi eu rareori lipsesc de la plimbarea zilnică. Mă scoate din casă. Ei bine, trebuie să plec sau memsahib se va întreba unde sunt.

— Sigur, domnule. Pengelly n-a mai scos o vorbă până ce n-au mai auzit ţăcănitul bastonului colonelului. Ţi-a cerut Barrington să te măriţi cu el? a întrebat, luând-o pe Karin prin surprindere.

— Nu, tovarăşe director, n-a făcut-o. După două căsătorii eşuate, nu cred că va da buzna într-a treia.

— Poate dacă ai rămâne însărcinată? a zis el în timp ce se întorceau pe o cărare care ducea la o mină de aluminiu abandonată.

— Şi atunci cum aş fi de folos partidului dacă mi-aş petrece tot timpul crescând un copil? Eu sunt agent de teren, nu dădacă.

— Atunci să vedem dovada, tovarăşă Brandt, pentru că nu pot continua să le spun şefilor de la Moscova mâine, mâine, mâine, ca un papagal.

— Barrington participă la o întrunire la Bruxelles luni, săptămâna viitoare, şi acolo va fi martorul semnării tratatului care va face Marea Britanie membră a Comunităţii Europene. M-a rugat să vin cu el. Aş putea culege câteva informaţii utile pentru că acolo va fi o mulţime de delegaţi străini.

— Bine. Cu atâţia politicieni ambiţioşi încercând să dovedească cât de importanţi sunt, ai grijă să-ţi ţii urechile deschise, mai ales la dineuri şi adunările normale. Ei n-au idee cât de multe limbi cunoşti. Şi nu-i părăsi seara când toţi vor fi relaxaţi după băutură şi va fi mai probabil să-i spună unei femei frumoase ceva ce vor regreta ulterior.

Karin s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să ne întoarcem. Trebuie să fiu mâine la timp în Bristol pentru o masă cu Giles şi familia lui.

— Şi n-am vrea să ratezi asta, a zis Pengelly, în timp ce porneau înapoi. Şi aminteşte-ţi să-i urezi lui Giles… Crăciun fericit.

*

Pe drumul de întoarcere de la Truro la Bristol, Karin nu s-a putut opri să nu se gândească la dilema cu care se confrunta. În ultimul an, se îndrăgostise profund de Giles şi nu fusese niciodată în viaţa ei mai fericită, dar era prinsă în capcană, jucând un rol în care nu mai credea şi nu vedea nicio cale de ieşire din labirint. Dacă s-ar fi oprit brusc să mai trimită informaţii la Stasi, şefii ei o vor rechema imediat la Berlin sau şi mai rău. Dacă l-ar fi pierdut pe Giles, nu ar mai fi avut niciun motiv pentru care să trăiască. Până a trecut de porţile de la Manor House, nu rezolvase dilema şi nici nu credea că o va face doar dacă…

*

— Vine şi Karin la masă? a întrebat Emma, turnându-i fratelui ei un whisky.

— Da, vine cu maşina din Cornwall. A fost în vizită la tatăl ei, aşa că s-ar putea să întârzie puţin.

— E atât de strălucitoare şi plină de viaţă, a zis Emma, încât nu-mi pot imagina ce vede la tine.

— Da, sunt de acord. Şi nu e vorba că nu ştie ce simt pentru ea, deoarece am cerut-o de soţie de destule ori.

— De ce crezi că te refuză? a întrebat Harry.

— Cu experienţele mele în căsnicie, cine o poate blama? Dar cred că începe s-o lase mai moale.

— Astea sunt veşti bune şi sunt foarte mulţumit că veţi fi amândoi cu noi de Crăciun.

— Şi cum îţi place în Camera Lorzilor în zilele acestea? l-a întrebat Harry, schimbând subiectul.

— Este fascinant să-l urmăreşti pe Geoffrey Rippon cum se ocupă de cererea noastră de aderare la CE. De fapt, săptămâna viitoare plec la Bruxelles pentru a fi martor la semnarea tratatului.

— Ţi-am citit discursul în Hansard, a spus Harry şi sunt de acord cu părerile tale. Să văd dacă-mi pot aminti exact cuvintele tale: „Unii vorbesc despre economie, alţii despre relaţii de afaceri, dar eu voi vota acest act pentru singurul motiv că va asigura tineretul din ţara noastră că doar va citi despre două războaie mondiale şi nu va trebui să-l trăiască pe pielea lor pe al treilea.”

— Sunt flatat.

— Şi la ce te aştepţi la anul, Giles? a întrebat Emma, umplându-i paharul.

— Am fost ales în echipa electorală generală şi mă voi ocupa de campania pentru circumscripţiile marginale. Chiar mai mult, Griff Haskins a fost de acord să revină de la pensie şi să fie şeful meu de personal.

— Deci voi doi veţi călători prin toată ţara făcând ce anume? a întrebat Emma.

— Vom vizita şaizeci şi două de locaţii marginale care vor stabili rezultatele următoarelor alegeri. Dacă le câştigăm pe toate – ceea ce nu este probabil – vom avea o majoritate de aproximativ treizeci.

— Şi dacă le pierdeţi pe toate?

— Conservatorii vor rămâne la putere. Eu voi fi istorie şi bănuiesc că prietena ta, Margaret Thatcher, va fi viitorul cancelar al eşichierului.

— De abia aştept, a zis Emma.

— Ai acceptat propunerea ei de a vă reîntâlni?

— M-a invitat la o băutură în Camera Comunelor peste două săptămâni.

— Nu şi la prânz? a întrebat-o Harry.

— Nu mănâncă la prânz, a comentat Giles.

Emma a râs.

— Deci nu-mi spune lucruri secrete pentru că sunt cu amândouă picioarele în tabăra inamicului.

— Propria mea soră complotează împotriva mea.

— Ai face bine s-o crezi.

— Nu e nevoie să fii îngrijorat, a zis Harry. Emma tocmai a fost numită guvernator la Royal Bristol Infirmary aşa că nu va avea prea mult timp pentru politică.

— Felicitări, surioară. Eddie Lister este un preşedinte foarte bun şi vei lucra bine cu el. Dar ce te-a făcut să fii de acord să-ţi asumi o responsabilitate atât de mare?

— Maisie. Am aflat că a fost voluntară la spital şi că se ocupa de bibliotecă. Nu ştiam.

— Atunci asigură-te că fiecare carte este corect ştampilată şi returnată la timp dacă nu vrei să fii penalizată.

— Va fi greu să merg pe urmele ei aşa cum toţi îmi amintesc întruna. Am aflat deja că un spital este o operaţie fascinantă care durează toată ziua. Ceea ce pune Barrington’s Shipping în umbră.

— La care departament te-a trimis Eddie?

— La asistente. Asistenta-şefă şi cu mine ne întâlnim deja o dată pe săptămână. Un spital NHS este foarte diferit de o companie publică pentru că nimeni nu se gândeşte la profit, ci doar la pacienţi.

— Până la urmă o să ajungi o socialistă, a zis Giles.

— Nicio speranţă. Totalul final continuă să stabilească succesul sau ruina oricărei organizaţii, aşa că l-am rugat pe Sebastian să verifice registrele contabile anuale ale spitalului ca să vadă dacă poate stabili vreo metodă de a scădea costurile sau de a face economii.

— Ce mai face Sebastian, a întrebat Giles, gândindu-ne prin ce a trecut?

— Şi-a revenit mai mult sau mai puţin fizic, dar bănuiesc că psihic va dura ceva mai mult.

— E de înţeles, a spus Giles. Mai întâi Sam, apoi Nadira. Cum am putea să ne imaginăm prin ce trece?

— Pur şi simplu s-a scufundat în muncă, i-a zis Emma. De când a devenit şeful executiv al băncii munceşte un număr interminabil de ore. De fapt, se pare că nu mai are niciun fel de viaţă personală.

— Aţi discutat vreunul dintre voi cu el problema delicată a Samanthei? a întrebat Giles.

— O dată sau de două ori, a spus Harry dar primim întotdeauna acelaşi răspuns. Nu va lua legătura cu ea cât timp Michael trăieşte.

— Asta e valabil şi pentru Jessica?

— Mi-e teamă că da, deşi eu nu vorbesc niciodată de nepoata noastră decât dacă o face el.

— Dar mama ta avea dreptate, a spus Emma. Anii trec repede şi Jessica va fi adolescentă înainte ca vreunul dintre noi să ajungă s-o cunoască.

— Din păcate, asta ar putea să fie situaţia, a spus Harry. Dar trebuie să ne amintim că viaţa lui Seb e tulburată, nu a noastră.

— Vorbind de cei a căror viaţă a fost trecerea de la un necaz la altul, a zis Emma, întorcându-se spre fratele ei, mă întreb adesea cum se descurcă fosta ta soţie cu maternitatea.

— Nu prea bine, bănuiesc, a zis Giles. Şi n-a aflat nimeni cine e tatăl?

— Nu, rămâne un mister. Dar oricine ar fi, nu pare că micul Freddie ar fi intervenit în stilul de viaţă al Virginiei. Mi s-a spus că a revenit în circuit şi că ea plăteşte băuturile.

— Înseamnă că tatăl este un om extraordinar de bogat, a spus Harry.

— Este, i-a confirmat Giles. Suficient de bogat încât să-i fi cumpărat o casă în Onslow Gardens şi să-i angajeze copilului o dădacă care-l plimbă în cărucior pe onorabilul Frederick Archibald Iain Bruce Fenwick pe Rotten Row în fiecare dimineaţă.

— Cum ai aflat asta? a întrebat Emma.

— Noi socialiştii nu ne limităm doar la *The Times* şi *Telegraph,* surioară şi, mai mult… Giles a fost întrerupt de o bătaie la uşa din faţă. Cred că e Karin care s-a întors din Cornwall, a spus el, ridicându-se din scaun şi ieşind din cameră.

— De ce nu-ţi place Karin? a întrebat Emma când Giles n-o mai putea auzi.

— Ce te face să crezi asta? a zis Harry.

— Îţi închipui că nu ştiu ce gândeşti după mai mult de patruzeci de ani? Giles o adoră şi-l supără că tu nu o accepţi.

— E aşa de evident?

— Mi-e teamă că da.

Giles şi Karin au intrat în cameră discutând şi ţinându-se de mână. Harry s-a ridicat s-o întâmpine. Dacă nu-l iubeşte pe Giles, s-a gândit el, atunci e o actriţă a naibii de bună.

27

Emma nu mai intrase în Palatul Westminster de când domniile lor nu se hotărâseră că are voie să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea. Giles o invitase la prânz de mai multe ori, dar ea nu putuse face faţă ideii. Spera că o vizită la Camera Comunelor va reuşi în sfârşit să exorcizeze fantomele trecutului şi, oricum, de abia aştepta s-o întâlnească iar pe doamna Margaret Thatcher.

Cu ajutorul unui poliţist şi al unui curier, reuşise să ajungă în salonul de ceai unde Margaret Thatcher stătea la uşă, aşteptând-o.

— Vino cu mine, i-a zis ea, conducându-şi invitata la o masă liberă. Am comandat deja ceaiul pentru că am avut sentimentul că nu eşti genul de persoană care întârzie.

Margaret, după cum insista să-i spună Emma, a bombardat-o cu întrebări despre părerile ei referitoare la educaţie, la NHS şi chiar la Jacques Delors. Când Emma a întrebat-o pe Margaret dacă în cazul în care Ted Heath va pierde următoarele alegeri şi va fi obligat să-şi dea demisia dorea să-i ia locul ca şef de partid, aceasta n-a ezitat spunându-şi părerea.

— O femeie nu poate spera să ajungă prim-ministru al acestei ţări, a spus ea fără să ezite. Cel puţin nu în timpul vieţii mele.

— Poate că americanii ne vor arăta calea.

— Americanilor le va lua şi mai mult timp să aleagă o femeie preşedinte, a spus Thatcher. Ei încă sunt, în sufletul lor, o societate colonială. Există doar cincisprezece femei în congres şi nici măcar una singură în senat.

— Dar Partidul Laburist? a spus Emma. Unii oameni sugerează că Shirley Williams…

— Nicio şansă. Sindicatele nu vor fi de acord. Nu vor permite unei femei să fie secretarul lor general. Am ales un prim-ministru evreu şi unul burlac, aşa că vom alege şi o femeie, dar nu în timpul vieţii mele, a repetat Thatcher.

— Dar alte ţări au ales deja femei ca prim-miniştri.

— Trei, i-a răspuns Thatcher.

— Deci, dacă nu vei putea fi prim-ministru şi dacă vom câştiga alegerile următoare, ce post speri că vei obţine?

— Nu e vorba de ceea ce sper eu, ci de ceea ce îmi va oferi Ted. Şi aminteşte-ţi, Emma, în politică nu este niciodată o idee bună să laşi pe altcineva să ştie ce doreşti. Este cel mai uşor mod de a-ţi face inamici şi detractori. Priveşte doar surprinsă ori de câte ori cineva îţi oferă ceva. Emma a zâmbit. Aşa că spune-mi ce mai pune la cale fratele tău, Giles.

— E ocupat cu circumscripţiile electorale de frontieră, aşa că-şi petrece majoritatea timpului plimbându-se prin ţară în sus şi în jos, încercând să se asigure că Harold Wilson revine la numărul 10.

— O alegere minunată. S-a luptat şi a câştigat circumscripţia Bristol Docklands aproape fără nicio şansă iar şi iar şi sunt mulţi de partea noastră care ar prefera să-l vadă pe el înapoi în Cameră decât pe cineva ca fostul său rival, Alex Fisher. Şi dacă vor câştiga laburiştii, Giles ar putea deveni liderul Camerei Lorzilor, ceea ce-l va face să revină în Cabinet. Oricum, destul cu politica. Spune-mi ce se mai întâmplă în lumea adevărată. Am observat că Barrington's Shipping a avut iar un an-record.

— Da, dar încep să simt că mă repet. Poate în curând voi ceda locul fiului meu.

— Şi după aceea ce vei face? Nu-mi pari a fi genul care să se apuce de golf sau care să participe la cursuri de baschet.

Emma a râs.

— Nu, dar de curând am fost numită guvernator la Bristol Royal Infirmary.

— Un mare spital, dar sunt sigură că ai descoperit deja asta, spre deosebire de colegii mei socialişti care sunt de părere că nu există suficient de mulţi bani ca să li se ofere spitalelor tot ce-şi doresc, ci doar ce le este absolut necesar, odată cu dezvoltarea atâtor medicamente noi. Cea mai mare problemă a serviciilor de sănătate de stat este că noi nu mai murim în mod convenabil la şaptezeci de ani, ci din ce în ce mai mulţi oameni ajung la optzeci, nouăzeci, chiar o sută de ani. Cei ce vor câştiga alegerile viitoare vor trebui să ia problema de coarne, dacă nu vor să lase pe capul generaţiilor următoare un munte de datorii pe care nu le vor putea achita niciodată. Poate tu vei putea ajuta, Emma.

— Cum?

Thatcher şi-a coborât vocea.

— Poate ai auzit zvonurile că, dacă vom câştiga, mi se va oferi Ministerul Sănătăţii. Ar fi util să am o prietenă care lucrează în linia întâi şi nu asistă doar la întruniri nesfârşite cu experţii care au o grămadă de diplome şi niciun pic de experienţă de lucru.

— Mi-ar plăcea să vă ajut oricum pot, a zis Emma, flatată de sugestie.

— Mulţumesc, a spus Margaret. Şi ştiu că-ţi cer cam mult, dar mi-ar fi util să am o aliată în comitetul conservator din zona de vest.

S-a auzit un zgomot puternic al unui clopot care aproape a asurzit-o pe Emma. Uşa salonului de ceai s-a deschis şi un bărbat cu o haină neagră a strigat:

— Votare!

— Înapoi la lucru, mi-e teamă, a spus Thatcher. Este apelul final, aşa că nu-l pot ignora.

— Ce votaţi?

— N-am idee, dar unul dintre asistenţi mă va conduce pe coridorul corect. Ni s-a spus că azi nu vom mai vota nimic. Asta e ceea ce se numeşte ambuscadă: un vot sau un amendament despre care credeam că nu e controversat, dar care nu se poate obţine. Nu mă plâng, pentru că dacă am fi în opoziţie, am face exact acelaşi lucru. Se numeşte democraţie, dar îmi cunoşti deja părerea asupra acestui subiect. Să păstrăm legătura, Emma. Noi, fetele din Sommerville, trebuie să fim unite.

Margaret Thatcher s-a ridicat, a dat mâna cu Emma şi s-a alăturat celorlalţi membri care ieşeau din salonul de ceai să se asigure că ajung în opt minute în sălile de votare, altfel uşile le vor fi trântite în nas.

Emma s-a aşezat la loc pe scaun, simţindu-se veselă, dar şi extenuată şi s-a întrebat dacă Margaret Thatcher avea acelaşi efect asupra tuturor.

*

— Frumos din partea ta să treci pe aici, John. Nu te-aş fi chemat atât de repede, dacă n-ar fi apărut ceva nou.

— Nicio problemă, Alan, şi mulţumesc pentru pont, deoarece mi-a permis să găsesc dosarul util.

— Poate m-ai putea aduce la zi referitor la domnişoara Brandt.

Sir John Rennie, directorul general al MI6, a deschis dosarul de pe masa din faţa lui.

— Domnişoara Brandt s-a născut la Dresda în 1944. A intrat în partidul tinerilor comunişti la vârsta de şaisprezece ani şi, după ce a terminat şcoala, s-a înscris la Institutul de Lingvistică Est-German pentru a învăţa rusa. După ce a absolvit, Stasi a recrutat-o ca translator la conferinţele internaţionale, ceea ce noi am presupus că este doar o faţadă. Dar nu există nicio dovadă că ea a făcut mai mult decât să transmită informaţii obişnuite superiorilor. De fapt, eram de părere că decăzuse din graţii după aventura cu Giles Barrington.

— Despre care am presupus că era o înscenare.

— Da. Dar cui i se făcea înscenarea? Pentru că în mod sigur nu se afla pe lista noastră cu agenţi specializaţi în aşa ceva şi, ca să fim corecţi cu Barrington, acesta s-a ferit bine de toate capcanele cu miere din timpul excursiilor guvernamentale organizate în spatele Cortinei de Fier, în ciuda mai multor ocazii.

— E oare posibil ca ea chiar să se fi îndrăgostit de el? a întrebat secretarul de cabinet.

— Nimic din dosarele tale nu sugerează că eşti un romantic, Alan, aşa că voi considera întrebarea pertinentă. Ar explica mai multe incidente petrecute de când a sosit în UK.

— Cum ar fi?

— Ştim acum că salvarea unei domniţe la ananghie din spatele Cortinei de Fier de către Giles Barrington n-a fost adevărată. A fost, de fapt, o activitate bine-organizată supervizată şi aprobată de mareşalul Koşevoi.

— Eşti sigur?

— Da. Când Brandt a încercat să treacă graniţa împreună cu Barrington, cu autobuzul, a fost interogată de un ofiţer tânăr care aproape a distrus totul. După o săptămână a fost trimis în Siberia. Asta ne-a făcut să bănuim că întotdeauna ei şi-au dorit ca ea să treacă graniţa, cu toate că e posibil ca fata să fi fost de acord cu planurile lor doar pentru că dorea în realitate să scape.

— Ce minte bănuitoare ai, John.

— Sunt şeful MI6, nu al cercetaşilor.

— Ai vreo dovadă?

— Nimic exact. Totuşi, la o întâlnire recentă pe care Brandt a avut-o cu şeful ei în Truro, observatorul nostru a raportat că limbajul corporal al lui Pengelly sugera că nu era mulţumit deloc de ea. Ceea ce nu e surprinzător, pentru că unul dintre agenţii noştri dubli i-a oferit de curând câteva informaţii pe care Pengelly ar fi trebuit să le raporteze şefilor lui din Moscova, ceea ce pot spune că n-a făcut, adică ea nu i-a spus.

— Ea joacă un joc riscant. Nu le va lua mult să-şi dea seama că ea nu respectă înţelegerea.

— De acord. Şi după ce o vor face, ea se va trezi în următorul zbor spre Berlinul de Est şi nu se va mai auzi de ea.

— Poate ar fi o candidată bună pentru deturnare, a sugerat sir Alan.

— Posibil, dar trebuie să fiu convins că nu ne ia de proşti. Intenţionez să folosesc un agent pentru a-i oferi o informaţie pe care Pengelly şi-o doreşte cu disperare, deci în câtva zile voi şti dacă ea i-a transmis mesajul.

— A venit vremea să-l anunţăm pe Barrington că se culcă cu duşmanul? Dacă laburiştii vor câştiga alegerile viitoare, el va reveni în Cabinet şi atunci cineva va trebui să-l informeze pe prim-ministru.

— Să rezolvăm acest obstacol când…

*

— Şi ce mai faci azi, dragă?

— Câteva cumpărături în dimineaţa asta. Şosetele tale fie au găuri, fie nu se potrivesc.

— Ce palpitant, a spus Giles. Şi când te gândeşti că eu doar trebuie să mă opun noului proiect de lege a sănătăţii.

— Sper să găsesc ceva şi pentru aniversarea surorii tale, a adăugat ea, ignorându-i comentariul. Vreo idee?

— O cutie cu săpun? Nu prea mai vorbim.

— Nu e vina ei. Ţi-ai petrecut toată viaţa atacând-o pe doamna Thatcher.

— Nu pe doamna Thatcher, ci politica filistină de educaţie a guvernului. Nu este niciodată ceva personal. Asta e pentru cei din tabăra ta.

— Şi eu am fost invitată la ceai la Camera Lorzilor azi după-masă de baronesa Forbes-Watson, dar nu prea ştiu de ce.

— E o bătrânică simpatică, a fost la vremea ei cineva în Foreign Office cam cu o sută de ani înainte, dar, după moartea soţului ei, a cam pierdut firul. Ştiu că-i place din când în când să le invite pe soţiile membrilor la ceai.

— Dar eu nu sunt soţia ta.

— Nu din vina mea, a spus Giles, sărutând-o. Voi încerca să trec prin salonul de ceai după vot. Poate ai nevoie de ajutor, a mai zis el, luând *The Times.* A zâmbit când a văzut titlul: „Trebuie s-o chem pe Emma.”

*

— Este femeia model, a spus Harry, turnându-şi altă cană de cafea.

— Ce-ai spus?

— Nu eu. Ted Heath a făcut-o. *The Times,* a continuat el, luând iar ziarul de dimineaţă, a afirmat că el a spus: „Dacă e necesar să avem o femeie în cabinet, ar putea la fel de bine să fie Margaret.”

Emma a rămas fără cuvinte, dar numai o clipă.

— Asta în mod sigur îi va atrage cincizeci la sută din voturile alegătorilor, a reuşit ea să spună în cele din urmă.

— Cincizeci şi doi la sută, din câte zice *The Times.*

— Uneori mă enervează conservatorii, a spus Emma când a sunat telefonul.

Harry a lăsat ziarul jos, s-a dus şi a ridicat receptorul.

— Salut, Giles, da, am citit articolul despre Margaret Thatcher din *The Times.* Da, sigur. E fratele tău, vrea să discute cu tine, a spus Harry, incapabil să-şi ascundă zâmbetul.

Emma şi-a împăturit şerveţelul, l-a pus înapoi în inel, s-a ridicat şi a ieşit încet din cameră.

— Spune-i că am plecat să votez.

*

După ce Karin a cumpărat şase perechi de şosete de lână, mărimea nouă, şi o geantă din piele neagră pe care ştia că şi-o dorea Emma, s-a urcat într-un autobuz în Sloane Square şi s-a îndreptat spre Westminster. Un mesager a îndreptat-o spre salonul de ceai al Camerei Lorzilor.

— Nu ieşiţi de pe covorul roşu, doamnă şi atunci nu vă veţi rătăci.

Când a intrat în salonul de ceai, Karin a zărit imediat o doamnă în vârstă, cu părul grizonant, ghemuită într-un colţ şi arătând de parcă ar fi fost sora mai mare a lui Margaret Rutherford. I-a făcut cu mâna şi Karin s-a îndreptat spre ea.

— Cynthia Forbes-Watson, a spus bătrâna doamnă, încercând să se ridice de la locul ei.

— Nu, nu, i-a zis Karin repede, aşezându-se lângă ea.

— Sunt încântată să te întâlnesc, a spus bătrâna doamnă, oferindu-i o mână slabă, şi osoasă, deşi vocea îi era puternică. Am citit despre evadarea ta uimitoare din spatele Cortinei de Fier. Cred că a fost un chin.

— N-aş fi reuşit fără Giles.

— Da, este un om de treabă, chiar dacă e puţin cam impetuos, a zis ea când un ospătar a apărut lângă ele.

— Ceai pentru amândouă, Stanley şi două cornuri din acelea groaznice, puţin arse. Şi nu face economie la unt.

— Desigur, doamnă.

— Am văzut că ai fost la cumpărături.

— Da, Giles are nevoie de şosete. Mai e şi aniversarea surorii lui şi a uitat să-i ia un cadou. Cinăm cu ea şi soţul ei în seara aceasta.

— Nu e niciodată uşor să găseşti cadoul perfect pentru altă femeie, a zis baroneasa, iar o tavă cu ceai şi cele două cornuri uşor arse a fost pusă pe masă între ele. Servesc eu. Lapte?

— Da, vă rog, a zis Karin.

— Zahăr?

— Nu, mulţumesc.

— Cât de inteligent, a spus baroneasa punându-şi două linguriţe cu vârf în cana ei. Dar e puţin cam târziu să mai am grijă de silueta mea. Karin a râs, conştiincioasă. Şi acum cred că te întrebi de ce am vrut să te văd.

— Giles mi-a spus că obişnuiţi să invitaţi lumea la ceai.

— Nu aşa.

— Nu sunt sigură că înţeleg.

Baroneasa şi-a lăsat cana jos şi s-a uitat direct la Karin.

— Aş dori să mă asculţi cu mare atenţie, tânără doamnă. Cu toate că vorbea încet, cuvintele ei erau foarte clare. Aceasta va fi singura dată când ne vom întâlni dacă nu-mi urmezi întocmai instrucţiunile.

Karin s-a întrebat dacă ea glumea cumva, dar se vedea limpede că vorbea serios.

— Nouă, britanicilor, ne place să dăm impresia că suntem nişte amatori aiuriţi, dar unii dintre noi nu sunt chiar aşa de uşor de păcălit şi, cu toate că a fost o poveste uimitoare pentru presă, evadarea ta din Berlinul de Est a fost puţin prea convenabilă.

Karin a început să tremure.

— Dacă Partidul Laburist va câştiga alegerile viitoare, te vei trezi foarte bine plasată ca să provoci probleme, nu doar guvernului, ci şi acestei ţări.

Karin a strâns braţele fotoliului.

— Ştim de mai multă vreme că acel John Pengelly nu este tatăl tău şi că el dă direct raportul mareşalului Koşevoi. Dar ceea ce ne miră este că deşi trăieşti în această ţară de mai mult de doi ani, nu pare că ai fi oferit vreo informaţie de importanţă reală celeilalte părţi.

Karin dorea ca Giles să vină s-o salveze, dar ştia că n-are nicio şansă.

— Sunt uşurată că nu eşti destul de proastă ca să negi, pentru că există o cale de ieşire din toate astea atâta vreme cât doreşti să cooperezi.

Karin n-a zis nimic.

— Îţi voi oferi şansa să lucrezi pentru această ţară. Mă voi asigura că primeşti în mod regulat informaţii care îi vor menţine pe cei de la Stasi convinşi că încă lucrezi pentru ei. Dar, în schimb, ne aşteptăm să aflăm tot ce pune la cale Pengelly şi vreau să zic chiar tot.

Karin şi-a luat cana, dar mâna îi tremura atât de tare încât a lăsat-o iar jos.

— Eu mă voi ocupa de tine, a continuat baroneasa, şi ce acoperire mai bună ai putea avea decât un ceai din când în când cu bătrâioara ramolită de la Camera Lorzilor. Această poveste i-o vei spune şi lui Giles, doar dacă nu vrei să afle adevărul.

— Nu, ăsta e ultimul lucru pe care l-aş vrea, s-a bâlbâit Karin.

— Atunci s-o ţinem tot aşa. Soţul meu, drăguţul de el, s-a dus în mormânt convins că eram subsecretară la FCO, ceea ce şi eram întrutotul. Ar fi murit de râs dacă i-ar fi sugerat cineva că eram spioană. Şi ar trebui să te avertizez, domnişoară Brandt, că dacă nu poţi respecta planul, vei ajunge în următorul avion spre Berlinul de Est, iar eu voi fi cea care-i va spune lordului Barrington adevărul. A făcut o pauză. Îmi dau seama că simţi ceva pentru Giles.

— Îl ador, a spus Karin adevărul.

— Deci sir John a ghicit corect. Chiar ai vrut să scapi din Germania de Est ca să fii împreună cu el. Ei bine, vei continua să păcăleşti majoritatea lumii cam tot timpul. Ah, văd că Giles vine spre noi. Dacă voi primi mâine de la tine un bileţel cu mulţumiri, voi şti de care parte eşti. Dacă nu, tu şi Pengelly aţi face bine să vă urcaţi într-un avion înainte de a se însera.

— Cynthia, nu arăţi o zi peste patruzeci de ani, a spus Giles.

— Şi tu eşti un mincinos mult prea amabil, Giles Barrington.

— Vinovat. Ai fost amabilă că ai invitat-o pe Karin la ceai.

— Am avut o conversaţie interesantă.

— Şi acum trebuie s-o iau de aici pentru că o scoatem pe soră-mea la cină diseară în oraş.

— Pentru aniversarea ei, mi-a zis Karin. Nu vă mai reţin.

Karin s-a ridicat nesigură, şi-a luat sacoşa de cumpărături şi a spus:

— Mulţumesc pentru ceai.

— Sper să ne mai vedem, Karin.

— Mi-ar plăcea.

— O băbuţă remarcabilă, a spus Giles în timp ce mergeau pe coridor, cu toate că nimeni nu ştie prea sigur ce făcea la Foreign Office. Şi mai important, ţi-ai amintit să-mi cumperi şosete?

— Da, dragă. Cynthia mi-a spus că a fost subsecretară la FCO.

— Sunt sigur că a fost… Şi i-ai găsit un cadou Emmei?

28

Emma întârzia la întrunire. Să încerce să jongleze cu trei bile în acelaşi timp era ceva ce trebuia să înveţe foarte repede şi pentru prima oară în viaţa ei fuseseră momente în care se întrebase dacă nu se ocupa de prea multe deodată.

Preşedinţia companiei familiei rămânea prima ei prioritate şi ceea ce îi spunea lui Harry era că asta era slujba ei de zi. Totuşi, responsabilităţile de guvernator al spitalului îi ocupau mai mult timp decât anticipase la început. Oficial, se aştepta ca ea să participe la patru întâlniri ale consiliului pe an şi să-şi dedice două zile pe lună muncii în spital. Dar n-a durat mult până a ajuns să facă două zile pe săptămână. Nu era nimeni altcineva de vină decât ea, pentru că se bucura de fiecare minut petrecut ca guvernator supervizor al asistentelor medicale.

Spitalul avea peste două mii de asistente şi sute de doctori, iar asistenta-şefă, doamna Puddicombe, nu aparţinea şcolii vechi, ci şcolii antice. Florence Nightingale ar fi fost bucuroasă s-o ia în Crimeea. Emma s-a bucurat învăţând problemele zilnice cu care se confrunta Mima; la un capăt al scalei erau doctorii consultanţi care se credeau omnipotenţi, iar la celălalt erau pacienţii care-şi cunoşteau drepturile. Între aceste două categorii se aflau asistentele de la care aştepta să-i asiste pe toţi, zâmbind întruna. Nu era de mirare că Mima nu se măritase. Avea două mii de fiice stresate şi o mie de fii agitaţi.

Emma s-a scufundat repede în rutina zilnică a spitalului şi nu s-a mirat că Mima nu doar că-i cerea sfatul, ci şi că o trata ca pe o egală, împărtăşindu-i temerile şi ambiţiile referitoare la spitalul căruia îi dedicase viaţa. Dar întrunirea la care întârzia Emma n-avea nicio legătură cu îndatoririle ei la spital.

Mai devreme în acea dimineaţă, prim-ministrul o vizitase pe regină la Buckingham Palace şi îi ceruse permisiunea să dizolve parlamentul astfel încât să poată începe alegerile anticipate. Emma îşi ţinuse promisiunea dată lui Margaret Thatcher şi se alăturase comitetului electoral care supraveghea cele şaptezeci şi una de circumscripţii din vest. Ea reprezenta Bristolul, cu cele şapte locuri ale sale, dintre care două erau de frontieră, unui dintre ele fiind fostul teren al fratelui ei. În următoarele trei săptămâni, ea şi Giles urmau să stea pe cele două părţi ale drumului, implorând electoratul să le susţină cauza.

Emma era mulţumită că acea campanie se va termina într-o lună pentru că trebuise să accepte că Barrington’s şi spitalul nu urmau să o vadă prea des până în ziua alegerilor. Harry nu era obişnuit ca ea să se strecoare în pat după miezul nopţii şi să dispară înainte ca el să se trezească în dimineaţa următoare. Majoritatea bărbaţilor ar fi bănuit că soţiile lor aveau un amant. Emma avea trei.

*

Era foarte rece în acea după-masă şi cei doi îşi puseseră paltoane groase, eşarfe şi mănuşi înainte de a ieşi la plimbarea obişnuită. Au discutat doar probleme neimportante până ce au ajuns la mina abandonată, unde nu erau nici colonei, turişti, nici copii zgomotoşi care să-i deranjeze.

— Ai ceva demn de raportat, tovarăşă Brandt sau este doar o altă excursie inutilă?

— Flota militară îşi va face exerciţiile în Gibraltar pe douăzeci şi şapte şi douăzeci şi opt februarie şi noul submarin nuclear militar al marinei va participa pentru prima oară la o misiune.

— Cum ai obţinut informaţia asta? a spus Pengelly.

— Barrington şi cu mine am fost invitaţi să prânzim cu Primul Lord al Amiralităţii. Am aflat că dacă taci suficient de mult, devii invizibilă în decor ca tapetul.

— Foarte bine, tovarăşă. Ştiam eu că te vei descurca în cele din urmă.

— Pot să vă cer sfatul în altă problemă, tovarăşe director?

După ce a verificat de două ori că nu era nimeni în jur care i-ar fi putut auzi, Pengelly a încuviinţat.

— Barrington m-a cerut de nevastă. Cum doreşte partidul să răspund?

— Trebuie să accepţi, desigur. Odată ce sunteţi căsătoriţi, nu vor putea să te demaşte pentru că le va aduce guvernul pe cap.

— Dacă asta doriţi, tovarăşe director.

*

Emma s-a întors acasă la ora zece în seara alegerilor şi ea şi Harry au stat toată noaptea şi au urmărit rezultatele din toată ţara. După prima numărătoare s-a spus în Billericay că rezultatul urma să fie prea strâns pentru a se declara câştigătorul şi după anunţarea ultimului loc în comitatul Down din Irlanda de Nord după 4:30 în ziua următoare, Partidul Laburist câştigase majoritatea voturilor, 301 la 297, deşi conservatorii câştigaseră votul popular cu mai mult de 200.000.

Ted Heath a refuzat să demisioneze din funcţia de prim-ministru şi şi-a petrecut următoarele zile încercând să formeze o coaliţie cu liberalii, ceea ce ar fi oferit conservatorilor o majoritate globală. Dar aceasta s-a destrămat după ce Jeremy Thorpe, liderul liberal, a solicitat ca parte a înţelegerii o reprezentare proporţională înainte de următoarea alegere. Heath ştia că suporterii lui nu vor fi de acord aşa că s-a întors în Buckingham Palace şi a informat-o pe regină că era incapabil să formeze un guvern.

În dimineaţa următoare, Maiestatea Sa l-a chemat pe liderul laburist şi i-a cerut să formeze un guvern minoritar. Harold Wilson a revenit în Downing Street, numărul 10, şi şi-a petrecut restul zilei formându-şi Cabinetul.

Emma a fost încântată când camerele de luat vederi ale televiziunii l-au urmărit pe Giles mergând pe Downing Street pentru a se întâlni cu prim-ministrul. A ieşit de la numărul 10 după douăzeci de minute, ca lider al Camerei Lorzilor. Şi-a chemat fratele ca să-l felicite pentru numire.

— Poţi să mă feliciţi de două ori, a zis Giles. Karin a fost de acord în sfârşit să se mărite cu mine.

*

Emma a asistat la o întrunire de urgenţă a guvernatorilor spitalului în seara următoare. Întrunirea a început cu ţinerea unui minut de reculegere în memoria răposatului preşedinte care suferise un atac de inimă în timp ce urca în Alpi cu cei doi fii ai săi. Emma se gândea la soţia lui Eddie, Wendy, care plecase cu avionul în Elveţia ca să fie împreună cu fiii ei şi să aducă trupul soţului acasă.

Al doilea reper pe agendă era alegerea unui alt preşedinte. Acesta a fost Nick Caldecroft, adjunctul de multă vreme al lui Eddie. A fost propus, susţinut şi ales în unanimitate să preia locul lui Eddie. A vorbit cu multă căldură despre omul pe care avusese onoarea să-l asiste şi a jurat că-i va continua munca.

— Dar, a subliniat el, sarcina mea va fi mult mai uşoară dacă vom alege persoana potrivită care să mă secondeze. Nimeni dintre voi nu va fi surprins să afle că această persoană este Emma Clifton.

Emma n-a fost surprinsă, a fost şocată, căci această idee nu-i trecuse niciodată prin minte. Totuşi, uitându-se la masa consiliului, a observat că toţi păreau să fie de acord cu noul preşedinte. Emma a început să compună în minte un scurt discurs despre cât de flatată era de încrederea lor, dar din păcate, acum nu era posibil pentru că... Dar atunci s-a uitat şi a văzut fotografia bunicului ei privind-o de sus. Sir Walter Barrington se uita la ea cu acei ochi strălucitori pe care şi-i amintea din zilele de şcoală când era prinsă făcând pozne.

— Mulţumesc, domnule preşedinte. Este o mare onoare şi voi încerca să mă dovedesc demnă de încrederea dumneavoastră.

După ce s-a întors acasă mai târziu în cursul acelei seri a trebuit să-i explice lui Harry de ce strângea în mână un dosar gros. El n-a părut surprins.

— La urma-urmei, i-a zis, erai alegerea evidentă.

Când a sunat telefonul, Emma a zis cu hotărâre:

— Dacă este regina, spune-i că-i mulţumesc, dar nu am timp să fiu prim-ministru.

— Nu este regina, a spus Harry, dar s-ar putea să fie chiar viitorul prim-ministru, a mai zis el, dându-i Emmei receptorul.

— Am vrut să te sun să-ţi mulţumesc, Emma, a zis Margaret Thatcher, pentru toată munca depusă pentru partid în ţinuturile din vest în timpul campaniei şi să te avertizez că sunt aproape sigură că va fi o altă alegere peste câteva luni când iar vom avea nevoie de sprijinul tău.

*

Prevederea doamnei Thatcher s-a dovedit a fi corectă deoarece Partidul Laburist a fost incapabil să strângă toate voturile din lobby-ul de votare, noapte după noapte, adesea având nevoie de susţinerea unora dintre partidele mai mici şi o dată aducând chiar şi un membru pe targă. Nu a fost nicio surpriză când, în septembrie, Harold Wilson i-a cerut permisiunea reginei să dizolve parlamentul pentru a doua oară în acel an. După trei săptămâni, luptând sub sloganul *Acum ştiţi cum lucrează guvernul laburist,* Wilson a revenit în Downing Street, numărul 10, în Camera Comunelor cu o majoritate de trei voturi.

Primul apel al Emmei nu a fost către Giles, ca să-l felicite pentru menţinerea locului în Cabinet, ci către Margaret Thatcher, acasă la ea, în Chelsea.

— Ar trebui să concuraţi la conducerea partidului, Margaret.

— Nu e niciun loc liber, i-a amintit doamna Thatcher, şi nicio sugestie că Ted ar vrea să renunţe la post.

— Atunci loviţi-l unde-l doare, i-a spus Emma, hotărâtă. Poate este timpul să i se reamintească faptul că ne-a pierdut trei alegeri din patru.

— Aşa este, a spus Thatcher, dar conservatorii nu sunt cunoscuţi pentru renunţarea la liderii lor, după cum vei afla discutând cu votanţii noştri la următoarea întrunire a comitetului electoral din zona ta. Apropo, Ted şi-a petrecut ultima săptămână sunând în fiecare circumscripţie.

— Nu preşedintele circumscripţiei va alege noul lider al partidului, a zis Emma, ci colegii dumneavoastră de Cameră. Ei sunt cei care au un vot. Aşa că poate ar trebui să-i sunaţi.

*

Emma a urmărit de la distanţă cum speculaţiile referitoare la conducerea partidului deveneau din ce în ce mai încinse. Nu mai citise niciodată atâtea ziare, nici nu ascultase atâtea discuţii la radio şi nici nu urmărise atâtea dezbateri la televizor, adesea târziu în noapte.

Aparent conştient de ce se petrecea în jurul lui, Ted Heath, ca Nero, continua să cânte aceeaşi melodie. Apoi, într-o încercare de a-şi întări autoritatea în partid, a solicitat alegerea liderului pentru 14 februarie 1975.

În următoarele câteva zile, Emma a încercat de mai multe ori s-o sune pe Margaret Thatcher, dar telefonul suna întruna ocupat.

Când a reuşit în cele din urmă să-i vorbească, Emma nu s-a deranjat cu politeţuri.

— Nu veţi avea niciodată o şansă mai bună de a conduce partidul decât acum, i-a zis ea. Mai ales pentru că vechii prieteni din Cabinet ai lui Heath sunt dornici să-l susţină.

— Ai putea avea dreptate, a spus Margaret şi de aceea unii dintre colegii mei de la Comune încearcă să-mi cântărească şansele dacă mă voi decide să arunc mănuşa.

— Trebuie să vă mişcaţi acum, cât timp bărbaţii încă sunt de părere că fac parte dintr-un vechi club select care n-ar trebui să-i permită unei femei să devină membru.

— Ştiu că ai dreptate, Emma, dar mai am doar câteva cărţi de jucat şi trebuie să fiu atentă pe care să le aleg şi când să le arăt. O greşeală, şi voi ajunge pe băncile din spate pentru tot restul carierei mele politice. Dar ţinem legătura. Ştii cât de mult preţuiesc părerea ta, cineva care nu este ancorat în „parohia” Westminster, ci doar se gândeşte la ce pot înhăţa oamenii de acolo.

S-a dovedit că Emma a avut dreptate vorbind despre „vechiul club select”, deoarece toate animalele politice importante din partid i-au rămas leale lui Heath, împreună cu *Telegraph* şi cu *Mail.* Doar *Spectator* declara că doamna Thatcher ar trebui să candideze. Şi când, spre încântarea Emmei, ea a permis ca numele ei să fie depus, cercul interior al lui Heath a întâmpinat anunţul cu dispreţ iar presa a refuzat să-l ia în serios. De fapt, Heath spunea tuturor celor care doreau să-l asculte că ea nu era decât o mârţoagă venită la curse.

— Va descoperi în curând că este un pur-sânge, a fost tot ce a spus Emma referitor la subiect.

*

În ziua votării, Giles şi-a invitat sora să-l acompanieze la prânz în Camera Lorzilor, astfel încât ea să fie printre primii care vor afla rezultatele. Emma a descoperit că atmosfera de pe coridoare era plină de tensiune şi a înţeles pentru prima oară de ce atâţia oameni, în rest fiinţe raţionale, nu puteau rezista răgetelor junglei politice.

Emma l-a însoţit pe Giles la primul etaj ca să-i poată urmări pe membrii conservatori intrând în camera comisiei numărul 7 pentru a vota. Nu se vedea niciunul dintre cei cinci candidaţi, doar acoliţii lor se învârteau de colo-colo, încercând să convingă ultimii sosiţi la vot că sigur va câştiga candidatul lor.

La ora şase, uşa comitetului numărul 7 s-a închis, iar preşedintele comitetului numărul 1922 a putut conduce numărătoarea. După cincisprezece minute, chiar înainte ca Edward du Cann să anunţe rezultatul, din camera comitetului s-au auzit urale puternice. Toţi cei aflaţi pe coridor au tăcut, aşteptând ultimele veşti.

— Ea a câştigat! s-a strigat şi, ca nişte piese de domino care cădeau, cuvintele au fost repetate iar şi iar până ce au ajuns la mulţimea de afară.

Emma a fost invitată să se alăture învingătoarei pentru un toast de celebrare în camera acesteia.

— Nu am câştigat încă, a spus Thatcher după ce Airey Neave a ridicat paharul în cinstea noului lider al opoziţiei. Să nu uităm că aceasta a fost doar prima rundă şi altcineva va candida contra mea. Doar atunci vom afla dacă o femeie poate nu numai să conducă Partidul Conservator, ci să şi devină prim-ministru. Să ne întoarcem la lucru, a adăugat ea, nepermiţând să i se umple paharul.

Doar mult mai târziu Emma l-a sunat pe Harry şi i-a explicat de ce pierduse ultimul tren spre Bristol.

*

Pe drumul de întoarcere în vest în dimineaţa următoare, Emma a început să se gândească la priorităţile ei şi la felul în care-şi va aloca timpul pentru acestea. Se hotărâse deja să-şi dea demisia din funcţia de preşedinte zonal al Asociaţiei Conservatorilor dacă Ted Heath urma să fie reales ca lider, dar a acceptat că, fiind o susţinătoare a cauzei lui Margaret Thatcher, va trebui să-şi păstreze postul până după următoarele alegeri generale. Dar cum va reuşi să jongleze între preşedinţia la Barrington's şi funcţia de preşedinte adjunct al guvernatorilor spitalului şi responsabilităţile faţă de partid, când fiecare zi avea doar douăzeci şi patru de ore? Încă se lupta cu această problemă când a coborât din tren la Temple Meads şi s-a alăturat cozii la taxiuri. Nu era aproape de rezolvare când taxiul a adus-o lângă Manor House.

După ce a deschis uşa din faţă, a fost surprinsă văzându-l pe Harry ieşind în goană din biroul lui în timpul unei şedinţe de scris.

— Ce s-a întâmplat, dragă? l-a întrebat, îngrijorată că putea să fie iar veşti proaste.

— Nick Croft a sunat de trei ori şi te-a rugat să-l suni tu când te întorci.

Emma a ridicat receptorul telefonului din hol şi a format numărul scris de Harry lângă telefon. I s-a răspuns după primul apel.

— Sunt Emma. A ascultat cu atenţie ce-i spunea preşedintele. Îmi pare foarte rău, Nick, a zis ea în cele din urmă. Şi desigur că înţeleg de ce vrei să-ţi dai demisia.

SEBASTIAN CLIFTON
1975

29

— Un dr. Wolfe vă aşteaptă la telefon, a zis Rachel.

Cu toate că Sebastian nu mai vorbise cu acea doamnă de mult, nu era un nume uşor de uitat pentru el.

— Domnule Clifton, v-am sunat pentru că m-am gândit că v-ar plăcea să aflaţi că Jessica are mai multe picturi pentru expoziţia de sfârşit de trimestru a şcolii care dovedesc că e demnă de bursa pe care i-aţi oferit-o. Mai ales pe una dintre ele, numită *Tatăl meu,* o consider excepţională.

— Când are loc expoziţia?

— În acest weekend! Se deschide vineri seara şi durează şi ziua de duminică. Ştiu că e un drum prea lung de făcut doar pentru a vedea o jumătate de duzină de picturi, aşa că v-am trimis un catalog prin poştă.

— Mulţumesc. Este vreuna dintre picturile Jessicăi de vânzare?

— Toate lucrările sunt de vânzare şi, în acest an, copiii au ales să ofere câştigurile Crucii Roşii din America.

— Atunci le cumpăr pe toate, a spus Sebastian.

— Mi-e teamă că nu este posibil, domnule Clifton. Alţi părinţi s-ar plânge pe drept dacă vreuna dintre picturi ar fi vândută înainte de deschidere şi aceasta este o regulă pe care n-am de gând s-o încalc.

— La ce oră se deschide expoziţia?

— Vineri, la ora cinci.

Seb a răsfoit agenda ş s-a uitat ce planuri avea pentru weekend. Victor îi invitase la White Hart Lane să vadă meciul dintre Spurs şi Liverpool, iar unchiul Giles avea un dineu în Camera Lorzilor. Nu era o decizie dificilă.

— Plec vineri dimineaţa. Dar nu vreau ca Jessica sau mama ei să ştie că sunt în oraş atâta timp cât soţul ei mai trăieşte.

A urmat o pauză lungă înainte ca dr. Wolfe să-i spună:

— Dar domnul Brewer a murit acum un an, domnule Clifton. Îmi pare rău, credeam că ştiţi.

Sebastian s-a prăbuşit pe fotoliu de parcă ar fi fost pocnit de un boxer de categorie grea. A încercat să-şi recapete răsuflarea după ce a înţeles ce-i spusese ea.

— Îmi pare rău, dar...

— Nu aveţi pentru ce să vă scuzaţi, dr. Wolfe. Dar tot aş prefera să nu ştie că vin.

— Cum doriţi, domnule Clifton.

Sebastian s-a uitat şi şi-a văzut secretara stând în uşă şi făcându-i semne disperate cu mâna.

— Trebuie să închid, dr. Wolfe, a intervenit ceva. Mulţumesc pentru că m-aţi sunat şi de abia aştept să ne vedem în weekend, a zis el înainte de a pune receptorul în furcă.

— Rachel, plec la Washington vineri dimineaţă şi probabil voi reveni duminică. Am nevoie de un bilet dus-întors la clasa business, o mie cinci sute de dolari cash şi te rog să-mi faci o rezervare la The Willard. Seb a făcut o pauză. Iar ai privirea aceea exasperată, Rachel.

— Domnul Hardcastle a sosit acum cincisprezece minute şi toţi vă aşteaptă în biroul preşedintelui pentru semnarea actelor.

— Desigur, ceremonia de semnare. Cum de am uitat?

Seb a ieşit în fugă din cameră pe coridor. A năvălit în biroul preşedintelui unde i-a găsit pe Hakim Bishara, Victor Kaufman şi pe Arnold Hardcastle studiind actele de fuzionare.

— Îmi cer scuze, domnule preşedinte. Un apel neaşteptat din Statele Unite.

— Nicio problemă, Seb, a zis Hakim. Apropo, ai fost vreodată la închisoare?

— E o întrebare capcană? a întrebat Seb, rânjind.

— Nu, sigur că nu, i-a răspuns Arnold Hardcastle. Cu toate că în cazul tău a fost doar o formalitate, este o condiţie pe care Banca Angliei o pune ori de câte ori apare o solicitare pentru obţinerea unei licenţe pentru o bancă.

— Nu, n-am fost niciodată la închisoare, a zis Seb, sperând că părea suficient de nevinovat.

— Bine, a zis Arnold. Acum mai trebuie doar ca domnul Bishara şi domnul Kaufman să semneze toate cele trei acte, iar domnul Clifton să fie martor.

Pe Seb îl amuza faptul că Arnold Hardcastle nu i se adresa niciodată pe numele de botez în timp ce erau în biroul preşedintelui, cu toate că erau vechi prieteni de familie şi Arnold fusese consilierul juridic al firmei de când se ştia Seb. Cât de mult semăna cu tatăl lui, s-a gândit Seb, căruia niciodată nu-i spusese Cedric.

— Înainte de a mă despărţi de porţia mea de plăcintă, a zis Victor, poate că domnul Hardcastle ar putea să mai explice încă o dată implicaţiile faptului că semnez acest act. E un lucru asupra căruia tata a insistat întotdeauna.

— Şi avea dreptate, a spus Arnold. Când tatăl tău a murit, avea cincizeci şi unu la sută din acţiunile de la Kaufman’s Bank pe care ţi le-a lăsat moştenire ţie, făcându-te astfel acţionar majoritar. Aceasta era situaţia ta atunci când domnul Clifton, din partea băncii Farthings, te-a abordat pentru a-ţi sugera că cele două bănci ar trebui să fuzioneze. După o lungă perioadă de negocieri, s-a ajuns la acordul ca tu să devii acţionar cu douăzeci şi cinci la sută de acţiuni la noua bancă, Harthings Kaufman şi director în consiliul de administraţie, păstrându-ţi în acelaşi timp poziţia de şef al departamentului de schimburi valutare – post pe care l-ai deţinut la Kaufman’s în ultimii opt ani. S-a stabilit, de asemenea, ca domnul Bishara să rămână preşedinte, iar domnul Clifton să fie în continuare director executiv.

— Există vreun motiv pentru care ar trebui să mă îngrijorez? a întrebat Victor.

— Nimic din ce pot prevedea, i-a zis Hardcastle. După ce toţi trei veţi semna actul de fuziune, vă mai rămâne doar să aşteptaţi aprobarea Băncii Angliei despre care ofiţerul de legătură al băncii mi-a zis că este doar o formalitate. El se aşteaptă ca documentele să fie finalizate într-o lună.

— Tata ar fi fost încântat să vadă fuziunea celor două bănci ale noastre, a spus Victor. Unde semnez?

Hakim Bishara, din partea băncii Farthings şi Victor Kaufman, din partea băncii Kaufman's, au semnat cele trei acte, cu Sebastian adăugându-şi numele ca martor. După ce Arnold a strâns toate actele, Hakim s-a dus la cabinetul cu băuturi, a deschis un mic frigider şi a luat o sticlă cu şampanie. A scos dopul şi a turnat în trei pahare.

— Pentru Farthings Kaufman, a zis el. Poate nu este cea mai mare bancă din Londra, dar fără îndoială cea mai nouă. Cei trei au râs şi au ridicat paharele.

— Pentru Farthings Kaufman.

— Bine, înapoi la muncă, a spus preşedintele. Care este următoarea sarcină din programul meu?

— O întâlnire cu Clive Bingham peste jumătate de oră, domnule preşedinte, a spus Hardcastle, pentru a discuta declaraţia de presă la care a lucrat. Ştiu că toată lumea din Square Mile consideră că e o afacere încheiată, dar tot aş vrea să văd fuziunea anunţată în presa financiară. Clive mi-a spus că atât *FT* cât şi *Economist* le-au cerut profilurile dumneavoastră.

— Şi când te gândeşti că acum nicio decadă în urmă Banca Angliei a refuzat să-mi acorde o licenţă de bancă secundară.

— A trecut mult de atunci, a comentat Seb.

— Într-adevăr, a zis Hakim. Şi fuziunea celor două bănci era chiar următorul pas al planului meu.

— Amin pentru asta, a spus Victor, ridicând a doua oară paharul.

— Seb, a zis preşedintele când acesta nu şi-a ridicat paharul, pari puţin preocupat.

— Nu e nimic, domnule preşedinte. Dar ar trebui să vă spun că voi pleca la Washington vineri dimineaţa. Cred că mă voi întoarce luni la birou.

— O afacere despre care ar trebui să ştiu ceva? a întrebat Hakim, ridicând o sprânceană.

— Nu, mă gândesc să cumpăr câteva picturi.

— Pare interesant, a zis Hakim, dar Seb nu a muşcat momeala. Plec spre Lagos mâine, a mai zis Hakim, pentru o întrunire cu ministrul petrolului. Guvernul doreşte să construiască un port mai mare pentru a răspunde cererii multor cargoboturi petroliere străine după descoperirea unor noi câmpuri petroliere pe coasta nigeriana. Au invitat Farthings – pardon, Farthings Kaufman – să le fie consilieri financiari. Ca şi tine, Seb, sper că mă voi întoarce la birou cel târziu luni pentru că mă aşteaptă o săptămână grea. Deci, Victor, vom lăsa banca pe mâinile tale cât timp suntem plecaţi. Asigură-te că nu apar surprize până ce vom reveni.

*

— Ce lovitură, a zis Desmond Mellor după ce a citit declaraţia de presă. Sunt sigur că nu putem face prea multe.

— Câte acţiuni avem la Farthings Kaufman? a întrebat John Knowles.

— Avem şase la sută acţiuni la Farthings, a zis Adrian Sloane. Dar acestea vor fi reduse la trei la sută în banca nouă după fuzionare, ceea ce nu ne va oferi dreptul la un loc în consiliul de administraţie.

— Şi cu toate că Mellor Travel a avut un an bun, a spus Desmond, nu am suficienţi bani să-l întrec pe Bishara.

— Unul dintre contactele mele de la Banca Angliei, a zis Knowles, mi-a spus că se aşteaptă ca fuziunea să fie ratificată în următoarele două săptămâni.

— Doar dacă Banca Angliei nu devine incapabilă s-o ratifice, a zis Sloane.

— Şi ce motive ar avea? a întrebat Mellor.

— Dacă directorii nu respectă unul dintre regulamentele statutare ale băncii.

— La ce regulament te gândeşti, Adrian?

— Că vreunul a fost la închisoare.

30

Sebastian a ieşit din aeroportul Dulles şi s-a alăturat scurtei cozi la un taxi galben.

— La hotelul Willard, te rog, i-a spus el şoferului. Pe Seb îl amuza întotdeauna drumul de la Dulles spre capitală. O autostradă lungă şi şerpuitoare care trecea printre păduri înainte de a traversa Potomacul şi a trece de monumentele magnifice din marmură ale foştilor preşedinţi care dominau priveliştea ca nişte temple romane. Jefferson, Lincoln şi, în cele din urmă, Washington, înainte ca taxiul să tragă în faţa hotelului.

Sebastian a fost impresionat când funcţionarul de la recepţie i-a spus:

— Bine aţi revenit, domnule Clifton, de parcă n-ar fi stat la Willard doar o singură dată. Vă pot ajuta cu ceva?

— Cât durează ca să ajung la şcoala Jefferson?

— Cincisprezece minute, cel mult douăzeci. Să vă rezerv un taxi?

Seb şi-a verificat ceasul. Chiar după 2 p.m.

— Da, pentru patru douăzeci.

— Patru douăzeci să fie, domnule. Voi suna în camera dumneavoastră când vine maşina.

Seb s-a urcat la etajul nouă şi, privind înspre Casa Albă, şi-a dat seama că primise aceeaşi cameră ca mai înainte. Şi-a despachetat valijoara şi a pus o mie de dolari în seiful din perete, presupunând că vor ajunge să cumpere toate picturile Jessicăi. S-a dezbrăcat, a făcut un duş, s-a aşezat pe pat şi şi-a pus capul pe pernă.

Telefonul suna. Seb a deschis ochii şi a încercat să-şi amintească unde era. A ridicat receptorul.

— Taxiul vă aşteaptă la intrarea din faţă, domnule.

Seb şi-a verificat ceasul: 4:15 p.m. Probabil că adormise. Al naibii decalaj orar.

— Mulţumesc. Cobor imediat. Şi-a pus repede nişte haine curate înainte de a coborî.

— Poţi să mă duci acolo înainte de cinci? l-a întrebat pe şofer.

— Asta depinde de unde e „acolo”.

— Îmi pare rău. Şcoala Jefferson.

— Nicio problemă. Taxiul s-a mişcat pentru a se alătura traficului de început al serii.

Seb îşi făcuse deja două planuri. Dacă, atunci când ajungea la şcoală, le zărea pe Samantha sau pe Jessica, va aştepta până ce plecau înainte de a intra în expoziţie. Dar dacă nu erau, se va uita repede la lucrările fiicei sale, va alege picturile pe care le dorea şi se va întoarce la Willard înainte ca ele să-şi fi dat seama că fusese acolo.

Taxiul s-a oprit în faţa intrării şcolii la cinci fără câteva minute. Seb a rămas pe bancheta din spate şi a urmărit doi părinţi, însoţiţi de un copil, mergând spre clădire. A plătit taxiul şi i-a urmat grijuliu, uitându-se tot timpul după cele două persoane pe care nu voia să le întâlnească. Când a intrat în clădire, a fost întâmpinat de o săgeată roşie pe care era scris EXPOZIŢIA DE ARTĂ îndreptată în josul coridorului.

S-a uitat în toate direcţiile, dar nu era nici urmă de ele. În sala expoziţiei erau mai mult de o sută de picturi care acopereau pereţii cu tuşe îndrăzneţe de culoare, dar până acum veniseră doar o jumătate de duzină de părinţi care erau clar interesaţi doar de eforturile propriilor lor copii. Seb a rămas la planul A şi s-a învârtit repede prin cameră. Nu era greu de distins opera Jessicăi; pentru a cita una dintre expresiile preferate ale tatălui ei când îl descria pe vechiul său coleg de şcoală, domnul Deakins, erau de „altă clasă”.

La fiecare câteva momente se uita înspre uşă, dar cum nu era nici semn de ele, a început prin a studia mai cu atenţie lucrările fiicei sale. Deşi avea doar zece ani, îşi formase propriul stil; trăsătura pensulei era îndrăzneaţă, plină de încredere şi nu sugera corecturi. Apoi s-a oprit în faţa picturii intitulate *Tatăl meu* şi a înţeles de ce dr. Wolfe o numise excepţională. Imaginea unui bărbat şi a unei femei ţinându-se de mână i se părea lui Seb că ar fi fost influenţată de René Magritte. Femeia era clar Samantha, cu zâmbetul ei cald şi ochii blânzi şi chiar şi cu micuţul semn din naştere pe care el nu-l va uita niciodată. Bărbatul purta un costum gri, o cămaşă albă şi o cravată albastră, dar faţa nu fusese completată, ci era lăsată albă. Seb s-a lăsat cuprins de mai multe emoţii: tristeţe, prostie, vină, regret, dar, cel mai mult, regret.

A verificat repede iar uşa înainte de a se duce la un pupitru unde o tânără stătea sub semnul VÂNZĂRI. Sebastian a întors paginile catalogului, apoi a întrebat cât costă picturile 9, 12, 18, 21, 37 şi 52. Ea a verificat pe listă.

— Cu excepţia numărului treizeci şi şapte, toate costă o sută de dolari bucata. Şi, desigur, toţi banii sunt donaţi unei societăţi caritabile.

— Vă rog să nu-mi spuneţi că numărul treizeci şi şapte a fost deja vândut.

— Nu, domnule, este de vânzare, dar mi-e teamă că preţul lui este cinci sute de dolari.

— Le iau pe toate şase, a zis Seb, scoţându-şi portmoneul.

— În total o mie de dolari, a spus femeia, neîncercând să-şi ascundă surpriza.

Seb a deschis portmoneul şi şi-a dat seama că, în graba sa de a prinde taxiul, lăsase majoritatea banilor în seiful hotelului.

— Mi le puteţi rezerva? a întrebat el. Vă asigur că veţi primi banii mult înainte de închiderea expoziţiei. Nu a vrut să-i explice de ce nu putea pur şi simplu să-i semneze un cec. Nu făcea parte din planul A.

— Îmi pare rău, domnule, a zis ea. Chiar atunci el a simţit o mână pe umăr.

Seb a îngheţat, s-a întors speriat şi a văzut-o pe dr. Wolfe zâmbindu-i.

— Domnişoară Tomkins, a zis ea hotărâtă. Las-o aşa, e în regulă.

— Bineînţeles, doamnă directoare. Uitându-se iar la Seb, l-a întrebat:

— Ce nume să pun pe foaia de vânzări?

— Puneţi-le pe toate pe numele meu, a zis dr. Wolfe înainte ca Seb să apuce să răspundă.

— Vă mulţumesc, a spus Seb. Când le pot lua?

— Oricând în cursul zilei de duminică, a spus domnişoara Tomkins. Expoziţia se închide la cinci.

— Vă mulţumesc încă o dată, a zis Seb, înainte de a se întoarce iar spre dr. Wolfe.

— Am venit să vă avertizez că tocmai le-am zărit pe Samantha şi pe Jessica intrând în parcare. Seb s-a uitat la uşă, care părea să fie singura cale de ieşire. Dacă vreţi să mă urmaţi, a spus dr. Wolfe, vă voi duce în biroul meu.

— Mulţumesc, i-a zis Seb în timp ce ea îl conducea spre capătul îndepărtat al coridorului unde era o uşă pe care scria *Particular.*

După ce a închis uşa biroului, dr. Wolfe a întrebat:

— De ce nu mă lăsaţi să-i spun Samanthei că aţi venit special să vedeţi lucrările Jessicăi? Sunt sigură că amândouă ar fi fost încântate să vă vadă, iar Jessica s-ar fi simţit flatată.

— Mi-e teamă că este un risc pe care nu sunt dispus să mi-l asum acum. Dar pot să întreb cum se descurcă Jessica?

— După cum vedeţi din picturile pe care le-aţi cumpărat, bursiera dumneavoastră s-a dovedit a fi o investiţie înţeleaptă şi cred în continuare că va fi prima fată de la Jefferson care va câştiga o bursă la Colegiul American de Artă. Seb n-a putut să-şi ascundă mândria părintească. Acum mai bine m-aş întoarce înainte să se întrebe unde am dispărut. Dacă mergeţi până în capătul coridorului, domnule Clifton, veţi găsi o uşă care dă în curtea din spate, deci nimeni nu vă va vedea plecând. Şi dacă vă răzgândiţi până duminică, aveţi numărul meu de telefon. Sunaţi-mă şi voi face tot ce pot.

*

Hakim Bishara a urcat treptele aeronavei, simţind că drumul său în Nigeria fusese o pierdere de vreme. Era un om răbdător, dar de data aceasta chiar şi răbdarea sa fusese adusă la limită. Ministrul petrolului îl lăsase să aştepte cinci ore şi, când fusese în cele din urmă adus în faţa sa, nu păruse să fie complet informat despre noul proiect portuar şi sugerase să se revadă după două săptămâni, de parcă biroul lui Bishara era chiar după colţ. Bishara plecase după cincisprezece minute cu promisiunea că ministrul va analiza problema şi-l va anunţa. Nu se aştepta la prea multe.

S-a întors la hotel, a eliberat camera şi a luat un taxi până la aeroport.

Când Hakim se urca într-un avion, spera întotdeauna două lucruri: să stea fie lângă o femeie frumoasă dornică să-şi petreacă doar câteva zile într-un oraş în care era străină, fie lângă un om de afaceri pe care nu l-ar întâlni în mod normal şi care ar putea fi interesat în deschiderea unui cont la Farthings, s-a corectat, Farthings Kaufman şi cât timp îi va lua să se decidă. În cursul anilor încheiase trei afaceri importante datorită unei persoane care stătuse lângă el în avion şi întâlnise nenumărate femei, dintre care una îi sfâşiase inima după cinci zile idilice la Roma, când îi spusese că era măritată şi apoi se întorsese acasă. S-a dus la locul 3A. Pe scaunul alăturat stătea o femeie de o frumuseţe extraordinară la care era greu să nu te holbezi. După ce şi-a închis centura de siguranţă, s-a uitat şi a văzut că era cufundată în citirea unui roman pe care Harry Clifton spusese că ar trebui să-l citească. Nu-şi putea imagina cum o carte despre iepuri ar putea fi interesantă.

Pe Hakim îl distra întotdeauna să descopere naţionalitatea, profilul şi profesia doar observând o persoană, abilitate învăţată de la tatăl lui ori de câte ori încerca să-i vândă unui client un covor scump. Mai întâi verificarea lucrurilor de bază, a bijuteriilor, ceasului, hainelor şi pantofilor şi apoi a orice altceva ieşit din comun.

Cartea sugera inteligenţă, verigheta şi inelul de logodnă sugerau bogăţie. Ceasul era un Cartier Tank clasic, care nu se mai producea. Costumul era Yves Saint Laurent, iar pantofii, Halston. Un observator oarecare ar fi putut s-o descrie ca fiind o femeie de o anume vârstă; o persoană cu discernământ ca Sky Masterson sau o tipă care avea clasă. Figura ei subţire, fină şi părul blond sugerau că era scandinavă.

I-ar fi plăcut să înceapă o conversaţie cu ea, dar cum ea părea atât de captivată de roman şi nu i-a aruncat nici măcar o privire, el s-a decis să doarmă câteva ore, cu toate că s-a întrebat dacă nu o va regreta mai târziu.

*

Samantha mergea încet prin sala de expoziţie cu o Jessica nervoasă în spatele ei.

— Ce crezi, mamă? Va cumpăra cineva vreunul?

— Ei, pentru început, eu.

— Este o uşurare. Nu vreau să fiu singura fată care nu poate vinde o pictură.

Samantha a râs.

— Nu cred că va fi o problemă.

— E una dintre ele preferata ta?

— Da, numărul treizeci şi şapte. Cred că este cea mai bună pictură a ta. Samantha admira în continuare *Tatăl meu,* când domnişoara Tomkins a apărut şi a pus un punct roşu lângă pictură. Dar speram s-o cumpăr eu, a zis Samantha, incapabilă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Brewer, dar toate picturile Jessicăi au fost vândute la câteva minute după deschiderea expoziţiei.

— Sunteţi sigură? a întrebat Jessica. Am pus preţul de cinci sute de dolari pe acea pictură ca să mă asigur că n-o va cumpăra nimeni şi voiam s-o dau mamei mele.

— Era, de asemenea, preferata domnului, a zis domnişoara Tomkins. Şi preţul n-a părut să-l deranjeze.

— Cum îl chema pe acel domn? a întrebat Samantha încet.

— N-am idee. A venit chiar după deschiderea expoziţiei şi a cumpărat toate picturile Jessicăi. S-a uitat prin cameră. Dar se pare că a plecat.

— Aş fi vrut să-l văd, a zis Jessica.

— De ce? a întrebat Samantha.

— Pentru că atunci aş fi putut completa faţa.

*

— Cât? a întrebat Ellie May neîncrezătoare.

— Aproape două milioane de dolari, a recunoscut Cyrus.

— Înseamnă că a fost cea mai scumpă noapte din istorie şi a naibii să fiu dacă am de gând s-o las pe paraşuta aia să scape basma-curată.

— Dar este o lady, a zis Cyrus.

— Nu ar fi prima care să recunoască un fraier când îl vede.

— Dar tot există posibilitatea ca micuţul Freddie să fie al meu.

— Am impresia, a spus Ellie May, că micuţul Freddie nu este nici măcar al ei.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Să fiu a dracu’ de sigură că lady Virginia îşi va da seama că nu va scăpa aşa uşor.

*

Hakim s-a trezit din aţipeală. A clipit, a apăsat un buton de pe braţul scaunului şi şi-a îndreptat scaunul. După câteva momente o stewardesă i-a oferit o lavetă caldă. Şi-a frecat uşor ochii, fruntea şi apoi ceafa până ce s-a trezit pe jumătate.

— Aţi dori micul dejun, domnule Bishara? a întrebat stewardesa luându-i laveta cu o pensetă.

— Doar suc de portocale şi cafea neagră, vă rog.

S-a uitat la femeia din dreapta, dar şi-a dat seama că aceasta mai avea doar câteva pagini de citit din carte, aşa că s-a decis să n-o întrerupă.

Când pilotul a anunţat că vor ateriza peste treizeci de minute, femeia a dispărut imediat la toaletă şi n-a mai reapărut o vreme. Hakim a tras concluzia că un bărbat norocos o aştepta pe Heathrow.

Lui Hakim îi plăcea întotdeauna să fie printre primii pasageri care coboară din avion, mai ales când avea doar un bagaj de mână şi nu urma să fie reţinut în sala de bagaje. Şoferul lui îl aştepta probabil în afara terminalului şi, cu toate că era duminică, tot voia să meargă la birou şi să înceapă să se uite la muntele de scrisori fără răspuns care se vor fi adunat pe biroul lui. Din nou l-a înjurat pe ministrul petrolului din Nigeria.

De când devenise cetăţean britanic, nu mai era reţinut la controlul paşapoartelor şi nu mai trebuia să suporte cozile interminabile. A trecut de caruselul cu bagaje şi s-a îndreptat spre culoarul verde întrucât nu cumpărase nimic în Lagos. În momentul în care a ieşit pe coridor, un ofiţer de la vamă a înaintat şi i-a blocat trecerea

— Pot să vă verific bagajul de mână, domnule?

— Desigur, a zis Bishara lăsând geanta pe masa joasă.

A mai apărut un ofiţer şi a rămas cu un pas în spatele colegului său, care verifica sistematic singurul bagaj al lui Hakim. N-a găsit decât trusa de toaletă, două cămăşi, două perechi de pantaloni, două perechi de şosete şi două cravate de mătase; tot ce avusese nevoie pentru o vizită de două zile. Ofiţerul de la vamă a deschis atunci fermoarul unui mic buzunar lateral pe care Hakim îl utiliza rareori. Hakim a privit cu neîncredere cum omul a scos un pacheţel mic, ambalat în celofan, în care se afla o substanţă albă. Cu toate că nu se drogase în viaţa lui, şi-a dat seama imediat ce era.

— Acesta vă aparţine, domnule? a întrebat ofiţerul.

— Nu l-am mai văzut în viaţa mea, a spus Hakim adevărul.

— Poate sunteţi amabil să veniţi cu noi, domnule.

31

Desmond Mellor a zâmbit când a citit titlul din *Daily Mail.*

BANCHER DIN CITY ARESTAT PENTRU TRAFIC DE HEROINĂ

Era abia la jumătatea articolului când s-a uitat la Adrian Sloane şi a zis:

— Nici nu se putea mai bine, Adrian, nici măcar dacă l-ai fi scris tu.

Sloane a răsfoit exemplarul lui din *Sun.*

— Cred că ţi se va părea că asta-i şi mai şi.

BANCHER ÎN SPATELE GRATIILOR

Mellor a râs.

— Nu poate spera că va supravieţui unor astfel de articole, a zis Jim Knowles. Chiar şi în *FT* spune, citez: „Banca Angliei confirmă că nu a primit o solicitare de fuziune între băncile Farthings şi Kaufman's şi nu va mai declara nimic pe acest subiect".

— Pe scurt, asta înseamnă „nu ne mai bateţi la cap, ne-a scăpat mingea în mirişte", a zis Sloane.

— Ce lovitură, a spus Mellor. Pot să îndrăznesc să te întreb cum ai reuşit, Adrian?

— Este, cred, mai bine să nu ştii detaliile, Desmond, dar ceea ce-ţi pot spune este că actorii principali sunt deja în siguranţă în Nigeria.

— În timp ce Bishara este închis în puşcăria Wandsworth.

— Şi chiar mai mult, nu-l văd bucurându-se de o locuinţă mai confortabilă în următoarele câteva luni.

— N-aş fi atât de sigur, a zis Jim Knowles. Consilierul lui cu vorbă dulce îl va scoate probabil pe cauţiune.

— Nu şi în cazul în care Bishara este acuzat de posesiune ilegală a unui drog de clasa A cu intenţia de a-l vinde, a zis Sloane.

— Şi dacă este găsit vinovat, a întrebat Knowles, la cât va fi condamnat?

— Sentinţa minimă este de cinci ani, conform ziarului *The Times.* Nu sunt prea agitat în legătură cu aceasta pentru că eu voi fi preşedinte la Farthings mult înainte, a spus Mellor.

— Ce crezi că se va întâmpla cu acţiunile celor două bănci?

— Se vor prăbuşi, dar ar trebui s-o lăsăm aşa până ce se scufundă cu totul, a zis Mellor. Abia atunci vreau să mai cumpăr două procente înainte de a mă alătura consiliului de la Farthings. Cât timp durează procesul, voi juca rolul cavalerului alb care acceptă cu îndărătnicie să vină în ajutorul acţionarilor năpăstuiţi. Şi după ce Bishara va fi declarat vinovat, voi permite să fiu convins să revin ca preşedinte la Farthings pentru a salva reputaţia băncii.

— E puţin probabil ca Sebastian Clifton să stea potolit în tot acest timp, a comentat Knowles.

— Va sta acolo până la condamnarea lui Bishara, a spus Mellor. Şi de îndată ce ajung preşedinte, voi fi primul care îi va spune cât de rău îmi pare că şi el trebuie să-şi dea demisia.

*

Sebastian stătea pe treptele de la Lincoln Memorial şi, la fel ca al şaisprezecelea preşedinte, era adâncit în gânduri. S-ar fi întors în Anglia în acea dimineaţă dacă şcoala i-ar fi dat picturile Jessicăi, dar domnişoara Tomkins nu-l lăsase să le ia până duminică după-masă.

S-a decis să se întoarcă la şcoală şi să se mai uite o dată la lucrările Jessicăi, dar nu înainte de a se convinge că era puţin probabil ca ea sau Samantha să revină sâmbătă după-masă. Ori spera în realitate ca ele să apară?

Până la urmă a plecat de lângă Lincoln căutând Jefferson. A luat un taxi până la şcoală cu scuza că ar trebui să-şi plătească datoria cât mai curând posibil. Când a intrat în sala expoziţiei, a văzut clar din grămada de puncte roşii că majoritatea lucrărilor fuseseră reţinute din seara deschiderii. Tânăra stătea conştiincioasă în spatele biroului ei. Seb s-a dus la domnişoara Tomkins şi i-a dat o mie de dolari cash.

— Mulţumesc, i-a zis ea. Sunt sigură că vă veţi bucura să aflaţi că mulţi oameni au fost dezamăgiţi că n-au putut să cumpere nicio pictură a Jessicăi. Inclusiv mama ei, care a vrut să ştie cine a cumpărat *Tatăl meu.* M-a întrebat pe mine, dar, desigur, nu i-am spus pentru că nu ştiu cum vă cheamă.

Seb a zâmbit.

— Mulţumesc. Şi dacă aş putea, le-aş lua pe toate mâine după-masă.

A lăsat-o pe domnişoara Tomkins să se mai uite o dată la picturile Jessicăi. El a mai stat şi a studiat jumătatea de duzină de picturi pe care le poseda acum şi, plin de satisfacţia unui colecţionar împătimit, a ajuns în sfârşit în faţa lucrării *Tatăl meu* despre care se hotărâse deja că o va agăţa deasupra căminului din apartament. Era gata să plece când o voce din spate i-a spus:

— Te uiţi cumva într-o oglindă?

Sebastian s-a întors şi şi-a văzut fata, care imediat l-a îmbrăţişat şi i-a spus:

— De ce a durat atât?

Rareori Sebastian rămânea fără cuvinte, dar nu ştia ce ar putea spune aşa că a îmbrăţişat-o şi el înainte ca ea să dea un pas înapoi şi să zâmbească ironic:

— Ei, spune ceva!

— Îmi pare rău, a zis el în cele din urmă. Ai dreptate, te-am văzut o dată, acum mai mulţi ani, dar nu am avut curajul să te salut. Am fost un prost.

— Ei, în privinţa asta, suntem de acord, a zis Jessica. Dar, ca să fim cinstiţi, nici mama n-a prea strălucit. Jessica l-a luat de mână şi l-a condus afară din cameră, continuând să-i vorbească de parcă erau prieteni vechi. De fapt şi ea este la fel de vinovată. I-am spus să ia legătura cu tine după ce tatăl meu vitreg a murit.

— Nu te-ai gândit niciodată că era tatăl tău adevărat?

— Poate nu sunt bună la matematică, dar chiar şi eu mi-am dat seama că dacă aveam şase ani, iar ei se întâlniseră cu cinci ani înainte…

Seb a râs.

— Chiar după moartea lui Michael, mama mi-a spus ceea ce ştiam deja, dar tot n-am reuşit s-o conving să ia legătura cu tine.

Au mers prin parc, braţ la braţ, au intrat într-o gelaterie Farell's şi au luat o îngheţată cu topping de caramel fierbinte, în timp ce ea îi povestea despre prieteni, despre picturile ei, despre planurile ei de viitor. Ascultând-o, el se întreba, lipsit de speranţă, cum ar putea recupera toţi anii pierduţi în doar două ore.

— S-a făcut târziu, a zis el într-un sfârşit, uitându-se la ceas. Nu se întreabă mama ta pe unde eşti?

— Sebastian, a zis ea, punându-şi mâinile în şold. Am zece ani.

— Ei bine, dacă eşti atât de mare, ce crezi că ar trebui să facem în continuare?

— M-am ocupat de asta. Ne duci pe mine şi pe mama să cinăm la Belvedere diseară. Am făcut deja o rezervare pentru trei persoane la şapte treizeci. Atunci trebuie să ne hotărâm dacă vom sta în Londra sau în Washington.

— Dar dacă nu m-aş fi întors azi la şcoală?

— Ştiam că te vei întoarce.

— Dar eu nu ştiam.

— Nu e acelaşi lucru.

— Se pare că ai aranjat deja totul, a spus Seb.

— Sigur că da. Am avut mult timp în care să mă gândesc, nu?

— Şi mama ta va fi de acord cu planurile tale?

— De fapt, încă nu i-am spus. Dar putem aranja totul diseară, corect?

— Dr. Wolfe mi-a zis ieri că ai putea câştiga o bursă la Colegiul American de Artă.

— Dr. Wolfe va fi la fel de mândră dacă voi fi prima fată de la Jefferson care va merge la Colegiul Regal de Artă, deşi m-am gândit că ar fi bine să trec mai întâi pe la Slade, exact ca cealaltă Jessica.

— Mama ta şi cu mine avem vreun cuvânt de spus în toate astea?

— Să sperăm că nu. La urma-urmei, voi doi aţi încurcat totul până acum.

Sebastian a râs.

— Pot să te întreb dacă sunt ceea ce te aşteptai? a spus ea, părând nesigură pe ea pentru prima oară.

— Eşti chiar mai frumoasă şi mai talentată decât îmi închipuiam. Dar eu? a întrebat-o Seb, zâmbind.

— De fapt, sunt puţin dezamăgită, a spus Jessica. Credeam că eşti mai înalt şi mai arătos. În genul lui Sean Connery.

Seb a izbucnit în râs.

— Eşti copilul cel mai precoce pe care l-am întâlnit vreodată.

— Şi cred că vei fi încântat să afli că mama e de acord cu tine, doar că-mi spune ştrengăriţă şi nu copil, ceea ce sunt sigură că vei face şi tu după ce mă vei cunoaşte mai bine. Acum trebuie să plec. Trebuie să-i spun multe mamei şi de abia aştept să port diseară rochia nouă pe care am cumpărat-o special pentru această ocazie. Mai ştii unde mergem?

— La Belvedere, la şapte treizeci.

Jessica l-a îmbrăţişat şi a izbucnit în plâns.

— Ce s-a întâmplat? a zis el.

— Nimic, doar asigură-te că de data aceasta ajungi la timp.

— Nu te îngrijora. Voi ajunge.

— Ar fi bine, a spus Jessica şi l-a părăsit repede.

*

Domnul Arnold Hardcastle QC stătea în faţa lui Hakim Bishara într-o cămăruţă specială de la HMP Wandsworth.

— Hakim, îţi voi spune ceva ce n-am mai zis niciunui client. Chiar dacă este îndatorirea avocatului să ofere cea mai bună apărare posibilă clientului său, fie că este convins că e vinovat sau nevinovat, aş vrea să ştii că nu am nicio îndoială rezonabilă sau altfel că ţi s-a înscenat ceva. Totuşi, trebuie să te avertizez că din cauza noilor reglementări ale guvernului referitoare la drogurile de clasă A, judecătorul va fi obligat să refuze cererea de eliberare pe cauţiune.

— Şi cât timp va dura până ce procesul meu ajunge la tribunal?

— Patru luni, cel mult şase. Dar fii sigur că voi face tot ce pot să-l grăbesc.

— În care timp eu voi zăcea încuiat aici, iar banca se va duce naibii.

— Să sperăm că nu se va ajunge la asta.

— Ai citit ziarele de dimineaţă? a spus Bishara. Nu putea să fie mai rău. Când se va deschide mâine bursa de acţiuni, hoitarii se vor năpusti asupra cadavrelor şi le vor ciuguli până ce vor rămâne doar oasele. Există şi vreo veste bună?

— Ross Buchanan m-a sunat acasă în noaptea trecută să-mi spună că va fi preşedinte temporar până ce vei reveni. A dat deja o declaraţie de presă în care spune că nu are nicio îndoială că vei fi achitat.

— Tipic, a zis Hakim. Acceptă-i oferta. Vom avea nevoie şi ca Sebastian să fie la locul lui când se deschide piaţa.

— Acum e la Washington. L-am sunat de câteva ori la hotel, dar nu era în cameră. I-am lăsat un mesaj prin care îl rog să mă sune imediat. Mai pot face şi altceva?

— Da, Arnold. Am nevoie de cel mai bun detectiv particular pe care l-ai întâlnit vreodată, cineva neînfricat şi care nu va lăsa nimic să-l oprească atunci când va da de urma celui care este responsabil pentru heroina care a ajuns în valiza mea.

— Inspectorul şef Barry Hammond este numele care-mi vine în minte, dar am pierdut legătura cu el de când a plecat de la Poliţia Metropolitană.

— A ieşit la pensie?

— Nu, şi-a dat demisia când a fost acuzat că a plantat dovezi pe teritoriul unui şef de bandă care scăpa întruna de orice, inclusiv de acuzaţia de crimă.

— Cum ai dat de el?

— Eram consilierul lui juridic când procesul a ajuns la tribunal. L-am scăpat, dar el a demisionat din poliţie a doua zi.

— Atunci caută-l pentru că trebuie să-l văd cât de curând posibil.

— Mă voi ocupa imediat de asta. Altceva?

— Găseşte-l pe Sebastian.

*

Seb a mers încet înapoi la hotel şi s-a gândit la toţi anii pierduţi şi cum intenţiona să se revanşeze pentru ei, oricâte sacrificii ar trebui să facă. Doar dacă Samantha i-ar da o a doua şansă. Oare Jessica avea dreptate? Chiar dorea să stea în Londra? Diseară va fi ca o primă întâlnire şi bănuia că Samantha va fi la fel de nervoasă ca el. La urma-urmei, soţul ei murise de curând şi Seb nu ştia cum se va simţi ea văzându-l din nou. Poate tânăra lor şefă ştia mai multe decât era dornică să recunoască. Altă persoană de care ura să fie despărţit.

Când Seb a intrat în hotel, s-a dus la recepţie şi a întrebat:

— Cât durează să ajung la restaurantul Belvedere?

— E chiar după colţ, domnule, nu durează mai mult de câteva minute. Aveţi rezervare? Probabil că sâmbătă seara sunt toate locurile date.

— Da, am, a zis Seb încrezător.

— Şi mai am un mesaj urgent pentru dumneavoastră, domnule Clifton. Sunteţi amabil, vă rog, să-l sunaţi pe domnul Arnold Hardcastle? A lăsat un număr. Să-l chem şi să vă fac legătura în cameră?

— Da, te rog, i-a spus Seb, înainte de a se îndrepta spre cel mai apropiat lift. Nu-l mai auzise pe Arnold folosind cuvântul „urgent”. Oare ce era atât de important? Uitase să semneze una dintre paginile documentului de fuzionare? Poate Victor se răzgândise în ultimul moment? De îndată ce a ajuns în camera lui, a aşteptat doar câteva clipe înainte de a suna telefonul.

— Sebastian Clifton.

— Seb. Slavă Domnului că am dat de tine.

— Ce s-a întâmplat, Arnold?

— Mi-e teamă că am nişte veşti proaste.

Seb a ascultat neîncrezător tot ce păţise Hakim de când coborâse din avion pe Heathrow.

— Trebuie să fie o înscenare, pur şi simplu, a spus Seb, furios.

— Exact ce am zis şi eu, a spus Arnold. Dar mi-e teamă că nu e ceva pur şi cu siguranţă nu este simplu, când s-au adunat atâtea dovezi împotriva lui.

— Unde este acum?

— Într-o celulă de la Wandsworth. Crede că este crucial ca tu să fii la biroul tău luni dimineaţa la deschiderea pieţei.

— Sigur că voi fi. Voi lua următorul avion spre Heathrow. A lăsat receptorul jos şi a sunat imediat la recepţie. Voi pleca în următoarea jumătate de oră. Te rog să-mi pregăteşti factura şi să-mi faci o rezervare la primul zbor disponibil spre Londra. Şi caută apoi numărul doamnei Michael Brewer, după care te rog să-mi faci legătura în cameră.

Seb a împachetat repede şi apoi a verificat că nu lăsase nimic prin cameră. Îşi trăgea fermoarul la valiză când telefonul a sunat iar.

— Îmi pare rău, dar numărul doamnei Michael Brewer nu este disponibil.

— Atunci fă-mi legătura cu dr. Wolfe la Jefferson Elementary School. Este directoarea de acolo.

Seb s-a învârtit prin cameră. Dacă ar putea vorbi cu dr. Wolfe, ar obţine cu siguranţă numărul lui Sam…

Telefonul a sunat iar.

— Dr. Wolfe nu răspunde la telefon, domnule Clifton şi singurul avion la care vă pot obţine rezervarea decolează în două ore, aşa că veţi fi nevoit să vă grăbiţi. Toate celelalte zboruri sunt pline.

— Fă-mi rezervarea. Şi am nevoie de un taxi până la Dulles.

În drum spre aeroport, Seb nici măcar n-a observat monumentele uriaşe, Potomacul cel repede curgător sau pădurile dese. Mintea lui era preocupată gândindu-se la Hakim închis într-o celulă. Seb a acceptat că nu mai are rost ca Arnold să înainteze actele de fuzionare Băncii Angliei după ce şi-a amintit întrebarea amuzată a lui Hakim: „Ai fost vreodată la închisoare?” S-a întrebat cine putea fi în spatele unei asemenea trădări. Imediat i-a venit în minte Adrian Sloane, dar acesta n-ar fi putut lucra de unul singur.

Abia când Seb s-a uitat la ceas şi a văzut că era aproape 7:30, şi-a amintit unde ar fi trebuit să fie atunci. Jessica îşi va imagina că le-a părăsit iar. Nu-şi va putea închipui că ceva ar fi mai important decât… A plătit taxiul, s-a năpustit în terminal, s-a înregistrat, apoi s-a îndreptat spre salonul clasei business unde a intrat în singura cabină telefonică disponibilă, a pus o monedă în fantă şi a sunat la informaţii telefonice.

— Acesta este primul apel către pasagerii pentru Heathrow, Londra cu zborul şapte cincizeci şi cinci British Airways; vă rugăm să vă îndreptaţi…

— Un restaurant din Washington numit Belvedere.

După câteva momente, ea i-a dat numărul. Seb l-a format imediat, descoperind doar că era ocupat. S-a decis să-şi ia biletul şi să încerce iar peste câteva minute. Poate avionul va fi întârziat.

A fugit iar la cabina telefonică şi a format numărul. Tot ocupat.

— Acesta este ultimul apel pentru pasagerii către Londra Heathrow la zborul şapte cinzeci şi cinci British Airways. Vă rugăm…

A pus monedele înapoi şi a format iar numărul, rugându-se să nu fie tot ocupat. De data aceasta a auzit tonul.

— Hai ridică receptorul, ridică-l! a strigat el.

— Bună seara, restaurantul Belvedere, cu ce vă pot ajuta?

— Sunt Sebastian Clifton şi trebuia să cinez la restaurantul dumneavoastră cu Samantha şi Jessica Brewer.

— Da, domnule, doamnele au sosit şi stau în hol aşteptându-vă.

— Trebuie să vorbesc cu Jessica Brewer. Vă rog să-i spuneţi că e urgent.

— Desigur, domnule, o voi ruga să vină la telefon.

Seb a aşteptat, dar următoarea voce pe care a auzit-o a spus:

— Mai introduceţi cincizeci de cenţi în fantă.

S-a scotocit prin buzunare după mărunţis, dar n-a găsit decât zece cenţi, l-a pus în fantă şi s-a rugat.

— Salut, tăticule, sunt Jessie.

— Jessie, salut… bip, bip, bip, clic… brr.

— Îl rugăm pe domnul Sebastian Clifton care are rezervare la avionul şapte cincizeci şi cinci British Airways să vină la poarta numărul paisprezece pentru că aceasta este pe punctul de a se închide.

32

Cei patru au ţinut o întrunire neprogramată a consiliului luni dimineaţa, la ora unsprezece. Au stat în camera înghesuită, cu o masă acoperită cu vinii, rezervată consultaţiilor juridice.

Ross Buchanan stătea la un cap al mesei cu un vraf de dosare întinse pe podea lângă el. Hakim Bishara stătea vizavi de el, cu Arnold Hardcastle în dreapta şi Sebastian în stânga.

— Poate ar fi mai bine să încep eu, a zis Ross, anunţându-vă că – cel puţin până acum – acţiunile Farthings nu au scăzut chiar atât de mult cât ne temeam noi.

— Au fost ajutate de declaraţia ta drastică, apărută în toate ziarele de duminică, fără îndoială, a comentat Hakim. Într-adevăr, dacă ceva poate menţine banca pe linia de plutire este reputaţia ta în City, Ross.

— Se pare că mai există şi o a treia parte implicată, a spus Seb, care cumpără toate acţiunile disponibile pe piaţă.

— Sau un prieten sau un prădător, mă întreb, a zis Hakim.

— Nu ştiu sigur, dar vă voi anunţa când voi şti.

— Şi acţiunile Kaufman’s ce mai fac?

— În mod surprinzător, a spus Seb, au crescut uşor, în ciuda faptului că Victor a anunţat pe toţi cei interesaţi că, în ceea ce-l priveşte pe el, fuzionarea va avea loc şi că răposatul său tată era un mare admirator al dumneavoastră.

— Este foarte generos din partea lui, a zis Hakim, punându-şi coatele pe masă. Dar câţi dintre clienţii noştri majori şi-au retras conturile?

— Mai mulţi au sunat ca să-şi exprime îngrijorarea referitoare la schimbările care vor avea loc şi să ne explice că societăţile lor nu pot fi asociate cu traficanţii de droguri.

— Şi ce le-ai spus? a întrebat Arnold, înainte ca Hakim să intervină.

— Le-am spus, a continuat Ross, că domnul Bishara nici măcar nu fumează şi de fapt cui îşi închipuie ei că ar putea vinde drogurile?

— Dar clienţii mai mici? a zis Hakim. Votează şi ei cu picioarele?

— Câţiva şi-au mutat deja conturile, a zis Seb. Dar, în mod ironic, încercam să scap de câţiva dintre ei de ani de zile şi nu mă îndoiesc că se vor târî înapoi după ce vă veţi dovedi nevinovăţia.

— Şi li se va trânti uşa în nas, a spus Hakim, lovind cu pumnul în masă. Dar detectivul nostru particular? l-a întrebat pe Arnold. Ai reuşit să-i dai de urmă?

— Da, domnule preşedinte. L-am găsit jucând snooker în Romford. Citise despre caz în *News of the World* şi zicea că pe stradă se zvoneşte că a fost o cursă, dar nimeni nu ştie a cui, ceea ce l-a convins că poate fi vorba de suspecţii obişnuiţi.

— Când vine să mă vadă?

— Seara, la ora şase. Dar ai grijă, Barry Hammond nu este un om prea amabil. Dar dacă se hotărăşte să accepte misiunea, nu aş vrea să fiu în locul vinovatului.

— Cum adică, „dacă”? Cine naiba se crede?

— Îi dispreţuieşte pe traficanţii de droguri, Hakim, a zis Arnold, calm. Crede că ar trebui spânzuraţi cu toţii în Trafalgar Square.

— Dacă are de gând să sugereze că…

Sebastian şi-a pus o mână pe braţul lui Hakim.

— Înţelegem toţi prin ceea ce treceţi, domnule preşedinte, dar trebuie să rămâneţi calm şi să ne lăsaţi pe Ross, pe Arnold şi pe mine să ne descurcăm.

— Îmi pare rău. Sigur că ai dreptate, Seb. Să nu crezi că nu vă sunt tuturor recunoscător. De abia aştept să-l întâlnesc pe domnul Hammond.

— O să-ţi pună câteva întrebări pe şleau, a zis Arnold. Promite-mi doar că nu te vei enerva.

— Voi fi doar dulceaţă şi pace.

— Cum îţi petreci timpul? a întrebat Ross, încercând să schimbe atmosfera. Nu poate fi plăcut să stai aici.

— Azi-dimineaţă am stat o oră în sala de sport, ceea ce mi-a amintit că nu mai sunt în formă. Pe urmă am citit *FT* de la cap la coadă. Ieri după-masă m-am plimbat o oră în curte împreună cu doi bancheri care au fost închişi pentru că manipulau preţul acţiunilor şi seara am jucat table.

— Pe bani? s-a interesat Seb.

— O liră jocul. E un tip închis pentru jaf armat care mi-a luat nişte lire, dar am plănuit să le recuperez în seara asta.

Cei trei vizitatori au izbucnit în râs.

*

— Am mai cumpărat alte două procente din acţiunile Farthings, a spus Sloane, aşa că acum avem dreptul să fim în consiliu.

— Aceste acţiuni suplimentare s-au dovedit a fi mai scumpe decât ai prevăzut, a zis Mellor.

— E adevărat, dar brokerul meu mi-a spus că a apărut un jucător important care culege de pe piaţă tot ce apare din stoc.

— Ai idee cine ar putea fi? a întrebat Knowles.

— Niciuna, dar asta explică pentru ce acţiunile n-au scăzut atât cât anticipasem eu. Dacă mă laşi să te reprezint în consiliu, Desmond, voi putea afla exact ce se petrece şi apoi voi putea, regulat, să ofer presei informaţii false. În cele din urmă va apărea efectul de scădere picătură cu picătură care le va ieftini, poţi să mă crezi.

— Mai crezi încă faptul că nimeni nu ar putea să-şi dea seama că cineva de la această masă ar fi responsabil?

— Sunt foarte sigur. Noi suntem singurele trei persoane care ştiu ce se întâmplă, iar eu sunt singurul care ştie unde sunt îngropate cadavrele.

*

După ce Sebastian a părăsit întrunirea de la închisoarea Wandsworth, s-a întors repede la bancă unde a găsit-o pe Rachel lângă uşa biroului său.

— Treizeci şi doi de clienţi vor să vă vorbească personal, toţi foarte urgent.

— Care e primul?

— Jimmy Goldsmith.

— Dar banca n-a făcut niciodată afaceri cu domnul Goldsmith.

— Este un prieten apropiat al domnului Bishara. Se învârt amândoi la Clermont Club.

— Bine, voi vorbi mai întâi cu el.

Rachel s-a întors în biroul ei şi după câteva momente telefonul lui Sebastian a sunat.

— Domnule Goldsmith, sunt Sebastian Clifton, m-aţi sunat.

— Am auzit că l-aţi vizitat pe Hakim la închisoare azi. Cum se simte?

— Rezistă.

— La fel ca acţiunile voastre.

— Deci dumneavoastră sunteţi jucătorul major?

— Să spunem doar că am cules toate acţiunile atunci când au scăzut cu zece la sută sub medie.

— Dar de ce, domnule Goldsmith? V-ar putea costa o avere până la urmă.

— Din două motive, domnule Clifton. Unul, îl cunosc pe Hakim de la universitate şi ştiu că el, ca şi mine, dispreţuieşte traficanţii de droguri.

— Şi al doilea motiv?

— Să spunem doar că îi sunt dator.

— Dar tot riscaţi foarte mult.

— Este un joc de noroc, recunosc. Dar când se va dovedi nevinovăţia lui Hakim, şi nu am nicio îndoială că aşa va fi, preţul acţiunilor băncii va creşte şi când le voi vinde voi câştiga o mică avere.

— Domnule Goldsmith, mă întrebam dacă nu m-aţi putea ajuta şi la un alt câştig.

Goldsmith a ascultat cu atenţie cererea lui Sebastian.

— Când ţineţi întrunirea de urgenţă a consiliului? a întrebat el.

— Marţi dimineaţa, la ora zece.

— Voi fi acolo.

*

Sebastian şi-a petrecut restul zilei încercând să le răspundă celor care-l sunaseră. Se simţea ca băieţelul olandez cu degetul în dig. Oare se va rupe şi-i va îneca pe toţi?

A ascultat aceleaşi întrebări iar şi iar şi a încercat să-l asigure pe fiecare client că Hakim nu numai că era nevinovat, ci şi că banca era în siguranţă. A fost plăcut surprins când şi-a dat seama câţi oameni erau siguri şi dornici să-l susţină pe preşedinte. Seb a făcut două liste, una dintre ele numită „prieteni de vreme rea” şi cealaltă „prieteni de vreme bună”. La şapte în acea seară, lista cu „vreme rea” o depăşea pe cea cu „bună”.

Seb era gata să plece acasă când telefonul a sunat iar. S-a gândit să-l ignore şi să plece, dar a ridicat cu neplăcere receptorul.

— Lordul Barrington e pe fir, a zis Rachel. Să vă fac legătura?

— Desigur.

— Salut, Seb. Îmi pare rău că te deranjez. Cred că ai avut o zi foarte grea. Dar m-am întrebat dacă nu-mi poţi acorda un moment.

— Desigur, a repetat Seb.

— Acum câtva timp m-ai întrebat dacă aş vrea să mă alătur consiliului de la Farthings. Te sun ca să te întreb dacă oferta mai e valabilă.

Sebastian a rămas mut.

— Mai eşti acolo, Seb?

— Da, a spus el în cele din urmă.

— Aş considera o mare onoare să lucrez cu Hakim Bishara, a spus Giles, dacă el crede că l-aş putea ajuta cumva.

*

După ce telefonul n-a mai sunat, Sebastian s-a decis să meargă în sfârşit acasă, deşi mai era o persoană pe care trebuia s-o sune. Dar s-a decis că-i va fi mai uşor să discute cu ea în intimitatea apartamentului său.

Pe drumul spre casă, în Pimlico, i s-a făcut brusc foame, pentru că nu mâncase nimic la prânz. Nu avea chef să mănânce în oraş şi bineînţeles nici nu avea chef de gătit, aşa că s-a oprit la o pizzerie şi aluat o pizza mare cu ardei. Până ce a ajuns în faţa blocului în care stătea, mintea lui revenise la problemele pe care le va aborda la întrunirea de a doua zi, acum că Adrian Sloane revenise în consiliu. A intrat în Pimlico Mansions şi a luat liftul până la apartamentul său de la etajul nouă. Când a deschis uşa a auzit telefonul sunând.

*

Hakim Bishara s-a uitat cu atenţie la bărbatul aşezat la masă în faţa lui. Juca din nou jocul pe care-l învăţase de la tatăl lui. Costumul albastru-închis al domnului Hammond era bine croit, dar cam boţit; probabil că-şi pusese cămaşa albă cu o oră înainte. Cravata avea o stemă, probabil de la un club de rugby, iar pantofii ar fi putut fi făcuţi să lucească doar de către un militar. Capul era ras, trupul slab şi agil şi cu toate că avea patruzeci şi ceva de ani, nu mulţi oameni de treizeci ar fi fost în stare să boxeze cu el. Hakim l-a aşteptat să vorbească.

— Am fost de acord să vă văd, domnule Bishara, doar pentru că sunteţi un prieten al domnului Hardcastle.

Essex, dur, direct la subiect. Hammond s-a întors spre stânga şi a dat din cap spre Arnold.

— Şi lui îi sunt dator. M-a salvat când eram vinovat. Sunteţi vinovat, domnule Bishara? a întrebat el, cu ochii adânci, căprui, aţintiţi asupra lui Hakim de parcă era un piton care-şi studia cina.

Hakim putea auzi în ureche vocea lui Seb, spunându-i să fie calm.

— Nu, nu sunt vinovat, domnule Hammond, i-a răspuns, întorcându-i privirea.

— Aţi consumat vreodată droguri, domnule Bishara?

— Niciodată, a zis Hakim, calm.

— Atunci nu vă va deranja dacă vă răsuciţi mânecile, nu? Hakim i-a îndeplinit ordinul fără să discute. Ochii lui Hammond i-au analizat braţele. Şi acum pantalonii. A răsucit fiecare crac al pantalonilor. Deschideţi gura, vreau să vă văd dinţii. Hakim a deschis gura. Mai mult, a zis el, apoi s-a uitat înăuntru. Ei, un lucru e sigur, domnule Hardcastle. Prietenul dumneavoastră n-a luat droguri în viaţa lui, deci a trecut primul test. Hakim s-a întrebat care va fi al doilea. Şi acum să aflăm dacă este traficant.

*

Sebastian a închis uşa, a lăsat pizza pe masa din hol şi a înşfăcat receptorul. A fost întâmpinat de o voce pe care n-o mai auzise de multă vreme.

— Tocmai voiam să te sun, a zis Seb. Dar, având în vedere împrejurările, nu mi s-a părut înţelept să te sun de la birou.

— Împrejurările? a repetat Samantha cu vocea ei dulce pe care Seb nu reuşise s-o uite niciodată.

— Mi-e teamă că este o poveste mai lungă.

Seb a încercat apoi să-i explice ce păţise Bishara şi încercarea lui eşuată de a o suna de pe aeroportul Dulles şi când a terminat nu avea idee cum va reacţiona Samantha.

— Bietul om. Nici nu-mi pot imagina prin ce trece.

— Este un coşmar, i-a zis Seb. Sper că eşti de părere că am procedat corect.

— Şi eu aş fi făcut la fel, a spus ea. Cu toate că mărturisesc că de abia aşteptam să te văd.

— M-aş putea întoarce sâmbătă la Washington să-mi iau picturile şi să te duc la cină.

— Aş sugera să ne duci pe amândouă, a spus Sam. Jessica ţi-a făcut un model din plastilină şi a înfipt ace în el în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Asta meritam. Aş putea să vorbesc şi cu ea sau îmi va trânti telefonul în nas?

— Nu te îngrijora. Cred că va rămâne în curând fără ace.

*

— Descrieţi persoana care stătea lângă dumneavoastră în avion, a spus Hammond.

— În vârstă de patruzeci, patruzeci şi cinci de ani, măritată…

— De unde ştiţi că era măritată?

— Purta o verighetă şi un inel de logodnă.

— Şi asta ce dovedeşte?

— Că nu este disponibilă. Dumneavoastră, de exemplu, aţi divorţat de curând.

— De unde ştiţi?

— Aveţi o dungă subţire pe inelarul mâinii stângi pe care încercaţi să o rotiţi din când în când, de parcă ar mai fi o verighetă acolo.

— Ce purta?

— Un costum pe comandă, nicio bijuterie cu excepţia unor cercei scumpi cu diamante şi un ceas Cartier Tank.

— Aţi vorbit cu ea?

— Nu, limbajul ei corporal indica faptul că nu dorea să fie deranjată.

— Aţi discutat cu alţi pasageri din avion?

— Nu, am făcut un drum fără sens şi obositor în Lagos şi voiam doar să dorm.

— Am nevoie de numărul zborului şi de data şi numele rezervării pentru că ea s-ar putea să fie o persoană care face în mod obişnuit acel drum.

Arnold şi le-a notat.

— Nu putea să fi fost ea, a zis Hakim convins.

— Vă mai amintiţi altceva despre ea?

— Citea *Watership Down* şi purta ochelari.

— Cetăţenia?

— Scandinavă. Aş zice că suedeză.

— De ce?

— Nicio altă rasă de pe pământ nu are un păr blond natural de acest tip.

— Acum aş vrea să vă gândiţi cu atenţie înainte de a-mi răspunde la următoarea întrebare, domnule Bishara. Hakim a încuviinţat. Vă gândiţi la cineva care ar putea beneficia de faptul că sunteţi la închisoare?

— Nu-mi vine nimeni în minte. Mulţi îmi invidiază succesul, dar nu-i consider duşmani.

— Există cineva care ar profita de eşuarea fuzionării Farthings Kaufman?

— Mai mulţi. Dar după ce am trecut prin ultimele câteva zile, nu aş vrea să acuz pe cineva care, ca şi mine, ar putea să fie complet nevinovat.

Arnold şi-a mai notat ceva.

— Domnul Clifton sau domnul Kaufman, de exemplu? Nu uitaţi că au fost împreună la şcoală. Unul dintre ei s-ar putea vedea în funcţia de viitor preşedinte mult mai curând dacă v-aţi afla în siguranţă în spatele gratiilor.

— Nu este nicio îndoială că unul dintre ei va deveni până la urmă preşedinte în locul meu. Dar vă pot asigura, domnule Hammond, că ambii sunt sută la sută persoane de încredere şi şi-au dovedit lealitatea faţă de mine în ultimele zile. Nu, domnule Hammond, trebuie să vă uitaţi ceva mai departe.

— Dar ceilalţi membri ai consiliului?

— Sunt sau prea bătrâni, prea ocupaţi sau prea conştienţi că nu sunt apţi pentru această funcţie.

Arnold Hardcastle şi-a permis să zâmbească.

— Ei bine, există cineva care doreşte să vă ştie la închisoare mult timp, altfel de ce s-ar fi deranjat să fiţi arestat pentru un delict pe care nu l-aţi comis?

— Dar dacă cineva de genul acesta ar fi fost în avion, l-aş fi recunoscut.

— Nu era necesar să fi fost în avion, a zis Hammond. El sau ea ar fi putut folosi pe cineva care n-ar fi dat de bănuit şi care s-ar fi putut urca în avion cu treisprezece uncii de heroină fără să fie suspectat. Poate o stewardesă sau chiar un pilot.

— Dar de ce? a întrebat Hakim.

— Lăcomia sau teama sunt, în general, răspunsul la această întrebare, domnule Bishara. Banii sunt catalizatorul. O datorie care trebuie plătită, informaţii care nu trebuie să fie dezvăluite. Nu vă îngrijoraţi, domnule Bishara, voi afla cine a fost. Dar nu va fi ieftin.

Hakim a încuviinţat. Dacă se discuta despre bani, se simţea pe un teren mai sigur.

— Cât mă va costa?

— Am nevoie de o echipă mică. Doi sau poate trei oameni. Trebuie să fie experţi în domeniile lor şi se vor aştepta de la început să fie plătiţi în cash.

— Cât?

— Cinci mii.

— Îi veţi primi azi, ceva mai târziu, a zis Hakim, făcându-i semn lui Arnold. Şi plata pentru dumneavoastră, domnule Hammond?

— M-am gândit puţin şi aş prefera să fiu plătit în funcţie de rezultate.

— La ce vă gândiţi? a întrebat Hakim, amintindu-şi altă regulă de aur a tatălui său: la orice afacere, aşteaptă ca partea cealaltă să facă prima ofertă.

— Cinci mii de lire dacă găsesc persoana responsabilă pentru plantarea heroinei. Zece mii dacă este arestată şi acuzată. Douăzeci de mii dacă descopăr persoana sau persoanele aflate în spatele acestei operaţii. Şi altă mie pentru fiecare an al sentinţei pe care o vor primi.

Hakim s-ar fi putut târgui o oră şi ar fi putut, probabil, să scadă pretenţiile lui Hammond cu 30, 40, poate 50 la sută, dar tatăl său îi spusese odată că uneori trebuie să accepţi prima ofertă, mai ales dacă miza este mare. În acest caz, miza n-ar fi putut fi mai mare.

S-a ridicat încet de pe scaun, a întins mâna şi a zis:

— Am încheiat afacerea, domnule Hammond.

*

— Această întrunire de urgenţă a fost solicitată în împrejurările cele mai nefavorabile, a zis Ross Buchanan. Dar mai întâi trebuie să vă spun că domnul Bishara mi-a cerut să-i ţin locul ca preşedinte până ce va reveni.

— Nu ar trebui să votăm? a zis Adrian Sloane. Poate cineva închis pentru trafic de droguri să dicteze modul în care este condusă o companie publică?

— Sunt de acord cu domnul Sloane, a spus Giles. O decizie atât de importantă trebuie supusă votului. Prin urmare, propun ca domnul Ross Buchanan, distinsul fost preşedinte al acestei bănci, să-i preia responsabilităţile până ce domnul Bishara se întoarce în post.

— Dar şi eu am fost preşedinte al acestei bănci, a protestat Sloane.

— Am spus „distins”, a comentat Giles, fără să se deranjeze să se uite la Sloane.

A urmat o tăcere de gheaţă.

— Secondează cineva propunerea domnului Clifton ca domnul Ross Buchanan să fie preşedinte până la întoarcerea domnului Bishara? a întrebat secretarul companiei.

— Eu aş fi încântat s-o fac, a zis Jimmy Goldsmith.

— Cine este pentru? a întrebat secretarul companiei.

Toţi cei aflaţi în jurul mesei, cu excepţia lui Sloane, au ridicat mâna.

— Împotrivă?

Sloane a ridicat mâna şi a spus:

— Vreau să se noteze în minută că, în cazul în care Bishara este condamnat pentru trafic de droguri, mă aştept ca toţi să vă daţi demisia.

— Şi dacă nu este? a întrebat Victor Kaufman.

— Atunci, desigur, va trebui să-mi reconsider poziţia.

— Mai este ceva ce doresc să fie notat, a zis Victor.

Secretarul companiei i-a scris conştiincios cuvintele.

— Poate, a spus Ross, ar trebui să trecem mai departe. Aş vrea să încep prin a le ura bun venit lordului Barrington şi domnului Jimmy Goldsmith ca membri în acest consiliu, înainte de a-i cere directorului executiv, Sebastian Clifton, să raporteze efectul pe care l-au avut evenimentele recente asupra finanţelor companiei şi ultima noastră poziţie referitoare la fuzionare.

— Acţiunile noastre au scăzut cu doisprezece la sută, domnule preşedinte, a spus Sebastian, dar îmi face plăcere să vă anunţ că piaţa pare să se fi liniştit, mai ales mulţumită intervenţiei domnului Goldsmith care, în mod evident, nu crede numai în nevinovăţia domnului Bishara, ci şi în viitorul pe termen lung al băncii. Şi acum pot spune cât de mulţumit sunt că face parte din consiliu şi că a reuşit să ni se alăture azi.

— Dar, la fel ca domnul Buchanan, a zis Goldsmith, intenţionez să mă retrag din postul de director la revenirea domnului Bishara.

— Şi dacă nu revine? a întrebat Sloane. Ce veţi face atunci, domnule Goldsmith?

— Voi rămâne în consiliu şi voi face tot ce pot să mă asigur că un ratat ca tine nu ajunge director.

— Domnule preşedinte, a protestat Sloane. Aceasta este şedinţa de consiliu a unei bănci importante din City, şi nu cazinoul în care, în mod evident, domnul Goldsmith s-ar simţi mai la locul lui.

— Motivul pentru care nu doresc ca domnul Sloane să redevină preşedinte al acestei bănci, a spus Goldsmith, nu este doar că este un ratat, ci şi mai important este că ultima oară când a deţinut această poziţie aproape că a reuşit să ruineze Farthings iar eu bănuiesc că acesta este şi scopul lui actual.

— Asta este o calomnie, a spus Sloane. Nu mi-aţi lăsat de ales decât să mă adresez avocaţilor mei în această problemă.

— De abia aştept, a spus Goldsmith. Pentru că atunci când aţi fost preşedinte la Farthings şi domnul Bishara şi-a retras oferta pentru bancă, aţi declarat la o întrunire a consiliului, ceea ce s-a notat, că mai exista o altă instituţie financiară majoră dornică să plătească mai mult decât ceea ce oferea domnul Bishara pentru Farthings. Întotdeauna a fost un mister pentru mine care era acea instituţie financiară majoră. Poate doriţi să ne lămuriţi acum, domnule Sloane.

— Nu sunt obligat să mai suport şi alte insulte de la cei de seama ta, Goldsmith. Sloane s-a ridicat de la locul lui şi, cum ştia că vorbele sale vor fi înregistrate în minute, a mai zis: Toţi veţi fi obligaţi să demisionaţi când Bishara va fi condamnat. La următoarea şedinţă a acestui consiliu voi participa ca preşedinte. La revedere, domnilor, a zis el şi a ieşit.

Goldsmith nu a aşteptat ca uşa să se închidă înainte de a spune:

— Nu vă temeţi să atacaţi scandalagiii pentru că întotdeauna se dovedesc a fi laşi şi, atunci când sunt supuşi presiunii, o iau la fugă.

Au urmat aplauze. După ce au încetat, Giles Barrington s-a întins peste masă.

— Mă întreb, Jimmy, dacă ai vrea să te înscrii în Partidului Laburist? Sunt câţiva membri în cabinetul fantomă de care aş vrea să scap.

Ross Buchanan a aşteptat ca râsetele să înceteze înainte de a spune:

— Sloane a avut dreptate în privinţa unui singur lucru. Dacă Hakim este condamnat, vom fi obligaţi toţi să demisionăm.

HAKIM BISHARA
1975

33

Curtea numărul patru de la Old Bailey era plină marţi dimineaţa cu mult înainte de ora zece. Consilierii erau la locurile lor, băncile presei zumzăiau şi galeria de deasupra semăna cu nişte culise în seara premierei într-un teatru din West End.

Sebastian venise în fiecare zi a procesului, chiar şi în dimineaţa în care fusese ales juriul. Ura să îl vadă pe Hakim făcându-şi apariţia de dedesubt pentru a lua loc în boxă cu câte un poliţist de o parte şi de cealaltă de parcă ar fi fost un infractor de rând. Sistemul american, în care acuzatul stă la masă cu echipa sa juridică i se părea mult mai civilizat.

Avocatul lui Hakim era domnul Gilbert Gray QC, iar Coroana era reprezentată de domnul George Carman QC. Cei doi semănau cu nişte gladiatori din Colosseumul roman, zdraveni şi în formă, dar până acum niciunul nu reuşise decât să-l rănească superficial pe celălalt. Sebastian n-a putut să nu se gândească că, dacă ar fi schimbat locurile, toată pasiunea simulată, insultele voalate şi protestele mânioase ar fi fost exact aceleaşi.

În discursurile de deschidere, domnul Gray şi domnul Carman îşi stabiliseră ţintele, iar Sebastian era sigur că juriul nu fusese influenţat de niciunul dintre ei. Primii trei martori – căpitanul zborului 207, ofiţerul de bord şi doamna Aisha Obgado, o stewardesă nigeriana care depusese mărturie în scris – n-au prea adus nimic nou cazului pentru că niciunul nu şi-o putea aminti pe femeia care stătea pe locul 3B şi desigur nu văzuseră pe nimeni strecurând ceva în geanta domnului Bishara. Deci greul rămăsese acum pe umerii următorului martor, domnul Collier, unul dintre ofiţerii de vamă de pe Heathrow, care-l arestase pe acuzat.

— Chemaţi-l pe domnul Collier! a strigat un poliţist care stătea la intrarea în sala de tribunal.

Sebastian l-a urmărit cu interes pe domnul Collier în timp ce se îndrepta spre boxa martorilor. Avea aproape un metru optzeci, părul negru şi des şi o barbă care-l făcea să semene cu un căpitan de vapor. Avea o figură deschisă şi onestă, iar Barry Hammond scrisese în raportul său că acest Collier îşi petrecea dimineţile de duminică arbitrând meciurile de rugby ale copiilor. Dar Barry descoperise ceva care-i putea oferi domnului Gray şansa să facă prima rană importantă. Totuşi, aceasta mai avea de aşteptat pentru că omul era martorul Coroanei aşa că domnul Carman urma să-l examineze primul.

Când domnul Collier a depus jurământul, nu a avut nevoie să citească broşura dată de un membru al tribunalului. Vocea lui era fermă şi încrezătoare şi se observa că nu era deloc nervos. Juriul îl privea deja cu respect.

Domnul Carman s-a ridicat încet, a deschis un dosar roşu din faţa lui şi a început interogarea.

— Vă rugăm să vă spuneţi numele pentru înregistrare.

— David Collier.

— Şi ocupaţia?

— Sunt ofiţer senior la vamă şi acum lucrez la Heathrow.

— De când sunteţi ofiţer de vamă, domnule Collier?

— De douăzeci şi şapte de ani.

— Deci ar fi corect să spunem că sunteţi un om care a ajuns în vârful carierei sale?

— Aşa aş vrea să cred.

— Să mergem mai departe, domnule Collier şi sugerez…

— Nu ai nevoie să mergi mai departe, a intervenit domnul Justice Urquhart, privind urât din banca consilierilor seniori. Aţi stabilit credibilitatea domnului Collier, aşa că vă sugerez să continuaţi.

— Vă sunt recunoscător, domnule, a zis Carman, pentru confirmarea credibilităţii şi calificării domnului Collier ca martor expert.

Judecătorul s-a încruntat, dar nu a comentat.

— Domnule Collier, pot să confirm că aţi fost ofiţerul senior de vamă de serviciu în dimineaţa în care acuzatul, domnul Bishara, a fost arestat şi luat în custodie?

— Da, domnule.

— E adevărat că atunci când domnul Bishara a trecut prin culoarul verde, arătând că nu are nimic de declarat, l-aţi oprit şi aţi cerut să-i inspectaţi bagajul?

— Da, domnule, aşa am făcut.

— Câte bagaje avea?

— Doar o valiză mică, nimic altceva.

— Şi acesta a fost doar un control de rutină?

— Nu, domnule. Am primit o informaţie că un pasager la zborul 207 din Lagos încerca să introducă heroină în ţară prin contrabandă.

— Şi cum aţi primit acest pont?

— Prin telefon, domnule. Cu aproximativ treizeci de minute înainte de aterizarea avionului.

— Informatorul v-a dat numele lui?

— Nu, domnule, dar nu este un lucru neobişnuit pentru că informatorii din aceste cazuri sunt adesea ei înşişi traficanţi de droguri. Pot dori înlăturarea unui rival sau pedepsirea cuiva pentru că n-a plătit un trafic anterior.

— Conversaţia cu acest informator a fost înregistrată?

— Toate aceste conversaţii sunt înregistrate, domnule Carman, în cazul în care este nevoie de ele mai târziu, la proces.

— Aş putea sugera, domnule judecător, a zis Carman, uitându-se în sus, că acesta ar putea fi momentul potrivit în care juriul să asculte înregistrarea?

Judecătorul a încuviinţat şi aprodul s-a dus la o masă din mijlocul sălii unde fusese montat un magnetofon Grundig. S-a uitat la judecător, care a dat iar din cap, şi a apăsat butonul de redare.

— *Biroul de vamă, Heathrow,* s-a auzit o voce feminină.

— *Faceţi-mi vă rog legătura cu ofiţerul senior al vămii.*

— *Pot să întreb cine-l caută?*

— *Nu, nu puteţi.*

— *Voi vedea dacă este liber.* A continuat să se audă bâzâitul benzii o vreme până ce s-a auzit altă voce. *SCO Collier. Cu ce vă pot ajuta?*

— Dacă vă interesează vă pot spune despre nişte droguri pe care un călător va încerca să le strecoare prin contrabandă azi.

Sebastian a observat că domnul Gray scria întruna în carnetul lui galben.

— *Da, mă interesează,* a zis Collier. *Dar mai întâi, aţi putea să-mi spuneţi numele dumneavoastră?*

— Numele pasagerului este Hakim Bishara. Este bine cunoscut în comerţ şi vine cu avionul 207 din Lagos. Are treisprezece uncii de heroină în valiza sa. Clic, brr.

— Şi ce aţi făcut în continuare, domnule Collier?

— Am luat legătura cu un coleg de la controlul paşapoartelor şi l-am rugat să mă informeze când trece domnul Bishara.

— Şi aşa a făcut?

— Da. Când domnul Bishara a intrat în culoarul verde după câteva minute, l-am oprit şi i-am cercetat valiza, singurul bagaj pe care-l avea la el.

— Şi aţi găsit ceva neobişnuit?

— Un pachet ambalat în celofan ascuns într-un buzunar lateral al genţii conţinea treisprezece uncii de heroină.

— Cum a reacţionat domnul Bishara când aţi găsit pacheţelul?

— A părut surprins şi a pretins că nu-l mai văzuse înainte.

— Acesta este un lucru neobişnuit, domnule Collier?

— N-am cunoscut niciodată un traficant care să recunoască contrabanda cu droguri. Întotdeauna par surprinşi şi se comportă impecabil. Este singura lor apărare în cazul în care ajung la tribunal.

— Şi atunci ce aţi făcut?

— L-am arestat pe domnul Bishara, i-am explicat drepturile în faţa unui coleg şi l-am dus în camera de intervievare unde l-am predat unui ofiţer de la brigada de droguri.

— Şi acum, înainte ca stimatul meu coleg domnul Gray să sară în sus şi să ne spună că un doctor l-a examinat pe domnul Bishara şi a descoperit că nu există niciun semn că domnul Bishara a consumat droguri în viaţa lui, vă pot întreba, având în vedere experienţa dumneavoastră de douăzeci şi şapte de ani de ofiţer la vamă, domnule Collier, e ceva neobişnuit ca un traficant de droguri să nu fie şi consumator de droguri?

— De obicei, traficanţii de droguri nu sunt şi consumatori. Sunt afacerişti care conduc imperii mari şi complexe, utilizând adesea afaceri aparent curate ca acoperire pentru activităţile lor infracţionale.

— Ca aceea de bancher?

Domnul Gray a sărit în sus.

— Da, domnule Gray, a spus judecătorul. Domnule Carman, aceasta a fost o remarcă deplasată. Întorcându-se spre juriu, domnul Justice Urquhart a adăugat: ultimul comentariu va fi şters din înregistrare şi domniile voastre nu trebuie să ţineţi seama de el.

Sebastian nu se îndoia că va fi şters din înregistrări, dar era la fel de convins că nu va dispărea din minţile juraţilor.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, a spus domnul Carman, care arăta cât se poate de umil. Domnule Collier, câţi traficanţi de droguri aţi arestat în ultimii douăzeci şi şapte de ani?

— O sută cincizeci şi nouă.

— Şi câţi dintre aceştia au fost condamnaţi?

— O sută cincizeci şi cinci.

— Şi dintre cei patru găsiţi nevinovaţi, câţi au fost mai târziu…

— Domnule Carman, unde vreţi să ajungeţi?

— Încerc doar să stabilesc, domnule judecător, că domnul Collier nu greşeşte. Era doar…

— Vă rog să vă opriţi, domnule Carman. Domnule Collier, nu veţi răspunde la această întrebare.

Sebastian a înţeles că juriul ştia mult prea bine ce încerca domnul Carman să stabilească.

— Nu mai am întrebări, domnule.

*

Când tribunalul s-a reunit la ora două în acea după-amiază, judecătorul i-a invitat pe domnul Gray să-şi înceapă interogarea martorului. Dacă fusese surprins de comentariile procurorului, n-a lăsat să se observe nimic.

— Domnule Collier, trebuie să amintesc unui om cu experienţa dumneavoastră profesională că vă aflaţi încă sub jurământ?

Ofiţerul de la vamă s-a zbârlit.

— Nu, domnule Gray, nu aveţi nevoie. Judecătorul a ridicat o sprânceană.

— Aş dori să revenim la înregistrarea pe bandă, domnule Collier. Martorul a încuviinţat. Nu vi s-a părut că discuţia cu informatorul a fost cam neobişnuită?

— Nu sunt sigur că înţeleg întrebarea, a spus Collier, defensiv.

— Nu vi s-a părut că vorbeşte ca o persoană bine educată?

— Ce vă face să spuneţi asta, domnule Gray?

— Când a răspuns întrebării operatoarei: „Pot să întreb cine sună?”, acesta a spus: „Nu, nu puteţi.” Judecătorul a zâmbit. Şi nu vi s-a părut interesant că informatorul n-a înjurat niciodată şi nici n-a vorbit urât în timpul discuţiei?

— Nu prea mulţi oameni înjură ofiţerii vamali, domnule Gray.

— Aţi avut cumva părerea că citea dintr-un scenariu?

— Nu este ceva neobişnuit. Profesioniştii ştiu că dacă rămân pe fir mai mult de trei minute putem afla de unde vine apelul, aşa că nu doresc să vorbească inutil.

— Cuvinte ca: „Nu, nu puteţi”? Şi nu vi s-a părut expresia „bine cunoscut în comerţ” cam ciudată, având în vedere împrejurările?

— Nu sunt sigur că vă înţeleg, domnule Gray.

— Atunci daţi-mi voie să vă ajut, domnule Collier. Aţi fost ofiţer de vamă în ultimii douăzeci şi şapte de ani, după cum stimatul meu coleg ne tot aminteşte. Aşa că trebuie să vă întreb, cât vă aflaţi sub jurământ, ştiind aşa cum ştiţi lumea traficanţilor de droguri, aţi auzit vreodată de numele Hakim Bishara?

Collier a ezitat o clipă înainte de a spune:

— Nu, n-am auzit.

— Nu se afla printre cei o sută cincizeci şi nouă de traficanţi pe care i-aţi arestat în trecut?

— Nu, domnule.

— Şi nu vi s-a părut ciudat, domnule Collier, că cele treisprezece uncii de heroină se aflau într-un buzunar lateral al valizei şi nu se făcuse nicio încercare de a le ascunde?

— Domnul Bishara este evident un om încrezut, a zis Collier, părând agitat.

— Dar nu şi prost. Chiar şi mai inexplicabil pentru mine este faptul că cel care v-a dat informaţia, omul acela bine educat, a spus şi citez... Gray a făcut o pauză ca să se uite în agenda lui galbenă... „Are treisprezece uncii de heroină în valiză.” Şi chiar treisprezece uncii avea. Nu paisprezece. Nu douăsprezece. Şi, după cum v-a spus, erau în valiză.

— Este clar că acel contact din Nigeria i-a spus cantitatea exactă de heroină pe care i-o vânduse domnului Bishara.

— Sau exact cantitatea de heroină pe care aranjase s-o pună în valiza domnului Bishara?

Collier s-a agăţat de marginile boxei martorilor, dar n-a zis nimic.

— Lăsaţi-mă să revin la reacţia domnului Bishara când a văzut prima oară pacheţelul cu heroină şi să vă reamintesc, domnule Collier, cuvintele dumneavoastră exacte: „A părut surprins şi a pretins că nu-l mai văzuse până atunci”.

— Este corect.

— Nu a ridicat vocea, nu s-a enervat şi nici n-a protestat?

— Nu, domnule, n-a făcut aşa ceva.

— Domnul Bishara a rămas calm şi demn în tot timpul acestui proces extrem de neplăcut.

— Nu mai mult decât te-ai aştepta de la un traficant de droguri obişnuit, a zis Collier.

— Şi nu mai mult decât te-ai aştepta de la un om complet nevinovat, a replicat domnul Gray. Collier nu a comentat. Permiteţi-mi să termin prin a aborda un punct pe care onorabilul meu coleg era atât de nerăbdător să fie cunoscut de juriu şi la fel sunt şi eu. Aţi spus tribunalului că în timpul celor douăzeci şi şapte de ani pe care i-aţi petrecut ca ofiţer de vamă, aţi arestat o sută cincizeci şi nouă de persoane pentru trafic de droguri.

— Este corect.

— Şi în tot acest timp aţi făcut vreodată greşeala să arestaţi o persoană nevinovată? Collier şi-a strâns buzele. Da sau nu, domnule Collier?

— Da, dar o singură dată.

— Şi – corectaţi-mă dacă greşesc, a zis Gray, deschizând un alt dosar, bărbatul în cauză a fost arestat pentru posesiune de cocaină.

— Da.

— Şi a fost condamnat?

— Da, a zis Collier.

— Care a fost sentinţa?

— Opt ani, a spus Collier, cu o voce abia şoptită.

— Şi acest nemernic vânzător de moarte şi-a executat întreaga sentinţă?

— Nu, a fost eliberat după patru ani.

— Pentru bună purtare?

— Nu, a spus Collier. Într-un alt proces care a avut loc după câţiva ani, un traficant de droguri condamnat a recunoscut că i-a pus cocaina în bagaj în timpul unui zbor din Turcia. A durat o vreme până ce Collier a continuat. Acest caz încă mă bântuie.

— Sper, domnule Collier, că acest caz nu va reveni şi el să vă bântuie. Nu mai am întrebări, domnule judecător.

Sebastian s-a întors şi a văzut câţiva membri ai juriului discutând în şoaptă între ei, în timp ce alţii îşi luau notiţe.

— Domnule Carman, a spus judecătorul, doriţi să reexaminaţi martorul?

— Mai am doar o întrebare, domnule judecător. Domnule Collier, ce vârstă aveaţi când aţi făcut acea greşeală nefericită?

— Aveam treizeci şi doi de ani. A fost acum aproape douăzeci de ani.

— Deci aţi făcut o singură greşeală în o sută şi cincizeci şi nouă de cazuri? Mai puţin de unu la sută.

— Da, domnule.

— Nu mai am întrebări, domnule judecător, a spus Carman, aşezându-se.

— Puteţi părăsi boxa martorilor, domnule Collier, a spus judecătorul.

Sebastian l-a urmărit pe ofiţerul senior de vamă în timp ce ieşea din sala tribunalului. S-a întors să se uite la Hakim, care a reuşit să zâmbească slab. Seb s-a uitat apoi la juriul ai cărui membri discutau între ei, cu excepţia unuia care nu-şi lua ochii de la domnul Collier.

— Sunteţi gata pentru următorul martor, domnule Carman? a întrebat judecătorul.

— Da, domnule judecător, a spus procurorul, ridicându-se încet. Domnul Carman s-a tras de reverele robei sale lungi şi negre şi şi-a aranjat peruca înainte de a se întoarce cu faţa la juriu. După ce s-a convins că toţi ochii din sală erau aţintiţi asupra lui, a spus:

— O chem pe doamna Kristina Bergström.

În sală au izbucnit discuţiile când a intrat o doamnă elegantă, de vârstă medie. Domnul Gray s-a întors şi l-a văzut pe clientul lui surprins, cu toate că o recunoscuse imediat. S-a întors să se uite mai bine la femeia pe care toţi o căutaseră în ultimele cinci luni. A luat repede agenda galbenă, a deşurubat capacul stiloului şi a aşteptat să audă mărturia.

Doamna Bergström a luat Biblia în mâna dreaptă şi a citit hârtia cu atâta încredere încât nu ţi-ai fi putut da seama că engleza nu era limba ei maternă.

Domnul Carman nu a încercat să-şi ascundă rânjetul de pisică de Cheshire de pe figură până ce a pus prima întrebare.

— Doamnă Bergström, vă rog să fiţi amabilă să vă spuneţi numele pentru înregistrare.

— Kristina Carla Bergström.

— Şi cetăţenia?

— Daneză.

— Ocupaţia?

— Arhitect peisagist.

— Doamnă Bergström, ca să nu mai pierdem timpul tuturor, inclusiv al dumneavoastră, recunoaşteţi prizonierul din boxa acuzaţilor?

Ea s-a uitat direct la Hakim şi a spus:

— Da, îl cunosc. Am stat unul lângă celălalt într-un zbor de la Lagos spre Anglia, acum patru sau cinci luni.

— Şi sunteţi sigură că bărbatul lângă care aţi stat este cel din boxa acuzaţilor?

— Este un bărbat arătos, domnule Carman şi ţin minte că am fost uimită că nu purta verighetă.

Această declaraţie a fost primită cu zâmbete.

— În timpul zborului, aţi discutat cu acuzatul?

— M-am gândit să o fac, dar părea extenuat. De fapt a şi adormit la câteva minute după decolarea avionului, aşa că l-am invidiat.

— De ce l-aţi invidiat?

— Eu n-am reuşit niciodată să adorm într-un avion şi trebuie să-mi petrec timpul urmărind un film sau citind.

— Ce aţi citit atunci?

— Jumătate din *Watership Down* în zborul spre Lagos şi intenţionam s-o termin când reveneam la Londra.

— Şi aţi reuşit?

— Da, am întors ultima pagină cu câteva minute înainte să fim anunţaţi de către căpitan că începem coborârea spre Heathrow.

— Deci aţi fost trează pe durata întregului drum?

— Da.

— Aţi văzut cumva un alt pasager sau un membru al echipajului deschizând compartimentul de bagaje de deasupra şi punând ceva în bagajul domnului Bishara?

— Nimeni nu l-a deschis în timpul zborului.

— Cum de puteţi fi atât de sigură, doamnă Bergström?

— Deoarece am încheiat o afacere majoră când am fost în Lagos, pentru grădina ministrului petrolului. Lui Hakim i-a venit să râdă. Deci de aceea aşteptase cinci ore. Şi pentru a sărbători, mi-am cumpărat o geantă Ferragamo de la duty-free. Am pus-o în acelaşi compartiment de bagaje. Dacă cineva l-ar fi deschis, cred că aş fi observat.

Domnul Carman a zâmbit femeilor din juriu, dintre care una a dat din cap.

— A existat vreun moment în timpul călătoriei când n-aţi stat lângă domnul Bishara?

— După ce pilotul ne-a anunţat că mai aveam cam jumătate de oră până la Heathrow, m-am dus la toaletă să mă aranjez.

— Şi domnul Bishara a rămas la locul lui în acel timp?

— Da, tocmai primise micul dejun.

— Deci când aţi fost plecată, el ar fi fost în stare să vadă dacă cineva ar fi deschis compartimentul de deasupra ca să-i umble la bagaje?

— Presupun că da, însă doar el poate răspunde la această întrebare.

— Mulţumesc, doamnă Bergström. Vă rog să rămâneţi în boxa martorilor pentru că sunt sigur că stimatul meu coleg are câteva întrebări pentru dumneavoastră.

Când s-a ridicat, domnul Gray nu arăta ca şi cum ar fi dorit să interogheze pe cineva.

— Domnule judecător, mă întreb dacă aş putea solicita o scurtă pauză pentru că am nevoie să mă consult cu clientul meu.

— Desigur, domnule Gray, a spus Justice Urquhart. S-a aplecat apoi în faţă, şi-a pus coatele pe birou şi s-a întors spre juriu. Cred că ar fi momentul potrivit să întrerupem şedinţa pe ziua de azi. Vă rog să reveniţi la locurile dumneavoastră mâine-dimineaţă, la zece, când domnul Gray, dacă doreşte, va examina martorul.

*

— Lasă-mă mai întâi să te întreb, Hakim, a zis Gray după ce s-au retras într-o cameră de consultanţă privată a tribunalului, dacă aceasta este femeia care a stat lângă tine în zborul de la Lagos?

— Sigur că da. Nu este o persoană pe care s-o poţi uita uşor.

— Atunci cum a ajuns Carman la ea înaintea noastră?

— Nu a ajuns, a spus Arnold Hardcastle. Carman a fost prea încântat să-mi spună că ea a citit în presă despre proces şi a luat imediat legătura cu avocatul companiei.

— A citit despre proces? a spus Gray, neîncrezător. Fără îndoială în *Copenhagen Gazette.*

— Nu, în *Financial Times.*

— Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi citit, a mormăit Gray.

— De ce? a întrebat Hakim.

— Fără mărturia ei aş fi putut semăna îndoială în minţile juraţilor despre rolul jucat de ea în toată afacerea, dar acum…

— Deci n-ai de gând s-o interoghezi? a întrebat Arnold.

— Sigur că nu. Ar reaminti juriului doar ce martor convingător este. Nu, acum totul se bazează pe felul în care apare Hakim.

— Va apărea aşa cum este, a zis Sebastian. Un bărbat decent, cinstit. Juriului nu-i va scăpa asta.

— Aş vrea să fie atât de simplu, a spus domnul Gray. Nimeni nu poate fi sigur cum se va comporta un martor, mai ales unul supus unei astfel de presiuni, şi cum îşi va juca rolul în boxa martorilor.

— Îşi va juca rolul? a repetat Ross.

— Mă tem că da, a spus Gray. Mâine va fi spectacolul.

34

Când a bătut de zece dimineaţa, domnul Justice Urquhart a intrat în tribunal. Toţi s-au ridicat, s-au aplecat şi, după ce judecătorul i-a salutat şi el, l-au aşteptat să se aşeze în fotoliul lui cu spătar înalt din piele roşie aflat în centrul estradei.

— Bună dimineaţa, a zis el, zâmbind juriului. Apoi şi-a întors atenţia spre avocat. Domnule Gray, doriţi s-o interogaţi pe doamna Bergström?

— Nu, domnule judecător.

Carman s-a uitat fix la juriu, cu o privire fals surprinsă pe faţă.

— Cum doriţi. Domnule Carman, procuratura mai cheamă şi alţi martori?

— Nu, domnule judecător.

— Foarte bine. În acest caz, domnule Gray, puteţi chema primul martor.

— Îl chem pe domnul Hakim Bishara.

Toţi ochii l-au urmărit pe acuzat ieşind din boxa lui şi intrând în boxa martorilor. Purta un costum bleumarin, o cămaşă albă şi o cravată de la Yale, după cum îl sfătuise domnul Gray. Nu părea un om care are ceva de ascuns. De fapt, Sebastian a fost impresionat de cât de în formă arăta. Parcă tocmai venise dintr-un concediu petrecut în Lyford Cay şi nu ca şi cum îşi petrecuse ultimele cinci luni la închisoare. Dar, după cum Hakim îi explicase lui Seb într-una dintre multele vizite la HMP Wandsworth, îşi petrecea o oră în fiecare zi în sala de gimnastică, apoi se plimba prin curte încă o oră după-amiază. În afară de asta, nu mai mânca mâncarea lui obişnuită de la serviciu, iar închisoarea nu avea o pivniţă de vinuri.

— Vă rog să vă spuneţi numele pentru înregistrare, a spus domnul Gray după ce Hakim a depus jurământul.

— Hakim Sajid Bishara.

— Şi ocupaţia?

— Bancher.

— Aţi vrea să dezvoltaţi subiectul?

— Am fost preşedinte la banca Farthings din City-ul londonez.

— Domnule Bishara, puteţi să ne povestiţi evenimentele care au dus la apariţia dumneavoastră de azi în boxa martorilor?

— Am plecat cu avionul în Lagos pentru o întrevedere cu ministrul nigerian al petrolului în legătură cu finanţarea unui proiect de port pentru petrolierele mari.

— Şi care a fost rolul dumneavoastră special în această operaţie?

— Guvernul nigerian a invitat Farthings să-i fie finanţatoare.

— Pentru cineva care nu se pricepe, aşa ca mine, puteţi să explicaţi ce înseamnă?

— Când guvernele suverane trebuie să împrumute un capital mare, în acest caz douăzeci de milioane de dolari, o bancă preia poziţia dominantă şi oferă partea cea mai mare din capital, posibil douăzeci şi cinci la sută, apoi alte bănci sunt invitate să completeze totalul.

— Şi ce comisioane percepe banca dumneavoastră pentru o astfel de operaţie?

— Taxa standard este de unu la sută.

— Deci Farthings urma să câştige două sute de mii de dolari din această afacere.

— Da, dacă ar fi mers bine, domnule Gray.

— Dar nu a mers?

— Nu. Imediat după ce am fost arestat, guvernul nigerian şi-a retras oferta şi a invitat Barclays să ne ia locul.

— Deci banca dumneavoastră a pierdut două sute de mii de dolari?

— Am pierdut mult mai mult, domnule Gray.

— Nu te enerva, a şoptit Seb, cu toate că ştia că Hakim nu-l putea auzi.

— Puteţi estima cam cât a pierdut banca dumneavoastră din cauză că nu mai sunteţi preşedinte?

— Acţiunile Farthings au scăzut cu aproape nouă la sută, micşorând cu mai mult de două milioane de lire valoarea companiei. Mai mulţi clienţi şi-au închis conturile, iar câţiva clienţi mai puţin importanţi i-au urmat. Dar cel mai important lucru, domnule Gray, reputaţia noastră, atât în City, cât şi faţă de clienţii noştri, nu-şi va reveni dacă numele meu nu va fi reabilitat.

— Da, aşa este. Şi după întâlnirea cu ministrul petrolului în Lagos, aţi revenit la Londra. Cu care linie?

— Cu Nigeria Airways. Guvernul nigerian mi-a organizat întregul drum.

— Câte bagaje aveaţi la bord?

— Doar o valiză mică pe care am pus-o în compartimentul de deasupra scaunului meu.

— Stătea cineva lângă dumneavoastră?

— Da, doamna Bergström. Cu toate că atunci nu ştiam cum o cheamă.

— Aţi discutat?

— Nu. Când m-am aşezat, ea citea. Eu eram extenuat şi am adormit.

— Când, în cele din urmă, v-aţi trezit, aţi vorbit cu ea?

— Nu, încă mai citea şi mi-am dat seama că mai avea doar câteva pagini din carte, aşa că n-am întrerupt-o.

— E de înţeles. Aţi scos ceva din valiză în timpul zborului?

— Nu.

— V-aţi dat seama dacă a umblat cineva la ea la un moment dat?

— Nu, dar am dormit câteva ore.

— V-aţi verificat conţinutul bagajului înainte de a coborî din avion?

— Nu, doar l-am luat cu mine. Voiam să fiu printre primii care să coboare din avion. Nu mai aveam şi alte bagaje, aşa că nu avea ce să mă reţină.

— Şi după ce aţi trecut de controlul paşapoartelor, v-aţi îndreptat spre culoarul verde.

— Da, pentru că nu aveam nimic de declarat.

— Dar aţi fost oprit de un ofiţer de la vamă care v-a cerut să vă deschideţi bagajul.

— Da, aşa a fost.

— Aţi fost surprins când v-a oprit?

— Nu, am presupus că este un control de rutină.

— Iar ofiţerul de la vamă a declarat în faţa tribunalului că, în tot timpul verificării, aţi rămas calm şi politicos.

— Nu aveam nimic de ascuns, domnule Gray.

— Aşa este. Dar când domnul Collier v-a deschis geanta, a găsit un pacheţel învelit în celofan care conţinea treisprezece grame de heroină, în valoare brută de 22.000 £.

— Da, dar eu nu ştiam că este acolo. Şi, desigur, habar n-aveam care este valoarea sa pe piaţă.

— A fost prima oară când l-aţi văzut.

— A fost şi singura dată din viaţa mea, domnule Gray, în care am văzut heroină.

— Deci nu vă puteţi explica cum a ajuns pacheţelul acolo?

— Nu, nu pot. De fapt, pentru o clipă chiar m-am întrebat dacă n-am luat altă valiză, dar apoi am văzut iniţialele mele pe laterală.

— Sunteţi conştient, domnule Bishara, de diferenţa de a fi prins cu heroină şi a fi prins, să zicem, cu marijuana?

— Atunci nu eram, dar am fost informat pe urmă că heroina este un drog de clasă A, iar marijuana este un drog de clasă B a cărui importare, deşi ilegală, este considerată o infracţiune mai mică.

— Ceva ce un traficant de droguri ar fi…

— Influenţaţi martorul, domnule Gray.

— Îmi cer scuze, domnule judecător. Dar aş vrea ca juriul să-şi dea seama că, fiind acuzat de traficul unui drog de clasă A, domnul Bishara ar putea fi condamnat la cincisprezece ani de închisoare, în timp ce, dacă ar fi fost găsit în posesia marijuanei, ar fi primit o sentinţă mai mică.

— V-am auzit bine, domnule Gray? l-a întrerupt judecătorul. Recunoaşteţi că a făcut trafic de droguri cândva, în această ţară, clientul dumneavoastră?

— Sigur că nu, domnule judecător. Avem de-a face cu un bancher foarte inteligent şi sofisticat, care încheie în mod regulat afaceri mari care trebuie calculate până la ultima zecimală. Dacă domnul Bishara ar fi fost şi traficant de droguri, după cum încearcă să sugereze Coroana, şi-ar fi dat seama că prinderea sa cu treisprezece uncii de heroină l-ar fi adus în spatele gratiilor pentru restul vieţii sale active. Ar trebui să ne imaginăm de ce şi-ar fi asumat un astfel de risc.

Sebastian s-a întors şi s-a uitat la juriu. Unul sau doi dintre juraţi încuviinţau, în timp ce alţii îşi luau notiţe.

— Aţi consumat vreodată în trecut droguri recreaţionale? Poate când eraţi student?

— Niciodată. Dar am rinită alergică, aşa ca uneori vara iau pastile antihistaminice.

— Aţi vândut vreodată cuiva, oricând în timpul vieţii, vreun drog?

— Nu, domnule. Nu-mi pot imagina vreun lucru mai rău decât să trăieşti pe seama câştigurilor dobândite din nenorocirea altor oameni.

— Nu mai am întrebări, domnule judecător.

— Mulţumesc, domnule Gray. Domnul Carman, puteţi începe interogarea martorului.

— Ce crezi, Arnold? a şoptit Seb, în timp ce procurorul şi-a strâns hârtiile şi s-a pregătit pentru evenimentul principal.

— Dacă juriului i s-ar cere să dea verdictul acum, a spus Arnold, nu mă îndoiesc că Hakim va fi achitat. Dar nu ştim ce ascunde procurorul în mânecă, iar George Carman nu are reputaţia de a respecta Regulile Queensberry. Apropo, ai observat că Adrian Sloane stă în galeria publică, urmărindu-ne fiecare cuvânt?

35

Domnul Carman s-a ridicat încet, şi-a aranjat peruca uzată şi s-a tras de reverele robei sale lungi şi negre înainte de a deschide dosarul din faţa sa. Şi-a ridicat capul şi l-a privit pe acuzat.

— Domnule Bishara, vă place să vă asumaţi riscuri?

— Nu, a răspuns Hakim. De felul meu sunt foarte conservator şi încerc să judec orice afacere în funcţie de beneficiile aduse.

— Atunci permiteţi-mi să ajung la subiect. Jucaţi jocuri de noroc?

— Nu. Întotdeauna calculez şansele înainte de a-mi asuma un risc, mai ales când e vorba de banii altora.

— Sunteţi membru al clubului Clermont din Mayfair?

Domnul Gray s-a ridicat repede.

— Domnule judecător, este aceasta o întrebare pertinentă?

— Bănuiesc că vom afla în curând, domnule Gray.

— Da, sunt membru al clubului Clermont.

— Deci sunteţi jucător, cel puţin pe banii dumneavoastră?

— Domnule Carman, risc doar când sunt sigur că norocul e de partea mea.

— Deci niciodată nu jucaţi la ruletă, blackjack sau pocher?

— Nu, nu o fac. Toate sunt jocuri de noroc, domnule Carman, în care câştigă întotdeauna banca. De fapt, prefer să fiu bancher.

— Atunci de ce sunteţi membru al clubului Clermont dacă nu sunteţi jucător?

— Pentru că mă amuză câte un joc ocazional de table la care participă doar doi oameni.

— Dar asta nu înseamnă că şansele sunt de cincizeci la sută? Şi tocmai aţi declarat în faţa tribunalului că vă asumaţi un risc doar când consideraţi că şansa e de partea dumneavoastră.

— Domnule Carman, la campionatul mondial de table, am ajuns pe locul al şaisprezecelea. Îi cunosc personal pe ceilalţi cincisprezece jucători şi am obiceiul să-i evit, ceea ce mă asigură că şansele sunt întotdeauna de partea mea.

În sală au izbucnit râsete. Sebastian a fost încântat văzând că şi vreo doi juraţi zâmbeau.

Carman a schimbat repede subiectul.

— Înainte de drumul din Nigeria, aţi fost oprit vreodată de un ofiţer de la vamă?

— Nu, niciodată.

— Deci aţi calculat că şansele vor fi de partea dumneavoastră înainte de a…

— Domnule judecător! a spus Gray, sărind de la locul lui.

— Da, sunt de acord, domnule Gray, a zis judecătorul. Nu trebuie să introduceţi elemente speculative, domnule Carman. Limitaţi-vă la fapte.

— Da, domnule judecător. Deci să ne rezumăm la fapte, nu-i aşa, domnule Bishara? Poate vă amintiţi că v-am întrebat mai înainte dacă în trecut aţi fost vreodată oprit de un ofiţer de vamă şi mi-aţi răspuns că nu. Aţi vrea să vă mai gândiţi la răspuns? Bishara a ezitat suficient de mult pentru ca domnul Carman să adauge: Lăsaţi-mă să reformulez întrebarea, domnule Bishara, ca să ştiţi sigur ce vă întreb, pentru că sunt sigur că nu vreţi să adăugaţi sperjurul la celelalte capete de acuzaţie.

Judecătorul a fost pe punctul de-a interveni când Carman a mai spus:

— Domnule Bishara, aceasta este prima oară când aţi fost arestat pentru contrabandă?

Toată lumea din sală a tăcut, aşteptând răspunsul lui Hakim. Sebastian şi-a amintit de la procesul mamei sale că avocaţii pledanţi rareori puneau vreo întrebare dacă nu ştiau deja răspunsul.

— S-a mai întâmplat o dată, domnule Carman, dar mărturisesc că am uitat-o complet, poate din cauză că acuzaţia a fost retrasă ulterior.

— Aţi uitat-o complet, a repetat Carman. Ei bine, acum că v-o amintiţi, poate vreţi să spuneţi şi tribunalului motivul pentru care aţi fost arestat atunci?

— Desigur. Am încheiat o afacere cu emirul Qatarului pentru finanţarea clădirii unui aeroport în ţara lui şi, după ceremonia de semnare, emirul mi-a făcut cadou un ceas pe care-l purtam când m-am întors în Anglia. Când mi s-a cerut chitanţa pentru el, am fost incapabil s-o dau.

— Deci nu l-aţi declarat.

— Era un cadou de la şeful unui stat, domnule Carman, a zis Hakim, ridicând vocea. Nu aş fi purtat ceasul dacă aş fi dorit să-l ascund.

— Şi care era valoarea acelui ceas, domnule Bishara?

— Nu ştiu.

— Atunci permiteţi-mi să vă lămuresc, a zis Carman, întorcând o pagină din dosar. Cartier a declarat că valoarea ceasului era de paisprezece mii de lire. Sau aţi uitat în mod convenabil şi asta? Bishara a încercat să răspundă. Ce s-a întâmplat cu ceasul, domnule Bishara?

— Vama a decis că-l puteam păstra dacă plăteam taxa de import de cinci mii de lire.

— Şi aţi plătit-o?

— Nu, a spus Bishara, ridicându-şi mâna dreaptă. Prefer ceasul pe care mi l-a dat mama atunci când am absolvit Yale.

— În afara celor treisprezece uncii de heroină, ce-a mai găsit ofiţerul de la vamă în bagajul dumneavoastră cu ocazia ultimei arestări, domnule Bishara? a spus Carman, schimbând ţinta.

— Lucruri obişnuite de toaletă, două cămăşi, şosete… dar stăteam doar în weekend.

— Altceva? a întrebat Carman, notându-şi ceva.

— Nişte bani.

— Câţi?

— Nu-mi amintesc suma exactă.

— Atunci lăsaţi-mă iar să vă reîmprospătez memoria, domnule Bishara. Conform domnului Collier, a găsit zece mii de lire bani lichizi în geanta dumneavoastră.

În sală s-a auzit un icnet. Era mai mare decât venitul celor din juriu, s-a gândit Sebastian.

— De ce un bancher respectabil, cu o reputaţie impecabilă, are nevoie să ia zece mii de lire cash în geantă când, ca să vă citez: „stăteam doar în weekend”.

— Domnule Carman, în Africa, nu toată lumea are un cont în bancă sau un card de credit, aşa că obiceiul local este adesea să faci afaceri în cash.

— Şi îmi imaginez că tot acesta ar fi obiceiul şi dacă aţi vrea să cumpăraţi droguri, nu-i aşa, domnule Bishara?

Gray s-a ridicat iar repede în picioare.

— Da, da, îmi retrag întrebarea, a spus Carman, conştient că marcase un punct. Presupun, domnule Bishara, că ştiţi suma maximă de bani lichizi pe care puteţi s-o aduceţi în ţară?

— Zece mii de lire.

— Corect. Cât aveaţi în portmoneu când aţi fost deţinut de domnul Collier?

— Vreo două sute de lire, probabil.

— Deci vă daţi seama că aţi încălcat legea. Sau era doar alt risc calculat? Bishara n-a răspuns. Vă întreb, domnule Bishara, a spus Carman întorcându-se cu faţa spre juriu, pentru că onorabilul meu coleg, domnul Gray, a subliniat cu multă putere faptul că sunteţi – s-a uitat pe notiţe – şi din nou citez: „un bancher foarte inteligent şi sofisticat, care încheie în mod regulat afaceri mari care trebuie calculate până la ultima zecimală”. Dacă este aşa, de ce aveaţi la dumneavoastră cel puţin 10.000 £, când ştiaţi că încălcaţi legea?

— Cu respect, domnule Carman, dacă aş fi încercat să cumpăr treisprezece uncii de heroină când am fost în Lagos, conform calculelor dumneavoastră aş fi avut nevoie de cel puţin douăzeci de mii de lire cash.

— Dar, ca un bancher bun, a spus Carman, aţi fi putut încheia afacerea cu zece mii de lire.

— S-ar putea să aveţi dreptate, domnule Carman, dar dacă aş fi procedat aşa, nu m-aş mai fi întors cu zece mii de lire înapoi, nu-i aşa?

— Avem doar cuvântul dumneavoastră că nu aţi plecat decât cu zece mii de lire.

— Avem doar cuvântul dumneavoastră că nu am făcut-o.

— Atunci permiteţi-mi să vă sugerez că cineva care nu se sfieşte să încerce să aducă prin contrabandă treisprezece uncii de heroină în ţară, nu s-ar gândi a doua oară să-şi ia fondurile necesare pentru – cum să zic – să încheie afacerea.

Domnul Gray şi-a aplecat capul. De câte ori îi spusese lui Hakim să nu se pună cu Carman, oricât l-ar fi enervat şi să nu uite că vicleanul QC juca pe terenul lui.

Rânjetul de pisică de Cheshire a reapărut pe faţa lui Carman când s-a uitat la judecător şi a zis:

— Nu mai am întrebări, domnule judecător.

— Domnule Gray, doriţi să mai interogaţi încă o dată martorul?

— Mai am câteva întrebări adiţionale, domnule judecător. Domnule Bishara, stimatul meu coleg s-a străduit mult să sugereze că sunteţi un jucător pătimaş chiar şi atunci când jucaţi table. Pot să vă întreb pe ce mize jucaţi?

— O sută de lire jocul pe care, dacă oponentul meu îl pierde, trebuie să-i doneze unei organizaţii caritabile alese de mine.

— Care este?

— Societatea pentru lupta împotriva poliomielitei.

— Şi dacă pierdeţi?

— Plătesc o mie de lire organizaţiei caritabile alese de oponentul meu.

— Cât de des pierdeţi?

— Cam un joc din zece. Dar este doar un hobby, domnule Gray, nu o profesie.

— Domnule Bishara, câţi bani aţi fi câştigat dacă aţi fi vândut cele treisprezece uncii de heroină?

— Nu ştiam până ce nu am văzut lista de acuzare, care le estima la 22.000 pe piaţă.

— Cât profit a declarat banca dumneavoastră anul trecut?

— Puţin peste douăzeci de milioane de lire, domnule Gray.

— Şi cât veţi pierde dacă veţi fi condamnat în acest proces?

— Totul.

— Nu mai am întrebări, domnule judecător. Domnul Gray s-a aşezat jos, obosit. Lui Sebastian nu i se părea că arată ca cineva care credea că şansa îl favorizează.

— Membri ai juriului, a spus judecătorul, vă voi da liber pe perioada weekendului. Vă rog să nu discutaţi cazul cu familiile şi cu prietenii pentru că nu ei, ci domniile voastre veţi decide soarta acuzatului. Luni voi cere completului de judecată să-şi ţină discursurile de închidere înainte de a ajunge la o concluzie. Vă veţi retrage şi veţi lua în considerare toate dovezile înainte de a ajunge la un verdict. Vă rog să vă asiguraţi că ajungeţi la locurile dumneavoastră luni dimineaţă, înainte de ora zece. Vă urez un weekend liniştit.

*

Cei patru s-au adunat în camerele lui Gilbert Gray.

— Ce faceţi în weekend, domnule Clifton? a întrebat Gray, agăţându-şi roba şi peruca.

— Voiam să mă duc la teatru să văd *Evita,* dar nu cred că mai am chef. Aşa că voi rămâne acasă şi voi aştepta ca fiica mea să mă sune cu taxă inversă.

Gray a râs.

— Şi dumneavoastră, domnule? a întrebat Seb.

— Trebuie să-mi scriu discursul de închidere şi să mă asigur că acopăr toate punctele abordate de Carman. Dar tu, Arnold?

— Voi sta lângă telefon, Gilly, în caz că ai nevoie de mine. Pot îndrăzni să întreb cum ţi se pare că merge?

— Nu contează cum mi se pare mie, după cum ştii prea bine, Arnold, pentru că totul este acum în mâna juriului care, trebuie să te avertizez, a fost impresionat de mărturia doamnei Bergström.

— Cum poţi să fii sigur de asta? a întrebat Ross.

— Înainte de a intra în boxa martorilor, mai mulţi juraţi se uitau înspre Hakim din când în când, ceea ce, de obicei, e un semn bun. Dar de la mărturia ei, nu s-au prea mai uitat la el. Gray a oftat. Cred că trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău.

— Îi veţi spune şi lui Hakim? a întrebat Seb.

— Nu. Cel puţin să-şi petreacă weekendul crezând că nevinovaţii nu sunt niciodată condamnaţi.

36

Urma să fie un weekend lung pentru Sebastian, Ross, Arnold, Victor, Clive, domnul Gray şi domnul Carman, dar şi pentru Desmond Mellor şi Adrian Sloane – şi unul nesfârşit pentru Hakim Bishara.

Sebastian s-a trezit devreme sâmbătă dimineaţa, după un somn cu întreruperi. Cu toate că era încă întuneric afară, s-a ridicat din pat, şi-a pus un trening şi s-a dus la cel mai apropiat vânzător de ziare. În întuneric, titlurile afişate pe panoul de afară nu se vedeau prea bine.

MĂRTURIA FEMEII MISTERIOASE CARE NU A FOST DE AJUTOR

(The Times)

10.000 £ GĂSITE ÎN GEANTA CU HEROINĂ

(Daily Mail)

BISHARA PRINS ADUCÂND PRIN CONTRABANDĂ 14.000 £ ÎN UK

(Sun)

În *Sun* apărea pe prima pagină chiar şi o fotografie a ceasului. Seb a cumpărat câte un exemplar din fiecare ziar înainte de a se întoarce în apartamentul său. După ce şi-a turnat o cană de cafea, s-a scufundat în singurul scaun confortabil din living şi a citit iar şi iar aceeaşi poveste, chiar dacă unghiul din care era privită diferea uşor. Prin repetarea în ghilimele ale cuvintelor de acuzare ale domnului Carman, ziariştii au reuşit să scape toţi de procese de defăimare. Dar nu era nevoie să citeşti printre rânduri că să-ţi dai seama care credeau ei că va fi verdictul.

Doar *Guardian* oferea un editorial nepărtinitor, lăsându-şi cititorii să se hotărască singuri.

Seb nu se aştepta ca membrii juriului să citească doar *Guardian* şi, de asemenea, se îndoia că majoritatea lor vor respecta instrucţiunile judecătorului de a nu citi ziarele în timpul procesului. „Nu uitaţi, le spusese domnul Urquhart, că nimeni din presă nu poate decide rezultatul acestui proces. Este privilegiul dumneavoastră şi numai al dumneavoastră.” Oare cei doisprezece juraţi îl vor asculta?

După ce Seb a citit fiecare cuvânt din fiecare articol care se referea, măcar în trecere, la Hakim, a aruncat ultimul ziar pe jos. S-a uitat la ceasul de pe cămin, dar era doar şapte jumătate. A închis ochii.

*

Ross Buchanan a citit doar *The Times* în acea dimineaţă şi, cu toate că i s-a părut că procesul fusese bine prezentat de reporterul lor de la tribunal, unui jucător i s-ar fi putut ierta un mic pariu pe verdictul „vinovat”. Însă, cu toate că nu credea în rugăciuni, el credea în justiţie.

Când se adresase întrunirii consiliului cu o săptămână înainte de începerea procesului, Ross le spusese celorlalţi directori că la următoarea şedinţă, preşedinte le va fi sau Hakim Bishara sau Adrian Sloane. A continuat prin a le spune că vor fi obligaţi să-şi reconsidere poziţiile ca directori în cazul în care Hakim nu va primi un verdict unanim. Adăugase prevăzător:

— Dacă procesul se va termina cu un juriu care nu poate ajunge la un verdict sau chiar va ajunge la un verdict în favoarea lui Hakim cu o majoritate de zece la doi, aceasta va fi doar o victorie falsă pentru că întotdeauna vor exista îndoieli în ceea ce-l priveşte, ca în verdictul scoţian *Nedovedit vinovat.* Ca orice preşedinte responsabil, Ross se pregătea pentru ce era mai rău.

*

Desmond Mellor şi Adrian Sloane se pregăteau deja de victorie. S-au întâlnit la un club ca să ia prânzul chiar înainte de ora unu. Sala de mese era aproape goală, ceea ce le convenea.

Mellor a verificat declaraţia de presă pregătită de Sloane şi s-a gândit să-i dea drumul la câteva momente după ce domnul Justice Urquhart pronunţa sentinţa.

Sloane va solicita o întrunire extraordinară a acţionarilor de la Farthings pentru a discuta implicaţiile deciziei juriului şi era sigur că Sebastian Clifton nu va putea să se opună cererii. Îşi va oferi serviciile ca preşedinte temporar al băncii până la găsirea unui candidat convenabil. Acest candidat stătea de cealaltă parte a mesei.

Cei doi au discutat pe îndelete cum vor aborda preluarea băncii Farthings, revigorând în acelaşi tip fuzionarea cu Kaufman’s. În acest fel, vor putea să-şi îngroape toţi inamicii într-un singur mormânt.

*

Arnold Hardcastle şi-a petrecut după-amiaza de sâmbătă gândindu-se la două declaraţii de presă împreună cu consilierul pentru relaţii publice al băncii, Clive Bingham. Una era intitulată: „Hakim Bishara va face apel şi este sigur că verdictul va fi schimbat”, iar în cealaltă va prezenta o fotografie a lui Hakim stând în spatele biroului său de la bancă, cu subtitlul: „Afaceri, ca de obicei”.

Niciunul nu ştia care dintre declaraţii va ajunge în presă.

*

Domnul George Carman QC şi-a repetat discursul transpirând într-o baie fierbinte. Soţia lui îl asculta din dormitor.

— Membri ai juriului, după ce aţi auzit dovezile prezentate în acest caz, ar trebui să luaţi în considerare un singur verdict. Aş dori doar să uitaţi de bancherul elegant pe care l-aţi văzut în boxa martorilor şi să vă gândiţi doar la bieţii oamenii care suferă agonii intolerabile în fiecare zi ca rezultat al dependenţei lor faţă de droguri ilegale. Nu am nicio îndoială că domnul Bishara v-a spus adevărul când a afirmat că nu a luat niciun drog în viaţa lui, dar asta nu înseamnă că nu era pregătit să ruineze vieţile altora, mai puţin bogaţi decât el, astfel încât să obţină un profit rapid din nenorocirea lor. Nu uitaţi, el nu a încheiat nicio afacere când a fost în Nigeria, deci suntem obligaţi să ne întrebăm de ce i-au trebuit atâţia bani când s-a dus în Lagos? Dar asta vă rămâne, desigur, să decideţi dumneavoastră. Deci, când va veni timpul, stimaţi membri ai juriului, să daţi verdictul, va trebui să vă hotărâţi dacă vreo fantomă ieşită din imaginaţia domnului Bishara a pus cele treisprezece uncii de heroină în geanta sa sau el, după cum susţin eu, ştia de la bun început că drogurile erau acolo. Dacă aceasta din urmă este decizia la care veţi ajunge, atunci nu puteţi da decât un singur verdict: Vinovat.

Din dormitor s-au auzit aplauze.

— Nu e rău, George. Dacă aş fi în juriu, aş fi convinsă cu siguranţă.

— Deşi eu nu sunt prea convins, a zis Carman liniştit, trăgând dopul.

*

Gilly Gray nu a vorbit cu soţia sa la micul dejun. Nu era un bărbat cu toane, dar Susan se obişnuise cu tăcerile lui prelungite ori de cât ori un proces se apropia de sfârşit, aşa că n-a zis nimic când el a plecat de la masă şi s-a întors în birou să-şi pregătească discursul de încheiere pentru juriu. Când a sunat telefonul din hol, Susan s-a repezit să răspundă, aşa încât el să nu fie deranjat.

— Stimaţi membrii ai juriului, este oare credibil ca un om de talia domnului Bishara să poată fi implicat într-o astfel de infracţiune nevolnică? Oare cineva care ar avea atâtea de pierdut să se gândească fie şi o clipă...

S-a auzit o bătaie la uşă. Gilly s-a întors, ştiind că soţia lui nu l-ar fi întrerupt dacă nu cumva…

— E un domn Barry Hammond la telefon. Zice că e urgent.

*

Pentru Hakim Bishara nu a fost un weekend lung, ci doar şaizeci şi şapte de ore nedormite în care a aşteptat să fie dus înapoi la tribunal să-şi afle soarta. Putea doar să spere că atunci când prim-juratul se va ridica, va rosti un cuvânt, nu altul.

În timp ce se învârtea prin curtea închisorii duminică după-amiază, însoţit de doi bancheri cărora nu li se mai permitea nici să deschidă un cont, mai mulţi puşcăriaşi au venit să-i ureze noroc.

— Păcat că unul sau doi dintre ei n-au apărut ca martori la proces, a spus unul dintre însoţitorii lui.

— Şi cum m-ar fi ajutat asta? a întrebat Hakim.

— Se zvoneşte prin închisoare că baronii drogurilor le spun tuturor că tu nu ai fost niciodată nici traficant, nici consumator, pentru că ei îşi cunosc clienţii şi furnizorii mai bine decât oricare intermediar. La urma-urmei, nu pot să-şi facă reclamă şi nu au nici prăvălie cu firmă.

— Dar cine i-ar crede? a întrebat Hakim.

37

Sebastian a ajuns la Old Bailey luni dimineaţa, la nouă treizeci. Când a intrat în tribunal a fost surprins găsindu-l pe Arnold Hardcastle stând singur pe banca apărării. Seb s-a uitat mai încolo şi l-a zărit pe domnul Carman, care era deja la locul lui, verificându-şi discursul de încheiere. Arăta de parcă de abia aştepta pocnetul pistolului ca să demareze şi s-o ia la goană spre finişul cursei. Pentru avocaţi nu există medalia de argint.

— Vreun semn de la stimatul nostru lider? a întrebat Seb, aşezându-se lângă Arnold.

— Nu, dar ar trebui să ajungă în orice clipă, a zis Arnold, uitându-se la ceas. Când am sunat mai devreme, fiul lui mai mic mi-a zis că nu trebuia să fie deranjat în niciun caz. Deşi trebuie să mărturisesc că e cam târziu.

Seb se tot uita spre uşa prin care intrau oficialii tribunalului, avocaţi, ziarişti şi alte persoane interesate, dar domnul Gray nu se afla printre aceştia. 9:45 a.m. şi nu era niciun semn de la el. 9:50 şi domnul Carman a început să se uite nedumerit înspre ei. 9:55 şi Arnold a devenit puţin nerăbdător pentru că judecătorul urma desigur să întrebe unde este avocatul apărării şi el habar n-avea. 10:00.

Domnul Justice Urquhart a intrat, s-a înclinat în faţa tribunalului şi a luat loc pe estradă. A verificat dacă acuzatul era în boxa lui şi cei doisprezece juraţi stăteau în boxa juriului. În cele din urmă s-a uitat spre banca acuzării şi l-a zărit pe domnul Carman stând pe marginea scaunului, aşteptând nerăbdător începerea procedurilor. Judecătorul i-ar fi făcut pe plac, dar nu era niciun semn de avocat al apărării.

— V-aş chema, domnule Carman să vă spuneţi discursul de încheiere, dar se pare că domnul Gray nu este printre noi.

De îndată ce domnul Urquhart a spus aceste cuvinte, uşa din spate a sălii tribunalului s-a deschis brusc şi domnul

Gray a intrat grăbit, cu roba fluturându-i în urmă, în timp ce-şi aranja peruca din mers. După ce s-a aşezat, judecătorul a spus:

— Bună dimineaţa, domnule Gray. Vă opuneţi să-l chem pe domnul Carman să-şi prezinte discursul de încheiere?

Nu a încercat să-şi ascundă sarcasmul.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, dar aş dori să-mi spuneţi dacă aş mai putea chema un martor care are dovezi noi de prezentat în faţa curţii.

Domnul Carman s-a aşezat şi şi-a închis dosarul cu un pocnet. S-a lăsat pe spate şi a aşteptat să vadă cine ar putea fi acel martor nou.

— Şi cine este acest martor nou, dacă pot întreba, domnule Gray?

— Nu i-aş zice martor nou, domnule judecător, ci aş vrea să-l rechem pe domnul Collier în boxa martorilor.

Această cerere i-a luat pe toţi prin surprindere, inclusiv pe domnul Carman şi a durat o vreme până ce şuşotelile au încetat suficient de mult pentru ca judecătorul să pună următoarea întrebare. Acesta s-a aplecat în faţă, s-a uitat la consilierul Coroanei şi a întrebat:

— Aveţi vreo obiecţie, domnule Carman, ca domnul Collier să fie rechemat în această fază târzie?

Carman ar fi vrut să spună „Da, sigur că da, domnule judecător”, dar nu ştia pe ce s-ar putea baza împiedicând martorul principal al Coroanei să apară iar în boxă.

— Nu am nicio obiecţie, domnule judecător, cu toate că aş vrea să ştiu ce dovezi noi ar fi putut apărea în weekend.

— Atunci să aflăm, nu? a zis judecătorul. A făcut semn aprodului.

— Chemaţi-l pe domnul David Collier!

Ofiţerul senior de la vamă a reintrat în sală şi s-a dus în boxa martorilor. Nimic nu putea fi ghicit din expresia de pe figura lui. Judecătorul i-a reamintit că se afla încă sub jurământ.

— Bună dimineaţa, domnule Collier, a spus Gray. Pot să confirm faptul că aţi venit de data aceasta la propria dumneavoastră cerere şi nu ca martor al acuzării?

Sebastian nu s-a putut împiedica să nu observe că domnul Gray renunţase la abordarea sa duşmănoasă anterioară şi discuta pe un ton prietenos.

— Da, domnule.

— Şi de ce aţi dorit să reapăreţi?

— M-am temut că dacă nu apar, s-ar putea face o mare nedreptate.

Din nou au început discuţii destul de puternice în sală. Domnul Gray nu a încercat să continue până ce nu s-a făcut linişte.

— Poate doriţi să ne explicaţi, domnule Collier.

— Vineri seara am primit un telefon de la un coleg din Frankfurt care mi-a istorisit un caz recent din acel oraş despre care credea că ar trebui să aflu. În timpul conversaţiei, am aflat motivul pentru care domnişoara Aisha Obgabo, stewardesa de pe zborul 207 a dat doar o mărturie în scris în faţa acestui tribunal.

— Şi care este motivul? a întrebat domnul Gray.

— Este la închisoare, unde ispăşeşte o condamnare de şase ani pentru trafic de droguri de clasa A.

De data aceasta, judecătorul nici nu a încercat să liniştească izbucnirea discuţiilor cauzate de revelaţia domnului Collier.

— Şi ce legătură ar avea acest lucru cu cazul nostru? a întrebat domnul Gray, după ce s-a făcut linişte.

— Se pare că la câteva săptămâni după reţinerea lui Bishara, domnişoara Obgabo a fost arestată pentru că era în posesia a două uncii de marijuana.

— În Germania marijuana este considerată drog de clasă A? a întrebat judecătorul, neîncrezător.

— Nu, domnule judecător. Pentru acea infracţiune, judecătorul i-a dat domnişoarei Obgabo o sentinţă de şase luni cu suspendare şi a ordonat să fie deportată în Nigeria.

— Şi de ce nu a fost? a întrebat judecătorul.

— Pentru că în timpul procesului s-a dovedit că domnişoara Obgabo avea o legătură cu căpitanul aeronavei în care era stewardesă. Dacă ar fi fost trimisă înapoi în Nigeria, domnule judecător, ar fi fost arestată pentru adulter şi, dacă ar fi fost găsită vinovată, pedeapsa cerută de *Sharia* în acea ţară este moartea prin lovire cu pietre. Aşa că după proces, când judecătorul a întrebat-o dacă dorea să fie luate în considerare şi alte infracţiuni înainte de a da sentinţa, a recunoscut că fusese plătită cu o sumă mare de bani pentru a pune treisprezece uncii de heroină în bagajul unui pasager de la clasa business a companiei Nigeria Airways din Lagos spre Londra. Domnişoara Obgabo nu şi-a putut aminti numele pasagerului, dar şi-a amintit că valiza în care a pus heroina era gravată cu iniţialele HB în aur. Pentru această infracţiune, judecătorul a condamnat-o pe domnişoara Obgabo la şase ani închisoare care, avocatul ei a asigurat-o, că erau suficienţi ca să ceară azil ca refugiată politică.

De data aceasta judecătorul a acceptat că va fi obligat să aştepte ceva mai mult timp înainte ca ordinea să revină în sală. S-a lăsat pe spate în scaun în timp ce mai mulţi ziarişti au ieşit în fugă din tribunal în căutarea celui mai apropiat telefon.

Sebastian a observat că pentru prima oară juraţii se uitau la prizonierul din boxă şi mulţi dintre ei chiar îi zâmbeau lui Hakim. Ceea ce n-a observat a fost că Adrian Sloane s-a strecurat discret afară din galerie. Domnul Gray a rămas în picioare, dar n-a încercat să zică nimic până ce, din nou, nu s-a instaurat ordinea.

— Mulţumesc, domnule Collier pentru integritate şi pentru simţul datoriei publice. Dacă pot să spun, îmi creaţi un respect considerabil pentru profesia dumneavoastră.

Domnul Gray şi-a închis dosarul, s-a uitat în sus şi a spus:

— Nu mai am şi alte întrebări, domnule judecător.

— Aveţi întrebări pentru acest martor, domnule Carman? a întrebat judecătorul.

Carman s-a consultant cu membrii echipei Coroanei înainte de a se uita în sus şi a zice:

— Nu, domnule judecător. Cu toate că trebuie să mărturisesc că mi se pare cumva ironic faptul că eu v-am dovedit că sinceritatea acestui martor este mai presus de îndoială.

— *Chapeau,* domnule Carman, a zis judecătorul, atingându-şi peruca sa grea.

— Şi ţinând seama de aceasta, domnule judecător, a continuat Carman, Coroana îşi retrage toate acuzaţiile împotriva acuzatului. Domnul Carman s-a aşezat la locul lui în aplauzele izbucnite din galeria publicului.

Ziariştii continuau să scrie ca nebunii. Oficialii curţii încercau să nu arate nicio emoţie, în timp ce prizonierul din boxă se uita năucit la ceea ce se întâmpla în jurul lui. Domnul Justice Urquhart părea să fie singura persoană din cameră complet calmă. Şi-a întors atenţia spre bărbatul care încă mai stătea în boxă şi a zis:

— Domnule Bishara, Coroana şi-a retras acuzaţiile împotriva dumneavoastră. Prin urmare sunteţi eliberat din custodie şi puteţi părăsi tribunalul şi, trebuie s-o spun, fără ca reputaţia dumneavoastră să aibă de suferit.

Sebastian a sărit în sus şi l-a îmbrăţişat pe Ross, iar cei doi QC şi-au făcut reverenţe cu o seriozitate prefăcută înainte de a-şi strânge mâinile.

— Cum se pare că avem restul zilei liber, George, a zis Gilly Gray, ai dori să mergem împreună să luăm masa şi la un meci de golf?

38

— Bine aţi revenit, domnule preşedinte.

— Mulţumesc, Ross, a spus Hakim, aşezându-se în fotoliul preşedintelui pentru prima oară după cinci luni. Dar, ca să spun adevărul, nu ştiu cum să încep să îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, nu numai pentru mine personal, ci, şi mai important, pentru bancă.

— Nu am muncit singur, a zis Ross. Ai o echipă a naibii de bună aici la Farthings, condusă de Sebastian, care a muncit tot timpul, chiar şi la ore care nu există pe ceas.

— Arnold mi-a spus că sunt, de asemenea, responsabil, pentru că i-am distrus viaţa personală.

— Cred că vei afla că lucrurile s-au mai dezgheţat puţin în acest domeniu.

— Ar ajuta dacă i-aş scrie Samanthei şi i-aş explica de ce Seb a fost nevoit să plece din Washington aşa de repede?

— Ştie deja. Dar nu ar strica deloc.

— Mai există cineva căruia ar trebui să-i mulţumesc?

— Întreaga echipă v-a susţinut cât a putut, dar decizia lui Giles Barrington de a se alătura consiliului atunci când a făcut-o, a trimis un mesaj clar atât prietenilor, cât şi duşmanilor.

— Datorez atât de mult familiei Barrington încât îmi va fi aproape imposibil să-i răsplătesc.

— Ei nu cred asta, domnule preşedinte.

— Aceasta este forţa lor.

— Şi slăbiciunea inamicilor voştri.

— Pentru a ne înveseli puţin, aţi văzut la ce preţ s-au deschis acţiunile noastre azi-dimineaţă?

— Aproape de valoare la care fuseseră cu o zi înainte…

Ross a ezitat.

— Am fost la închisoare. Şi Jimmy Goldsmith m-a sunat azi-dimineaţă mai devreme să-mi spună că îşi va vinde stocul treptat în următoarele şase luni.

— Cred că va obţine un profit bunicel.

— Nimeni nu-i va purta pică pentru asta, ţinând seama de riscul pe care şi l-a asumat când majoritatea oamenilor credeau că eram la pământ.

— Iar Adrian Sloane este un exemplu strălucit în acest domeniu. Din nenorocire, a marcat şi el un punct din motive greşite.

— Ei bine, cel puţin nu va mai putea pretinde un loc în consiliu după ce-şi încasează banii pe acţiuni. Dar fiţi atenţi, aş fi dat oricât să fi putut participa la întrunirea consiliului în care Jimmy i-a spus lui Sloane exact ce părere avea despre el.

— Cred că vei găsi minuta înregistrată în detaliu, domnule preşedinte.

— Sigur că da, dar aş fi vrut ca discuţia să fi fost înregistrată pe bandă ca să pot s-o mai ascult – a făcut o pauză – iar şi iar.

— Sloane n-a fost singurul care a abandonat ceea ce unii considerau un vapor care se scufundă. Nu vei fi surprins să afli că unul sau doi dintre clienţii mai vechi încearcă acum să se urce iar la bord. „Nu m-am îndoit niciodată de voi, bătrâne”.

— Sper că i-aţi făcut să meargă unul câte unul pe scândură, a spus Hakim, convins.

— Nu am mers chiar până acolo, domnule preşedinte. Totuşi, le-am explicat clar că s-ar putea să nu li se ofere aceiaşi termeni avantajoşi ca în trecut.

Hakim a izbucnit în râs.

— Ştii, Ross, sunt clipe în care mi-ar prinde bine o lecţie a înţelepciunii şi diplomaţiei tale. Tonul preşedintelui s-a schimbat. Pot îndrăzni să întreb dacă ne-am apropiat de găsirea celui care a plătit-o pe stewardesă să pună heroina în geanta mea?

— Barry Hammond zice că a ajuns la o listă scurtă cu trei nume.

— Presupun că unul dintre aceştia e Desmond Mellor.

— Cu ajutorul şi complicitatea lui Adrian Sloane şi Jim Knowles. Dar Barry m-a avertizat că nu va fi uşor de dovedit.

— Ar fi fost imposibil fără ajutorul domnului Collier care foarte bine ar fi putut să nu spună nimic. Îi sunt îndatorat. Poate ar trebui să-i trimitem pe el şi pe soţia lui într-o croazieră Barrington’s în Bahamas.

— Nu cred, domnule preşedinte. David Collier este un om corect. Chiar şi când Barry l-a dus la un prânz ca să-i mulţumească pentru tot ce făcuse, a insistat să plătească nemţeşte. Nu, aş sugera o scrisoare de mulţumire şi, cum îl admiră mult pe Dickens, poate o ediţie completă *Nonesuch?*

— Ce idee strălucită.

— Nu e a mea. Din nou îi poţi mulţumi lui Barry Hammond pentru ea. Cei doi s-au împrietenit şi se duc împreună să urmărească *Viespile* jucând în fiecare sâmbătă după-amiaza.

— Viespile? a zis Hakim, mirat.

— O echipă londoneză de rugby pe care o susţin de mai mulţi ani.

— Şi ce ai sugera să fac pentru a-i mulţumi lui Barry cum se cuvine?

— I-am plătit deja bonificaţia cu care ai fost de acord în cazul în care erai găsit nevinovat şi încă încearcă să afle cine a angajat-o pe stewardesa care ţi-a pus drogurile în valiză. Dar refuză să-mi dea detalii până ce nu-l va prinde pe ticălos.

— Tipic pentru Barry.

— Mi-a mai spus şi că i-ai cerut să o mai cerceteze pe Kristina Bergström, ceea ce m-a nedumerit, domnule preşedinte, pentru că am fost convins că a zis adevărul şi nu văd niciun motiv pentru care…

— Acum că nu mai eşti preşedinte, Ross, ce planuri ai pentru viitorul apropiat?

Cu toate că schimbarea subiectului nu fusese subtilă, Ross s-a conformat.

— Jean şi cu mine mergem în concediu în Birmania, o ţară pe care mi-am dorit întotdeauna s-o vizitez. Şi, când vom reveni în Scoţia, vrem să ne petrecem restul zilelor într-o cabană de lângă Gullane care are o vedere magnifică spre Firth şi Forth şi din întâmplare este şi lângă terenul de golf Muirfield, unde mi-am petrecut multe ore fericite exersând handicapul.

— Nu înţeleg, Ross.

— Ceea ce e un lucru bun, domnule preşedinte, pentru că ai ajunge în aceeaşi oală. Şi mai important, Gullane este pe malul sudic al râului Firth, unde păstrăvii vor descoperi că m-am întors să mă răzbun.

— Deci trebuie să înţeleg că nu te pot convinge în niciun fel să mai rămâi în consiliu?

— Nicio speranţă. Ai primit deja scrisoarea mea de demisie şi dacă nu sunt în Scoţianul Zburător în seara asta nu ştiu pe care dintre noi îl va asasina mai întâi Jean.

— Cu tine mă mai descurc, dar nu şi cu Jean. Asta înseamnă că ai terminat cumpărarea cabanei idilice despre care mi-ai povestit?

— Aproape, a zis Ross. Mai trebuie să vând apartamentul din Edinburgh înainte de semnarea contractului.

— Te rog să-i transmiţi lui Jean toată dragostea mea şi să-i spui cât de recunoscător îi sunt că ţi-a permis să revii cinci luni de la pensie. Să te distrezi de minune în Birmania şi îţi mulţumesc încă o dată. Ross era gata să dea mâna cu bancherul când Hakim l-a îmbrăţişat ca un urs, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci scoţianului.

După ce a plecat Ross, Hakim s-a dus la fereastră şi a aşteptat până ce l-a văzut părăsind clădirea şi chemând un taxi. S-a întors apoi la birou şi i-a cerut secretarei să-i facă legătura cu domnul Vaughan de la Savills.

— Domnule Bishara, mă bucur să vă aud. Aţi fi interesat cumva de un apartament duplex în Mayfair, locaţie superbă, cu vedere excelentă la parc…

— Nu, domnule Vaughan, nu sunt. Dar aţi putea să-mi vindeţi un apartament din Edinburgh despre care ştiu că se află în fişierele dumneavoastră de mai multe luni.

— Avem deja o ofertă pentru proprietatea domnului Buchanan de pe Argyll Street, dar e mai scăzută cu două mii de lire faţă de preţul cerut.

— Foarte bine, atunci scoateţi-l pe piaţă, vindeţi-l solicitantului şi voi acoperi eu diferenţa de preţ.

— E vorba de două mii de lire, domnule Bishara.

— Merită chiar şi dublul sumei acesteia, a spus Hakim.

GILES BARRINGTON
1976–1977

39

BIROUL GUVERNATORULUI

12 iunie, 1976

Stimate lord Barrington,

Poate nu vă amintiţi de mine, dar ne-am întâlnit acum doisprezece ani în prima croazieră a navei companiei Barrington’s la New York. Atunci eram congresman pentru al unsprezecelea district din Louisiana, cunoscut sub denumirea de Baton Rouge. De atunci, am devenit guvernator al statului şi am fost reales de curând pentru un al doilea mandat. Îmi permit să vă felicit şi pe dumneavoastră pentru întoarcerea în Cabinet ca lider al Camerei Lorzilor.

Vă scriu pentru a vă anunţa că voi fi în Londra câteva zile la sfârşitul lunii iulie şi mă întreb dacă aţi putea să vă întâlniţi cu mine într-o problemă personală, referitoare la un prieten apropiat, votant şi susţinător major al partidului meu.

Prietenul meu a avut o aventură nefericită cu o anumită lady Virginia Fenwick când a vizitat Londra acum cinci ani şi care, din câte am aflat, este fosta dumneavoastră soţie. Problema în care vă cer sfatul nu o prezintă pe lady Virginia într-o lumină bună, iar Domnia Voastră v-aţi putea afla încă în termeni buni cu ea. Dacă acesta este cazul voi înţelege, desigur, şi voi încerca să rezolv altfel problema.

De abia aştept să vă văd.

Al dumneavoastră sincer,

Onorabilul Hayden Rankin

Giles şi-l amintea foarte bine pe guvernator. Sfaturile lui subtile precum şi discreţia sa îl ajutaseră să evite o catastrofă majoră când IRA încercase să scufunde nava *Buckingham* în prima sa călătorie şi desigur nu uitase cuvintele sale de despărţire: „Îmi eşti dator.”

Giles i-a scris imediat să-l anunţe că va fi încântat să-l vadă când va fi în Londra. Şi nu mai puţin – ceea ce n-a scris – pentru că de abia aştepta să afle cum de fosta lui soţie dăduse peste unul dintre prietenii apropiaţi ai guvernatorului. Şi ar putea să rezolve în cele din urmă misterul micuţului Freddie.

Era încântat că Hayden fusese reales pentru al doilea mandat, dar nu la fel de încrezător în şansele partidului său la următoarele alegeri cu toate că nu avea de gând s-o recunoască, mai ales în faţa Emmei.

După demisia surpriză a lui Harold Wilson în aprilie 1976, noul prim-ministru, Jim Callaghan, îi ceruse şi el lui Giles să se ocupe de campania electorală în localităţile de frontieră şi în ultimele două luni vizitase circumscripţii îndepărtate, cum ar fi Aberdeen şi Plymouth. Când Callaghan i-a cerut lui Giles evaluarea realistă a rezultatului noilor alegeri, îl avertizase pe „Jim Norocosul” că s-ar putea să nu fie la fel de norocoşi şi de data aceasta.

*

— Pot vorbi cu Sebastian Clifton, vă rog?

— La telefon.

— Domnule Clifton, vă sun din Statele Unite. Acceptaţi o convorbire cu taxă inversă de la o domnişoară Jessica Clifton?

— Da, o accept.

— Salut, tati.

— Salut, Jessie, ce mai faci?

— Grozav, mulţumesc.

— Şi mama ta?

— Încă mai am de lucru cu ea, dar am sunat să mă asigur că vei veni cu noi la Roma luna viitoare.

— Am deja o rezervare la Albergo del Senato, în Piazza della Rotonda. E chiar vizavi de Panteon. Voi unde veţi sta?

— Cu bunicul, la Ambasada Americană. Nu ţin minte dacă l-ai întâlnit vreodată, dar e grozav.

— Da, l-am întâlnit. De fapt, l-am vizitat pe bunicul când era *chef de mission* în Grosvenor Square şi i-am cerut mâna mamei tale.

— Cât de modă veche eşti, tată, dar nu te mai obosi să-i ceri iar mâna mamei, pentru că am eu deja aprobarea lui şi nu mă pot gândi la un oraş mai romantic decât Roma în care să-i ceri mamei mâna.

— Să nu-mi spui că ai telefonat ambasadorului din Roma cu taxă inversă!

— Ba da, dar numai o dată pe săptămână. De abia aştept să-l întâlnesc pe bunicul şi pe unchiul Giles. După aceea îi pot adăuga pe lista mea şi să-i anunţ că vrei să te însori cu mama.

— Presupun că ai ales deja data, ora şi locul?

— Sigur că da. Trebuie să fie joi, când avem bilete la galeria Borghese. Ştiu că mama de abia aşteaptă să vadă picturile lui Bernini şi Paolina Borghese a lui Canova.

— Ştii că acea galerie poartă numele surorii lui Napoleon?

— Nu ştiam că ai fost la Roma, tată.

— Poate te surprinde, Jessie, dar lumea cutreiera pământul şi înainte de 1965.

— Ştiu. Am citit despre ei în cărţile de istorie.

— N-ai vrea cumva să conduci şi o bancă?

— Nu, mersi, tată, dar chiar nu am timp, cu pregătirea expoziţiei mele şi încercarea de a vă organiza pe voi doi.

— Chiar nu-mi închipui cum de am supravieţuit până ai apărut tu.

— Se pare că nu prea bine. Apropo, te-ai întâlnit vreodată cu un domn Maurice Swann din Shifnal, în Shropshire?

— Da, dar sigur nu mai trăieşte.

— Ba da, şi e foarte vioi după câte se pare, pentru că a invitat-o pe mama să-i deschidă teatrul şcolii. Ce mai e şi asta?

— O poveste lungă, a zis Seb.

*

Desmond Mellor întârziase câteva minute şi după ce Virginia i-a turnat un whisky a abordat imediat subiectul.

— Eu mi-am ţinut cuvântul şi a venit momentul să ţi-l ţii şi tu pe al tău. Virginia n-a comentat. Am câştigat mulţi bani în timp şi de curând am primit o ofertă serioasă pentru Mellor Travel care ar face posibil să câştig chiar şi controlul asupra băncii Farthings.

Virginia şi-a umplut iar paharul cu Glen Fenwick.

— Deci cum te pot ajuta?

— Pe scurt, vreau titlul de cavaler pe care ai promis că mi-l vei obţine atunci când ai avut nevoie de ajutorul meu ca să-i conving pe detectivii aceia americani că erai corectă.

Virginia era conştientă că doar ideea ca Desmond Mellor să fie făcut cavaler era absurdă, dar văzuse deja un mod de a întoarce acest lucru în favoarea ei.

— Cinstit vorbind, Desmond, mă mir că n-ai fost deja nominalizat.

— Aşa merge? a spus Mellor. Cineva trebuie să mă nominalizeze?

— Da, comitetul de acordare a onorurilor, un grup select de oameni mari şi buni primesc recomandările şi, dacă li se par corespunzătoare, le dau curs.

— Ştii cumva din întâmplare pe cineva din acel comitet?

— Nimeni nu trebuie să ştie cine sunt membrii comitetului. Este un mare secret. Altfel, ar fi pisaţi întruna de oameni complet nepotriviţi.

— Deci ce şanse am? a întrebat Mellor.

— Mai bune decât majoritatea, a zis Virginia, pentru că preşedintele comitetului este un vechi prieten de familie.

— Cum îl cheamă?

— Dacă ţi-l spun, trebuie să juri că vei păstra secretul pentru că dacă s-ar gândi chiar şi o clipă că ai aflat, asta-ţi va bloca şansele de a fi făcut cavaler.

— Ai cuvântul meu, Virginia.

— Ducele de Hertford – Peregrine pentru prietenii lui – este preşedintele comitetului de zece ani.

— Şi cum naiba aş putea ajunge să întâlnesc un duce?

— După cum ţi-am zis, este un prieten personal, aşa că-l voi invita la un cocktail unde vei avea ocazia să faci cunoştinţă cu el. Dar mai avem mult de lucru înainte de asta.

— Cum ar fi?

— Mai întâi trebuie să lansezi o campanie importantă dacă vrei să fii luat în serios.

— Ce fel de campanie?

— Articole despre compania ta şi despre succesul ei în decursul vremii, subliniind în mod special recordurile tale la export care vor trebui să apară regulat în rubricile de afaceri ale ziarelor. Comitetul de acordare a onorurilor reacţionează întotdeauna pozitiv la cuvântul „export”.

— Asta n-ar fi prea greu de aranjat. Mellor Travel are sucursale în toată lumea.

— Le mai place şi cuvântul „caritabil”. Trebuie să fii văzut susţinând mai multe cauze locale şi naţionale demne de interes, cu fotografii care să le atragă atenţia, astfel încât atunci când numele tău va ajunge în faţa comitetului, cineva să spună: „Ştii, întreprinde multe acţiuni caritabile.”

— Se pare că ştii multe despre asta, Virginia.

— Aşa sper. Ne ocupăm de asta de mai mult de patru sute de ani.

— Deci mă vei ajuta? Pentru că eu, evident nu mă voi descurca singur.

— În mod normal, aş fi foarte bucuroasă s-o fac, Desmond, dar, după cum ştii mai bine ca oricine, nu mai sunt o femeie fără obligaţii.

— Dar mi-ai dat cuvântul.

— Şi mi-l voi ţine. Dar dacă ar trebui s-o fac aşa cum se cuvine, Desmond, ar trebui să consum mult timp asigurându-mă că vei fi invitat la toate balurile caritabile de societate, că ţi se va cere să ţii discursuri la conferinţele de afaceri adecvate, aranjând să te întâlneşti – fără s-o ştie cineva, desigur – cu anumiţi membri ai comitetului, inclusiv cu ducele.

— Să spunem cinci sute de lire pe lună pentru ca să fim siguri?

— Plus cheltuielile. Va trebui să beau şi să cinez cu nişte persoane foarte influente.

— S-a aranjat atunci, Virginia. Azi voi trimite un ordin de plată pentru cinci sute de lire pe lună în banca ta. Şi cum am crezut întotdeauna în motivaţii, vei primi un bonus de zece mii de lire în ziua în care Maiestatea Sa mă va lovi cu sabia pe umăr.

O bonificaţie pe care Virginia nu se aştepta s-o primească vreodată.

După ce a plecat Mellor, Virginia a oftat uşurată. Era adevărat că era prietenă veche cu ducele de Hertford, dar ştia prea bine că acesta nu era membru al comitetului de acordare a onorurilor. Totuşi, nu era rău să-l invite pe Peregrine la un cocktail unde i-l va prezenta pe Mellor ca să-i ţină speranţa trează, asigurându-se în acelaşi timp că-şi va primi cecul lunar plus cheltuielile.

Virginia a început să se gândească la alţi candidaţi convenabili pentru comitetul de acordare a onorurilor pe care i-ar putea prezenta lui Mellor. O fascina faptul că un om în mod normal atât de viclean şi calculat, putea fi atât de naiv şi credul când era scos din mediul său natural. Însă Virginia acceptase că nu-şi putea permite să supraliciteze.

40

Până ce s-au terminat negocierile şi s-au semnat contractele, Sebastian era atât amuzat cât şi ostenit.

Cu francezii nu se pot face afaceri uşor, s-a gândit el şi nu numai pentru că pretind că nu pot vorbi englezeşte ori de câte ori nu vor să răspundă la o întrebare.

Când s-a întors la hotel, voia doar o cină uşoară, un duş fierbinte şi să se culce devreme, pentru că avea rezervare la primul zbor de pe Charles de Gaulle din acea dimineaţă. Studia room-service-ul când a sunat telefonul.

— Recepţia, domnule. Ne întrebăm dacă aţi dori să profitaţi de serviciul nostru de masaje.

— Nu, mulţumesc.

— Oferim acest serviciu tuturor oaspeţilor noştri de seamă, domnule şi nu costă în plus.

— Bine, m-aţi convins. Trimiteţi-l sus.

— De fapt este o femeie, domnule. Este chinezoaică şi o maseuză excelentă, dar mi-e teamă că engleza ei este puţin limitată.

Seb s-a dezbrăcat, şi-a pus un halat oferit de hotel şi a aşteptat. După câteva minute, cineva a bătut la uşă. A deschis-o şi a salutat-o pe femeia în costum alb care ducea o masă pliantă de masaj într-o mână şi o geantă în cealaltă.

— Mai Ling, a spus ea, înclinându-se.

— Intraţi, vă rog, a zis Seb, dar ea nu a răspuns.

A aşteptat-o să instaleze măsuţa de masaj în mijlocul camerei înainte de a dispărea în baie şi a reveni după câteva momente cu două prosoape mari. Şi-a deschis apoi geanta şi a extras din ea câteva sticluţe cu uleiuri şi creme.

A făcut iar o reverenţă şi i-a arătat lui Seb că trebuie să stea cu faţa în jos pe masă. El şi-a scos halatul, conştient că purta doar nişte boxeri scurţi şi s-a urcat pe masă.

După câteva minute de palpat, ea a găsit o veche rană de la squash pe călcâiul lui stâng şi după câteva momente, un muşchi întins la umărul lui drept. A apăsat tare şi Seb s-a relaxat de îndată, simţind că se afla în mâinile unei profesioniste.

Mai Ling lucra la gâtul lui când a sunat telefonul. Seb şi-a dat seama că trebuia să fie preşedintele care dorea să ştie cum mersese afacerea cu francezii. Era gata să se dea jos de pe masă şi să răspundă, dar, înainte de a se putea mişca, Mai Ling a ridicat receptorul şi i l-a pus la ureche. A auzit o voce care spunea:

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, dar pe linie este un domn Bishara.

— Faceţi-mi legătura, vă rog.

— Cum a mers? au fost primele cuvinte ale preşedintelui.

— Ne-am înţeles la un cupon de 3,5 la sută pe an, a spus Seb în timp ce Mai Ling îi apăsa adânc în umăr în locul care trebuia. Dar singura condiţie a fost ca francul francez să nu cadă sub cursul actual faţă de liră de 9,42.

— Foarte bine, Seb, pentru că, dacă-mi amintesc corect, te-ai fi mulţumit cu 3,4 la sută şi chiar ai fi permis francului să scadă sub 10 la sută.

— Aşa este, dar după câteva negocieri şi mai multe sticle dintr-un vin destul de bun, i-am făcut să înţeleagă. Am contractul redactat în franceză şi engleză.

— Şi cam când te întorci?

— Voi veni cu primul zbor de dimineaţă pe Heathrow, aşa că ar trebui să ajung la birou până la amiază.

— Poţi să treci să mă vezi de îndată ce te întorci? E ceva ce doresc să discut destul de urgent cu tine.

— Da, desigur, domnule preşedinte.

— Şi ceva mai nostim, am primit o scrisoare încântătoare de la Samantha în care îmi spune cât de mulţumită a fost de rezultatul procesului.

— Cum de a aflat asta? a întrebat Seb.

— Evident i-ai spus lui Jessica.

— Da, acum Jessie mă sună de două sau trei ori pe săptămână, evident cu taxă inversă.

— A vorbit şi cu mine de câteva ori.

— Jessie vă sună cu taxă inversă?

— Doar când nu poate să dea de tine.

— O omor.

— Nu, nu, a zis Hakim. Să nu faci asta. Este o schimbare plăcută faţă de majoritatea celorlalţi care mă sună, cu toate că Dumnezeu să-l apere pe cel cu care se va mărita.

— Nimeni nu va fi suficient de bun.

— Şi Samantha? Tu eşti suficient de bun pentru ea?

— Sigur că nu, dar nu mi-am pierdut speranţa pentru că Jessie mi-a spus că la vară merg la Roma, unde speră că va vedea toate cele nouăsprezece Caravaggio.

— Presupun că ţi-ai planificat concediul în acelaşi timp?

— Sunteţi mai rău decât Jessie. Nu m-ar surprinde dacă voi doi nu v-aţi aliat deja.

— Ne vedem mâine la douăsprezece, a zis Hakim înainte de a închide telefonul.

Mai Ling a pus telefonul pe măsuţa din colţul camerei înainte de a-şi începe munca la gâtul lui Seb. Dar el se tot întreba de ce preşedintele dorea să-l vadă de îndată ce se întorcea şi de ce nu putea discuta problema la telefon.

Un bâzâit mic al ceasului lui Mai Ling a indicat că ora se terminase. Seb era aşa de relaxat încât aproape adormise.

S-a dat jos de pe masă, s-a dus în dormitor şi a luat o bancnotă de zece franci din portmoneu. Până când a revenit în cameră, măsuţa de masaj fusese pliată, sticluţele cu uleiuri aşezate înapoi în geantă, iar prosoapele puse în coşul de rufe murdare.

I-a dat bacşişul lui Mai Ling, iar ea i-a făcut o reverenţă adâncă înainte de a ieşi repede din cameră. Seb stătea lângă telefon, dar a durat o vreme până ce a ridicat receptorul.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Clifton?

— Aş vrea să sun în Statele Unite.

41

— Ai vreo idee de ce vrea preşedintele să mă vadă aşa de urgent?

— Nu, domnule Clifton, a răspuns Rachel. Dar vă pot spune că Barry Hammond e înăuntru cu el.

— Bine. Trimite copia engleză a contractului la contabilitate şi aminteşte-le că prima plată va veni peste patru zile, în franci.

— Şi copia franceză?

— Îndosariaz-o cu celelalte în cabinetul de rezervă. Mă întorc la tine după ce discut cu preşedintele.

Sebastian a ieşit din birou, a mers repede pe coridor şi a bătut la uşa preşedintelui. A intrat şi l-a găsit pe Hakim adâncit în conversaţie cu Barry Hammond şi cu cineva pe care i se părea că-l recunoaşte.

— Bine ai revenit, Seb. Îi ştii pe Barry Hammond şi, desigur, cred că te-ai întâlnit de curând cu Mai Ling, colega lui.

Sebastian s-a uitat fix la femeia aşezată lângă Barry, dar i-a luat un moment s-o recunoască. Ea s-a ridicat, fără să mai pară exagerat de politicoasă sau timidă.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Clifton.

Seb s-a decis să se aşeze pe scaunul cel mai apropiat înainte să-i cedeze picioarele.

— Felicitări pentru triumful tău, a spus Hakim şi pentru acordul pe care l-ai încheiat cu francezii. Bravo. Aminteşte-mi detaliile. Nu, de ce nu mi le spui tu, Mai Ling?

— Plăţile de 3,8 la sută anuale se fac atâta timp cât rata de schimb rămâne la 9,42 franci la liră.

Seb şi-a pus capul în mâini, neştiind dacă să râdă sau să ţipe.

— Şi pot să vă spun, domnule Clifton, cât de frumos mi se pare că fiica dumneavoastră vă sună din Satele Unite de două ori, uneori de trei ori pe săptămână şi întotdeauna îi acceptaţi apelul cu taxă inversă.

Hakim şi Barry au izbucnit în râs. Seb simţea cum îi ard obrajii.

— Nu face nimic, a zis Hakim. Barry, nu vrei să-i explici lui Seb de ce a trecut prin toată această şaradă?

— Cu toate că acum suntem aproape siguri că fie Adrian Sloane, fie Desmond Mellor, fie amândoi sunt responsabili pentru plantarea drogurilor în bagajul domnului Bishara, nu avem cum s-o dovedim. Sloane, după cum ştiţi probabil, are un apartament în Kensington, iar rezidenţa de bază a lui Mellor este în Gloucestershire, cu toate că mai are un apartament deasupra biroului său din Bristol. Şi de curând am aflat că ori de câte ori vine la Londra, îşi rezervă aceeaşi cameră la acelaşi hotel. The Swan în St James's.

— Portarul de acolo, căruia nu-i voi divulga numele, a spus Mai Ling, continuând, este un fost poliţist metropolitan, ca Barry şi ca mine. El i-a sugerat de curând lui Mellor să profite de serviciile de masaj gratuite ale hotelului, disponibile doar clienţilor fideli.

— Lui îi plac serviciile lui Mai Ling în special, a preluat Hammond povestirea, şi o rezervă întotdeauna dinainte. Şi aşa ştim că va fi la Swan joia viitoare, noaptea. A cerut un masaj la 4:30 p.m. în ziua în care i-am rezervat camera pentru noaptea, ceea ce-mi va oferi timp suficient să instalez dispozitivul de înregistrare, astfel încât să putem asculta ceea ce el şi Sloane îşi vor spune unul altuia.

— Dar ce vă face să credeţi că Sloane îl va suna atunci?

— Nu este obligat s-o facă. Mellor nu lasă niciodată telefonul jos şi numărul pe care îl sună cel mai des este al lui Sloane.

— Dar în mod sigur Sloane va fi atent ce spune la telefon?

— Da, de obicei este. Dar Mellor îl aţâţă uneori şi Sloane nu poate rezista să nu marcheze şi el un punct. Şi probabil crede că Mellor îl sună din biroul lui unde linia este sigură.

— Dar s-ar putea să nu discute nimic care să ne intereseze, a spus Seb.

— S-ar putea să aveţi dreptate, domnule Clifton, pentru că va fi a patra întâlnire a lui Mai Ling cu Mellor şi cu toate că anumite cuvinte-cheie apar în mod regulat atunci când el şi Sloane discută la telefon – Farthings, Bishara, Clifton, Barrington şi din când în când Haracastle şi Kaufman – nu au divulgat încă nimic care să aibă vreo semnificaţie reală. Dar acum, după ce am ascultat cele trei benzi de dinainte, voi fi în stare să deosebesc vocea lui Mellor sau a lui Sloane de îndată ce le aud. Asta e important pentru că David Collier mi-a dat o copie a telefonului informatorului anonim. Am ascultat-o iar azi-noapte şi pot să vă spun că era Sloane.

— Foarte bine, Barry, a zis Hakim. Dar cum dovedim implicarea lui Mellor?

— Aici intervine Mai Ling, a spus Barry. Cred că-şi va aplica magia pe el, cum a făcut şi cu dumneavoastră, domnule Clifton. Dacă nu mai aveţi şi alte probleme, ar trebui să revenim la muncă.

— Doar una singură. Seb s-a întors spre Mai Ling. Cât am stat aici, mi-a cam înţepenit gâtul şi mă întrebam…

*

Mai Ling a aranjat măsuţa de masaj în timp ce Desmond Mellor s-a dus la baie să se dezbrace. Când a ieşit, purta doar izmene. A bătut-o pe spate în timp ce se urca pe masă, încântat să vadă că ea pusese deja telefonul lângă locul pentru cap al măsuţei.

Mellor a luat receptorul şi a început să formeze numărul chiar înainte ca ea să înceapă să-i maseze picioarele. Întotdeauna îi plăcea masajul la cap şi la picioare mai mult decât în celelalte părţi ale corpului. Ei, pe aproape. Dar Mai Ling îi explicase de la început că ea nu făcea parte din ofertă, nici dacă o plătea cu bani lichizi.

Primul apel a fost către managerul băncii sale şi singurul lucru interesant care a reieşit a fost acordul lui că ultimele cheltuieli ale lui lady Virginia Fenwick de 92,75 £ trebuiau plătite de companie şi că această cifră părea să crească în fiecare lună. Ar trebui să discute cu ea despre asta. Mai trimisese şi o donaţie de 1.000 £ pentru fondul de construcţie a orgii catedralei din Bristol, clădire în care el nu intrase niciodată.

Al doilea telefon l-a dat secretarei sale la Mellor Travel în Bristol. A lătrat la biata fată vreo douăzeci de minute până ce Mai Ling i-a ajuns la umeri. Ea începuse să se teamă că aceasta va fi o altă sesiune de masaj irosită când el a trântit receptorul apoi a sunat din nou.

— Cine este acolo?

— Des Mellor.

— Oh, salut, Des, a zis Sloane, schimbându-şi imediat vocea de la şef la sicofant. Ce pot face pentru tine?

— Ai scăpat de toate acţiunile mele de la Farthings? Am văzut că azi-dimineaţă iar au crescut.

— Ai rămas la ultimele cincizeci de mii, dar ai acoperit deja investiţia iniţială, chiar ai obţinut un mic profit. Aşa că le poţi păstra să vedem dacă mai cresc sau doar profiţi de avantaj.

— Întotdeauna trebuie să profiţi când eşti în avantaj, Adrian. Credeam că te-am învăţat asta.

— Nici n-am fi avut nevoie, a zis Sloane, înţepat de sarcasm, dacă acea căţea stupidă din Nigeria şi-ar fi ţinut gura închisă. Am fi putut conduce acum banca. Totuşi, pun eu mâna pe ticălos data viitoare.

— Nu va mai fi o dată viitoare, a zis Mellor, doar dacă e sută la sută sigur.

— E mai mult decât sută la sută sigur, a spus Sloane. De data aceasta va fi prins cu o fraudă bancară şi-şi va pierde licenţa.

— Bishara n-ar face niciodată ceva atât de iresponsabil.

— Dar unii dintre agenţii lui ar putea. Cineva care a lucrat pentru mine când eram preşedinte la Farthings.

— Cu ce-l ai la mână?

— Are o problemă cu pariurile. Dacă ar putea fi plătit pentru toate pariurile pe fiecare cal ieşit ultimul în toate cursele, ar fi milionar. Din păcate, agenţii de pariuri cu care lucrează îl forţează să-şi regleze conturile.

— Şi ce dacă? Atunci când Bishara află, îl va concedia şi nimeni nu va crede o clipă că era implicat.

— Lui Bishara i-ar fi greu să-şi nege implicarea dacă înregistrăm întreaga convorbire.

— Cum adică? s-a răstit Mellor.

— Bishara e tot timpul la telefon oriunde s-ar afla şi este uimitor ce poate face un inginer electronist cu ajutorul ultimelor echipamente. Ascultă doar aceste patru benzi. A urmat o scurtă pauză înainte ca Mellor să audă un clic şi apoi cuvintele: *„Nu cumpăra Amalgamated Wire pentru că noi negociem acum cu ei şi asta ar fi o fraudă bancară.”*

— Şi acum a doua, a zis Sloane. Altă pauză. *„Cumpără-i secretarei tale ceva special, Gavin. A muncit la bancă mulţi ani. Îţi dau eu banii, dar nu lăsa pe nimeni să afle că eu te-am autorizat”*

Şi o a treia. *„Ai avut un an excelent, Gavin, ţine-o tot aşa şi sunt sigur că se va reflecta în prima anuală.”* A urmat o tăcere şi mai lungă, după care Mellor a început să se întrebe dacă mai înţelegea ceva.

— Acum, după o activitate profesională de tăiere şi lipire, a zis Sloane, va suna aşa: *„Cumpără Amalgamated Wire, dar nu lăsa pe nimeni să afle că eu te-am autorizat, pentru că asta este ceva intern. Ţine-o tot aşa, Gavin, şi sunt sigur că se va reflecta în prima anuală.”*

— E bine, a spus Mellor. Dar ce se va întâmpla dacă se vor descoperi celelalte benzi?

— Spre deosebire de Richard Nixon, le voi distruge cu mâna mea.

— Dar contactul tău s-ar putea dovedi a fi din nou veriga slabă.

— Nu şi acum. Oamenii cu care are Gavin de-a face, nu sunt prea amabili când pariorii nu-şi plătesc datoriile. Au ameninţat deja că-i vor rupe picioarele.

— Şi ce-l va opri să se răzgândească după ce-l vom plăti?

— Nu-i voi da niciun ban până ce nu va duce banda la Banca Angliei împreună cu o scrisoare de genul *„Vă informez cu regret că”…*

— Şi cât mă va costa?

— Puţin peste o mie de lire.

— Şi nu e nicio şansă să afle şi altcineva că sunt implicat?

— Ultima oară a fost? a spus Sloane.

— Nu, dar de data asta risc mai mult.

— Ce vrei să spui?

— Vorbind între noi, Adrian, există o posibilitate să mă aflu pe lista de onoruri a Anului Nou. A ezitat. Adică să fiu făcut cavaler.

— Felicitări, i-a urat Sloane. Simt că Banca Angliei va aproba ca sir Desmond Mellor să devină preşedintele băncii Farthings.

— Şi când va duce omul tău banda la Banca Angliei?

— Săptămâna viitoare.

Alarma ceasului lui Mai Ling a început să bâzâie.

— Perfect, a spus Mellor, trântind receptorul, dându-se jos de pe masă şi dispărând în baie.

Mai Ling a aprobat. În timp ce Mellor era la duş, a deşurubat microfonul inserat în telefon şi a scos dispozitivul de înregistrare. Apoi a pliat măsuţa de masaj, a pus sticluţele înapoi şi a aruncat prosoapele în coşul de rufe murdare.

Când Mellor a ieşit din baie cu o bancnotă de zece lire, Mai Ling tocmai se urca într-o maşină parcată lângă hotel. După ce i-a dat banda lui Hammond, a spus:

— Slavă Domnului că nu trebuie să-l mai văd pe omul ăsta vreodată.

*

— Sir Desmond, a zis Virginia atunci când valetul i-a introdus protejatul în salon.

— Nu încă, a spus Mellor.

— Dar presimt că nu va mai dura mult. Ah, a zis Virginia, uitându-se peste umărul lui Mellor. Miles, ce bine că ai trecut pe aici având în vedere cât de ocupat eşti. Voi doi v-aţi mai întâlnit? Desmond Mellor este unul dintre principalii oameni de afaceri din ţară, sir Miles Watling, preşedintele Watling Brothers.

— Ne-am întâlnit la Ascot, sir Miles, a zis Mellor în timp ce dădeau mâna. Dar nu e niciun motiv pentru care v-aţi aminti de mine. Întotdeauna să fii respectuos cu cei care au un titlu, era una dintre regulile de aur ale Virginiei.

— Cum aş putea uita? a spus sir Miles. Eraţi în boxa Virginiei şi mi-aţi sugerat singurul câştigător pe care am pariat în ziua aceea. Ce mai faci, bătrâne?

— Foarte bine, mulţumesc, a spus Desmond în timp ce Virginia a reapărut la braţ cu un domn înalt, bătrâior şi grizonant.

— Ce bine că aţi venit, Înălţimea Voastră, a spus ea, subliniind ultimele două cuvinte.

— Care om întreg la cap ar putea să lipsească de la vreo petrecere a ta, dragă?

— Cât de amabil eşti, Peregrine. Pot să ţi-l prezint pe domnul Desmond Mellor, bine-cunoscutul filantrop?

— Bună seara, Înălţimea Voastră, a zis Mellor, urmărind-o pe Virginia. Mă bucur foarte mult să vă întâlnesc.

— Îmi pare rău că n-a putut veni şi ducesa, a spus Virginia.

— Mi-e teamă că nu se simte prea bine, biata fată, a spus ducele. Dar sunt sigur că-şi va reveni repede, a mai zis el, tocmai când Bofie Bridgewater s-a apropiat.

— Bună seara, Desmond, a spus Bofie, după ce a primit o cupă cu şampanie. Înţeleg că trebuie să te felicit?

— E puţin prematur, Bofie, a răspuns Mellor, punându-şi un deget la buze. Cu toate că sper că sunt pe drumul bun.

Ducele şi sir Miles şi-au ciulit urechile.

— Ar trebui să mai cumpăr câteva acţiuni la Mellor Travel înainte de anunţarea fuzionării?

Desmond a făcut conspirativ cu ochiul.

— Secret, secret, Bofie.

— În mine poţi avea încredere, bătrâne. Nu voi spune nimănui.

După ce a discutat îndelung cu ducele, Virginia l-a luat pe Desmond de braţ şi l-a condus prin cameră să-l prezinte celorlalţi invitaţi.

— Dame Eleanor, nu cred că l-aţi întâlnit pe Desmond Mellor, care…

— Nu, nu l-am întâlnit, a zis dame Eleanor, dar am ocazia să-i mulţumesc domnului Mellor pentru donaţia sa generoasă oferită Trustului Copiilor Bolnavi.

— Sunt foarte fericit să susţin activitatea uimitoare depusă de dumneavoastră, a zis Desmond. Răspunsul-tip al Virginiei când discuta cu preşedintele unei organizaţii caritabile.

După ce Desmond a discutat cu toţi cei aflaţi în cameră, era deja extenuat. Vorbele goale şi eticheta socială nu erau ideea sa de petrecere fericită a unei seri de vineri. Era nerăbdător să plece la dineul său cu Adrian Sloane, când va afla dacă banda şi scrisoarea fuseseră trimise Băncii Angliei. Dar a rezistat până la plecarea tuturor invitaţilor Virginiei, ca să poată discuta în particular cu ea.

— Foarte bine, Desmond, au fost primele cuvinte ale Virginiei când a revenit în salon. Ai impresionat cu siguranţă multe persoane influente în această seară.

— Da, dar e vreunul dintre ei în comitetul de acordare a onorurilor? a spus Mellor, revenind la stilul său de bază.

— Nu, dar am încredere că-i pot convinge pe sir Miles şi pe dame Eleanor să semneze hârtiile de nominalizare, ceea ce nu poate face niciun rău, având în vedere că ambii sunt prieteni ai ducelui.

— Deci cât trebuie să mai aştept înainte de a auzi vreo veste de la Palat?

— Lucrurile astea nu pot fi grăbite, a spus Virginia. Trebuie să-ţi dai seama că acel comitet nu poate fi împins de la spate.

— Între timp mă coşti o mică avere, Virginia. Cred că ai băut şi ai cinat cu jumătate din nobilimea ţării.

— Şi a fost într-un scop bun, pentru că îi aduc cu încetul la modul meu de gândire, a zis Virginia în timp ce valetul îl ajuta pe Mellor să-şi pună demiul. Trebuie să fii puţin mai răbdător, Desmond, a adăugat ea înainte de a-i permite să se aplece şi s-o sărute pe ambii obraji. La revedere, sir Desmond, a zis ea, ironică, dar abia după ce valetul închisese uşa.

*

„Cumpără Amalgamated Wire, dar nu lăsa pe nimeni să afle că eu te-am autorizat, pentru că asta este ceva intern. Ţine-o tot aşa, Gavin, şi sunt sigur că se va reflecta în prima anuală.”

Hakim a apăsat butonul de oprire.

— Şi ce ne-am mai putea dori? De îndată ce Comitetul pentru etică va auzi aceste patru benzi, Mellor şi Sloane nu vor mai putea să apară prin City.

— Dar dacă ai putea prezenta aceste patru benzi la Banca Angliei, a zis Arnold, te vor întreba cum le-ai obţinut. Şi după ce le vei spune, ar putea să creadă că nu eşti mai bun decât aceşti doi derbedei pe care vrei să-i vezi la închisoare.

— De ce? a spus Hakim. Benzile dovedesc faptul că Sloane a organizat punerea drogurilor în bagajul meu şi Mellor i-a acoperit cheltuielile. Şi nefiind satisfăcut cu atât, acum încearcă să-mi facă figura a doua oară cu o bandă prelucrată pentru a da impresia că mă ocup de fraude bancare.

— Este adevărat, dar comitetul ar putea crede că înregistrându-le în secret şi tu ai încălcat legea. Şi nu vor putea desigur să accepte asta.

— Sugerezi că nu ar trebui să utilizez benzile ca să-mi reabilitez reputaţia?

— Da, pentru că în acest caz, scopul nu justifică mijloacele. Oricine aude aceste benzi îşi va da seama că au fost dobândite fără cunoştinţa participanţilor, ceea ce le va face dovezi inadmisibile la tribunal. De fapt, tu ai putea fi numit participant direct şi trimis la departamentul de poliţie.

— Dar dacă ei au voie să-şi reprezinte afurisita de bandă trucată comitetului, iar eu nu pot demonstra că este un fals, voi mai petrece încă un an apărându-mă şi, în cel mai rău caz, pierzându-mi licenţa bancară.

— Este un risc pe care mi l-aş asuma dacă alternativa este să fiu comparat cu cele două gunoaie, a zis Arnold. Şi acesta este sfatul meu. Desigur, îl poţi ignora. Dar dacă te hotărăşti s-o iei pe acest drum, mi-e teamă că nu te voi putea reprezenta de data aceasta. Şi acum, dacă mă scuzi, sunt aşteptat înapoi la tribunal la ora zece.

Hakim a tăcut până ce Arnold a închis uşa în spatele lui.

— Pentru ce-l plătesc pe omul ăsta?

— Ca să vă ofere sfaturile lui juridice, a zis Sebastian. Care s-ar putea să nu fie întotdeauna cele pe care aţi dori să le auziţi.

— Dar sigur că eşti de acord cu mine, Seb, că aş putea să mă apăr singur?

— Nu asta voia să spună Arnold. Doar simte că modul în care aţi obţinut banda vă permite să fiţi acuzat că nu sunteţi mai bun decât Sloane sau Mellor.

— Şi eşti de acord cu el?

— Da, pentru că trebuie doar să mă întreb ce ar fi făcut Cedric dacă ar mai fi stat în scaunul dumneavoastră.

— Deci se aşteaptă de la mine să mai sufăr un an de umilinţe?

— Eu am suferit cincisprezece ani pentru că n-am ascultat sfatul lui Cedric, aşa că vă recomand doar să-l ascultaţi pe fiul lui.

Hakim şi-a împins fotoliul înapoi şi a început să se învârtă întruna prin cameră. Până la urmă s-a oprit în faţa lui Seb.

— Dacă amândoi sunteţi împotriva mea…

— Niciunul dintre noi nu este. Suntem de partea dumneavoastră şi vă dorim doar ce este mai bine. Aţi putea desigur să-l sunaţi pe Ross şi să cereţi o a treia părere.

— Nu am nevoie să-l sun pe Ross ca să ştiu care va fi părerea lui. Dar ce pot să fac când un membru al personalului meu trimite acea bandă la Banca Angliei şi spune comitetului că a simţit că-şi făcea doar datoria pârându-mă?

— Gândiţi ca Cedric, lăsaţi-vă sfătuit de Arnold şi în cele din urmă îi veţi învinge pe ticăloşi.

*

Un domn bătrâior a ieşit încet din culise cu câte un baston în fiecare mână. S-a oprit în centrul scenei şi s-a uitat la mulţimea de spectatori.

— Domnule primar, doamnelor şi domnilor, a început el aceasta este o zi pe care o aştept de patruzeci de ani. Mai exact de patruzeci şi doi şi au existat vremuri când nu credeam că va veni. Aleluia! a strigat el, uitându-se în sus, fiind întâmpinat cu râsete şi aplauze. Dar înainte de a-i cere Samanthei Sullivan să deschidă teatrul care-i poartă numele, aş putea să spun cât de încântat sunt că Sebastian Clifton a reuşit să ni se alăture azi. Pentru că fără ajutorul lui şi încurajarea lui nepreţuită, acest teatru nu ar fi fost construit.

Audienţa a izbucnit în aplauze pentru a doua oară, iar Maurice Swann s-a uitat la binefăcătorul lui, care stătea în primul rând.

— De ce nu mi-ai spus că ţi-ai respectat angajamentul? l-a întrebat Samantha, luându-l pe Seb de mână.

Seb s-a întrebat ce simţise pentru Samantha în toţi aceşti ani. Oare amintirea lucrurilor trecute dispare în neant? Ori el… Nu ar fi trebuit să se îngrijoreze pentru că acum a doua oară, o iubea şi mai mult. Sam nu-şi pierduse nimic din farmec, blândeţe, inteligenţă sau frumuseţe. Se temea doar că ea s-ar putea să nu simtă la fel. Jessica nu-l ajuta cu observaţia ei nu prea subtilă că venise vremea ca părinţii ei să se căsătorească.

— Şi acum, o invit pe Samantha să vină pe scenă pentru începerea ceremoniei de deschidere.

Samantha a urcat treptele şi a dat mâna cu fostul director. S-a întors cu faţa înspre audienţă, sperând că oamenii nu vedeau cât de nervoasă era.

— Sunt deosebit de emoţionată că un teatru îmi va purta numele, a început ea, mai ales că n-am fost niciodată o actriţă bună şi mi-e groază să vorbesc în public. Dar trebuie să vă spun cât de mândră sunt de cel care a făcut ca toate acestea să fie posibile, domnul Sebastian Clifton.

Când s-au oprit aplauzele, domnul Swann i-a dat Samanthei o pereche mare de foarfeci. Ea a tăiat panglica întinsă în faţa scenei şi toţi spectatorii s-au ridicat în picioare şi au încurajat-o.

În următoarele ore, Samantha, Sebastian şi Jessica au fost aclamaţi de profesorii, părinţii şi elevii care doreau să le mulţumească pentru tot ce făcuse domnul Clifton. Sam s-a uitat în sus la Seb şi şi-a amintit de ce se îndrăgostise de el a doua oară. Dispăruse asprimea lăcomiei şi fusese înlocuită cu lucrul la care ea se aşteptase. Seb îi tot spunea cât de norocos era că i se dăduse o a doua şansă, în timp ce ea simţea…

— Vedeţi ce mult înseamnă pentru întreaga comunitate, a zis domnul Swann. Dacă-aş putea face orice pentru a-mi arăta aprecierea este…

— Ciudat că ai spus asta, l-a întrerupt Jessica. Tati mi-a zis odată că a fost regizor.

— Da, dar acum multă vreme.

— Atunci voi fi nevoită să te iau de la pensie pentru a-ţi regiza cântecul lebedei[12].

— Ăsta-i un joc de cuvinte groaznic, tânără domnişoară. La ce te gândeşti?

— Vreau să-mi aduci mama şi tatăl înapoi pe scenă.

---

[12] Swann – lebădă în engleză.

Bătrânul s-a întors şi a urcat încet treptele pe scenă.

— Ce are de gând? a întrebat Samantha în şoaptă.

— N-am idee, a spus Seb. Dar poate ar fi mai bine să-i facem pe plac. A luat mâna Samanthei şi a condus-o pe scenă.

— Acum aş dori să stai în centrul scenei, Seb, a spus domnul Swann. Samantha, stai cu faţa spre el. Sebastian, acum trebuie să cazi într-un genunchi, privind-o cu adoraţie pe femeia pe care o iubeşti şi să spui prima replică.

Seb a căzut imediat într-un genunchi.

— Samantha Ethel Sullivan, te ador şi te voi adora întotdeauna, a zis el, şi cel mai mult îmi doresc pe lumea asta ca tu să fii soţia mea.

— Acum răspunde tu, Samantha, a îndemnat-o Swann.

— Cu o condiţie, a zis ea, hotărâtă.

— Nu, asta nu e în scenariu, a spus Jessica. Trebuie să spui: „Ridică-te, idiotule. Toată lumea se holbează la noi.”

— Şi atunci tu scoţi cutiuţa mică din piele, a zis Swann. Samantha, tu trebuie să pari surprinsă când o deschide.

Sebastian a scos o cutiuţă mică, roşie, din buzunar şi a deschis-o arătând un splendid safir albastru înconjurat de diamante, pe care Samantha nu-l mai văzuse de zece ani.

Expresia ei era de autentică surpriză.

— Şi acum ultima replică, mamă, dacă ţi-o poţi aminti.

— Sigur că mă mărit cu tine. Te iubesc din ziua în care am fost arestată din cauza ta.

Seb s-a ridicat şi a pus inelul pe inelarul mâinii ei stângi. Era gata să-şi sărute logodnica, când Samantha s-a dat înapoi şi a spus:

— Aţi repetat pe la spatele meu, nu?

— Aşa e, a recunoscut Seb. Dar tu vei fi oricum întotdeauna actriţa noastră preferată.

Seb a luat-o pe Samantha în braţe şi a sărutat-o uşor pe buze, ceea a adus o altă rundă spontană de aplauze de la spectatorii care se aplecaseră pe marginea scaunelor.

— Cortina! a spus domnul Swann.

*

Sir Piers Thornton, preşedintele tribunalului Băncii Angliei a scris preşedintelui băncii Farthings, cerându-i să apară în faţa comitetului. I-a explicat în detaliu ce dorea banca să discute cu el şi a inclus o copie a benzii, precum şi mărturia unuia dintre brokerii băncii, pe care o rostise *in camera.* Comitetul i-a oferit patru săptămâni pentru a se pregăti pentru caz şi i-a recomandat să-şi aducă un consilier juridic.

Arnold Hardcastle a răspuns prin poştă că domnul Bishara ar prefera să apară înaintea comitetului de îndată ce se putea. S-a convenit asupra unei date.

*

Pe drumul de întoarcere spre Londra, Sebastian i-a spus Samanthei despre conţinutul benzii trucate şi despre problema cu care se confrunta Hakim.

— Cedric ar fi fost de acord cu tine, a spus Sam, la fel ca mine. Sloane şi Mellor sunt amândoi escroci, în mod evident, iar domnul Bishara nu trebuie să se coboare la nivelul lor pentru a dovedi că este nevinovat.

— Să sperăm că ai dreptate, a zis Seb, intrând pe altă autostradă. Hakim va apărea în faţa comitetului de etică miercurea viitoare şi nu prea are pe ce să se bazeze, decât pe reputaţia sa de om cinstit.

— Ar trebui să fie suficient, a zis Sam. La urma-urmei, va fi evident că spune adevărul.

— Aş vrea să fie atât de uşor. Mellor şi Sloane aproape au scăpat basma-curată data trecută şi, dacă Hakim nu poate dovedi că banda a fost trucată, lucrurile ar lua o întorsătură neplăcută pentru el. Şi mai rău, cele patru benzi care îi dovedesc nevinovăţia au dispărut cumva din depozit.

— Deci au pe cineva care lucrează în interior.

— Un funcţionar numit Gavin Buckland, care a depus deja mărturie în faţa comitetului. Le-a spus că…

— Mami?

— Credeam că dormi, a spus Samantha întorcându-se şi văzându-şi fiica ghemuită pe bancheta din spate.

— Cum aş putea să dorm când voi vorbiţi întruna? S-a ridicat. Daţi-mi voie să văd dacă am înţeles situaţia, pentru că mi-e clar, mamă, că tu nu ai fost atentă.

— Din gura copiilor… a spus Seb.

— Deci ce mi-a scăpat, Jess?

— Pentru început, de ce nu i-ai spus lui tati despre profesorul Daniel Horowitz?

— Cine e? a întrebat Seb.

— Un coleg al meu de la Smithsonian care… desigur, ce prostie din partea mea.

— Uneori mă întreb dacă vreunul dintre voi este cu adevărat rudă cu mine, a zis Jessica.

42

Cei patru stăteau în faţa comitetului într-o cameră întunecată, panelată cu stejar în care nimeni din cei care lucrau în City nu ar fi vrut să intre. Pentru majoritatea celor care stăteau de partea „rea” a lungii mese din stejar, însemna sfârşitul carierei.

De cealaltă parte a mesei stătea preşedintele comitetului, sir Piers Thornton, fost şerif din City. În dreapta sa, Nigel Foreman, de la Natwest şi în stânga, sir Bertram Laing, de la Price Waterhouse. Dar cea mai impresionantă figură părea să fie Henric al VIII-lea, al cărui portret era atârnat pe peretele acoperit cu pluş roşu din spatele preşedintelui, amintindu-le tuturor cine acordase iniţial acest sigiliu al dreptăţii regale.

Sir Piers a zâmbit blând înainte de a deschide procedurile.

— Bună dimineaţa, domnilor. Aş vrea să încep prin a vă mulţumi tuturor pentru participarea la acest proces. Ceea ce nu a spus au fost consecinţele pe care le-ar fi suportat dacă n-ar fi făcut-o. După cum ştiţi, domnul Gavin Buckland, care a lucrat la Farthings în ultimii cincisprezece ani a adus o acuzaţie serioasă domnului Hakim Bishara, preşedintele băncii. El pretinde că domnul Bishara i-a ordonat să cumpere un număr mare de acţiuni la Amalgamated Wire când ştia că aceasta era implicată într-o licitaţie de preluare a unei alte companii. În problemele de finanţare, această bancă era reprezentată de banca Farthings.

— Domnul Buckland a spus comitetului că el a refuzat să îndeplinească ordinul pentru că ştia că acesta contravine legii şi astfel, ca să-l citez, „cu inima grea”, a spus sir Piers, uitându-se la o declaraţie din faţa lui, a decis să raporteze problema acestui comitet şi ne-a furnizat o bandă pe care era înregistrată conversaţia sa cu domnul Bishara. Scopul acestei anchete, domnule Bishara, este să vă oferim posibilitatea de a vă apăra de aceste acuzaţii.

Preşedintele s-a lăsat pe spate şi le-a oferit acelaşi zâmbet blând pentru a le arăta că-şi terminase declaraţia de deschidere.

Arnold Hardcastle s-a ridicat de la locul său de cealaltă parte a mesei.

— Numele meu este Arnold Hardcastle şi sunt consilierul juridic al băncii, poziţie pe care o deţin de douăzeci de ani. Aş vrea să încep prin a spune că aceasta este prima oară de la fondarea băncii, din 1866 când cineva de la Farthings a cerut să apară în faţa comitetului.

Zâmbetul blajin a reapărut.

— Mă alătur azi, sir Piers, preşedintelui de la Farthings, domnul Hakim Bishara, şi directorului său executiv, domnul Sebastian Clifton, pe care îi cunoaşteţi. Celălalt membru al echipei noastre, care s-ar putea să nu vă fie cunoscut, este profesorul Daniel Horowitz de la Institutul Smithsonian din Washington DC. Acesta vă va explica prezenţa celui de-al cincilea membru al echipei noastre, Matilda, care lucrează, de asemenea, la Smithsonian.

Voi începe prin a spune câteva cuvinte despre rolul pe care domnul Bishara l-a jucat de când a devenit preşedinte la Farthings, acum patru ani. Nu vă voi prezenta nenumăratele premii pe care le-a primit de la instituţii guvernamentale şi organizaţii respectabile din toată lumea, ci mă voi limita la faptul simplu şi indiscutabil că sub conducerea sa Farthings a deschis sucursale în şapte ţări, are în subordine 6.412 oameni şi preţul acţiunilor sale s-a triplat. Domnul Bishara este conştient că acuzaţia care i-a fost adusă este gravă pentru că este vorba de principiul cel mai de seamă al băncilor: reputaţia.

Nici eu, nici domnul Bishara însuşi, nu ne vom apăra împotriva acestor acuzaţii. Nu, el va lăsa această faptă pe seama unei maşini, ceea ce trebuie să fie o noutate în istoria de cinci sute de ani a comitetului. Inventatorul acestei maşini, profesorul Horowitz, poate că nu vă este cunoscut, dar cum va fi singurul nostru apărător cu această ocazie, poate ar trebui să vă spun câte ceva despre el şi realizările sale. Tânărul Daniel şi părinţii lui au fugit din Germania în 1937. S-au stabilit în zona Queens din New York, unde tatăl său a deschis un magazin de amanet. Daniel a plecat la New York la şaptesprezece ani pentru a se înscrie la Yale University unde a studiat fizica.

A absolvit colegiul înainte de a avea vârsta de votare. S-a dus apoi la MIT unde şi-a terminat doctoratul cu o teză asupra efectelor sunetului într-o lume din ce în ce mai zgomotoasă. Dr. Horowitz s-a angajat apoi conferenţiar la Smithsonian, iar după nouă ani a fost numit primul profesor de acustică. În 1974 i s-a acordat prestigioasa Medalie Ştiinţifică a Congresului, fiind doar a paisprezecea persoană care a fost onorată astfel în istoria naţiunii. Arnold a făcut o pauză. Cu permisiunea comitetului, sir Piers, îl voi ruga pe profesorul Horowitz să ne conducă apărarea.

Profesorul s-a ridicat de pe scaun, cu toate că nu s-a văzut de la început, pentru că părea să fie la aceeaşi înălţime cu membrii comitetului care erau aşezaţi. Totuşi, nu lipsa înălţimii ar fi lovit un observator, ci vastul dom care se afla pe umerii lui mici şi făcea uşor să nu se observe faptul că pantalonii lui nu păreau să fi fost călcaţi din ziua în care fuseseră cumpăraţi sau că avea cămaşa mototolită la guler. De gât îi era înnodată o cravată subţire, de parcă s-ar fi aflat întâmplător acolo. Dar când profesorul a deschis gura, comitetul şi-a dat seama că se afla în prezenţa unui gigant.

— Ce figură stranie, ciudată, trebuie să vă par, domnule preşedinte, stând în faţa acestei ilustre şi antice organizaţii pentru a aborda un subiect cu care mi-am petrecut întreaga viaţă studiindu-l: sunetul. Sunt fascinat de sunetul de clopot al Big Bang-ului la fel ca de cel al unui autobuz londonez care schimbă viteza. Doar ieri mi-am petrecut mult timp înregistrând sunetul făcut de Bow Bells. Vă puteţi întreba cum ar avea acestea importanţă pentru apărarea unui om acuzat de fraudă bancară? Pentru a vă lămuri, voi avea nevoie de ajutorul creaţiei mele, Matilda, care, ca şi mine, nu a mai fost la Londra până acum.

Profesorul s-a îndreptat spre o masă lăturalnică pe care pusese un cub alb de aproape 0,5 metri pătraţi, cu un microfon prins într-o parte. Pe latura îndreptată spre comitet era un cadran circular cu numere negre de la 0 la 120 pe margine. O săgeată groasă, roşie era adusă la zero. Judecând după privirile de pe figurile membrilor comitetului, Matilda reuşise să le atragă atenţia.

— Acum, cu permisiunea dumneavoastră, domnule, îl voi ruga pe domnul Bishara să spună exact cuvintele pe care ar fi fost acuzat că le-a spus domnului Buckland. Dar vă rog, nu vă uitaţi la domnul Bishara, concentraţi-vă atenţia asupra Matildei.

Comitetul nu şi-a luat ochii de la maşinărie în timp ce Hakim s-a ridicat de la locul lui, a luat microfonul şi a spus: *„Cumpără Amalgamated Wire, dar nu lăsa pe nimeni să afle că eu te-am autorizat, pentru că asta este o fraudă bancară. Ţine-o tot aşa, Gavin, şi sunt sigur că se va reflecta în prima anuală.”* Hakim a lăsat microfonul jos şi s-a întors la locul lui.

— Aş vrea acum să vă întreb, domnilor, a spus profesorul politicos, ce aţi observat uitându-vă la Matilda.

— Când vorbea domnul Bishara, a spus sir Piers, săgeata s-a urcat la 76, apoi a fluctuat între 74 şi 78 până ce a lăsat microfonul jos, când săgeata a revenit la zero.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, a spus profesorul. Vocea unui mascul uman adult de vârsta domnului Bishara are un volum cuprins între 74 şi 78. Pentru o femeie care vorbeşte calm, media este de 67 până la 71, iar un tânăr poate atinge 85 sau chiar 90. Dar oricare ar fi nivelul vocii individului, acesta rămâne constant.

Dacă-mi permiteţi, aş vrea acum să o expun pe Matilda benzii pe care s-au făcut acuzaţiile împotriva domnului Bishara. Încă o dată, vă rog să urmăriţi cu atenţie săgeata.

Când profesorul a pus banda în maşină, comitetul s-a aplecat nerăbdător în faţă. El a apăsat „redare” şi toţi cei din cameră au ascultat aceleaşi cuvinte a doua oară, dar de data aceasta Matilda a înregistrat un rezultat foarte diferit.

— Cum se poate? a întrebat sir Piers.

— Se poate, a spus profesorul, pentru că banda oferită acestui comitet nu este înregistrarea unei singure convorbiri, ci a patru, după cum voi demonstra acum. A derulat banda şi a apăsat din nou „redare”.

— *Cumpără Amalgamated Wire.* A oprit banda. Şaptezeci şi şase, tonul normal al vocii domnului Bishara. A apăsat „redare”. *Dar nu lăsa pe nimeni să afle că eu te-am autorizat.* Optzeci şi patru. *Pentru că ar fi o fraudă bancară.* Şaptezeci şi şase, din nou, normal. *Ţine-o tot aşa, Gavin, şi sunt sigur că se va reflecta în prima anuală.* Optzeci şi unu.

— Cum vă explicaţi discrepanţele? a întrebat domnul Foreman.

— Pentru că, după cum am sugerat domnule, banda adusă acestui comitet este o compilaţie extrasă din patru convorbiri diferite. Pentru a folosi o expresia americană vulgară, originalele au fost ciupite şi lipite. Am ajuns la concluzia că două dintre conversaţii au fost purtate la telefon în biroul domnului Bishara pentru că nivelurile sunt între 74 şi 76, una era din străinătate, unde oamenii au tendinţa să vorbească mai tare – în acest caz nivelul a crescut la 84 şi una în casa domnului Bishara de la ţară unde nivelul a fost 81 şi unde sunetul acelor păsări – cintezoi şi vrăbii, cred – poate fi auzit slab pe fundal.

— Dar, a spus domnul Foreman, el chiar a zis „Cumpără Amalgamated Wire”.

— Da, recunosc, a spus profesorul. Dar dacă ascultaţi cu atenţie acea parte a benzii, cred că veţi ajunge la aceeaşi concluzie ca mine: un cuvânt a fost tăiat. Mi-aş paria reputaţia şi experienţa pe lipsa cuvântului „nu”. În benzile trucate, acesta este cuvântul şters cel mai des. Deci cuvintele reale ale domnului Bishara trebuie să fi fost: „Nu cumpăra Amalgamated Wire”. Desigur veţi putea să-mi testaţi teoria în întregime când veţi discuta iar cu domnul Buckland.

— Ţinând seama de asta, domnule profesor, a zis preşedintele, vă putem chema să ne oferiţi serviciile dumneavoastră când îl vom revedea pe domnul Buckland?

— Aş fi bucuros să vă ajut, a spus profesorul, dar soţia mea şi cu mine stăm doar o săptămână în Anglia pentru cercetări suplimentare.

— Cu privire la ce? a întrebat sir Piers, incapabil să se abţină.

— Am planificat să reduc nivelul sonor al autobuzelor londoneze, mai ales al celor etajate şi să stau o vreme la Heathrow să înregistrez decolările şi aterizările avioanelor 707. Vom asista şi la un concert Rolling Stones pe Wembley când indicatorul Matildei ar putea să atingă pentru prima oară nivelul maxim de 120.

Preşedintele a chicotit înainte de a spune:

— Apreciem timpul pe care ni l-aţi acordat, domnule profesor şi de abia aşteptăm să ne întâlnim cu dumneavoastră şi cu Matilda în viitorul apropiat.

— Şi trebuie să mărturisesc, a spus Horowitz, punând o pungă din plastic peste creaţia lui şi trăgând fermoarul, că m-aţi prins chiar la timp.

— Cum adică? a întrebat sir Piers.

— Scotland Yardul mi-a trimis un puzzle interesant pe care Matilda nu-l poate rezolva singură. Totuşi sunt aproape gata să-i perfecţionez un micuţ prieten pentru ea, numit Harvey, dar nu e gata încă pentru a fi folosit în afara laboratorului.

— Şi ce va putea face Harvey? a întrebat preşedintele din partea tuturor celor aflaţi în cameră.

— Este un egalizator, aşa că nu va dura mult înainte de a fi în stare să iau orice bandă care a fost ciupită şi lipită şi să-i reproduc conţinutul la un nivel constant de la 74 până la 76. Dacă cel care a trucat banda domnului Buckland ar fi ştiut de Harvey, domnul Bishara nu ar fi fost capabil să-şi dovedească nevinovăţia.

— Acum îmi amintesc de unde vă cunosc numele, a spus sir Piers. Domnul Hardcastle ne-a spus că aţi primit Medalia

Congresului, dar nu ne-a spus pentru ce. Amintiţi-ne, vă rugăm, domnule Hardcastle.

Arnold s-a ridicat iar, a deschis dosarul lui Horowitz şi a citat: „În timpul acuzării preşedintelui Nixon, profesorul Horowitz a fost invitat de Congres să analizeze benzile lui Nixon şi să vadă dacă ar putea demonstra că au existat ştersături sau trucări ale conţinutului.”

— Ceea ce am şi făcut, a zis profesorul. Şi ca republican, a fost o zi tristă pentru mine când preşedintele a fost acuzat. Am ajuns la concluzia că Matilda este democrată.

Toţi au început să râdă.

— Şi ştiţi, dacă l-aş fi perfecţionat pe Harvey ceva mai devreme, preşedintele ar fi reuşit să-şi termine mandatul.

*

Adrian Sloane a ridicat receptorul telefonului de pe biroul său, curios să afle cine-l suna pe linia particulară.

— Adrian Sloane? a zis o voce pe care nu a recunoscut-o.

— Depinde cine întreabă. A urmat o pauză lungă.

— Inspectorul-şef Mike Stokes. Sunt angajatul diviziei de droguri de la Scotland Yard.

Sloane a simţit că îngheaţă.

— Şi cu ce vă pot ajuta, domnule Stokes?

— Aş vrea să stabilesc o întâlnire cu dumneavoastră, domnule.

— De ce? a întrebat Sloane, sec.

— Nu pot discuta acest lucru la telefon, domnule. Aş putea veni şa dumneavoastră sau aţi putea să mă vizitaţi la Scotland Yard, după cum doriţi.

Sloane a ezitat.

— Voi veni eu la dumneavoastră.

43

Maestrul de ceremonii a aşteptat să înceteze aplauzele înainte de a suna clopoţelul de mai multe ori, după care a anunţat:

— Excelenţa Voastră, doamnelor şi domnilor, vă rog faceţi linişte pentru mire, domnul Sebastian Clifton.

Sebastian a fost întâmpinat cu aplauze când s-a ridicat de la masa principală.

— Cuvintele cavalerilor de onoare sunt întotdeauna plictisitoare, a spus Seb, iar Victor este clar omul care nu crede în îndepărtarea de tradiţii. S-a întors către vechiul său prieten. Dacă mi-ar fi fost dată o a doua şansă de a alege între tine şi Clive... S-au auzit râsete şi din nou aplauze.

— Aş vrea să încep prin a-i mulţumi socrului meu pentru că ne-a permis cu atâta generozitate Samanthei şi mie să ne căsătorim în această magnifică ambasadă cu trecutul ei romantic. Nu mi-am dat seama, până când nu mi-a spus Jessica, că acest palat are propria sa capelă şi nu pot să mă gândesc la un loc mai idilic de a mă însura cu femeia pe care o iubesc.

Aş vrea, de asemenea, să le mulţumesc părinţilor mei de care sunt nespus de mândru. Ei continuă să stabilească standarde pe care n-aş putea spera vreodată să le ating, astfel încât să fim mulţumiţi că m-am căsătorit cu o femeie care poate. Şi, desigur, vreau să mulţumesc tuturor celor care au sosit din diverse părţi ale lumii ca să fie cu noi azi la Roma pentru a celebra un eveniment care ar fi trebuit să aibă loc acum zece ani. Vă promit că intenţionez să-mi petrec restul vieţii încercând să mă revanşez pentru anii pierduţi.

Şi acum doresc să-i mulţumesc fiicei mele periculoase, precoce, adorabile şi talentate, Jessica, care a reuşit cumva să ne aducă împreună, lucru pentru care-i voi fi pe veci recunoscător. Sper că vă veţi distra toţi astăzi şi veţi petrece bine în Roma.

Sebastian s-a aşezat în aplauzele prelungite şi Jessica, aflată lângă el, i-a dat meniul pentru desert. El a început să studieze diversele feluri.

— Pe partea cealaltă, a zis ea, încercând să nu sune exasperată.

Seb a întors meniul şi a găsit un desen în cărbune al lui, ţinându-şi discursul.

— Eşti din ce în ce mai bună, i-a spus, luând-o cu braţul pe după umeri. Mă întreb dacă-mi poţi face un serviciu?

— Orice, tati. Jessica a ascultat cererea tatălui ei, a surâs şi a plecat în linişte de la masă.

*

— Ce slujbă fascinantă e să fii ambasador, a spus Emma când un *affogato*[13] a fost pus în faţa ei.

— Mai ales când ţi se oferă la Roma, a zis Patrick Sullivan. Dar m-am întrebat adesea cum trebuie să fii să conduci un mare spital, cu atâtea probleme diferite şi complexe în fiecare zi – şi nu numai pacienţii, doctorii, asistentele şi…

— Parcarea, a spus Emma. Mi-ar fi fost de folos diplomaţia dumneavoastră în acest domeniu.

— Eu nu am avut niciodată o problemă cu parcarea, a recunoscut ambasadorul.

— Şi nici eu până ce nu m-am decis să cer taxă pentru parcarea la infirmerie, când unul dintre ziarele locale a lansat o campanie pentru a mă face să mă răzgândesc şi m-a numit babă despotică!

— Şi v-aţi răzgândit?

— Sigur că nu. Am autorizat ca mai mult de un milion din banii publici să fie cheltuiţi pentru construirea acelei parcări şi nu mă aşteptam ca oamenii să-l folosească pentru parcare pe gratis ori de câte ori doreau să meargă la cumpărături. Aşa că m-am hotărât să taxez la fel ca cea mai apropiată parcare municipală, oferind concesii personalului spitalului şi pacienţilor, astfel încât să fie utilizată doar de oamenii pentru care a fost construită. Rezultat: revolte, marşuri de protest, efigii arse. Şi asta după ce o pacientă în faza terminală a trebuit să fie condusă de jur-împrejurul spitalului timp de o oră pentru că soţul ei nu a reuşit să găsească un spaţiu liber. Şi parcă n-ar fi fost destul şi atât, când m-am dus la editorul şef şi i-am explicat de ce era necesară această măsură, el mi-a spus doar, ai dreptate, Emma, dar o campanie bună vinde ziarele.

---

[13] Băutură italienescă cu expresso şi îngheţată.

Domnul Sullivan a râs.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că prefer să fiu ambasadorul american din Roma.

— Bunico, a zis o voce tinerească în spatele ei. O amintire a zilei de azi. Jessica i-a dat un desen al ei explicându-i ceva ambasadorului.

— Jessica, e minunat. Îl voi arăta cu siguranţă editorului ziarului local şi voi explica de ce dădeam din mână.

*

— Cum îi place lui Giles Camera Lorzilor? a întrebat Harry.

— Nu-i place, a spus Karin. Ar prefera să fie în Camera Comunelor.

— Dar este membru al Cabinetului.

— Şi nu este sigur că va mai fi mult timp. Acum conservatorii au ales-o ca lider pe Margaret Thatcher şi Giles bănuieşte că vor câştiga următoarele alegeri. Şi eu recunosc că aş vota cu ea, a şoptit Karin, înainte de a întreba repede: Cum te mai descurci în campania ta de a-l scoate pe Anatoli Babakov din închisoare?

— Mi-e teamă că nu am făcut prea multe progrese. Ruşii nici măcar nu vor să ne spună dacă mai trăieşte.

— Şi doamna Babakova cum suportă?

— S-a mutat la New York şi a închiriat un apartament mic în Lower East Side. O vizitez ori de câte ori sunt în Statele Unite. Elena a rămas optimistă şi continuă să creadă că ei sunt pe punctul de a-l elibera pe Anatoli. Nu-mi vine să-i spun că asta nu se va întâmpla în viitorul apropiat, dacă se va întâmpla vreodată.

— Lasă-mă să mă gândesc, a zis Karin. După ce am stat atâţia ani în spatele Cortinei de Fier, aş putea să am o idee care-i va irita pe ruşi suficient de mult încât să-şi reconsidere poziţia.

— Ai putea să-i spui de lipsa mea de progrese tatălui tău. La urma-urmei, el îi urăşte pe comunişti la fel ca tine, a zis Harry, urmărind cu atenţie reacţia lui Karin. Dar ea nu s-a trădat prin nimic.

— Foarte bună idee. Voi discuta cu el data viitoare când mă duc în Cornwall, a spus ea, părând că zice adevărul, deşi Harry se îndoia că ea va ridica subiectul lui Anatoli Babakov cu şeful ei.

— Karin, a spus Jessica, dându-i un meniu. Un cadou mic pentru a marca prima noastră întâlnire.

— Îl voi preţui, a zis Karin, îmbrăţişând-o.

*

— Ai mai auzit ceva de Gwyneth sau Virginia?

— Uneori de Gwyneth, a spus Giles. Ea predă limba engleză la Monmouth School, ceea ce-ţi va face plăcere şi s-a logodit de curând cu unul dintre profesori.

— Ai dreptate, îmi face plăcere, a spus Grace. Este o profesoară bună. Şi Virginia?

— Doar ce mai culeg din ziarele de scandal. Cred că ai aflat că tatăl ei a murit acum câteva luni. Ciudat bătrân, dar recunosc că îmi plăcea.

— Te-ai dus la înmormântarea lui?

— Nu, mi s-a părut că nu este decent, dar i-am scris lui Archie Fenwick, care a moştenit titlul, şi i-am spus că sper că va juca un rol important în Camera Lorzilor. Am primit un răspuns foarte politicos.

— Dar sunt sigură că nu eşti de acord cu acest sistem ereditar, a spus Grace.

— Nu, nu sunt. Dar atât timp cât pierdem voturi în favoarea conservatorilor în Camera Comunelor, reforma Camerei Lorzilor va trebui să aştepte până după alegerile viitoare.

— Şi dacă Margaret Thatcher va câştiga acele alegeri, reforma nu va aştepta, ci va fi îngropată. Grace şi-a golit paharul cu şampanie înainte de a adăuga: Şi ca să atingem un subiect mai sensibil, îmi pare rău că tu şi Karin nu aveţi copii.

— Dumnezeu ştie că am încercat de toate, chiar sexul. Grace nu a râs. Am vizitat o clinică de fertilitate. Karin se pare că are o problemă cu sângele şi după două avorturi spontane, doctorul crede că riscul ar fi prea mare.

— Ce trist, a zis Grace. Nimeni nu te va urma în Camera Lorzilor.

— Sau, mai important, nu va juca baseball pentru Anglia.

— V-aţi gândit la o adopţie?

— Da, dar am amânat-o până după alegeri.

— Nu amânaţi prea mult. Ştiu că ţi se pare greu de crezut, Giles, dar există unele lucruri mai importante decât politica.

— Îmi pare rău că vă întrerup. Mătuşă Grace, pot să-ţi ofer acest mic cadou? a zis Jessica, dându-i alt portret.

Grace a studiat desenul un timp înainte de a-şi spune părerea:

— Cu toate că nu sunt expertă, promiţi, draga mea. Ai grijă să nu-ţi iroseşti talentul.

— Încerc să nu-l irosesc, tanti Grace.

— Câţi ani ai?

— Unsprezece.

— Ah, aceeaşi vârstă la care Picasso a avut prima lui expoziţie publică – în care oraş, domnişoară?

— În Barcelona.

Grace s-a înclinat uşor în faţa ei.

— Voi înrăma portretul, îl voi atârna în biroul meu de la Cambridge şi le voi spune colegilor şi studenţilor că tu eşti nepoata mea.

— O laudă, într-adevăr, a zis Giles. Dar al meu?

— Nu am timp şi pentru tine, unchiule Giles. Poate altă dată.

— Mă aştept să te ţii de cuvânt. Cum ţi-ar plăcea să stai cu mine la Barrington Hall în timp ce părinţii tăi pleacă în luna de miere? În schimb, ai putea să pictezi un portret al lui Karin cu mine. Şi cât timp eşti la noi, ţi-ai putea vizita bunicii, care sunt la vreun kilometru în josul drumului, la Manor House.

— Ei m-au invitat deja să stau la ei. Şi n-au încercat să mă mituiască.

— Nu uita, scumpo, a spus Grace, că unchiul tău este politician.

*

— Ai primit vreun răspuns de la Banca Angliei? a întrebat Hakim.

— Nimic oficial, a zis Arnold Hardcastle. Dar, între noi vorbind, sir Piers m-a sunat vineri seara şi mi-a spus că Gavin Buckland nu a apărut la al doilea interviu şi comitetul s-a decis să nu continue ancheta.

— Aş fi putut şi eu să le spun că este improbabil să apară pentru că scrisoarea lui de demisie a ajuns pe biroul meu chiar înainte de a mă întoarce de la întrunirea cu comitetul de etică.

— Nu i se va mai oferi niciodată altă slujbă în City, a spus Arnold. Mă întreb doar ce va face în continuare.

— A plecat în Cipru, a spus Hakim. Barry Hammond l-a urmărit la Nicosia unde s-a angajat la recepţia unei bănci turceşti. A fost bun la ce făcea, aşa că să sperăm doar că nu sunt prea multe curse de cai în Cipru.

— Vreo veste de la Sloane sau Mellor?

— S-au dat la fund, conform lui Barry. Dar este sigur că vor reapărea la primăvară ca toate vietăţile din bălţi şi atunci vom afla sigur ce mai pun la cale.

— Nu aş fi prea sigur de asta, a zis Arnold. Am fost la Bailey săptămâna trecută şi un sergent de poliţie mi-a spus că...

— Un mic cadou pentru dumneavoastră, domnule Bishara, din partea tatălui meu. Hakim s-a întors nervos, gândindu-se că cineva le-ar fi putut auzi conversaţia.

— Ce surpriză minunată, a spus el când a văzut portretul. Întotdeauna am admirat portretul mamei tale din biroul tatălui tău şi pe acesta îl voi pune, desigur, în biroul meu.

— Sper să-mi faci şi mie unul, a zis Arnold, admirând desenul.

— Aş fi încântată, domnule Hardcastle, dar trebuie să vă avertizez, taxez la oră.

*

Sunetul puternic al ciocănelului s-a auzit de la masă principală. Oaspeţii au tăcut când Victor Kaufman s-a ridicat din nou.

— Vă promit că nu mai ţin alt discurs. M-am gândit că aţi dori să ştiţi că mirele şi mireasa vor pleca peste câteva minute, deci dacă vă îndreptaţi spre ieşire, îi vom putea vedea cu toţii plecând.

Oaspeţii au început să se ridice de la locurile lor şi au ieşit din sala de bal.

— Unde se duc în luna de miere? l-a întrebat Emma pe Harry.

— Nu ştiu, dar cunosc pe cineva care ştie. Jessica!

— Da, bunicule, a zis ea, alergând către ei.

— Unde-şi petrec părinţii tăi luna de miere?

— La Amsterdam.

— Ce oraş frumos, a spus Emma. Au vreun motiv?

— Acolo tati a cerut-o prima oară de soţie pe mama, acum unsprezece ani.

— Ce romantic, a zis Emma. Stau la Amstel?

— Nu, tati a rezervat mansarda de la Pension De Kanaal, unde au stat ultima oară.

— Altă lecţie învăţată, a spus Harry.

— Şi s-au hotărât în care ţară vor sta? a întrebat Emma.

— Eu m-am hotărât, a spus Jessica. În Anglia.

— Şi i-ai anunţat?

— Tati nu poate conduce Farthings din Washington şi oricum mami a primit o ofertă la Tate.

— Îmi pare bine că ai reuşit să aranjezi totul după voia ta, a zis Emma.

— Trebuie să plec, a spus Jessica. Eu dirijez aruncarea de confetti.

După câteva momente, Samantha şi Sebastian au coborât scara braţ la braţ, şchiopătatul lui Seb fiind de abia vizibil. Au trecut prin tunelul de prieteni şi rude care aruncau confetti în direcţia lor, până ce au ieşit în curte, în soarele după-amiezii, înconjuraţi de toată lumea.

Samantha s-a uitat la o duzină de tinere care aşteptau pline de speranţă şi şi-a aruncat buchetul cu trandafiri roz aprins peste cap, sus în aer. A aterizat în braţele lui Jessica şi au urmat râsete şi aplauze.

— Domnul să ne-ajute, a spus Sebastian când şoferul le deschidea portiera din spate a maşinii care-i aştepta.

Ambasadorul şi-a luat fiica în braţe şi părea că n-are de gând să-i mai dea drumul. Când a eliberat-o în cele din urmă, i-a şoptit lui Seb:

— Te rog să ai grijă de ea.

— Toată viaţa, domnule, a spus Seb, înainte de a-şi urma nevasta pe bancheta din spate.

Maşina a ieşit încet din curte printre porţile sculptate şi s-a îndreptat spre drumul principal, fiind urmărită de mai mulţi dintre oaspeţii mai tineri.

Domnul şi doamna Clifton s-au uitat înapoi şi au continuat să le facă semne cu mâna până ce nu i-au mai văzut. Sam şi-a rezemat capul pe umărul lui Seb.

— Îţi aminteşti când am fost ultima oară la Amsterdam, dragă?

— Aş putea uita vreodată?

— Atunci am uitat eu să-ţi spun că eram însărcinată.

44

Cei doi şi-au strâns mâinile, ceea ce l-a ajutat pe Sloane să se relaxeze.

— A fost frumos din partea ta să vii atât de repede, domnule Sloane, a spus inspectorul-şef Stokes. Când un poliţist vizitează pe cineva ca dumneavoastră în biroul propriu, pot apărea bârfe inutile în rândul angajaţilor.

— Vă pot asigura, domnule inspector-şef, că nu am nimic de ascuns faţă de nimeni, inclusiv faţă de angajaţii mei, a zis Sloane aşezându-se, în timp ce poliţistul a rămas în picioare.

Sloane s-a uitat fix la înregistratorul Grundig, mare, aşezat pe masă între ei. Mintea lui a început să lucreze fără odihnă încercând să anticipeze ce ar putea fi pe bandă.

— Nu am sugerat că aţi avea ceva de ascuns, a spus Stokes, aşezându-se în faţa lui Sloane. Dar s-ar putea să mă ajutaţi răspunzându-mi la câteva întrebări legate de un caz la care lucrez acum.

Sloane şi-a strâns pumnii pe sub masă, dar n-a răspuns.

— Poate sunteţi amabil să ascultaţi această bandă, domnule. Stokes s-a aplecat în faţă şi a apăsat butonul de redare al înregistratorului.

„— Biroul de vamă, Heathrow.

— Daţi-mi legătura cu ofiţerul senior de la vamă.

— Aş putea să ştiu cine-l caută?

— Nu, nu puteţi.

— Să văd dacă este disponibil.” A urmat o pauză înainte de a se auzi altă voce: *„SCO Collier. Cu ce vă pot ajuta?*

— Dacă vă interesează, vă pot spune numele unui pasager care va încerca azi să introducă droguri prin contrabandă în ţară.

— Da. Mă interesează. Dar mai întâi, nu aţi vrea să-mi spuneţi cum vă cheamă?

— Numele pasagerului este Hakim Bishara. Este binecunoscut în comerţ şi va veni cu zborul 207 din Lagos. Are treisprezece uncii de heroină în geanta din avion.”

Sloane a rămas tăcut după terminarea benzii. Inspectorul-şef a scos banda şi a înlocuit-o cu alta. A apăsat iar butonul de redare. El tot nu a spus nimic.

„— Adrian Sloane?

— Depinde cine întreabă.

— Inspectorul-şef Mike Stokes. Sunt ataşat brigăzii de droguri de la Scotland Yard.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Stokes?

— Aş vrea să ne întâlnim, domnule Sloane.

— De ce?

— Nu pot discuta problema la telefon, domnule. Fie vin eu la dumneavoastră, fie veniţi dumneavoastră la Scotland Yard, cum doriţi.

— Voi veni eu.”

Sloane a dat din umeri.

— Un specialist american în acustică a analizat aceste benzi, a zis Stokes şi a confirmat nu numai că este aceeaşi voce, dar şi acelaşi telefon.

— E ridicol.

— Sunteţi sigur? a întrebat anchetatorul, fără să înceteze să-l privească pe Sloane.

— Da, sunt, pentru că apelul telefonic către ofiţerul de vamă a durat mai puţin de trei minute şi, prin urmare, nu poate fi urmărit.

— De unde aţi putea să ştiţi asta, domnule Sloane, dacă nu dumneavoastră aţi făcut apelul?

— Pentru că am asistat în fiecare zi la procesul domnului Bishara şi am auzit asta la prima mână.

— Într-adevăr, domnule. Şi încă mă miră de ce aţi făcut-o.

— Pentru că, domnule Stokes, după cum cred că ştiţi, şi eu am fost preşedinte la banca Farthings, iar unul dintre clienţii mei este acţionar majoritar, deci nu-mi făceam decât datoria fiduciară. V-ar trebui ceva mai mult decât asta ca să mă convingeţi că am fost implicat.

— Înainte de a discuta rolul pe care l-aţi jucat din partea acţionarului dumneavoastră şi cum aţi fost implicaţi amândoi, aş putea să mai pun prima bandă o dată. Vă voi ruga să ascultaţi mai atent acum.

Sloane simţea cum îi transpiră palmele. Le-a şters pe pantaloni când banda rula.

„— Biroul de vamă, Heathrow.

— Daţi-mi legătura cu ofiţerul senior de la vamă.

— Aş putea să ştiu cine-l caută?

— Nu, nu puteţi.

— Să văd dacă este disponibil.”

Stokes a apăsat butonul de oprire.

— Ascultaţi cu atenţie, domnule Sloane. Inspectorul-şef a apăsat iar butonul de redare şi de data aceasta Sloane a auzit sunetul slab al unor clopote în fundal. Stokes a apăsat Oprire.

— Ora zece, a zis el, cu ochii fixaţi pe Sloane.

— Şi ce dacă?

— Acum aş vrea să ascultaţi a doua bandă din nou, a zis Stokes, înlocuindu-le. Pentru că v-am sunat în biroul dumneavoastră la zece fără un minut.

„— Adrian Sloane?

— Depinde cine întreabă.”

A urmat o pauză mai lungă şi de data aceasta Sloane nu a putut să nu audă cele zece bătăi. A simţit picături de sudoare pe frunte şi, cu toate că avea o batistă la el, nu a încercat să se şteargă.

Detectivul a apăsat Oprire.

— Şi vă pot asigura, domnule Sloane, că acele sunete provin de la acelaşi ceas despre care expertul nostru american a afirmat că sunt de la St Mary-le-Bow, Cheapside, la mai puţin de o sută de metri de biroul dumneavoastră.

— Asta nu dovedeşte nimic. Cred că sunt mii de birouri pe acolo şi o ştiţi şi dumneavoastră.

— Aveţi dreptate, de aceea am şi cerut un mandat pentru verificarea convorbirilor telefonice din ziua aceea.

— Mai mult de o sută de oameni lucrează în acea clădire, a spus Sloane. Ar fi putut să fie oricine.

— Sâmbătă dimineaţa, domnule Sloane? Nu prea cred. Oricum, nu am sunat la numărul băncii, ci la telefonul dumneavoastră particular la care mi-aţi şi răspuns. Nu credeţi că aceste coincidenţe încep să se adune?

Sloane s-a uitat sfidător la el.

— Poate a venit vremea, a spus Stokes, să mai luăm în considerare şi altă coincidenţă. A deschis un dosar din faţa lui şi a studiat o listă lungă cu numere de telefon. Chiar înainte să sunaţi la biroul de vamă de la Heathrow…

— Nu am sunat niciodată acolo.

— Aţi sunat la numărul 698 337 din Bristol, a continuat Stokes, fără să-l ia în seamă, care este telefonul din biroul domnului Desmond Mellor şi care înţeleg că este clientul despre care aţi spus că este acţionar majoritar la banca Farthings, în timpul procesului Bishara. Altă coincidenţă?

— Asta nu dovedeşte nimic. Sunt în consiliul Mellor Travel, unde el este preşedinte, aşa că avem întotdeauna mult de discutat.

— Sunt sigur că aveţi, domnule Sloane. Aşa că poate îmi explicaţi de ce l-aţi sunat pe domnul Mellor după ce i-aţi închis telefonul domnului Collier.

— Poate n-am reuşit să vorbesc cu domnul Mellor prima oară şi am încercat iar.

— Dacă n-aţi reuşit prima oară, de ce apelul a durat douăzeci şi opt de minute şi trei secunde?

— Ar fi putut să-mi răspundă secretara domnului Mellor. Da, acum îmi amintesc că am discutat pe îndelete cu domnişoara Castle în acea dimineaţă.

Stokes s-a uitat la o pagină din agenda lui.

— Secretara domnului Mellor, domnişoara Angela Castle, ne-a informat că-şi vizita mama în Glastonbury în acea sâmbătă dimineaţa şi au participat la târgul local de antichităţi.

Sloane şi-a lins buzele, care erau neobişnuit de uscate.

— Al doilea apel al dumneavoastră în biroul domnului Mellor a durat şase minute şi optsprezece secunde.

— Asta nu dovedeşte că am vorbit cu el.

— M-am gândit eu că s-ar putea să spuneţi aşa ceva. De aceea l-am rugat pe domnul Mellor să treacă pe la mine azi, mai devreme. A recunoscut că a vorbit cu dumneavoastră, dar a zis că nu-şi poate aminti detaliile conversaţiei.

— Deci doar aţi aruncat nada, a spus Sloane. Tot ce mi-aţi oferit până acum nu au fost decât speculaţii şi coincidenţe. Pentru că un lucru e sigur, Mellor n-ar fi muşcat niciodată momeala.

— S-ar putea să aveţi dreptate, domnule Sloane. Totuşi, simt că niciunul dintre dumneavoastră nu va dori ca acest caz să ajungă la tribunal. I-ar putea determina pe colegii dumneavoastră din City să simtă că sunt prea multe coincidenţe ca să mai facă vreodată afaceri cu dumneavoastră.

— Mă ameninţaţi, Stokes?

— Sigur că nu, domnule. De fapt, mărturisesc că am o problemă. Sloane a zâmbit prima oară. Nu mă pot decide pe cine să arestez şi pe cine să eliberez.

— Ăsta e un bluf.

— Posibil, dar m-am gândit să vă ofer prima şansă de a accepta oferta mea şi a fi martor al Coroanei. Dacă mă refuzaţi…

— Niciodată nu voi face asta, a zis Sloane, sfidător.

— Atunci nu am de ales decât să merg în camera alăturată şi să-i fac aceeaşi ofertă domnului Mellor.

Sudoarea curgea gârlă pe obrajii cărnoşi ai lui Sloane. Inspectorul-sef a aşteptat un minut înainte de a spune:

— Să vă mai ofer câteva minute de gândire, domnule Sloane?

45

— Încep să cred că doamna Thatcher va câştiga următoarele alegeri, a spus Emma, după ce s-a întors de la o întrunire a grupului local.

— Şi în Bristol Docklands?

— Aproape sigur. Am ales un candidat impresionant şi se descurcă bine cu electoratul.

— Giles nu va fi mulţumit.

— Va fi şi mai puţin mulţumit când se va întoarce din ţinuturile vestice; dacă lucrurile sunt la acelaşi nivel pe plan naţional, Margaret se va instala la numărul 10 într-un viitor nu prea îndepărtat. Voi afla mai multe după întrunirea preşedinţilor naţionali în Biroul Central, atunci când va vorbi cu noi.

— Pare foarte amuzant, a zis Harry.

— Nu îţi mai bate joc sau vei fi aruncat în Turn.

— Ai fi o guvernatoare excelentă a Turnului.

— Iar tu şi Giles veţi fi primii puşi la zid.

— Dar Seb? Ceea ce-mi aminteşte, a zis Harry, băiatul a sunat noaptea trecută şi mi-a zis că acum trebuie să-şi programeze o întâlnire ca să te vadă, aşa că cerurile ştiu cum va fi după alegeri – presupunând că Thatcher câştigă.

— De fapt ar trebui să fie mai uşor după alegeri pentru că nu sunt eligibilă pentru al doilea mandat ca preşedinte de zonă. Deci îmi voi putea dedica mai mult timp spitalului şi sper că treptat Seb va putea fi convins să devină preşedinte la Barrington’s. Compania are nevoie de un suflu de aer proaspăt dacă vrem să concurăm cu ultimele vase de lux. Emma şi-a sărutat soţul.

— Şi el întotdeauna votează conservatorii, a mai zis ea. Trebuie să mă grăbesc sau voi întârzia. Conduc o întâlnire a subcomitetului spitalului peste o oră.

— O să-l vezi pe Giles când vei fi la Londra? Pentru că, în acest caz…

— Sigur că nu. Nu voi fraterniza cu duşmanul până după alegeri, când va reveni în opoziţie.

*

— S-ar putea să avem un trădător printre noi, a zis Pengelly de îndată ce au părăsit drumul şi s-a asigurat că nu-i aude nimeni.

Karin a încercat să nu arate cât de nervoasă era. Trăia zilnic cu spaima că Pengelly va afla că ea era de fapt trădătoarea, împărtăşise adesea aceste temeri baronesei Forbes-Watson, care nu mai era doar şefa ei, ci devenise şi o prietenă şi confidentă de încredere.

— Pot să ştiu pe cine bănuiţi, tovarăşe director?

— Da, pentru că şefii noştri din Moscova vor să te implici în planul de dezvăluire a sa. Unul dintre agenţii noştri din Ucraina va transmite o informaţie deosebit de sensibilă agentului Kramer, instruindu-te să i-o comunici lui Julius. Dacă eşuează, vom şti că el lucrează pentru ceilalţi.

— Şi atunci ce se va întâmpla?

— Kramer va fi rechemat la Moscova şi nu vom mai auzi de el.

— Şi dacă nu dă raportul?

— Îl vom urmări şi va suferi pedeapsa rezervată trădătorilor care schimbă taberele.

Au mai mers o vreme înainte ca Pengelly să vorbească iar:

— Mareşalul Koşevoi are altă sarcină pentru tine, tovarăşă. Neaşteptata demisie a lui Harold Wilson ca prim-ministru a dus la nenumărate speculaţii şi partidul doreşte ca noi să profităm.

— Barrington mi-a spus că doctorul lui Wilson a observat că prezintă semne timpurii de Alzheimer şi l-a sfătuit să demisioneze înainte ca acestea să poată fi observate.

— Dar el nu a dat acest răspuns când a demisionat. Fără îndoială că a fost sfătuit să n-o facă. Deci vom veni cu propria noastră explicaţie.

— Care este?

— Că el întotdeauna a fost plătit de ruşi. MI6 a aflat şi i s-a spus că dacă nu demisionează, va fi expus ca spion.

— Dar e o înşelătorie şi mareşalul Koşevoi probabil ştie asta.

— Sunt sigur că da, dar sunt oameni în ambele Camere care vor fi foarte dornici s-o creadă.

— Şi ce doriţi să fac?

— Spune-i lui Barrington că ai auzit un zvon şi întreabă-l dacă poate fi adevărat. Va nega, desigur, dar vei fi plantat ideea în mintea lui.

— Însă publicul nu va înghiţi aşa ceva.

— După cum a spus Stalin, tovarăşă, spune o minciună suficient de des şi va deveni adevărată.

*

— Salut, Ginny, sunt Buck Trend.

Virginiei nu-i plăcea să i se spună Ginny – era prea comun. Dar când persoana care o face îţi trimite un cec de 7.500 ₤ în fiecare lună, te înveţi să zâmbeşti şi să suporţi.

— Îţi telefonez pentru a te avertiza, a continuat Buck, că preastimatul nostru guvernator al Louisianei, onorabilul Hayden Rankin, plănuieşte să vină în iulie la Londra. Şi conform surselor mele, şi-a programat o întâlnire cu fostul tău soţ, Giles Barrington.

— Ce ar putea avea ei în comun? a zis Virginia.

— Asta speram să-mi spui tu mie.

— Sursele tale nu au nicio idee?

— Doar că Cyrus T. Grant III este un prieten apropiat al guvernatorului, precum şi unul dintre suporterii campaniei sale de alegere. Deci ar putea fi util ca tu şi micuţul Freddie să plecaţi din oraş când guvernatorul traversează Atlanticul.

— Nu te îngrijora, Freddie îşi petrece vacanţele de vară în Scoţia, iar eu voi fi în Bahamas bucurându-mă de o odihnă binemeritată.

— Fain. Dar dacă afli de ce guvernatorul vrea să-ţi vadă fostul soţ, sună-mă. Pentru că trebuie să ştiu dacă încearcă să-ţi oprească alocaţiile lunare şi nu am vrea asta, nu-i aşa, Ginny?

*

N-au discutat nimic serios până când nu s-a adus ceaiul şi două cornuleţe uşor arse.

— Giles va fi supus unei presiuni considerabile pe măsură ce ne apropiem de alegeri.

— Vizitează câte o circumscripţie în fiecare zi, a spus Karin.

— Crede că e posibil ca laburiştii să câştige iar?

— Mă asigură că pot câştiga în fiecare dimineaţă când mâncăm şi l-aş şi crede dacă n-ar vorbi în somn.

Baroneasa a râs.

— Atunci mai bine ne-am pregăti pentru fiica brutarului.

— Două ceaiuri şi două cornuleţe puţin arse, doamnă.

— Mulţumesc, Stanley.

— Deci ce mai pune Pengelly la cale? a zis baroneasa cu o voce schimbată din momentul în care ospătarul a plecat.

— Moscova crede că Julius Kramer ar putea fi agent dublu.

— Nu zău? a spus baroneasa, punându-şi al treilea cub de zahăr în ceai. Şi ce intenţii au?

— Kramer va primi instrucţiunea să-mi transmită o informaţie foarte sensibilă mie şi dacă nu o va face, îl vor chema înapoi la Moscova.

— Dar dacă o face, înseamnă că nu-l testează pe Kramer, ci pe tine. Dacă nu o face, înseamnă că eşti bună, caz în care viaţa lui va fi în pericol şi ar trebui să-l retragem imediat din linia întâi. Tu nu trebuie să permiţi să fii compromisă, Karin, oricât de importantă ar fi acea informaţie. Deci, după ce mă informezi, ar trebui să i-o transmiţi lui Pengelly cât mai repede posibil. Baroneasa a muşcat din cornuleţ. A mai spus Pengelly altceva ce ar trebui să aflu?

— Toţi agenţii au primit misiunea să lanseze zvonul că adevăratul motiv pentru care Harold Wilson a demisionat din funcţia de prim-ministru este că MI6 a descoperit că era pe statul de plată al ruşilor.

— Atunci e timpul să-şi cumpere o insulă la tropice cu toţi acei bani în plus pe care i-a câştigat. A mai muşcat din cornuleţ înainte de a adăuga: Ar fi foarte nostim dacă unii proşti n-ar crede.

— Mi-a zis să-i spun lui Giles zvonul pe care l-am auzit şi să văd cum reacţionează.

— O să-i cer lui sir John să-l informeze asupra motivului real al demisiei lui Harold Wilson. Dar să ştii că ar ajuta dacă prim-ministrul ar accepta să recunoască faptul că avea Alzheimer.

— Vrei să-i transmit ceva?

— Da, cred că a venit momentul ca plictisitorul tău „tată” să fie chemat înapoi în Germania de Est. Aşa că ai putea să-i spui…

46

— Domnul meu.

— Domnule guvernator?

— Schimbăm?

— Ei, e nostim că spui asta, a zis Giles. Eu n-am vrut niciodată să fiu guvernator, dar mi-aş fi dorit să fiu senator.

— Şi dacă îţi păstrezi postul echivalent celui din senat, ai fi Barrington, liderul majorităţii.

— Barrington, liderul majorităţii. Îmi place cum sună.

— Deci cât ar trebui să dau ca să devin lordul Rankin de Louisiana?

— Niciun bănuţ. Ar fi o numire politică, făcută de prim-ministru la recomandarea mea.

— Fără bani şi nici măcar nu ai nevoie să fii ales.

— Sigur că nu.

— Şi Marea Britanie nu are o constituţie sau o declaraţie a drepturilor cetăţenilor?

— Ce idee groaznică, a spus Giles. Nu, noi ne bazăm pe precedente legale.

— Şi nici măcar şeful statului nu este ales?

— Desigur că nu, este monarh ereditar, numit de cel Atotputernic.

— Şi mai pretindeţi că sunteţi o democraţie.

— Da, suntem. Şi doar gândeşte-te câţi bani economisim noi, în timp ce voi îi pierdeţi alegându-i pe toţi, de la hingher la preşedinte, doar ca să dovediţi cât de democratici sunteţi.

— Încerci să schimbi vorba, Giles.

— Bine, atunci spune-mi câţi bani a trebuit să strângi înainte de a te gândi măcar să candidezi pentru funcţia de guvernator?

— Cinci, şase milioane. Şi e din ce în ce mai costisitor la fiecare nouă alegere.

— Pe ce i-ai cheltuit?

— Mai mult pe publicitate negativă. Electorul trebuie să ştie de ce nu ar trebui să voteze cu celălalt.

— Asta iar e ceva ce noi n-am face. Şi de aceea sistemul nostru este mai civilizat decât al vostru.

— S-ar putea să ai dreptate, domnule, dar să ne întoarcem în lumea reală, a spus Hayden. Pentru că am nevoie de sfatul tău.

— Dă-i drumul, Hayden. Am fost intrigat de scrisoarea ta şi de abia aştept să aflu cum votanţii tăi au ajuns la fosta mea nevastă.

— Cyrus T. Grant III este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei şi a mai fost şi cel mai mare susţinător financiar al meu tot timpul, deci îi sunt foarte dator. Este un om bun, blând şi decent şi, cu toate că nu ştiu ce înseamnă T., ar putea veni de la încrezător[14].

— Dacă e atât de încrezător, cum de şi-a câştigat averea?

— Nu el a făcut-o. A moştenit-o de la bunicul lui, care a fondat industria de conserve care-i poartă numele. Tatăl lui Cyrus a lucrat la bursa din New York şi fiul lui trăieşte confortabil din dividende.

— Şi mai ai obrazul să critici sistemul ereditar. Dar asta nu explică cum acest om bun, blând şi decent şi-a încrucişat săbiile cu Virginia.

— Acum cinci ani, Cyrus a vizitat Londra şi a fost invitat la cină de o persoană cu numele ciudat de Bofie Bridgwater.

— Mi-e teamă că lordul Bridgwater nu este un argument în favoarea sistemului ereditar. Îl face pe Bertie Wooster să pară viclean şi hotărât.

— La cină, Cyrus a stat lângă lady Virginia Fenwick şi a fost copleşit de aiurelile ei cu „membru al familiei regale” şi „nepoată îndepărtată a reginei mame”. După aceea, s-a dus cu el la cumpărături în Bond Street ca să-l ajute să-i cumpere un inel de logodnă iubitei lui din liceu, Ellie May

---

[14] T – trusting, de încredere, în engleză.

Campbel, cu care s-a şi însurat mai târziu. După ce Cyrus a cumpărat inelul, a invitat-o pe lady Virginia în apartamentul lui de la Ritz să bea un ceai şi apoi îşi aminteşte că s-a trezit în pat lângă ea, iar Virginia purta doar inelul de logodnă.

— Impresionant, chiar şi pentru Virginia, a spus Giles. Şi după aia ce s-a întâmplat?

— Atunci Cyrus a făcut prima greşeală majoră. În loc să înşface inelul şi să-i spună să o şteargă, el a luat următorul avion spre Statele Unite. Pentru un timp a crezut că pierduse doar inelul până când lady Virginia a apărut la nunta lui, părând gravidă în şapte luni.

— Nu era chiar cadoul de nuntă pe care l-ar fi sperat el.

— Şi frumos împachetat. În ziua următoare, Buck Trend, unul dintre cei mai iscusiţi şi lipsiţi de scrupule avocaţi de la vest de Mississippi i-a sunat pe avocatul lui Cyrus şi prietenul meu a intrat iar în panică. Şi-a instruit avocatul să aranjeze totul înainte ca el şi Ellie May să se întoarcă din luna de miere. Trend şi-a înşfăcat partea, iar Cyrus a sfârşit plătind un milion de dolari imediat şi alte zece mii pe lună până ce copilul îşi va termina educaţia.

— Nu e un profit rău pentru o aventură de o noapte.

— Dacă a fost vreo aventură. Virginia nu s-a aşteptat însă la Ellie May Campbel – acum Ellie May Grant – care provine din aceeaşi vână de scoţieni ca domnia sa. Când Cyrus i-a mărturisit în cele din urmă ce se întâmplase la Londra, Ellie May n-a crezut un cuvânt din toată povestea Virginiei. A angajat un detectiv Pinkerton şi l-a trimis peste Atlantic cu misiunea de a nu reveni până ce nu afla adevărul.

— Şi a aflat ceva? a zis Giles.

— A spus că nu era convins că lady Virginia avusese vreodată vreun copil şi chiar dacă avusese, nu exista niciun motiv pentru a crede că Cyrus era tatăl onorabilului Frederik Archibald Iain Bruce Fenwick.

— Un test de sânge ar reduce posibilitatea.

— Sau nu. Dar, în orice caz, băiatul e la o grădiniţă în Scoţia. Cyrus n-ar prea putea merge acolo să-i ceară directorului un eşantion.

— Dar în cazul în care contestă paternitatea printr-un proces la tribunal, judecătorul va cere un eşantion de sânge.

— Da, dar chiar dacă au aceeaşi grupă de sânge, tot n-ar fi o dovadă incontestabilă.

— După cum ştiu şi eu, a zis Giles, fără să mai dea şi alte explicaţii. Deci cum te pot ajuta?

— Cum lady Virginia e fosta ta soţie, Cyrus şi cu mine ne-am întrebat dacă ne-ai putea lămuri ce făcea ea când el era la Londra.

— Tot ce-mi amintesc era că avea nişte dificultăţi financiare şi a dispărut o vreme. Dar când a revenit, s-a mutat într-o clădire mult mai mare şi a angajat iar un valet şi o menajeră, precum şi o dădacă. Iar fiul ei, Freddie, este rareori văzut în Londra. Îşi petrece chiar şi vacanţele de vară la Fenwick Hali, în Scoţia.

— Ei bine, asta confirmă cel puţin ce ne-a spus detectivul, a zis guvernatorul. Şi conform raportului său, dădaca, doamna Crawford, are un metru cincizeci încălţată şi cântăreşte cam patruzeci de kilograme. Cu toate că pare că ar putea fi zburată de o adiere de vânt, detectivul a spus că ar prefera să aibă de-a face cu mafia decât s-o înfrunte iar.

— Dacă nu ne ajută, a zis Giles, am putea discuta cu ceilalţi oameni pe care i-a angajat Virginia? Valeţi, şoferi, menajere? Sigur că unul dintre ei trebuie să ştie ceva şi să vrea să vorbească.

— Omul nostru a localizat deja mai mulţi foşti angajaţi ai doamnei, dar niciunul nu a spus vreo vorbă împotriva ei, fie pentru că sunt plătiţi să tacă, fie pentru că le e pur şi simplu frică de ea.

— Şi mie mi-era frică de ea, a recunoscut Giles. Deci nu-i pot blama. Dar nu renunţa încă la asta. Ea a concediat foarte mulţi şi sigur nu crede în oferirea de cadouri de bun-rămas.

— Şi Cyrus se teme de ea. Dar Ellie May, nu. A tot încercat să-l convingă să oprească plăţile şi să-i dea în vileag înşelătoria.

— Virginia nu poate fi uşor înşelată. Este vicleană, manipulatoare şi la fel de încăpăţânată ca mascota democraţilor. O combinaţie periculoasă care o face să creadă că are întotdeauna dreptate.

— Şi ce te-a făcut, pentru numele Domnului, să te însori cu ea?

— Ah, am uitat să-ţi spun. Este extraordinar de frumoasă şi când vrea ceva, poate fi irezistibil de fermecătoare.

— Cum crezi că va reacţiona dacă s-ar opri brusc plăţile?

— Va lupta ca o mâţă turbată. Dar dacă Cyrus nu este tatăl lui Freddie, nu poate risca să ajungă la tribunal. Ar fi conştientă că va ajunge în închisoare pentru extorcare de bani prin înşelătorie.

— N-aş putea crede că bătrânul conte ar fi încântat de asta, a spus Hayden, dar bietul Freddie?

— Nu ştiu, a recunoscut Giles. Dar pot să-ţi spun că în ultima vreme nu e nici urmă de onorabilul Freddie sau de formidabila doamnă Crawford în Londra.

— Deci în cazul în care Cyrus nu-i mai dă bani Virginiei, crezi că Freddie va avea de suferit?

— Nu m-aş fi gândit la asta. Dar săptămâna viitoare merg la o logodnă în Scoţia şi dacă aflu ceva interesant o să-ţi spun.

— Mulţumesc, Giles. Dar dacă vei fi în Scoţia, n-ai putea merge la Fenwick Hall, să baţi la uşă şi să-i ceri contelui să voteze cu tine?

— Conţii nu votează.

*

— De ce n-am primit banii pe luna asta? a întrebat Virginia.

— Pentru că eu nu i-am primit pe ai mei, a zis Trend. Când l-am sunat pe avocatul lui Cyrus, mi-a spus că nu vei mai vedea un bănuţ. Pe urmă mi-a închis telefonul.

— Atunci să-l dăm pe ticălos în judecată, a strigat Virginia. Şi dacă nu dă banii, îi poţi spune avocatului că Freddie şi cu mine ne vom muta în Baton Rouge şi vom vedea cum le place asta.

— Înainte de a-ţi rezerva un bilet, Ginny, ar trebui să-ţi spun că l-am sunat şi eu şi l-am ameninţat cu tot felul de proceduri juridice. Răspunsul lui a fost scurt şi la subiect. „Clienta ta mai bine ar reuşi să dovedească faptul că Cyrus T. Grant este tatăl lui Freddie şi chiar că ea este mama băiatului”.

— Ar fi simplu de confirmat asta. Am certificatul de naştere şi încă mai ţin legătura cu doctorul care l-a moşit pe Freddie.

— I-am spus şi eu, dar nu i-am înţeles răspunsul. Totuşi, m-a asigurat că tu vei înţelege foarte bine.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Mi-a zis că Ellie May Grant a angajat de curând un valet şi o menajeră nouă pentru casa ei din Lousiana, un domn şi o doamnă Morton.

*

Tovarăşul Pengelly a fost adus în biroul mare şi panelat cu stejar al mareşalului Koşevoi. Şeful KGB nu s-a ridicat să-l salute, doar i-a făcut semn să ia loc.

Pengelly era, bineînţeles, nervos. Eşti chemat la sediul KGB doar când eşti promovat sau dat afară şi nu ştia care din cele două va fi.

— Motivul pentru care te-am chemat, tovarăşe comandant, a zis Koşevoi, arătând ca un taur gata să atace, este că am descoperit cine era trădătorul din agenţii noştri.

— Julius Kramer? a întrebat Pengelly.

— Nu, Kramer era o momeală. Este de încredere şi dedicat cauzei. Cu toate că britanicii au încă impresia că lucrează pentru ei.

— Atunci cine e? a zis Pengelly, care avea impresia că-şi cunoaşte toţi cei treizeci şi unu de agenţi.

— Karin Brandt.

— Dar ea ne-a oferit de curând informaţii utile.

— Şi acum am descoperit sursa acelor informaţii. O sursă neobişnuită a dat-o de gol. Pengelly nu l-a întrerupt. L-am instruit pe agentul Kramer s-o informeze pe Brandt că dorim ca tu să revii la Moscova.

— Şi ea a predat mesajul.

— Dar nu înainte de a-l comunica altcuiva.

— Cum puteţi fi sigur?

— Spune-mi traseul pe care ai revenit la Moscova.

— Am condus de acasă, din Cornwall, la Heathrow. Am luat avionul spre Manchester, trenul spre Newcastle…

— Şi de acolo ai luat avionul spre Amsterdam, de unde ai luat o barjă cu care ai mers pe Rin, Main şi Dunăre până la Viena. Pengelly s-a foit, deranjat. Apoi ai călătorit din Viena până în Varşovia cu trenul, după care ai luat un avion spre Moscova. Urmărit tot timpul de agenţi britanici, dintre care ultimul te-a însoţit în zborul spre Moscova şi nici măcar nu s-a obosit să coboare din avion înainte de a se întoarce la Londra, pentru că ştia exact unde te duci.

— Dar cum e posibil?

— Pentru că Brandt l-a informat pe şeful ei din Anglia că te-am chemat la Moscova chiar înainte să-ţi spună ea. Tovarăşe, chiar te-au prins.

— Atunci întreaga mea operaţie e distrusă şi nu are rost să mă întorc în Anglia.

— Doar dacă nu întoarcem situaţia în avantajul nostru.

— Şi cum să facem asta?

— Te vei întoarce în Anglia pe acelaşi drum, astfel încât ei să nu aibă habar că noi ştim că Brandt ne-a trădat. Apoi te vei întoarce la lucru ca de obicei, dar, în viitor, britanicii vor fi siguri că am interceptat fiecare mesaj pe care-l trimitem prin Kramer către Brandt.

— Va fi interesant să vedem cât de mult va merge aşa înainte ca MI6 să înceapă să se întrebe de care parte e ea în realitate, a zis Pengelly.

— Când o vor face, va fi timpul să scăpăm de ea şi atunci te vei putea întoarce la Moscova.

— Cum aţi aflat că a trecut dintr-o tabără în alta?

— Cu puţin noroc, tovarăşe comandant, pe care aproape l-am trecut cu vederea. E un membru în Camera Lorzilor, vicontele Slaithwaite. Un lord ereditar care nu ne-ar interesa deloc, cu excepţia faptului că a fost contemporan cu Burgess, MacLean şi Philby la Oxford. Când a intrat în partidul comunist al universităţii, nu ne-am gândit să-l recrutăm ca agent, cu toate că i-ar fi plăcut. În timp, Slaithwaite a transmis în mod regulat informaţii ambasadei noastre care, în cel mai bun caz, erau depăşite şi în cel mai rău, plantate pentru a ne induce în eroare. Dar pe urmă, fără să-şi dea seama, ne-a adus praf de aur. A trimis o notă anunţându-ne că soţia lordului Barrington – nu are habar că este una dintre agenţii noştri – era văzută în mod regulat în ceainăria Camerei Lorzilor în compania baronesei Forbes-Watson.

— Cynthia Forbes-Watson?

— Exact.

— Dar credeam că MI6 a pensionat-o de mult.

— La fel şi noi. Dar se pare că a fost reactivată ca instructor al lui Brandt. Şi ce acoperire mai bună aveau decât să bea ceaiul în Camera Lorzilor în timp ce lordul Barrington se ocupa de intrigile lui în banca din faţă?

— Cred că baronesa Forbes-Watson are vreo optzeci de ani…

— Optzeci şi patru.

— Şi nu mai poate s-o ducă mult aşa.

— De acord, dar vom menţine contra-operaţia în funcţiune atâta timp cât o face şi ea.

— Şi când moare?

— Vei mai avea o singură misiune de îndeplinit, tovarăşe comandant, înainte de a reveni la Moscova.

HARRY ŞI EMMA CLIFTON
1978

47

În uşa bibliotecii s-a auzit o bătaie ezitantă. A doua în ultimii şapte ani.

Harry şi-a lăsat stiloul jos. Cum Emma era la spital şi Jessica se întorsese la Londra, s-a întrebat cine-l putea întrerupe în timp ce scria. Şi-a rotit scaunul să-l vadă pe intrus.

Uşa s-a deschis încet şi în prag a apărut Markham.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, dar la telefon e numărul 10 şi se pare că e urgent.

Harry s-a ridicat imediat de pe scaun. Nu era prea sigur de ce rămăsese în picioare când a ridicat receptorul.

— Vă rog aşteptaţi, domnule, vă fac legătura cu secretarul Cabinetului.

Harry a rămas în picioare.

— Domnule Clifton, sunt Alan Redmayne.

— Bună ziua, sir Alan.

— Am sunat pentru că am nişte veşti minunate şi voiam să fiţi primul care le aflaţi.

— Vreţi să-mi spuneţi că Anatoli Babakov a fost eliberat?

— Nu încă, dar nu va mai dura mult. Am primit un telefon de la ambasadorul nostru din Stockholm care mi-a spus că prim-ministrul va anunţa peste o oră că domnul Babakov a primit Premiul Nobel pentru Literatură.

*

La câteva momente după ce a fost făcut anunţul, telefonul a început să sune şi Harry şi-a dat seama pentru prima oară ce însemna în realitate „făcut praf”.

În următoarea oră, a răspuns întruna la tot felul de întrebări aruncate de ziariştii care-l sunau din toată lumea.

— Credeţi că ruşii îl vor elibera în cele din urmă pe Babakov?

— Ar fi trebuit să-l elibereze de mai mulţi ani, a răspuns Harry, dar cel puţin domnul Brejnev va avea ocazia s-o facă acum.

— Veţi merge la Stockholm pentru ceremonie?

— Vreau să fiu în audienţă când Babakov îşi va primi premiul.

— Vă veţi duce în Rusia ca să vă însoţiţi prietenul la Stockholm?

— Ar trebui să fie eliberat din închisoare înainte ca cineva să-l însoţească undeva.

Markham a reapărut în prag cu aceeaşi privire neliniştită.

— Regele Suediei e pe cealaltă linie, domnule. Harry a închis un telefon şi l-a deschis pe celălalt. A fost mirat că pe fir nu era secretarul, ci chiar regele.

— Sper că dumneavoastră şi doamna Clifton veţi participa la ceremonie ca invitaţii mei personali.

— Am fi încântaţi, Maiestatea Voastră, a zis Harry, sperând că nimerise forma potrivită de adresare.

După ce a răspuns iar şi iar la aceleaşi întrebări de la alţi ziarişti, Harry a făcut o pauză să dea şi el un telefon.

— Tocmai am auzit ştirile, a zis Aaron Guinzburg. Te-aş fi sunat imediat, însă telefonul tău a fost ocupat întruna. Dar nu te îngrijora, am fost deja la tipografie şi am comandat alt milion de exemplare din *Unchiul Joe.*

— Nu te-am sunat să te întreb câte exemplare ai tipărit, Aaron, s-a răstit Harry. Du-te în Lower West Side şi ai grijă de Elena. Ea nu va şti cum să se descurce cu presa.

— Ai dreptate, Harry. Nu m-am gândit, îmi pare rău. Plec acum.

Harry a lăsat jos receptorul şi l-a zărit iar pe Markham bântuind în prag.

— BBC doreşte să ştie dacă veţi da o declaraţie.

— Spune-le că plec peste câteva minute.

S-a aşezat la birou, a ignorat telefonul care suna, l-a împins pe inspectorul Warwick într-o parte şi a început să se gândească la mesajul pe care dorea să-l transmită. Era conştient că s-ar putea să nu mai aibă niciodată aşa o ocazie.

Când a ridicat stiloul, cuvintele au început să curgă uşor, dar aşteptase zece ani o astfel de şansă. Şi-a recitit declaraţia, a făcut câteva corecturi, apoi a verificat dacă o ştia pe dinafară. S-a ridicat, a respirat adânc, şi-a îndreptat cravata şi s-a dus pe hol. Markham, care se bucura în mod evident de fiecare moment al acestui spectacol, i-a deschis uşa din faţă şi s-a dat la o parte.

Harry se aşteptase să înfrunte câţiva reporteri locali, dar când a ieşit, o mulţime de ziarişti şi fotografi s-a năpustit spre el, toţi ţipând în acelaşi timp. A rămas pe treapta de sus şi a aşteptat răbdător până ce şi-au dat seama că nu spune nimic înainte ca ei să fie atenţi.

— Aceasta nu este o zi pentru sărbătoriri, a început el, calm. Prietenul şi colegul meu, Anatoli Babakov, zace încă într-o închisoare din Rusia pentru crima de a îndrăzni să spună adevărul. Comitetul de acordare a Premiilor Nobel l-a onorat pe drept, dar eu nu voi avea odihnă până când el nu va fi eliberat şi nu se va reuni cu soţia sa, Elena, astfel încât să-şi petreacă restul vieţii bucurându-se de libertatea pe care noi o considerăm un lucru de la sine înţeles.

Harry s-a întors şi a intrat în casă în timp ce ziariştii continuau să strige întrebări. Markham a închis uşa.

*

Era prima oară când Virginia vizita o închisoare, cu toate că în decursul anilor câţiva dintre prietenii ei fuseseră închişi, în timp ce alţii ar fi trebuit cu siguranţă să fie.

De fapt, experienţa nu o încânta. Însă nu rezolvase o problema. Nu mai trebuia să pretindă că Desmond Mellor avea cea mai mică şansă de a fi făcut cavaler. „Sir Desmond” rămânea o fantezie, aşa cum fusese întotdeauna.

Din nefericire, asta însemna şi că o sursă regulată de venituri dispăruse. Nici nu s-ar fi gândit să-l viziteze pe

Mellor la închisoare dacă managerul băncii ei nu i-ar fi amintit de depăşirea limitei de credit. Putea doar să spere că Mellor era încă în stare să transforme roşul în negru, în ciuda faptului că era în spatele gratiilor.

Virginia nu prea ştia pentru ce fusese acuzat Mellor. Dar n-ar fi fost surprinsă să afle că Adrian Sloane era cumva implicat.

A condus până la Arundel chiar după micul dejun pentru că nu voia s-o vadă cineva în tren sau luând un taxi spre Ford Open. Întârziase câteva minute până ce a intrat în parcare, dar oricum nu dorise să ajungă la timp. Să-şi petreacă o oră înconjurată de o haită de răufăcători nu era modul ei preferat de a-şi petrece ziua de duminică.

După ce şi-a parcat Morris Minor-ul, Virginia s-a îndreptat spre poartă unde s-a întâlnit cu un gardian al închisorii. După ce a fost percheziţionată, i s-a cerut să-şi dovedească identitatea. I-a dat permisul de conducere pentru a dovedi că era într-adevăr Virginia Fenwick, chiar dacă fotografia era veche. Ofiţerul i-a bifat numele pe lista vizitatorilor autorizaţi, apoi i-a dat o cheie şi i-a cerut să-şi lase toate obiectele de valoare într-un dulăpior înainte de a fi avertizată politicos că orice încercare de a-i da bani deţinutului în timpul vizitei era o infracţiune care va putea duce la arestare şi la primirea unei sentinţe de şase luni la închisoare. Nu i-a spus ofiţerului că ea spera de fapt să se întâmple invers. După ce a luat cheia şi şi-a pus geanta şi bijuteriile în dulăpiorul mic şi gri, a însoţit o gardiană pe un coridor lung, puternic luminat, după care a fost introdusă într-o cameră cu puţină mobilă, cu aproximativ zece mese fiecare înconjurată de un scaun roşu şi trei albastre.

Virginia l-a văzut pe Desmond stând pe un scaun roşu în colţul îndepărtat al camerei. S-a dus la el, cu prima propoziţie gata pregătită.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la asta, a zis Virginia, aşezându-se în scaunul din faţa lui. Şi am auzit de la Înălţimea Sa, ducele de Hertford, că înaintarea ta în rangul de cavaler…

— Termină cu prostiile, Virginia. Nu avem decât patruzeci şi trei de minute, aşa că să lăsăm baltă vorbăria de prisos şi să ajungem la motivul pentru care am vrut să te văd. Ştii de ce mă aflu aici?

— Nu prea ştiu nimic, a replicat Virginia, uşurată ca şi Desmond că sentinţa lui nu ajunsese în presa naţională.

— Am fost arestat şi acuzat că am împiedicat cursul justiţiei, dar nu înainte ca Sloane să depună mărturie, nelăsându-mi de ales decât să pledez vinovat pentru o infracţiune mai mică. Am primit o pedeapsă de optsprezece luni de închisoare care ar trebui să fie redusă la şapte luni după apel, deci voi ieşi de aici peste câteva săptămâni. Dar nu vreau să stau şi să aştept până ce sunt eliberat ca să mă răzbun pe ticălosul de Sloane şi de aceea am dorit să te văd.

Virginia s-a concentrat ca să înţeleagă mai bine pentru că era clar că nu putea lua notiţe.

— Acest loc nu este chiar o închisoare deschisă, a continuat Mellor, cât o extensie a Universităţii deschise, în care infracţiunea este singurul punct din curriculum. Şi pot să-ţi spun că mai mulţi dintre deţinuţi sunt doctoranzi, aşa că Sloane nu va scăpa uşor. Dar nu pot să fac prea multe cât timp sunt închis aici.

— Voi face orice pot ca să te ajut, a spus Virginia, mirosind o altă zi de plată.

— Foarte bine, pentru că nu-ţi va răpi prea mult timp şi vei fi bine răsplătită. Virginia a zâmbit. Vei găsi un pacheţel în…

*

Doar Harry a părut surprins de articolele din presa de a doua zi. Ziarele erau dominate de singura fotografie a lui Babakov pe care o aveau, stând lângă Stalin. Paginile interioare le aminteau cititorilor campania desfăşurată de Harry în numele PEN din ultima decadă, iar editorialele solicitau în gura mare ca Brejnev să-l elibereze pe laureatul Premiului Nobel.

Dar Harry se temea că ruşii vor tergiversa procesul, siguri că dacă trecea suficient timp povestea va dispărea, fiind înlocuită de altă stea căzătoare care va capta atenţia instabilă a presei. Dar povestea nu dispărea pentru că prim-ministrul aţâţa cenuşa până la izbucnirea focului, când va informa presa mondială că va ridica problema încarcerării lui Babakov cu liderul sovietic la summitul de la Moscova.

În acelaşi timp, Giles a pus câteva întrebări în scris ministrului de externe şi a iniţiat o zi dezbateri ale opoziţiei în Camera Lorzilor. Totuşi, l-a avertizat pe Harry că, atunci când era vorba de summituri internaţionale, mandarinii îşi stabileau agenda cu mult înainte; întrebările care vor fi puse, răspunsurile aşteptate şi chiar declaraţia de presă va fi stabilită înainte ca cei doi lideri să-şi facă pozele în prima zi.

Însă Giles a primit un telefon de la vechiul lui prieten, Walter Sheel, fostul ministru de externe al Germaniei de Vest ca să-l anunţe că ruşii fuseseră surprinşi de interesul mondial acordat lui Babakov şi începeau să se întrebe dacă să-l elibereze n-ar fi calea cea mai uşoară pentru că oricum puţini dintre concetăţenii lor mai aveau iluzii despre cât de opresiv fusese regimul lui Stalin. Şi, premiată sau nu, *Unchiul Joe* nu va fi niciodată publicată în Uniunea Sovietică.

Când prim-ministrul s-a întors de la Moscova după patru zile, n-a zis nimic despre noul acord comercial dintre cele două ţări sau despre reducerile propuse ale arsenalului strategic nuclear, nici măcar despre interesantele schimburi culturale care includeau Teatrul Naţional şi Baletul Balşoi. În schimb, primele cuvinte ale lui Jim Callahan pentru ziariştii aflaţi în aşteptare când a coborât din avion au fost să anunţe că liderul rus a acceptat ca Anatoli Babakov să fie eliberat peste câteva săptămâni, tocmai la timp ca să participe la ceremonia de acordare a premiilor din Suedia.

Un oficial de la Foreign Office l-a sunat pe Harry acasă în dimineaţa următoare ca să-l anunţe că ruşii i-au refuzat viza, astfel încât nu putea merge la Moscova şi să-l însoţească pe Babakov la Stockholm. Liniştit, Harry şi-a rezervat un loc la avionul care urma să ajungă pe aeroportul Arlanda la puţin timp după aterizarea avionului sovietic, astfel încât să-l poată întâlni pe Anatoli atunci când acesta cobora din avion.

Emma era atât de încântată de succesul lui Harry încât era aproape gata să uite să-i spună că *Health Services Journal* numise Bristol Royal Infirmary spitalul anului. În declaraţie, subliniase rolul jucat de doamna Emma Clifton, preşedinta comitetului de tutelă şi mai ales a modului în care abordase problemele cu care se înfruntase NHS, precum şi dedicaţia ei şi a comitetului său atât pentru pacienţi, cât şi personal. Sfârşea prin a afirma că ea nu va fi uşor de înlocuit.

Asta i-a amintit Emmei că timpul ei ca preşedintă se apropia de sfârşit, pentru că nu se admitea să lucrezi într-o organizaţie publică mai mult de cinci ani. Începea să se întrebe ce va face acum, când Sebastian fusese de acord să devină preşedinte la Barrington’s Shipping.

*

În dimineaţa următoare, Virginia s-a urcat într-un tren către Bristol Temple Meads. La sosire, a chemat un taxi şi când şoferul a tras în faţa biroului lui Desmond Mellor după câteva minute, i-a fost clar că era aşteptată.

Domnişoara Castle, amărâta secretară a lui Mellor, a condus-o în biroul preşedintelui. După ce a închis uşa, Virginia a rămas singură şi a îndeplinit punct cu punct instrucţiunile lui Desmond. Pe peretele din spatele biroului său era o pictură mare în ulei cu figurine filiforme alergând de colo-colo. A dat pictura jos, dezvăluind un mic seif în perete, a introdus codul de opt cifre pe care şi-l scrisese la câteva momente după ce ieşise din închisoare şi a scos un pacheţel care era exact unde-i spusese Desmond că va fi.

Virginia şi-a pus pacheţelul în geantă, a încuiat seiful, a răsucit cadranul de câteva ori şi a atârnat pictura înapoi pe perete. Apoi a mers în biroul Angelei, dar a refuzat-o când i-a oferit o cafea şi a rugat-o să-i comande un taxi. A ieşit din birou la mai puţin de cincisprezece minute după ce intrase în clădire.

Taxiul a lăsat-o înapoi la Temple Meads, de unde a prins primul tren spre Londra, astfel încât să-şi poată respecta întâlnirea din Soho mai târziu în acea zi.

*

Harry a trebuit să-l abandoneze pe William Warwick şi orice gând la termenul-limită al editorului pentru că acum îşi petrecea tot timpul pregătindu-se pentru evenimentul din Suedia. Aaron Guinzburg a însoţit-o pe Elena când a luat avionul din Statele Unite ca să stea cu Harry şi Emma la Manor House înainte de a pleca în Suedia.

Harry a fost încântat să vadă că Elena se mai îngrăşase puţin şi părea chiar să posede mai mult decât o singură rochie. A mai observat şi că de câte ori era pomenit numele lui Anatoli, ochii îi străluceau.

În ultima săptămână înainte de plecare, Harry şi-a petrecut mult timp explicându-i Elenei în ce va consta ceremonia. Dar ea părea interesată de un singur lucru – să fie împreună cu soţul ei.

În cele din urmă au plecat de la Manor House spre Heathrow şi un convoi de maşini ale presei i-a urmărit tot drumul. Când Elena şi Harry au intrat în terminal, pasagerii aflaţi acolo s-au dat deoparte şi au aplaudat.

După ceremonia de acordare a premiului Nobel, Anatoli şi Elena urmau să ia avionul spre Anglia, pentru a petrece câteva zile la Manor House înainte ca Aaron Guinzburg să-i însoţească înapoi în Statele Unite. Aaron o avertizase deja pe Elena că presa americană dorea la fel de mult să-i ureze bun venit noului laureat al Premiului Nobel, iar primarul Ed Koch discuta despre organizarea unei parade în onoarea lui Anatoli.

*

Virginiei nu-i plăcea prea mult Soho, cu barurile sale aglomerate, magazinele gălăgioase şi barurile de striptease, dar locul de întâlnire nu-l stabilise ea. Contactul ei îi propusese să vină la Onslow Gardens, dar când l-a auzit vorbind, s-a răzgândit. Clasa socială a omului este dată imediat în vileag la telefon.

A ajuns lângă King's Arms pe Brewer Street chiar înainte de 7:30 p.m. şi i-a cerut şoferului de taxi să o aştepte, pentru că nu avea de gând să zăbovească acolo mai mult decât era necesar.

Ea a deschis uşa şi a intrat în camera zgomotoasă şi plină de fum unde n-a putut să nu-l observe. Un bărbat scund, solid, care nici măcar nu purta cravată. Stătea la capătul barului, scuturând o pungă de la Harrods. Când s-a îndreptat spre el, mai multe perechi de ochi au urmărit-o. Ea nu era tipul obişnuit de femeie care frecventa acest bar. Virginia s-a oprit în faţa omului şi a reuşit să-i zâmbească. El a zâmbit la rândul lui, dovedind doar că nu mai fusese de mult la dentist. Virginia era de părere că nu se născuse ca să se amestece cu toţi nespălaţii şi infractorii, dar o altă scrisoare de la managerul băncii din acea dimineaţă o convinsese că trebuia să respecte instrucţiunile lui Mellor.

Fără o vorbă, a scos pacheţelul maro din geantă şi, conform înţelegerii, l-a schimbat pe punga de la Harrods. După aceea s-a întors şi a ieşit din cârciumă fără să fi spus vreun cuvânt. S-a relaxat abia când taxiul a intrat în traficului după-amiezii.

Virginia nu s-a uitat în pungă până când nu a încuiat de două ori uşa din faţă a casei ei din Onslow Gardens. A scos un pachet mai mare, pe care l-a lăsat deschis. După o cină uşoară, s-a dus devreme la culcare, dar nu a reuşit să adoarmă.

*

Avionul a aterizat pe aeroportul Arlanda, unde un emisar de la palatul regal i-a întâmpinat la capătul scărilor cu un mesaj personal de la regele Carl Gustaf al Suediei. Maiestatea Sa spera că doamna Babakova şi soţul ei vor sta ca invitaţi în palatul său.

Harry, Emma şi doamna Babakova au fost escortaţi la aeroportul Royal Lounge unde urma să aibă loc reuniunea. Un televizor aflat în colţul camerei prezenta în direct echipele de filmare, ziariştii şi fotografii adunaţi pe pistă, aşteptând să-l întâmpine pe noul laureat al Premiului Nobel.

Cu toate că s-au deschis mai multe sticle de şampanie în următoarea oră, Harry a băut un singur pahar, iar Elena care nu putea să stea liniştită, nu a atins nicio picătură. Harry i-a explicat Emmei că dorea să fie „treaz de-a binelea” când Anatoli cobora din avion. Îşi verifica ceasul la fiecare câteva minute. Anii lungi de aşteptare se terminau în cele din urmă.

Deodată s-au auzit urale şi Harry s-a uitat pe fereastră, văzând avionul Aeroflot 707 apropiindu-se printre nori. Toţi s-au apropiat de geamuri ca să urmărească avionul aterizând şi rulând pe pistă în faţa lor.

S-au adus scările şi s-a întins un covor roşu. După câteva momente, uşa s-a deschis. O stewardesă a apărut pe prima treaptă şi s-a dat la o parte pentru a le permite pasagerilor să coboare. Camerele de televiziune au început să toarcă şi fotografii s-au îmbrâncit ca să-l vadă mai bine pe Anatoli Babakov coborând din avion, iar ziariştii şi-au pregătit stilourile.

Apoi Harry a zărit o reporteră care se îndepărtase de înghesuiala din jurul treptelor şi se întorsese cu spatele la aeronavă. Vorbea direct în camera de filmat, nemaifiind interesată de pasageri. Harry s-a îndreptat spre televizor şi a dat volumul mai tare.

— Tocmai am primit o veste fulger de la agenţia rusă de ştiri, Tass. Se anunţă că laureatul Premiului Nobel, Anatoli Babakov, a fost dus de urgenţă la spital în această dimineaţă după ce a suferit o comoţie cerebrală. A murit acum câteva minute. Repet…

48

Elena Babakova s-a prăbuşit mental şi fizic auzind de moartea soţului ei. Emma a alergat lângă ea şi a luat-o în braţe.

— Am nevoie de o ambulanţă, repede, a spus ea unui intendent, care a ridicat imediat receptorul celui mai apropiat telefon.

Harry a îngenuncheat lângă soţia lui.

— Dumnezeu s-o ajute, a zis el, când Emma îi verifica pulsul.

— Inima îi bate slab, dar bănuiesc că adevărata problemă este că nu mai are pentru ce să trăiască.

Uşa s-a deschis şi doi infirmieri au intrat în sală, cărând o targă pe care au pus-o uşor pe doamna Babakova. Intendentul a şoptit ceva unuia dintre ei.

— L-am instruit s-o ducă pe doamna Babakova direct la palat, le-a spus el lui Harry şi Emma. Acolo există un spital particular cu un doctor şi două asistente în permanenţă.

— Mulţumesc, a spus Emma, când unul dintre cei doi infirmieri a pus o mască de oxigen pe faţa Elenei înainte de a ridica targa şi a o scoate din cameră. Emma a ridicat mâna când cei doi înaintau încet pe coridor şi ieşeau din clădire unde ambulanţa, cu uşile din spate gata deschise, îi aştepta.

— Maiestatea Sa întreabă dacă dumneavoastră şi doamna Clifton veţi dori să rămâneţi la palat ca să fiţi lângă doamna Babakova atunci când îşi va reveni.

— Bineînţeles. Vă mulţumim, a spus Emma, când ea şi Harry urcau lângă Elena în spatele ambulanţei.

Emma nu a lăsat mâna Elenei în timpul celor treizeci de minute de drum, însoţiţi de poliţişti pe motociclete pe care nici nu i-au observat. Porţile palatului s-au deschis pentru a lăsa ambulanţa să intre şi să se oprească într-o curte mare, pietruită, de unde un doctor a condus infirmierii în aripa spitalului. Elena a fost ridicată de pe targă şi pusă pe un pat care era în mod normal ocupat doar de pacienţi cu sânge albastru.

— Aş vrea să rămân cu ea, a zis Elena, care tot nu-i dăduse drumul mâinii.

Doctorul a încuviinţat.

— A suferit un şoc sever şi inima ei e slăbită, ceea ce nu e de mirare. Îi voi face o injecţie, cel puţin să poată dormi.

Emma a observat că intendentul îi însoţise, dar acesta n-a zis nimic în timp ce Elena era examinată.

— Maiestatea Sa speră că veţi veni la el în salon când sunteţi gata, a spus intendentul.

— Aici nu prea aveţi ce face acum, a zis doctorul după ce pacienta a adormit adânc.

Emma a încuviinţat.

— Dar după ce-l vom vedea pe rege, aş vrea să mă întorc.

Intendentul cel tăcut i-a condus pe Harry şi pe Emma afară din aripa spitalului şi printr-o duzină de camere luxoase, ai căror pereţi erau acoperiţi cu picturi pe care amândoi ar fi vrut să aibă timp să le admire. S-a oprit în cele din urmă în faţa unei uşi duble sculptate, de culoare albastru Wedgwood. A bătut şi uşa a fost deschisă de doi valeţi în livrele. Regele s-a ridicat în picioare o clipă când au intrat oaspeţii.

Emma şi-a amintit când regina-mamă vizitase Bristolul pentru a lansa vasul *Buckingham:* nu vorbi până ce nu ţi se vorbeşte şi nu pune întrebări. A făcut o reverenţă, iar Harry s-a înclinat.

— Domnule şi doamnă Clifton, îmi pare rău că trebuie să ne întâlnim în astfel de împrejurări nefericite. Dar cât de bine este că doamna Babakova are aşa prieteni buni de partea ei.

— Echipa medicală a venit foarte repede, a zis Emma, şi nu ar fi putut proceda mai bine.

— Acesta este într-adevăr un compliment dacă vine de la dumneavoastră, doamnă Clifton, a spus regele, conducându-i spre două fotolii confortabile. Şi ce lovitură grea aţi primit, domnule Clifton, petrecându-vă atâţia ani luptând pentru eliberarea prietenului dumneavoastră doar ca acesta să moară tocmai când era pe punctul de a primi distincţia supremă.

Uşa s-a deschis şi a apărut un valet cu o tavă mare din argint cu ceai şi prăjituri.

— Am cerut nişte ceai care sper că este acceptabil.

Emma a fost surprinsă când regele a luat ceainicul şi a început să toarne.

— Lapte şi zahăr, doamnă Clifton?

— Doar lapte, sir.

— Şi dumneavoastră, domnule Clifton?

— La fel, sir.

— Şi acum trebuie să vă mărturisesc, a zis regele după ce şi-a turnat şi lui o cană, că am avut şi un alt motiv pentru care am vrut să vă văd pe amândoi în particular. Am o problemă pe care, cinstit vorbind, doar voi doi o puteţi rezolva. Ceremonia de acordare a Premiului Nobel este una dintre cele mai importante din calendarul suedez şi mă bucur de privilegiul de a prezida acordarea premiilor, aşa cum au făcut-o şi tatăl şi bunicul înaintea mea. Doamnă Clifton, trebuie să sperăm că doamna Babakova îşi va reveni suficient de bine până mâine-seara pentru a putea accepta premiul în numele soţului ei. Bănuiesc că va trebui să vă folosiţi toată puterea de convingere pentru a-i explica că poate îndeplini această sarcină. Dar nu aş vrea ca ea săşi petreacă toate zilele pe care le mai are fără să ştie de afecţiunea şi respectul pe care i-l arată soţului ei tot poporul suedez.

— Dacă se poate, sir, vă rog să fiţi sigur că voi face ce naiba pot. Emma a regretat cuvântul de îndată ce l-a rostit.

— Bănuiesc că „ce naiba puteţi” este oricum ceva formidabil, doamnă Clifton. Au râs amândoi. Şi domnule Clifton, am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru o sarcină şi mai grea pe care, dacă ar trebui să v-o cer în genunchi, aş face-o. S-a oprit să ia o gură de ceai. Linia de bază a ceremoniei de mâine ar fi fost discursul de acceptare al domnului Babakov. Nu pot să mă gândesc la cineva mai bun sau mai potrivit pentru a-i lua locul cu această ocazie şi simt că sunteţi de acord cu mine. Totuşi, îmi dau seama că o astfel de cerere ar fi copleşitoare chiar şi în cele mai bune momente şi desigur voi înţelege dacă vă simţiţi incapabil să o acceptaţi atât de repede.

Harry nu a răspuns imediat. Apoi şi-a amintit cele trei zile pe care şi le petrecuse în celulă cu Anatoli Babakov şi cei douăzeci de ani de când nu-l mai văzuse.

— Aş fi onorat să-l reprezint, sir, cu toate că nimeni nu-i va putea lua vreodată locul.

— Fină distincţie, domnule Clifton şi sunt recunoscător pentru că eu, un orator slab, care are trei scriitori pentru a-mi redacta discursurile, sunt foarte conştient de provocarea la care v-am supus. Ţinând seama de asta, nu vă voi mai reţine. Bănuiesc că aveţi nevoie de fiecare minut până mâine-seară, la ceremonie, ca să pregătiţi discursul.

Harry s-a ridicat, fără să se fi atins de ceai. S-a înclinat din nou şi a însoţit-o pe Emma spre ieşirea din cameră. Când s-au deschis uşile, l-au găsit pe intendent aşteptându-i. De data aceasta i-a condus în altă direcţie.

— Maiestatea Sa a rezervat această cameră pentru dumneavoastră, domnule şi doamnă Clifton, a zis el când s-au oprit în faţa unei uşi pe care a deschis-o alt valet, prezentându-le un apartament mare, pe colţ. Înăuntru au găsit un birou şi un top mare de hârtie, precum şi o duzină din stilourile preferate de Harry, un pat dublu şi o altă masă pregătită pentru cină.

— Regele nu s-a îndoit că voi accepta cererea sa, a zis Harry.

— Mă întreb câţi oameni ar refuza un rege, a spus Emma.

— Veţi avea două secretare la dispoziţie, domnule Clifton, a spus intendentul, şi dacă mai doriţi ceva, un valet va aştepta în faţa uşii doar pentru a vă îndeplini şi cea mai mică dorinţă. Şi acum, dacă nu aveţi nevoie de nimic altceva, o voi însoţi pe doamna Clifton înapoi la spital.

*

În următoarele douăzeci şi patru de ore, Harry a reuşit să umple trei coşuri de gunoi cu ciornele greşite, să devoreze mai multe farfurii cu chifteluţe şi mult prea multe cornuri proaspăt coapte, să doarmă vreo două ore şi să facă un duş rece, timp în care a terminat prima schiţă a discursului.

Valetul personal al regelui i-a luat costumul, cămaşa şi pantofii, care i-au fost înapoiate după o oră, părând mai proaspete şi mai curate decât fuseseră la nunta fiului său. Un moment şi doar un singur moment, Harry a simţit ce înseamnă să fii rege.

Secretarele apăreau şi dispăreau ori de câte ori concepea o nouă variantă şi, la fel ca şi la cărţile lui, fiecare pagină era prelucrată o oră, aşa încât până la ora patru în ziua aceea, ajunsese la a douăsprezecea variantă, în care tot mai schimba câte un cuvânt. După ce a întors ultima pagină, s-a prăbuşit pe pat şi a adormit.

*

Când s-a trezit Harry, a auzit apa din baie curgând. A coborât din pat, şi-a pus halatul şi papucii şi a intrat în baie unde a găsit-o pe Emma încercând apa.

— Cum e Elena? a întrebat-o el mai întâi.

— Nu sunt sigură că-şi va reveni complet vreodată. Cred însă că am convins-o în cele din urmă să asiste la ceremonie. Dar tu? Ţi-ai terminat discursul?

— Da, dar nu sunt sigur că e bun de ceva.

— Tu nu eşti niciodată sigur, dragă. Am citit ultimele ciorne când dormeai şi cred că ai fost inspirat. Simt că discursul tău va trece mult dincolo de aceste ziduri.

Când Harry a intrat în baie, s-a întrebat dacă Emma avea dreptate sau dacă ar trebui să taie ultimul paragraf şi să-l înlocuiască cu un sfârşit mai tradiţional. Nu se hotărâse încă până ce a terminat să se bărbierească.

S-a întors la birou şi s-a uitat pe îndelete pe ultima ciornă, dar a făcut doar o schimbare minoră, înlocuind „magnific” cu „eroic”. A subliniat apoi ultimele două cuvinte ale fiecărui paragraf pentru a putea să se uite la audienţă, aşa încât atunci când va relua, să găsească imediat locul. Harry se temea să nu păţească la fel ca la funeraliile mamei sale. La urmă, a adăugat cuvântul „mandat” la ultima frază, dar tot s-a întrebat dacă nu cumva sfârşitul nu constituia un risc prea mare şi nu ar trebui să-l şteargă. S-a dus la uşă, a deschis-o şi a rugat-o pe secretară să bată iar discursul la maşină, dar de data aceasta spaţiat, pe format A5, cu litere suficient de mari ca să nu folosească ochelari. Ea a dispărut chiar înainte de a putea să-i mulţumească.

— Chiar la timp, a zis Emma, întorcându-se cu spatele la Harry când el a revenit în cameră. S-a dus la ea şi i-a tras fermoarul unei rochii lungi, roşii, de seară pe care n-o mai văzuse până atunci.

— Arăţi splendid, a spus el.

— Mulţumesc, dragă. Dacă nu vrei să-ţi ţii discursul în halat, poate ar fi timpul să te îmbraci şi tu.

Harry s-a îmbrăcat încet, repetându-şi în minte ideile principale ale discursului. Dar când a venit vremea să-şi lege cravata albă, Emma a trebuit să-l ajute. A stat în spatele lui când se uitau în oglindă şi a reuşit din prima mişcare.

— Cum arăt? a întrebat-o el.

— Ca un pinguin, i-a zis ea, îmbrăţişându-l. Dar un pinguin foarte arătos.

— Unde e discursul meu? a zis Harry, nervos, uitându-se la ceas.

De parcă l-ar fi auzit, cineva a bătut la uşă şi secretara i-a dat ultima variantă.

— Regele e jos şi vă aşteaptă, domnule.

*

În aceeaşi dimineaţă, Virginia a prins trenul de 8:45 din Paddington spre Temple Meads şi a sosit în Bristol după câteva ore. Tot nu ştia ce era în celălalt pachet şi era nerăbdătoare să-şi termine partea ei de înţelegere şi să revină la normal. Din nou, domnişoara Castle i-a deschis uşa biroului preşedintelui şi a lăsat-o singură. Virginia a dat jos tabloul de care nu-i prea păsa, a introdus codul seifului şi a pus pachetul mai mare acolo unde se aflase cel mic.

Se gândise să deschidă ambele pachete, ignorând instrucţiunile lui Mellor, dar n-o făcuse din trei motive. Gândul la răzbunarea lui Mellor când urma să fie eliberat peste câteva săptămâni; posibilitatea unei remuneraţii şi mai mari de îndată ce Mellor îşi va pune picioarele sub masa consiliului; şi, în plus, Virginia îl ura pe Sloane şi mai mult decât îl dispreţuia Mellor.

A închis seiful, a pus pictura la locul ei pe perete şi i s-a alăturat domnişoarei Castle în biroul ei.

— Când vă aşteptaţi să revină domnul Sloane?

— Nu pot să fiu sigură, a zis domnişoara Castle. Uneori apare neanunţat, stă câteva ore, apoi pleacă.

— Ţi-a cerut vreodată codul seifului privat al domnului Mellor?

— De mai multe ori.

— Şi ce i-ai spus?

— Adevărul. Nu ştiam nici măcar că domnul Mellor are un seif.

— Dacă te mai întreabă vreodată, spune-i că eu sunt cealaltă persoană care ştie codul.

— Desigur, doamnă.

— Şi cred că ai ceva pentru mine, domnişoară Castle.

— Ah, da. Secretara a descuiat sertarul de sus al biroului ei, a scos un plic mare şi alb şi l-a dat lui lady Virginia.

Pe acesta l-a deschis, dar abia după ce s-a încuiat într-o toaletă din trenul spre Paddington. După cum îi fusese promis, conţinea o mie de lire cash. Mai spera doar că Desmond îi va cere să-l viziteze iar, cât mai curând.

49

Patru motociclişti din coloana regală conduceau convoiul de vehicule prin porţile palatului eliberând drumul spre centrul oraşului. Regele Karl Gustaf şi regina Silvia erau în prima maşină, iar prinţul Philip şi cele două prinţese erau în a doua, Elena, Harry şi Emma erau în a treia.

O mulţime de oameni se strânsese în faţa primăriei şi când a apărut maşina regelui, au izbucnit urale. Intendentul regal şi un tânăr ADC au sărit din maşina a patra chiar înainte ca prima maşină să se oprească şi au luat poziţie de drepţi când a coborât regele. Regele Karl Gustaf a fost întâmpinat pe treptele primăriei de Ulf Adelsohn, primarul oraşului Stockholm, care le-a însoţit pe Maiestăţile Lor în clădire.

Când regele a intrat în primărie, o jumătate de duzină de trompetişti aflaţi în arcadele superioare au sunat din trompete şi trei sute de invitaţi – bărbaţii în frac şi cravate albe, femeile în rochii superb colorate – s-au ridicat pentru a întâmpină familia regală. Elena, Emma şi Harry au fost conduşi spre trei scaune din rândul din mijloc, în spatele regelui.

De îndată ce Harry s-a aşezat, a început să studieze aspectul sălii. În faţă era o platformă şi în centru un pupitru de lemn. Uitându-se de la acel pupitru, vorbitorul ar fi văzut unsprezece fotolii căptuşite cu catifea albastră aşezate în semicerc: locul în care vor sta laureaţii. Dar, de data aceasta, unul dintre fotolii va rămâne gol.

Harry s-a uitat la balconul aglomerat unde nu se vedea niciun loc gol. Dar aceasta nu era o ocazie pe care s-o ratezi pentru o ofertă mai bună.

Trompetele au sunat a doua oară pentru a anunţa sosirea laureaţilor premiilor Nobel, care au intrat în sală, fiind întâmpinaţi cu aplauze călduroase şi s-au aşezat la locurile lor în semicercul de scaune.

După ce s-au aşezat toţi, Hans Christiansen, preşedintele Academiei Suedeze s-a îndreptat spre scenă şi s-a aşezat în spatele pupitrului. S-a uitat la o scenă familiară lui înainte de a-şi începe discursul, urându-le bun venit laureaţilor şi spectatorilor.

Harry s-a uitat nervos la cartoanele pe care le ţinea în poală. A recitit paragraful de deschidere şi a simţit aceeaşi emoţie puternică, de altfel ca întotdeauna când trebuia să ţină un discurs: Aş vrea să fiu oriunde, numai aici, nu.

— Din păcate, a continuat Christiansen, câştigătorul Premiului Nobel pentru literatură, poetul şi eseistul Anatoli Babakov nu poate fi cu noi în această seară. A suferit o comoţie cerebrală severă ieri-dimineaţă şi a murit, pe drumul spre spital. Totuşi avem privilegiul ca printre noi să se afle domnul Harry Clifton, prieten apropiat al domnului Babakov, care a acceptat să vorbească în numele lui. Vă rog să uraţi bun-venit pe această scenă distinsului autor şi preşedinte al PEN din Anglia, domnului Harry Clifton.

Harry s-a ridicat de la locul lui şi s-a îndreptat încet spre scenă. Şi-a pus discursul pe pupitru şi a aşteptat încetarea aplauzelor generoase.

— Maiestăţile Voastre, Înălţimile Voastre regale, distinşi laureaţi ai Premiilor Nobel, vedeţi în faţa dumneavoastră un pălmaş oarecare fără niciun drept să se afle într-o companie atât de selectă. Dar astăzi, aveţi privilegiul de a cunoaşte această carte.

Anatoli Babakov a fost un om special, dornic de a-şi sacrifica viaţa pentru a crea o capodoperă căreia Academia Suedeză i-a oferit cea mai înaltă distincţie literară. *Unchiul Joe* a fost publicat în treizeci şi şapte de limbi, în o sută douăzeci şi trei de ţări, dar tot nu poate fi citită în limba maternă a autorului sau în ţara lui.

Am auzit prima oară de problemele lui Anatoli Babakov când studiam la Oxford şi am făcut cunoştinţă cu poezia lui care permitea imaginaţiei să ajungă pe noi culmi şi cu nuvela lui emoţionantă, *Moscova revăzută* care evoca starea unui mare oraş într-un fel pe care nu-l mai experimentasem până atunci sau de atunci.

Au mai trecut câţiva ani până l-am întâlnit pe Anatoli Babakov, ca preşedinte al PEN din Anglia. Anatoli fusese arestat şi condamnat la douăzeci de ani de închisoare. Crima lui? Scrisese o carte. PEN a întreprins o campanie mondială pentru a-l elibera pe acest gigant al literaturii din locul unde se afla, lipsit de putere – dar nu şi de minte – adică din gulagul siberian, astfel încât să poată fi împreună cu soţia sa, Elena, despre care sunt încântat să vă spun că se află aici, cu noi, în această seară şi va primi mai târziu premiul soţului său în numele lui.

Aplauzele i-au permis lui Harry să se relaxeze şi să-i zâmbească văduvei lui Anatoli.

— Când am vizitat-o pe Elena prima oară în apartamentul ei micuţ din Pittsburgh, în care trăia în exil, mi-a spus că a ascuns singurul exemplar existent al romanului *Unchiul Joe* la un anticariat din suburbiile Leningradului. Mi-a încredinţat responsabilitatea de a lua cartea de acolo şi a o aduce înapoi în Vest, astfel încât să poată fi publicată.

De îndată ce am putut, am luat un avion spre Leningrad şi m-am dus să caut o librărie lăturalnică, pe străzile mărginaşe ale acelui oraş frumos. Am găsit *Unchiul Joe* ascunsă în supracoperta unei traduceri portugheze a romanului *Povestea celor două oraşe,* alături de un exemplar din *Deronda.* Demne de laudă amândouă. După ce mi-am luat premiul, m-am întors la aeroport, gata să revin triumfător acasă.

Dar subestimasem hotărârea regimului sovietic de a împiedica lumea să citească *Unchiul Joe.* Cartea a fost găsită în bagajul meu şi am fost arestat imediat şi aruncat în închisoare. Crima mea? Încercarea de a scoate prin contrabandă o lucrare defăimătoare şi rău-voitoare din Rusia. Pentru a mă convinge de greutatea fraudei mele, am fost pus în aceeaşi celulă cu Anatoli Babakov, căruia i se ordonase să mă convingă să semnez o declaraţie că acea carte era o ficţiune şi că el nu lucrase niciodată la Kremlin ca interpret personal al lui Stalin, că nu fusese decât un profesoraş umil din suburbiile moscovite. Umil era el, dar nu era un apărător al regimului. Dacă ar fi reuşit să mă convingă să repet acele poveşti, autorităţile îi promiseseră că-i vor scădea un an din sentinţă.

Restul lumii ştie acum că Anatoli Babakov nu numai că a lucrat cu Stalin treisprezece ani, ci şi că fiecare cuvânt scris în *Unchiul Joe* este adevărat o prezentare corectă a acelui regim totalitar.

După ce au distrus cartea, moştenitorii acelui regim au început să-l distrugă pe cel care o scrisese. Acordarea Premiului Nobel pentru literatură lui Anatoli Babakov arată cât de lamentabil au eşuat şi ne asigură că el nu va fi niciodată uitat.

În timpul aplauzelor prelungite care au urmat, Harry s-a uitat în sus şi a văzut că Emma îi zâmbea.

— Mi-am petrecut cincisprezece ani încercând să-l eliberez pe Anatoli din închisoare şi când în sfârşit am reuşit, s-a dovedit a fi o falsă victorie. Dar chiar când eram la închisoare împreună, Anatoli n-a pierdut nicio clipă căutându-mi simpatia, ci a recitat întruna conţinutul capodoperei sale, iar eu, ca un elev silitor, i-am devorat fiecare cuvânt.

După ce ne-am despărţit, el pentru a reveni în mizeria gulagului din Siberia, eu în confortul unui conac rural englezesc, aveam din nou un exemplar al cărţii. Dar de data aceasta nu fusese închis într-o valiză, ci în mintea mea, de unde autorităţile n-au putut s-o confişte. Imediat ce roţile avionului s-au ridicat de pe solul rus, am început să scriu cuvintele maestrului meu. Mai întâi pe hârtia furnizată de BOAC, apoi pe spatele meniurilor şi în cele din urmă pe role de hârtie igienică, care erau singura hârtie încă disponibilă.

În sală s-au auzit râsete pe care Harry nu le prevăzuse.

— Dar permiteţi-mi să vă spun câte ceva despre acel om. Când Anatoli Babakov a terminat şcoala, a câştigat o bursă la Institutul de Lingvistică din Moscova, unde a studiat engleza. În ultimul an a primit Medalia Lenin, care în mod ironic i-a sigilat soarta, pentru că i-a oferit lui Anatoli ocazia să lucreze la Kremlin. Aceasta nu era o ofertă pe care s-o poţi refuza dacă nu voiai să-ţi petreci tot restul vieţii şomer sau mai rău.

După un an s-a pomenit pe neaşteptate lucrând ca translatorul principal al liderului rus. Nu i-a luat mult să-şi dea seama că imaginea geniului Stalin prezentată lumii era doar o mască ascunzând sumbra realitate a unui dictator sovietic care era un ucigaş şi un ticălos ce ar fi sacrificat cu plăcere vieţile a sute de mii dintre concetăţenii săi dacă acest lucru i-ar fi prelungit supravieţuirea în funcţia de şef al partidului şi preşedinte al Prezidiului.

Pentru Anatoli nu mai exista scăpare, doar un pic de linişte când se întorcea acasă la preaiubita lui soţie, Elena. În secret, el a început să lucreze la un proiect care urma să devină o faptă de glorie a rezistenţei fizice şi a rigurozităţii academice pe care puţini dintre noi am înţelege-o. În timp ce lucra ziua la Kremlin, noaptea îşi aşternea experienţele trăite pe hârtie. A învăţat textul pe dinafară, apoi a distrus toate dovezile că acele cuvinte existaseră vreodată. Vă puteţi imagina cât curaj i-a trebuit să abandoneze ambiţia sa de o viaţă să devină un scriitor publicat, pentru o carte anonimă care urma să existe doar în capul său?

Apoi Stalin a murit, o soartă pe care nici dictatorii n-o pot evita. În sfârşit, Anatoli a crezut că acea carte la care muncise atâţia ani ar fi putut să fie publicată şi lumea ar putea afla adevărul. Dar adevărul nu era ceva ce autorităţile sovietice ar fi acceptat să fie descoperit, deci chiar înainte ca *Unchiul Joe* să ajungă în librării, toate exemplarele au fost distruse. Chiar şi presa pe care fuseseră tipărită a fost făcută bucăţi. A urmat un proces de bâlci şi autorul a fost condamnat la douăzeci de ani de muncă silnică şi a fost deportat în străfundurile Siberiei ca să nu mai poată cauza regimului şi alte probleme. Slavă Domnului că Samuel Beckett, John Steinbeck, Hermann Hesse şi Rabindranath Tagore, toţi câştigători ai Premiului

Nobel pentru Literatură, nu s-au născut în Uniunea Sovietică sau nu le-am fi putut citi capodoperele.

Cât de potrivit mi se pare că Academia Suedeză l-a ales pe Anatoli Babakov să fie câştigătorul premiului în acest an. Pentru că fondatorul său, Alfred Nobel, Harry s-a oprit o clipă pentru a privi statuia lui Alfred Nobel aflată pe o plintă în spatele lui, a scris în testamentul său că acest premiu nu va fi acordat doar pentru excelenţă literară, ci şi pentru o activitate care „întruchipează un ideal”. Ne întrebăm dacă ar fi putut exista vreodată un laureat mai demn de această onoare.

Şi aşa ne-am întâlnit în această zi pentru a onora un bărbat remarcabil, a cărui moarte nu-i va diminua realizările unei întregi vieţi, ci doar ne va ajuta să ne asigurăm că nu vor fi uitate. Anatoli Babakov a posedat un talent la care noi, muritorii de rând putem doar să aspirăm. Un autor al cărui eroism va supravieţui cu siguranţă vârtejurilor sorţii şi care acum se alătură ca egal concetăţenilor lui nemuritori, Dostoievski, Pasternak şi Soljeniţân.

Harry s-a oprit şi a privit în sus spre audienţă, aşteptând un moment înainte de a se rupe farmecul. Apoi, aproape în şoaptă, a spus:

— Trebuie un erou pentru a rescrie istoria, astfel încât generaţiile viitoare să cunoască adevărul şi să beneficieze de sacrificiul său. Şi simplu vorbind, Anatoli Babakov a îndeplinit străvechea profeţie: *A venit vremea şi a venit şi Omul.*[15]

Întreaga audienţă s-a ridicat în picioare, gândindu-se că discursul se terminase. Cu toate că Harry stătea în continuare la pupitru, a durat un timp până ca ei să-şi dea seama că mai avea ceva de zis. Unul câte unul s-au aşezat la loc, iar aclamaţiile entuziaste au fost înlocuite de o tăcere plină de expectativă. Abia atunci Harry a luat un stilou din buzunar, i-a deşurubat capacul şi l-a ridicat sus în aer.

---

[15] Evanghelia după Ioan, din Biblia regelui Iacob.

— Anatoli Iureevici Babakov, ai dovedit fiecărui dictator care a condus vreodată fără consimţământul populaţiei că stiloul este mai puternic decât sabia.

Regele Karl Gustaf a fost primul care s-a ridicat de la locul lui, şi-a scos stiloul şi l-a ridicat sus în aer, repetând:

— *Stiloul este mai puternic decât sabia.* După câteva momente, restul audienţei l-a urmat în timp ce Harry părăsea scena şi se întorcea la locul lui, aproape asurzit de uralele prelungite care-l însoţeau. În cele din urmă s-a aplecat în faţă şi l-a rugat pe rege să ia loc.

Al doilea rând de urale, la fel de tumultuoase, au urmat când Elena Babakova a ieşit în faţă să accepte Medalia Nobel şi premiul în numele soţului ei.

Harry nu dormise în noaptea anterioară din cauza fricii de a eşua. În acea noapte nu a dormit din cauza triumfului obţinut.

50

În dimineaţa următoare, Harry, Emma şi Elena i s-au alăturat regelui la micul dejun.

— Noaptea trecută a fost un triumf, a zis regele, şi regina şi cu mine ne întrebăm dacă aţi dori să vă petreceţi câteva zile în Stockholm ca invitaţi ai noştri. Am fost asigurat că acesta este cel mai bun hotel din oraş.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, sir, a zis Emma, dar mă tem că am un spital de condus, ca să nu mai vorbim de afacerea familiei.

— Iar eu trebuie să mă întorc la William Warwick, a spus Harry. Asta dacă vreau să respect termenul limită.

S-a auzit o bătaie uşoară la uşă şi după o clipă a apărut intendentul. S-a înclinat înainte de a i se adresa regelui.

Karl Gustaf a ridicat o mână.

— Cred, Rufus, că ar fi mai bine dacă ai vorbi englezeşte.

— După cum doriţi, sir. S-a întors înspre Harry. Am primit un telefon de la sir Curtis Keeble, ambasadorul britanic din Moscova pentru a spune că ruşii s-au înmuiat şi v-au acordat dumneavoastră, soţiei dumneavoastră şi doamnei Babakova vize de douăzeci şi patru de ore ca să puteţi asista la funeraliile laureatului Babakov.

— Ce veste minunată, a spus Emma.

— Dar, ca întotdeauna în cazul ruşilor, există nişte oprelişti, a adăugat intendentul.

— Cum ar fi? a întrebat Harry.

— Veţi fi aşteptaţi la avion de ambasador şi veţi fi conduşi la biserica Sf. Augustin de la marginea Moscovei unde vor avea loc funeraliile. După ce slujba se va termina, vă veţi întoarce direct la aeroport şi veţi părăsi imediat ţara.

Elena, care nu spusese nimic până atunci, a zis doar:

— Le acceptăm condiţiile.

— Atunci trebuie să plecaţi imediat, a spus intendentul, pentru că singurul avion de azi spre Moscova decolează într-o oră şi jumătate.

— Pregăteşte o maşină să-i ducă la aeroport, a zis Karl Gustaf. Întorcându-se spre Elena, a adăugat: Soţul dumneavoastră n-ar fi putut să fie mai bine reprezentat, doamnă Babakova. Vă rog să reveniţi la Stockholm ca invitaţi ai mei oricând doriţi. Domnule Clifton, doamnă Clifton, vă sunt etern recunoscător. Aş ţine şi eu un discurs, dar cum aveţi un avion de prins, nu ar fi nici potrivit, nici adecvat. *Şi nu te agăţa de protocol, ci dispari.*

Harry a zâmbit şi s-a înclinat din alt motiv.

Cei trei s-au întors în camerele lor şi şi-au găsit geamantanele gata făcute şi, după câteva momente, au fost conduşi la maşina care-i aştepta.

— M-aş putea obişnui cu asta, a zis Emma.

— Să n-o faci, i-a răspuns Harry.

Când Elena a intrat în aeroport la braţul lui Harry, pasagerii şi-au ridicat stilourile, pixurile sau creioanele şi le-au ţinut în aer în timp ce ea trecea pe lângă ei.

În timpul zborului spre Moscova, Harry era aşa de extenuat încât a adormit.

*

Virginia nu a fost surprinsă când a primit un telefon de la Adrian Sloane. El n-a pierdut timpul cu discuţii inutile, ci a ajuns direct la subiect.

— Ştiţi probabil că cei din consiliu mi-au cerut să iau locul de preşedinte la Mellor Travel în timp ce Desmond este… departe, dacă-mi iertaţi eufemismul.

Fără acordul lui, era să spună Virginia, dar s-a abţinut.

— Domnişoara Castle mi-a zis că sunteţi singura persoană care mai ştie codul seifului lui Desmond.

— Aşa este.

— Am nevoie de nişte acte pentru următoarea întrunire a consiliului. Când l-am vizitat pe Desmond săptămâna trecută la Ford mi-a zis că erau în seif şi că aţi putea să-mi daţi codul.

— De ce nu ţi l-a dat el? a întrebat Virginia, inocentă.

— N-a vrut să rişte. A zis că erau nişte dispozitive de ascultare în celulă şi ar fi prins orice cuvânt spus.

Virginia a zâmbit auzind această greşeală simplă.

— Aş vrea să-ţi dau codul, Adrian, dar nu înainte de a-mi plăti cele douăzeci şi cinci de mii de lire promise pentru acoperirea cheltuielilor de judecată la procesul cu Emma Clifton. O picătură în ocean, parcă-mi amintesc că ai zis.

— Daţi-mi codul şi vă transfer toată suma imediat în cont.

— Frumos din partea ta, Adrian, dar nu cred că voi risca a doua oară. Îţi voi spune codul, dar după transferul celor douăzeci şi cinci de mii de lire în contul meu de la Coutts.

Când banca a confirmat transferul banilor, Virginia şi-a respectat partea ei de înţelegere. La urma-urmei, asta-i ceruse şi Desmond Mellor.

*

Cât de diferite erau toate faţă de ultima oară când Harry vizitase capitala Rusiei, când nu doriseră să-i permită accesul şi de abia aşteptaseră să-l dea afară.

De data aceasta, când a coborât din avion, a fost întâmpinat de ambasadorul britanic.

— Bine aţi venit acasă, doamnă Babakova, a spus sir Curtis Keeble, în timp ce şoferul deschidea portiera din spate a unui Rolls-Royce pentru a o lăsa pe Elena să urce.

Înainte ca Harry să i se alăture, ambasadorul a şoptit:

— Felicitări pentru discursul dumneavoastră, domnule Clifton. Dar fiţi atent, v-au dat viza doar dacă nu veţi face pe eroul de data aceasta.

Harry ştia despre ce vorbea ambasadorul.

— Atunci de ce mi-au permis să asist la funeralii? a întrebat.

— Pentru că li se pare că este cel mai mic dintre două rele. Dacă n-ar fi făcut-o, s-ar fi temut că veţi spune că Babakov nu a fost niciodată eliberat, dar dacă o fac, pot pretinde că n-a fost niciodată la închisoare şi un profesor este întotdeauna înmormântat la biserica locală.

— Şi pe cine se aşteaptă să înşele cu propaganda asta sforăitoare?

— Nu le pasă ce cred cei din Vest, îi interesează doar cum apare în Rusia, unde ei controlează presa.

— Câţi oameni vor participa la funeralii? a întrebat Emma.

— Doar câţiva prieteni şi rude vor avea curajul să apară, a spus Elena. M-ar mira dacă ar fi mai mult de o jumătate de duzină.

— Cred că sunt ceva mai mulţi, doamnă Babakova, a spus ambasadorul. Toate ziarele de dimineaţă afişează fotografia în care primiţi Premiul Nobel în numele soţului dumneavoastră.

— Sunt surprins că au permis asta, a zis Harry.

— Face parte dintr-o campanie bine orchestrată, cunoscută ca „istoria ascunsă”. Anatoli Babakov n-a fost niciodată la închisoare, ci a locuit în linişte în suburbiile moscovite, iar premiul l-a primit pentru poezii şi pentru sclipitoarea sa nuvelă *Moscova revăzută.* Nici un ziar nu menţionează *Unchiul Joe* şi nici nu se referă la discursul pe care l-aţi ţinut în seara trecută.

— Atunci dumneavoastră cum ştiţi? s-a interesat Harry.

— E peste tot în lume. Sunt chiar fotografii cu dumneavoastră ridicând stiloul în aer.

Emma a luat-o pe Elena de mână.

— Anatoli îi va învinge pe ticăloşi până la urmă, a spus ea.

Harry a fost primul care i-a văzut. Mai întâi, câţiva oameni buluciţi împreună la colţurile străzii, ţinându-şi stilourile, pixurile sau creioanele în aer în timp ce maşina trecea pe lângă ei. Când au ajuns în faţa bisericuţei, mulţimea crescuse – câteva sute, poate o mie, exprimându-şi protestul tăcut.

Elena a intrat în biserica aglomerată la braţul lui Harry şi cei trei au fost duşi la locurile care le erau rezervate în primul rând. Coşciugul a fost adus înăuntru, purtat pe umerii unui frate, a unui văr şi a doi nepoţi, pe care Elena nu-i mai văzuse de mulţi ani. De fapt, unul dintre nepoţi, Boris, nici măcar nu se născuse când Elena fugise în America.

Harry nu mai asistase la o înmormântare ortodoxă rusă până atunci. A tradus cuvintele preotului pentru Emma, cu toate că rusa lui era puţin ruginită. Când slujba s-a apropiat de sfârşit, congregaţia a părăsit biserica şi s-a strâns în jurul unui mormânt proaspăt săpat.

Harry şi Emma stăteau de o parte şi cealaltă a Elenei în timp ce soţul ei era coborât în mormânt. Fiind cea mai apropiată rudă, ea a fost cea care a aruncat prima mână de pământ peste sicriu. Apoi a îngenuncheat lângă mormântul deschis. Harry şi-a dat seama că nimic n-ar fi clintit-o de acolo dacă ambasadorul nu s-ar fi aplecat şi nu i-ar fi şoptit:

— Trebuie să plecăm, doamnă Babakova.

Harry a ajutat-o să se ridice.

— Nu mă întorc cu voi, a spus ea, calmă.

Emma era gata să protesteze, dar Harry i-a zis doar:

— Sunteţi sigură?

— Oh, da, a răspuns ea. L-am părăsit o dată. Nu-l voi mai părăsi iar.

— Şi unde veţi sta? a întrebat Emma.

— Cu fratele meu şi cu soţia lui. Acum copiii lor au plecat de acasă, aşa că au o cameră liberă.

— Sunteţi sigură? a întrebat-o ambasadorul.

— Spuneţi-mi, sir Curtis, a zis Elena, uitându-se la el, veţi fi înmormântat în Rusia? Sau există vreun sat în ţara dumneavoastră verde şi minunată...? El nu i-a răspuns.

Emma a îmbrăţişat-o pe Elena.

— Nu te vom uita niciodată.

— Nici eu pe voi. Şi, la fel ca mine, Emma, te-ai măritat cu un bărbat remarcabil.

— Trebuie să plecăm, a spus ambasadorul, mai ferm.

Harry şi Emma au îmbrăţişat-o pe Elena pentru ultima oară înainte de a pleca.

— N-am văzut-o niciodată mai fericită, a zis Harry, aşezându-se alături de Emma pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului.

În afara curţii bisericii, mulţimea crescuse şi toţi ţineau stilourile ridicate sus în aer. Harry era gata să coboare şi să li se alăture, când Emma i-a pus o mână pe braţ.

— Fii atent, dragă. Nu ruina şansele Elenei de a avea o viaţă liniştită.

Harry şi-a luat mâna de pe mânerul portierei, dar a făcut cu mâna mulţimii în timp ce maşina pleca.

La aeroport, îi aştepta poliţia. De data aceasta nu pentru a-l aresta pe Harry şi a-l arunca în închisoare, ci pentru a-l escorta pe el şi pe Emma la avion cât mai repede posibil. Harry era pe punctul de a urca treptele avionului, când un bărbat cu aspect distins a înaintat şi i-a atins cotul. Harry s-a întors, dar au trecut câteva clipe înainte de a-l recunoaşte pe colonel.

— Nu vă voi mai reţine de data aceasta, a spus colonelul Marinkin. Dar am vrut să vă dau asta. I-a dat lui Harry un pachet mic şi s-a îndepărtat repede. Harry a urcat scările şi a intrat în aeronava care aştepta şi s-a aşezat lângă Emma, dar nu a deschis pacheţelul până ce avionul nu a decolat.

— Ce este? l-a întrebat ea.

— Singurul exemplar existent din *Unchiul Joe* în ruseşte, cel pe care Elena l-a ascuns în librărie.

— Cum l-ai obţinut?

— Mi l-a dat un colonel. Cred că s-a hotărât că ar trebui să-l am, cu toate că a spus tribunalului că a fost distrus.

EPILOG
1978

— Este sâmbătă, nu-i aşa? a zis Emma.

— Da. De ce întrebi? a spus Harry, fără să-şi ridice ochii de pe ziarul de dimineaţă.

— O dubă a poştei a trecut prin porţi. Dar, de obicei, Jimmy nu face livrări sâmbătă dimineaţă.

— Doar dacă e o telegramă?

— Urăsc telegramele. Întotdeauna mă gândesc la ce-i mai rău, a spus Emma, sărind de la masă şi ieşind din cameră. A deschis uşa din faţă chiar înainte ca Jimmy să sune clopoţelul.

— M’neaţa, doamnă Clifton, a zis el, ducându-şi mâna la şapcă. Biroul central mi-a cerut să vă aduc această scrisoare.

I-a dat un plic crem, subţire şi lung adresat lui Harry Clifton Esq. Primul lucru pe care l-a observat Emma a fost că nu avea ştampilă, ci doar stema regală în roşu deasupra cuvintelor PALATUL BUCKINGHAM.

— Trebuie să fie o invitaţie la petrecerea în grădină a reginei.

— Decembrie pare o lună ciudată să inviţi pe cineva la o petrecere în grădină, a zis Jimmy, care şi-a atins iar şapca, s-a întors la dubiţă şi a plecat.

Emma a închis uşa din faţă şi s-a întors repede în salon.

— Este pentru tine, dragă, a zis ea, dându-i plicul lui Harry. De la Buck House, a adăugat, nepăsătoare, în timp ce stătea în spatele lui.

Harry a pus ziarul jos şi a studiat plicul înainte de a lua cuţitul şi a-l deschide încet. A scos o scrisoare şi a desfăcut-o. A citit încet conţinutul, apoi s-a uitat în sus.

— Ei?

El i-a dat scrisoarea Emmei care nu citise decât primele cuvinte, *Sunt instruit de Maiestatea* Sa, înainte ca ea să spună:

— Felicitări, dragul meu, aş vrea doar ca mama ta să mai trăiască. I-ar fi plăcut să te însoţească la Palat. Harry nu a răspuns. Ei bine, spune ceva.

— Această scrisoare ar fi trebuit să-ţi fie adresată ţie. Tu meriţi această onoare mai mult decât mine.

*

— Grozavă fotografie a lui Harry pe prima pagină din *The Times,* cu stiloul ţinut în sus, a spus Giles.

— Da, şi ai citit discursul pe care l-a ţinut la ceremonia de acordare a premiului Nobel? a spus Karin. Greu de crezut că l-a scris în doar douăzeci şi patru de ore.

— Unul dintre discursurile cele mai grozave scrise într-un moment de criză. „Sânge, trudă, sudoare şi lacrimi” a lui Churchill, de exemplu şi „ziua infamiei” a lui Roosevelt adresată Congresului a doua zi după Pearl Harbor au fost amândouă scrise în grabă, a zis Giles, turnându-şi altă ceaşcă de cafea.

— Lăudabil, cu adevărat, a spus Karin. Ar trebui să-l suni pe Harry şi să-l feliciţi. Va fi în mod special mulţumit dacă va fi din partea ta.

— Ai dreptate. Îl voi suna după micul dejun, a zis Giles, întorcând o pagină din ziar. Oh, ce trist, a spus el, cu vocea schimbată când a văzut necrologul la rubrica de înmormântări.

— Trist? a întrebat Karin, lăsându-şi jos cafeaua.

— Prietena ta, Cynthia Forbes-Watson, a murit. Nu ştiam că a fost director adjunct la MI6. Ţi-a spus vreodată?

Karin a îngheţat.

— Nu, nu, niciodată.

— Am ştiut întotdeauna că avea o funcţie la Foreign Office şi acum am aflat care era. Totuşi, optzeci şi cinci de ani, nu e rău. Te simţi bine, dragă? a zis Giles, uitându-se în sus. Eşti albă ca hârtia.

— Îi voi simţi lipsa, a spus Karin. A fost foarte amabilă cu mine. Aş vrea să merg la funeraliile ei.

— Ar trebui să mergem amândoi. Voi afla detaliile în Camera Lorzilor.

— Te rog. Poate reuşesc să-mi anulez excursia în Cornwall.

— Nu, ea n-ar fi vrut asta. Oricum, tatăl tău de abia te aşteaptă.

— Şi ce faci azi? l-a întrebat Karin, încercând să-şi revină.

— Votăm o propunere pentru bugetul educaţiei, aşa încât nu cred că mă voi întoarce cu mult înainte de miezul nopţii. Te sun mâine-dimineaţă la prima oră.

*

Ultimii doi ani fuseseră un coşmar pentru Virginia.

De îndată ce Buck Trend o anunţase că Ellie May dăduse de domnul şi doamna Morton şi-a dat seama că jocul se sfârşise şi acceptase cu resemnare că nu era cazul să-i mai ceară lui Cyrus alţi bani. Şi mai rău, Trend îi explicase clar că nu mai dorea s-o reprezinte dacă nu-i plătea suma lunară în avans. Modul lui de a spune că era o cauză pierdută.

Şi parcă asta nu era destul, managerul băncii reapăruse în scenă. După ce-i prezentase condoleanţe pentru moartea tatălui ei, imediat îi sugerase că, date fiind împrejurările – modul său de a-i reaminti că alocaţia lunară a contelui încetase – poate ar trebui să vândă Onslow Gardens, să-l retragă pe Freddie de la grădiniţa lui scumpă şi să renunţe la valet, menajeră şi dădacă.

Ceea ce managerul băncii nu înţelesese era că tatăl ei promisese să-i lase distileria Glen Fenwick şi profitul anual al acesteia de 100.000 £. Virginia fusese în Scoţia cu o noapte înainte pentru a asista la citirea testamentului şi de abia aştepta să-i reamintească domnului Fairbrother că, în viitor, ar trebui să i se adreseze doar prin intermediul unui terţ.

Dar mai rămânea problema lui Freddie. Nu era momentul potrivit să-i spună fratelui ei, al zecelea conte, că nu era mama copilului şi, chiar şi mai rău, tatăl acestuia era un oarecare.

— Te aştepţi la surprize? l-a întrebat Virginia pe fratele ei în timp ce se îndreptau spre Fenwick Hall.

— Nu pare probabil, a spus Archie. Tatei îi displăceau surprizele la fel de mult ca impozitele şi de aceea mi-a dat moşia acum aproape douăzeci de ani.

— Toţi am beneficiat, a spus Fraser, aruncând alt băţ Labradorului său. Eu am primit Glencarne, iar Campbell casa din Edinburgh, totul mulţumită tatălui nostru.

— Cred că tata a plănuit întotdeauna să părăsească această lume aşa cum a intrat în ea, a spus Archie. Fără niciun ban.

— Cu excepţia distileriei, le-a amintit Virginia, pe care a promis că mi-o iasă mie.

— Şi cum eşti singura dintre noi care are un fiu, cred că te aştepţi la mult mai mult decât la o distilerie.

— Glen Fenwick este încă profitabilă? a întrebat Virginia, nevinovată.

— Peste nouăzeci de mii de lire anul trecut, a zis Archie. Dar cred că s-ar putea obţine mai mult. Tata s-a încăpăţânat ori de câte ori i-am sugerat să-l înlocuiască pe Jock Lamont cu cineva mai tânăr. Dar Jock iese la pensie în septembrie şi cred că am găsit persoana ideală să-i ia locul – Sandy Macpherson e în această afacere de cincisprezece ani şi e plin de idei strălucite despre cum să crească profitul. Sper că ţi-ai putea găsi puţin timp să te întâlneşti cu Sandy cât eşti în Scoţia, Virginia.

— Desigur, a zis Virginia, când unul dintre câini i-a adus un băţ înapoi, dând din coadă plin de speranţă. Aş vrea să rezolv viitorul distileriei înainte de a mă întoarce la Londra.

— Bine. Atunci îl voi chema pe Sandy mai târziu şi-l voi invita la o băutură.

— De abia aştept să-l întâlnesc, a spus Virginia. Nu credea că era momentul să-i spună fratelui ei că fusese abordată de preşedintele de la Johnnie Walker şi va lua micul dejun cu directorul executiv de la Teacher’s a doua zi dimineaţă. Se discutase deja de cifra de un milion şi ea specula cât ar mai fi putut obţine de la ei.

— La ce oră plecăm la Edinburgh? i-a întrebat când traversau şanţul şi intrau în curte.

*

Adrian Sloane s-a alăturat cozii de la casa de bilete. Nu i-a observat pe cei doi bărbaţi care se strecuraseră în spatele lui. Când a ajuns la casă, a cerut un bilet dus-întors la clasa întâi spre Bristol Temple Meads şi a dat trei bancnote de cinci lire.

Casierul i-a dat două lire şi şaptezeci de penny rest. Sloane s-a întors şi a nimerit peste cei doi care-i blocau drumul.

— Domnule Sloane, a spus cel mai în vârstă dintre ei, vă arestez pentru posesiunea de bani falşi şi pentru afacerile făcute cu aceştia, deşi eraţi conştient că sunt bancnote false.

Ofiţerul mai tânăr i-a prins mâinile lui Sloane la spate şi i-a pus cătuşele. Apoi l-au dus pe deţinut afară din gară şi l-au împins în spatele unei maşini de poliţie care aştepta.

*

Emma se uita întotdeauna de două ori la oricare vas care arbora drapelul canadian la pupă. Apoi îi verifica numele de pe carenă înainte ca inima să nu-i mai bată atât de tare.

Când a privit de data aceasta, a făcut palpitaţii şi picioarele i s-au muiat. A mai verificat o dată; nu era un nume pe care ar fi putut să-l uite. A stat şi a urmărit cele două şalupe din estuar, cu fumul negru învârtejindu-se din coşuri în timp ce pilotau cargoul vechi şi ruginit spre destinaţia sa finală.

A schimbat direcţia, dar în timp ce se îndrepta spre şantier, s-a gândit care erau consecinţele posibile ale descoperirii adevărului după toţi aceşti ani. Desigur că ar fi fost mai bine să se întoarcă în biroul ei decât să scormonească prin trecut… prin trecutul îndepărtat.

Dar nu s-a întors şi când a ajuns în şantier s-a îndreptat spre maistru de parcă îşi făcea una dintre turele obişnuite de dimineaţă. A intrat în baracă şi a răsuflat uşurată văzând că Frank nu era acolo, doar o secretară care bătea la maşină. Aceasta s-a ridicat când a văzut-o pe preşedintă.

— Mi-e teamă că domnul Gibson nu este aici, doamnă Clifton. Să mă duc să-l caut?

— Nu, nu e nevoie, a spus Emma. S-a uitat la harta cu rezervări de pe perete, care i-a confirmat cele mai rele temeri. SS *Maple Leaf* fusese programată pentru demontare şi reparaţii marţi. Cel puţin asta-i oferea timpul necesar în care să se decidă dacă să-l alerteze pe Harry sau, ca Nelson, să nu-i dea atenţie. Dar dacă Harry afla că *Maple Leaf* revenise în şantier şi o întreba dacă ştiuse, nu ar fi fost în stare să-l mintă.

— Sunt sigură că domnul Gibson va reveni în câteva minute, doamnă Clifton.

— Nu te îngrijora. Nu e nimic important. Dar ai vrea să-l rogi să treacă pe la mine când mai ajunge pe lângă biroul meu?

— Pot să-i spun despre ce este vorba?

— Va şti.

*

Karin s-a uitat pe geam la priveliştea rurală care se desfăşura în timp ce trenul îşi continua drumul spre Truro. Dar se gândea la altceva în timp ce încerca să se împace cu moartea baronesei.

Nu mai luase legătura cu Cynthia de câteva luni şi MI6 nu încercase să-i pună alt şef. Îşi pierduseră oare interesul faţă de ea? Cynthia nu-i oferise nimic semnificativ pentru Pengelly în ultima vreme şi întâlnirile lor la ceai deveniseră din ce în ce mai rare.

Pengelly îi dăduse de înţeles că nu va mai dura mult până ce va trebui să revină la Moscova. Nu va fi prea curând pentru ea. Era sătulă să-l înşele pe Giles, singurul bărbat pe care-l iubise vreodată şi nu mai voia să meargă în Cornwall sub pretextul fals de a-şi vizita tatăl. Pengelly nu era tatăl ei, ci tatăl ei vitreg. Îl ura şi îl folosise doar ca un mod de a scăpa de un regim pe care-l dispreţuia şi să fie împreună cu cel pe care-l iubea. Bărbatul care devenise amantul, soţul şi cel mai apropiat prieten al ei.

Karin ura că nu-i putea spune lui Giles motivul real pentru care bea ceaiul în Camera Lorzilor cu baroneasa atât de des. Acum, că Cynthia murise, nu va mai trebui să trăiască în minciună. Dar când Giles va descoperi adevărul, oare va crede că ea fugise de tirania Berlinului de Est doar pentru că dorea să fie cu el? Minţise oare o dată prea mult?

Când trenul a intrat în gară, s-a rugat să fi fost pentru ultima oară.

*

— Deci, după cum înţeleg, a spus avocatul lui Sloane, vă apăraţi susţinând că nu ştiaţi că banii pe care-i aveaţi erau falşi. I-aţi găsit în seiful din biroul central al companiei Mellor Travel din Bristol şi aţi acceptat că erau bani adevăraţi.

— Asta, domnule Weatherill, nu este doar apărarea mea, ci este chiar adevărul.

Weatherill s-a uitat în jos la documentul care conţinea capetele de acuzare.

— Este corect, de asemenea, că mai devreme în cursul dimineţii în care aţi fost arestat, aţi cumpărat trei cămăşi de la Hilditch şi Key din Jermyn Street, la preţul de optsprezece lire şi le-aţi plătit cu patru bancnote de cinci lire, toate false. Aţi luat apoi un taxi spre Paddingon, altă bancnotă falsă de cinci lire, unde aţi cumpărat un bilet la clasa întâi dus-întors spre Bristol cu încă trei bancnote false de cinci lire.

— Proveneau din acelaşi teanc, a spus Sloane. Cel din seiful companiei din biroul domnului Mellor.

— Al doilea capăt de acuzare, a continuat Weatherill calm, se referă la posesiunea ilegală a încă şapte mii trei sute şi douăzeci de lire găsite într-un seif din apartamentul dumneavoastră din Mayfair, despre care ştiaţi, de asemenea, că sunt contrafăcute.

— Asta-i ridicol, a spus Sloane. N-aveam idee că banii sunt falşi când i-am găsit în seiful companiei Mellor.

— Atunci este doar o întâmplare nefericită că aţi adus banii din biroul lui Mellor în apartamentul dumneavoastră din Londra.

— Am mutat banii doar ca să-i ţin în siguranţă. Doar nu era să mă duc în Bristol ori de câte ori aveam nevoie de mărunţiş pentru afacerile companiei Mellor.

— Şi mai este şi problema celor două declaraţii scrise obţinute de poliţie, a spus Weatherill. Una de la domnişoara Angela Castle şi cealaltă chiar de la domnul Mellor.

— Un infractor condamnat.

— Atunci să începem cu declaraţia lui. El afirmă că nu au existat niciodată mai mult de o mie de lire cash în seiful din Bristol.

— E un mincinos.

— Conform declaraţiei domnişoarei Castle, Mellor lua o mie de lire bani lichizi din contul firmei în fiecare trimestru pentru uzul său personal.

— Evident că îl acoperă.

— Banca lui Mellor, Nat West de pe Queen Street, Bristol, a continuat Weatherill, a oferit poliţiei copii ale tuturor extraselor sale bancare de afaceri şi personale pe ultimii cinci ani. Acestea confirmă că nici el, nici compania sa nu au extras vreodată mai mult de o mie de lire pe trimestru în bani lichizi.

— Asta-i o înscenare, a zis Sloane.

— Şi mai este o acuzare, a spus domnul Weatherill. Că aţi colaborat mai mulţi ani cu un domn Ronald Boyle, un bine-cunoscut falsificator. Domnul Bell a semnat o declaraţie prin care recunoaşte că v-aţi întâlnit regulat cu el la King's Arms, un restaurant din Soho, unde schimbaţi în mod regulat o mie de lire bancnote legale pentru zece mii de lire în bancnote contrafăcute.

Sloane a zâmbit pentru prima oară.

— Dacă ai fi renunţat când mai erai în câştig, Desmond, m-ai fi înhăţat pentru zece ani. Dar n-ai putut rezista să nu exagerezi, nu-i aşa?

*

Giles picotea când mesagerul i-a dat o fâşiuţă de hârtie. A desfăcut-o, a citit-o şi s-a trezit brusc: *Vă rugăm să luaţi de urgenţă legătura cu Secretarul Cabinetului.*

Giles nu mai ţinea minte când îi ceruse sir Alan ultima oară să-l sune la Nr. 10, şi încă „de urgenţă”. Nu s-a mişcat imediat, onorând convenţia Camerei să nu te mişti în timpul discursului unui coleg. Dar când lordul Barnett a terminat de explicat formula propusă de el pentru Scoţia şi s-a aşezat la loc, Giles s-a strecurat afară din sală şi s-a îndreptat spre cel mai apropiat telefon.

— Downing Street, numărul zece.

— Cu sir Alan Redmayne.

— Vă rog să-mi spuneţi cine-l caută.

— Giles Barrington.

N-a putut confunda următoarea voce pe care a auzit-o.

— Giles – nu-i mai spusese „Giles” până atunci – poţi să vii imediat la numărul 10?

*

Avocatul lui Sloane s-a mişcat repede şi poliţia nu ar fi putut să-i respingă cererea.

Alţi cinci oameni au fost aleşi pentru aliniere. Toţi aveau cam aceeaşi vârstă cu Sloane şi purtau costume similare din City, cămăşi albe şi cravate în dungi. După cum domnul Weatherill îi explicase ofiţerului care se ocupa cu investigaţia, în cazul în care clientul său chiar ar fi fost la King’s Arms de mai multe ori pentru a schimba bancnote reale cu unele false, nu ar fi trebuit să-i fie greu domnului Boyle să-şi recunoască complicele în această înşiruire de identificare.

După o oră, domnul Sloane a fost eliberat şi toate acuzaţiile la adresa lui au fost retrase. Boyle, care nu voia să ajungă iar la Ford şi faţă în faţă cu Mellor, a depus mărturie că a fost vorba de o înscenare şi a fost expediat la HMP Belmarsh să-şi aştepte procesul pentru acuzaţiile de falsificare, mărturie falsă şi împiedicarea desfăşurării justiţiei.

După o lună, Desmond Mellor a fost adus în faţa comitetului de eliberare condiţionată cu cererea de a i se înjumătăţi sentinţa din motive de bună purtare. A fost refuzat şi i s-a spus că nu numai că îşi va executa toată pedeapsa, ci şi că împotriva lui, DPP mai pregătea şi alte acuzaţii.

Când Sloane a fost interogat iar de poliţie a fost foarte încântat să mai ofere şi alte dovezi care să-l incrimineze pe Mellor.

— Doriţi să mai adăugaţi şi altceva la declaraţia dumneavoastră? a întrebat ofiţerul care conducea interogatoriul.

— Un singur lucru, a spus Sloane. Ar trebui să analizaţi rolul jucat de lady Virginia Fenwick în această operaţie. Am impresia că domnul Boyle ar putea să vă ajute.

*

— Domnul Mellor este pe linia trei, a zis Rachel.

— Spune-i să se ducă naibii, a replicat Sebastian.

— Spune că i s-a permis să vorbească doar trei minute.

— Bine, fă-mi legătura, a zis Seb, curios să ştie ce voia afurisitul acela de om.

— Bună dimineaţa, domnule Clifton. Frumos din partea dumneavoastră că mi-aţi acceptat apelul, având în vedere ce s-a întâmplat. Nu prea am timp, aşa că voi trece direct la subiect. Aţi putea să mă vizitaţi la Ford duminică? E ceva ce aş vrea să discut cu dumneavoastră, ceva ce ar fi spre beneficiul nostru mutual.

— Nu ştiu ce aş avea de discutat cu dumneavoastră, a zis Sebastian, abia capabil să-şi ţină mânia în frâu. Era gata să trântească receptorul în furcă când Mellor a zis:

— Adrian Sloane.

Sebastian a ezitat o clipă, apoi şi-a deschis agenda.

— În duminica aceasta nu este posibil pentru că e ziua de naştere a fiicei mele. Dar sunt liber în duminica următoare.

— Până atunci va fi prea târziu, a zis Mellor, fără să mai dea alte explicaţii.

Seb a ezitat iar.

— Când sunt orele de vizită? a reuşit el să spună, dar telefonul fusese deja închis.

*

— De câţi ani lucrezi pentru companie, Frank? a întrebat Emma.

— De aproape patruzeci, domniţă. Am muncit pentru tatăl dumneavoastră şi pentru bunicul dumneavoastră înaintea lui.

— Deci ai auzit povestea lui *Maple Leaf?*

— A fost înainte să vin eu aici, dar toată lumea din şantier ştie povestea, cu toate că puţini vorbesc despre ea.

— Aş vrea să te rog să-mi faci un serviciu, Frank. Ai putea să aduni câţiva oameni de încredere?

— Am doi fraţi şi un văr care au lucrat întotdeauna la Barrington’s.

— Aş avea nevoie să vină duminică, atunci când şantierul e închis. Îi voi plăti dublu, cash, şi vor mai primi şi o primă de aceeaşi valoare douăsprezece luni, dar numai în cazul în care nu se aude nimic despre ce au făcut în acea zi.

— Foarte generos, domniţă, a spus Frank, atingându-şi vârful şepcii.

— Când vor putea să înceapă?

— Duminica viitoare, după-amiază. Şantierul va fi închis până marţi pentru că luni e sărbătoare.

— Îţi dai seama că nu m-ai întrebat ce vreau să faceţi?

— Nu-i nevoie, domniţă. Şi dacă vom găsi ce căutaţi în fundul dublu al carenei, atunci ce facem?

— Nu doresc nimic mai mult decât ca rămăşiţele lui Arthur Clifton să fie îngropate creştineşte.

— Şi dacă nu găsim nimic?

— Atunci va fi un secret pe care noi cinci îl vom duce în mormânt.

*

Archibald Douglas James Iain Fenwick, al zecelea conte de Fenwick, a fost printre ultimii sosiţi.

Când a intrat în sală, toţi s-au ridicat în picioare, recunoscând că titlul fusese trecut următoarei generaţii. Li s-a alăturat fraţilor mai mici, Fraser şi Campbell, în primul rând, unde un scaun rămăsese neocupat.

Chiar atunci Virginia tocmai ieşea din hotelul Caledonian, după ce dejunase cu directorul executiv al firmei de scotch, Teacher’s. Se înţeleseseră asupra unui preţ şi le mai rămânea doar ca un avocat să scrie contractul.

S-a hotărât să străbată pe jos drumul scurt până în Bute Street, sigură că mai avea câteva momente de pierdut. Când a ajuns lângă birourile Ferguson, Ferguson şi Laurie, a găsit uşa din faţă deschisă. A intrat şi a fost întâmpinată de un funcţionar de la recepţie, care se uita la ceas.

— Bună dimineaţa, doamnă. Vă rog să urcaţi la primul etaj pentru că citirea testamentului va începe în curând.

— Îţi dai seama că nu vor începe fără mine, a zis Virginia înainte de a urca treptele. Sunetul discuţiilor i-a arătat în ce parte să se îndrepte.

Când a intrat în camera aglomerată, nimeni nu s-a ridicat în picioare. S-a îndreptat spre primul rând şi s-a aşezat pe locul gol dintre Archie şi Fraser. De abia se aranjase când s-a deschis o uşă din faţă şi trei domni îmbrăcaţi în haine negre şi pantaloni identici gri cu dunguliţe au intrat în cameră şi s-au aşezat în spatele mesei lungi. Oare mai purta cineva gulere evazate şi apretate în 1978, s-a întrebat Virginia. Da, partenerii de la Ferguson, Ferguson şi Laurie când citeau testamentul unui conte scoţian.

Roderick Ferguson, partenerul senior, şi-a turnat un pahar cu apă. Virginiei i s-a părut că-l cunoaşte, apoi şi-a dat seama că trebuie să fi fost fiul celui care o reprezentase când divorţase de Giles cu douăzeci de ani în urmă. Acelaşi domn chel cu puţin păr grizonant pe margini, acelaşi nas ca un cioc şi ochelari în semilună. Virginia s-a întrebat dacă nu cumva erau aceiaşi.

Când ceasul din spatele lor a bătut ora nouă, partenerul senior s-a uitat înspre conte şi, după ce a primit încuviinţarea, şi-a îndreptat atenţia spre adunare. A tuşit – alt manierism moştenit de la tatăl lui.

— Bună dimineaţa, a început el, cu o voce clară, autoritară, cu un slab accent de Edinburgh. Numele meu este Roderick Ferguson şi sunt partenerul senior de la Ferguson, Ferguson şi Laurie. Sunt însoţit azi de doi alţi parteneri ai firmei. Am avut privilegiul, a continuat el, la fel ca tata înaintea mea, să-l reprezint pe răposatul conte drept consilier juridic şi este sarcina mea să administrez ultimul său testament. A luat o înghiţitură de apă, după care a tuşit din nou.

— Testamentul final al contelui a fost terminat acum doi ani, avându-i ca martori pe administratorul fiscal şi pe vicontele Younger of Leckie.

Virginia nu mai fusese atentă, dar s-a focalizat rapid asupra domnului Ferguson când acesta a întors prima pagină a testamentului şi a început să distribuie ce mai rămăsese din averea tatălui ei.

Archie, al zecelea conte, care condusese domeniul în ultimii douăzeci de ani, a fost emoţionat când a văzut că bătrânul îi lăsase o pereche de puşti Purdey, undiţa lui preferată şi un baston lăsat de William Gladstone după ce-şi petrecuse noaptea la Fenwick Hall. De asemenea, i-l lăsase moştenire pe Logan, Labradorul lui credincios, dar care murise a doua zi după înmormântarea tatălui său.

Al doilea fiu, Fraser, un simplu lord, conducea domeniul Glencarne, cu drepturi exclusive de vânătoare şi pescuit pe toată perioada. Primise un portret în ulei al bunicii sale, ducesa văduvă Katherine, pictat de Munnings şi sabia cu care Collingwood câştigase la Trafalgar.

Al treilea fiu, Campbell, care locuise în Bute Square 43 în ultimii cincisprezece ani de când nu mai lucrase la Edinburgh Royal Infirmary, primise un Austin 30 şi un set de vechi crose de golf. Campbell nu avea permis de conducere şi nu jucase golf în viaţa lui. Totuşi, niciunul dintre fraţi nu a fost surprins sau nemulţumit de ce primise. Bătrânul îi făcuse mândri, pentru că nu se plăteau multe taxe de moştenire pentru o undiţă sau un Austin 30 din 1954.

Când domnul Ferguson a întors pagina, Virginia s-a ridicat. La urma-urmei, era rândul ei. Totuşi, următorul beneficiar numit a fost sora contelui, Morag, care moştenise mai multe bijuterii de familie şi o cabană scutită de taxe din interiorul domeniului, dintre care toate urmau să-i revină celui de-al zecelea conte la moartea ei. Mai urmau mulţi veri, nepoţi şi nepoate, precum şi unii prieteni, înainte ca domnul Ferguson să treacă la rentierii, servitorii, ghizii de vânătoare şi grădinarii care-l serviseră pe conte timp de zece sau mai mulţi ani.

Partenerul senior s-a întors apoi la ceea ce Virginiei i se părea a fi ultima pagină a testamentului.

— Şi, în cele din urmă, a zis el, las domeniul de cinci sute de acri aflat la vest de Carley Falls, inclusiv distileria

Fenwick – n-a putut rezista să nu tuşească – singurului meu nepot, onorabilul Frederick Archibald Iain Bruce Fenwick. În cameră s-a auzit un icnet, dar Ferguson l-a ignorat. Şi îl rog pe fiul meu cel mai mare, Archibald, să fie responsabil pentru conducerea distileriei până ce Frederick ajunge la vârsta de douăzeci şi cinci de ani.

Al zecelea conte a părut la fel de surprins ca toţi ceilalţi din încăpere pentru că tatăl lui nu-i menţionase niciodată planurile sale pentru distilerie. Dar dacă asta voise bătrânul, se va asigura că dorinţele sale vor fi respectate conform motto-ului familiei: „Fără teamă sau favoruri”.

Virginia era gata să iasă în fugă din cameră, dar era clar că domnul Ferguson nu terminase. S-au auzit câteva murmure în timp ce-şi umplea paharul cu apă înainte de a reveni la sarcina sa.

— Şi ultima şi în mod sigur cea de pe urmă a zis el, ceea ce a readus liniştea pe care şi-o dorise, singura mea fiică, Virginia. Ei îi las moştenire o sticlă de whisky Maker’s Mark, sperând că o va învăţa o lecţie, cu toate că mă îndoiesc.

*

Tatăl vitreg al lui Karin a deschis uşa din faţă şi a întâmpinat-o cu un zâmbet neaşteptat de cald.

— Am câteva veşti bune pentru tine, a zis el când ea a intrat în casă, dar vor trebui să mai aştepte.

S-ar putea, s-a gândit Karin, ca acest coşmar al ei să se apropie de sfârşit? Apoi a văzut exemplarul din *The Times* pe masa din bucătărie, deschis la necrologuri. S-a uitat la figura familiară a baronesei Forbes-Watson şi s-a întrebat dacă era o coincidenţă sau dacă lăsase ziarul deschis doar ca s-o provoace.

La cafea, n-au discutat nimic important, dar Karin n-a putut să nu observe cele trei geamantane aşezate lângă uşă, care păreau să prevestească o plecare iminentă. Chiar şi aşa, a devenit din ce în ce mai speriată în timp ce Pengelly era mult prea prietenos şi relaxat pentru gustul ei.

Cum era oare expresia aceea veche din armată, *fericire la demobilizare?*

— Şi acum e timpul să discutăm probleme mai serioase, a zis el, punându-şi un deget pe buze. A ieşit în hol şi şi-a luat paltonul gros din cuierul de lângă uşă. Karin s-a gândit să fugă, dar dacă ar fi făcut-o şi el avea de gând să-i spună că se întorcea la Moscova, acoperirea ei va fi spulberată. A ajutat-o să-şi pună paltonul şi a însoţit-o afară.

Karin a fost surprinsă când el a prins-o ferm de braţ şi a împins-o pe strada pustie. De obicei, ea îl lua de braţ, astfel încât trecătorii să presupună că erau un tată cu fiica lui ieşiţi la plimbare, dar nu şi astăzi. S-a hotărât că dacă va întâlni pe cineva, chiar pe bătrânul colonel, să se oprească şi să discute cu el, pentru că ştia că Pengelly nu ar îndrăzni să se dea în vileag în faţa unui martor.

Pengelly şi-a continuat trăncăneala veselă. Era atât de diferit de caracterul lui, încât Karin a început să se teamă şi mai mult, aruncându-şi ochii în toate direcţiile, dar se părea că în acea zi posomorâtă nimeni nu avea de gând să iasă la plimbare.

Când au ajuns la marginea pădurii, Pengelly s-a uitat în jur ca de obicei, să vadă dacă îi urmărea cineva. Dacă i-ar fi urmărit, s-ar fi întors la cabană. Dar nu şi în această după-amiază.

Cu toate că era abia ora patru, lumina începea deja să scadă şi se făcea din ce în ce mai întuneric. A strâns-o de braţ şi mai tare când ieşeau de pe drum şi intrau pe cărarea care ducea în pădure. Vocea lui s-a schimbat, potrivindu-se cu aerul rece.

— Ştiu că vei fi mulţumită să auzi, Karin – nu-i spunea niciodată Karin – că am fost avansat şi mă voi întoarce în curând la Moscova.

— Felicitări, tovarăşe. Aţi meritat avansarea.

El nu şi-a slăbit strânsoarea.

— Deci aceasta va fi ultima noastră întâlnire, a adăugat. Aş putea cumva să sper că... dar mareşalul Koşevoi mi-a dat o ultimă misiune. Pengelly nu a continuat, de parcă ar fi dorit ca ea să aibă timp să se gândească la acest subiect.

Pe când intrau mai adânc în pădure, era atât de întuneric încât Karin abia vedea la un metru în faţa ei. Pengelly părea să ştie totuşi exact unde mergea, de parcă exersase fiecare pas.

— Şeful contraspionajului, a zis el, calm, a descoperit în sfârşit trădătorul dintre noi, persoana care de ani de zile şi-a trădat patria-mamă. Am fost ales să aplic pedeapsa corespunzătoare.

Strângerea lui s-a relaxat şi i-a dat drumul. Primul ei instinct a fost s-o ia la goană, dar el alesese bine locul. Un pâlc de arbori în spatele ei, la dreapta, mina abandonată, în stânga, o cărare îngustă pe care abia o vedea în întuneric şi, deasupra ei, Pengelly, care n-ar fi putut să pară mai calm sau mai atent.

El şi-a scos un pistol din buzunarul paltonului şi l-a ţinut ameninţător într-o parte. Oare spera ca ea să fugă ca să aibă nevoie de mai mult de un glonţ pentru a o omorî? Însă Karin a rămas pe loc.

— Eşti o trădătoare, i-a spus Pengelly, care a făcut mai mult rău cauzei noastre decât oricare alt agent. Deci trebuie să mori de moartea unui trădător. S-a uitat înspre puţul minei. Voi fi înapoi la Moscova cu mult înainte de a se descoperi cadavrul tău, dacă o vor face vreodată.

A ridicat încet pistolul până ce a ajuns în dreptul ochilor lui Karin. Ultimul ei gând, înainte ca el să tragă, a fost la Giles.

Zgomotul unei singure împuşcături a răsunat în pădure şi un stol de grauri şi-a luat zborul în timp ce ea cădea.

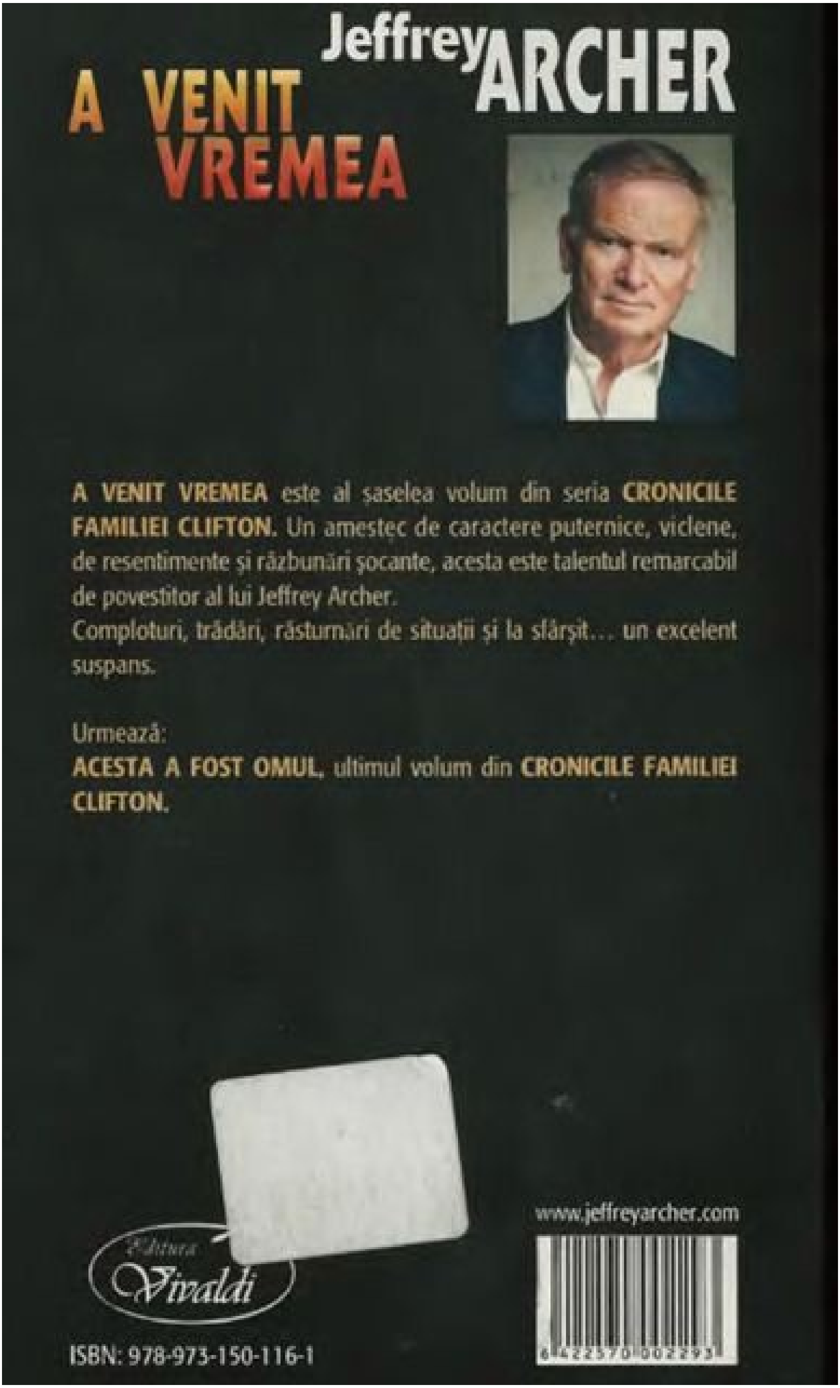

Jeffrey ARCHER

A VENIT VREMEA

A VENIT VREMEA este al șaselea volum din seria **CRONICILE FAMILIEI CLIFTON.** Un amestec de caractere puternice, viclene, de resentimente și răzbunări șocante, acesta este talentul remarcabil de povestitor al lui Jeffrey Archer.

Comploturi, trădări, răsturnări de situații și la sfârșit… un excelent suspans.

Urmează:

ACESTA A FOST OMUL, ultimul volum din **CRONICILE FAMILIEI CLIFTON.**

www.jeffreyarcher.com

Editura Vivaldi

ISBN: 978-973-150-116-1